

ဟင်နည်းကား။ သဗ္ဗလောကဿ၊ ခပ်သိမ်းသော အစီးအပွားကို သိကြောင်းဖြစ်တသော။ သတ္တု၊ ဆုံးပဲ့ပြင်၊ သွန်သင်ပေတတ် ဆရာမြတ် ကဲ့သို့ ဖြစ်တသော။ ဓမ္မာဒဿ၊ ၏။ နောနိဿယံ-နဝနိဿယံ၊ အသစ် ဖြစ်သော နိဿယကို။ သလ္လိခိဿ၊ မိ၊ ကောင်းစွာ ရေးသားပေအံ့။ ဝါ၊ ဝတ္ထုမသွယ် ဓိပ္ပာယ်မမျှား အကျဉ်းအားဖြင့် ရေးသားပေအံ့။ ဓမ္မမ၊ မကား၊ တရားရသာ မြှိုက်သုဒ္ဓါကို လွန်စွာလေးမြတ် နှစ်သက်တတ်ကုန်သော သူတို့ သည်။ တံ နိဿယံ၊ ထိုဓမ္မပဒနိဿယသစ်ကို။ ပဿန္တု၊ မဏိအာဒါသ ကြေးမုံ မြဝယ် မုခနိမိတ် မျက်နှာရိပ်သို့ မမှိတ်မသုံ ကြည့်ကြလေကုန်လော့။

၁-ယမကဝဂ်

၁-စက္ခုပါလတ္ထေရ ဝတ္ထု

နတ်၊ လူတို့၏ဆရာ^၁ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ^၂ လောကကေတု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ကာသိ ကောသလဟူသော တိုင်ကြီး နှစ်တိုင်းတို့၏ ခုန်သွင်း ဆက်သရာ များစွာအိမ်ခြေ ခုနစ်ကုဋေသော လူတို့၏နေရာဖြစ်သော သာဝတ္ထိ မြို့မှ တောင်စူးစူး ထူးမြတ်သောဒေသ ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်သာဝယ် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လေးဆယ့်ငါးကုဋေ ရွှေ၊ ငွေဥစွာဖြင့် ဆန်းကြယ် စွာဆောက်လုပ်၍ လူအပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ စက္ခုပါလအမည်ရှိသော မျက်မမြင် ရဟန္တာမထေရ် စင်္ကြံကြသွားရာ နင်းမိ၍ သေကုန်သော ပိုးပရန်ကောင့်တို့ကို တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့မြင်လျှင် စက္ခုပါလမထေရ်ကို တုံ့ရန်လျက် ဘုရားကိုလျှောက်ထား ရာတွင် သေစေလိုသော စိတ်ရရှိ စင်ကြယ်သော စိတ်ဖြင့် စင်္ကြံသွားသော မထေရ်အား အပြစ်ကင်းသောအဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ....

၁။ မနောပုဗ္ဗိကံမှာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။
မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကဏှတိ ဝါ။
တတော နံ ဒုက္ခ မန္တေတိ၊ စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ။

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဂါထာ၏အဆုံး၌ သုံးသောင်း သောရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေကုန်၏။

၁။ သစ္စာလေးပါးကို အမှန်သိသော။
၂။ လောကသုံးရာ၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သော။

“ငါ့ထာသု ခုတိယာယန္တေန တတိယာတိ စ ကာလိကံ” ဟူသည်နှင့်အညီ
ခုတိယပါဒ အဆုံးနှင့် တတိယပါဒ အစသည် ကာလ ခြားသောကြောင့်
ငါ့ထာဟူသမျှ နှစ်ပါးတွင် ရပ်တန့်၍နုတ်လေ။

၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဓမ္မာ၊ ဝေဒနာစသော စေတသိက် တရားတို့သည်။
မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသာလျှင် ပြောင်းခြင်းရှိကုန်၏။ မနောသေဋ္ဌာ၊
စိတ်သာလျှင် အမြတ်အကြံ ရှိကုန်၏။ မနောမယာ၊ စိတ်ဖြင့်ပြီးကုန်၏။ စေ၊
အကယ်၍။ ပဒုဋ္ဌေန၊ အဘိဇ္ဈာအစရှိသည်တို့သည် ဖျက်ဆီး အပ်သော။ ဝါ၊
အဘိဇ္ဈာစသည်တို့ကြောင့် ဖျက်စီးသော။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဝါ၊ ပဒုဋ္ဌေနမန
သာ-ပဒုဋ္ဌမနောဟုတွာ၊ အဘိဇ္ဈာ အစရှိသည်တို့ကြောင့် ဖျက်စီးသော စိတ်ရှိ
သည်ဖြစ်၍။ ယောကောစိ၊ အမှတ်မရှိတစ်ယောက်ယောက်သော သူသည်။ ဘာ
သတိဝါ၊ တစ်စုံတစ်ခု မုသာဝါဒစသောစကားကိုလည်း ဆိုငြားအံ့။ ကရောတိ
ဝါ၊ ပြုလိုရာရာ ပါဏာတိပါတစသော အမှုကိုလည်း ပြုငြားအံ့။ စိန္တေတိဝါ၊
ကိုယ်နှင့်နှုတ်ကို မလှုပ်မဖွင့် စိတ်ဖြင့်မူလည်း ကြံငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့
မကောင်းသောစိတ်သဘောဖြင့် ပြောမိ၊ ပြုမိ၊ ကြံမိသည်ရှိသော်။ တတော၊
ထိုမကောင်းသောသဘောဖြင့် ပြော မိ၊ ပြုမိ၊ ကြံမိသော ဒုစရိုက်ကြောင့်။
စက္ကံ၊ လည်းဘီးစက်သည်။ ဝဟတော၊ ဝဟတ္ထုသမ၊ လည်းကိုရုန်းရ ထမ်းပိုး
က၊ သော နွား၏။ ပဒံ၊ နင်းတိုင်း-နင်းတိုင်းသောခြေသို့။ ဝါ၊ ခြေရာသို့။
အနန္တတိဣဝ-အနုဣတိဣဝ၊ သွားလေရာရာ မကွာစဉ်စိုက်လိုက်လေသကဲ့သို့။
ဧဝံ၊ ဤလည်းဘီးစက်အတူ။ ဒုက္ခံ၊ အပါယ်အစရှိသောဆင်းရဲသည်။ နိပုဂ္ဂလံ၊
ထိုဒုစရိုက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သို့။ အနန္တတိ-အနုဣတိ-အနုဂစ္ဆတိ၊ ဘဝများစွာ
ဖြစ်လေရာ၌ မကွာစဉ်စိုက် လိုက်လေ၏။

x ဘိက္ခုဝေကား အာလုပ်အလို့ငှါ ထည့်သည်။ ပဒုဋ္ဌေနမနသာကား ရှေ့
နည်းကရိုဏ်း။ နောက်နည်း ဣတ္ထမ္မ၊ တလက္ခဏ။ ပဒုဋ္ဌေန၌ ပရောရိုသော ဒုသ
ဓာတ် တ-ပစ္စည်း။ ရှေ့နည်း ကမ္မရုပ်။ နောက်နည်း ကတ္ထုရုပ်။ ဣတ္ထိ၊ ပုရိ
သော၊ ဒေဝဒတ္တော-စသည်ဖြင့် ကတ္တားဝိသေသထည့်လျက် မရှိသောကြောင့်
ယောကောစိဟူသကတ္တားသာမညကိုထည့်သည်။ ဘာသတိဝါကရောတိဝါ၌
ဝတ္ထမာန်ဝိဘတ်သည် အနိယမအနက်၌သက်၏။ ထို့ကြောင့် အနုသယော အနု
သေတိကဲ့သို့ ဆိုလေပြီ၊ ဆိုဆဲ၊ ဆိုလတ္တံ့၊ ပြုလေပြီး၊ ပြုဆဲ၊ ပြုလတ္တံ့ ဟု ကာလ
သုံးပါးဖြင့် ‘ယူအပ်၏။ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံဟု ဆိုငြားသော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌ
ပရိစ္ဆေဒဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဆရာလည်းဖြစ်၏ဟု ယူရသကဲ့သို့ ဘာသတိဝါ
ကရောတိဝါ-ဟူ၍ ဟောတော် မူငြား သော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌ ပရိစ္ဆေဒဖြစ်၍
(ပရမအကြိမ်)

ကိုယ်လည်းမလုပ် နှုတ်လည်းမမြှောင် စိတ်သက်သက်ဖြင့် အဘိဇ္ဈာ 'ဗျုပ္ပါဒ်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သို့လည်း ဒုက္ခသည် အစဉ်လိုက်၏ဟူသောအနက်ကို ယူသင့်သည်။

× အဋ္ဌကထာ၌လည်း 'ဘာသန္တော ကရောန္တော တာယ အဘိဇ္ဈာဒီဟိ ပဒုဋ္ဌပနတာယ တိဝိဓံ မနောဒုစ္စရိတံ ပူရေတိ'

ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် စိန္တေတိဝါ-ဟူသော ပါဌသေသကို ထည့်သည်။

× ယဒိ သစေ၊ တောလေရာကား၊ ဧဝံ သတိ၊ ဖော်ဘွယ်ရှိ၏။ ယတ္ထိ စမ်းခြင်း၊ မြစေမင်း။

ဟူသော နိယံနှင့်အညီ မနသာစေ၌ စေသဒ္ဓါသည် ယဒိ သစေ-ကဲ့သို့ သံသယ အနက်သည်ဖြစ်၍ ဧဝံသတိဟု ပါဌသေသ ထည့်သည်။ ယဒိ သစေသဒ္ဓါနှင့် ယှဉ်သော ဝတ္ထုမာန်ဝိဘတ်သည် ပရိကပ္ပအနက်၌ဖြစ်မြဲတည်း။ ဝါသဒ္ဓါလည်း အနိယမ ဇောတက။ ထို့ကြောင့် ဘာသတိဝါ ကရောတိဝါဆို၏။ ပြု၏ဟု မသမ္ပန်ပဲ ဆိုမူလည်း ဆိုငြားအံ့။ ပြုမူလည်း ပြုငြားအံ့ဟု သမ္ပန်သည်။

အန္တေတိကို အနုတေတိဟု ပုဒ်ဖြတ်အံ့ စိုးသေးကြောင့် အနု ဣတိဟု ပဒစ္စေဒ ပြုသည်။ အကယ်၍ အနုတေတိ ပုဒ်ဖြတ်ငြားအံ့ အယံ သော သာရေယိ တေတိကဲ့သို့ အာဂစ္ဆတိ အနက်ကိုသာ ယူရရာ၏။ ထိုအနက်ကိုလည်း ဤနေရာ၌ အလို မရှိအပ်။ အနုဂစ္ဆတိအနက်ကိုသာ လိုအပ်၏။

ပြီး၏။

— — —

၂-မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ ဝတ္ထု

× သာဝတ္ထိပြည်၌ အဒိန္န ပုဗ္ဗက သူဌေးသား၊ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ အမည်ရှိသော လုလင်သည် ဒါန-သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ကို တစ်စုံတစ်ခု မပြုဘူးပဲ သေခါ နီး၌ ဆွမ်းခံကြတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုကာမျှဖြင့် စုံတိကျ၍ တာဝတိံသာ၌ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်ဝယ် နတ်သမီးတစ်ထောင် အခြံအရံရှိသော နတ်သားဖြစ်လျှင် ဗိမာန်နှင့်တကွ ဘုရားအထံတော်သို့လား၍

မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင် မိမိ၏ အဖြစ်သနစ် အခြင်းအရာတို့ကို ပြန်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း အဒိန္နပုဗ္ဗက သူဌေးနှင့်တကွ ထိုဏှံ၌ စည်းဝေးရောက်လာကုန်သောသူတို့အား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို သက်သေ ပြု၍ တရားဟောခြင်းငှါ....

၂။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။

မနဿာ စေ ပသန္နေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။

တတော နံ သုခ မန္တေတိ၊ ဆာယာဝ အနုပါယိနီ။

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော် မူသည်။ ။ ဂါထာအဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျွတ်တရားကို ခုလေကုန်၏။

၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ခုဟန်းတို့။ ဓမ္မာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ အစရှိသော တရားသုံးပါး တို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ စိတ်သာလျှင် ပြခန်းခြင်း ရှိကုန်၏။ မနောသေဋ္ဌာ၊ စိတ်သာလျှင် အမြတ်အကြီး ရှိကုန်၏။ မနော မယာ၊ စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ စေ၊ အကယ်၍။ ပသန္နေန၊ သဒ္ဓါ အစရှိသည် တို့ကြောင့် ကြည်လင်သော။ မနဿာ၊ စိတ်ဖြင့်။ (တစ်နည်းကား)။ ပသန္နေန မနဿာ-ပသန္နမနောဟုတော့၊ ကြည်လင်သော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ယော ကောစိ၊ အမှတ်မရှိသော သူသည်။ ဘာသတိဝါ၊ တစ်စုံတစ်ခု ကုသိုလ်နှင့် စပ်သော စကားကို မူလည်း ဆိုငြားအံ့။ ကရောတိဝါ၊ ပြုလိုရာရာ ဒါန အစရှိသည်တို့ကို မူလည်း ပြုငြားအံ့။ စိန္တေတိဝါ၊ ကိုယ်လည်း လေ့ပ် နှုတ်လည်း မမြွက် စိတ်သက်သက်ဖြင့် မူလည်း ကြံငြားအံ့။ ဝေံသတိ၊ ဤသို့ ကြည်လင်သော စိတ်အလိုဖြင့် ဆိုသည်၊ ပြုသည်၊ ကြံစည်သည် ရှိသော်။ တတော၊ ထိုကြည်လင်သော စိတ် အလိုဖြင့် ဆိုခြင်း၊ ပြုခြင်း၊ ကြံစည်ခြင်း ဟူသော သုစရိုက်ကြောင့်။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ အနုပါယိနီဣဝ၊ သွားလေရာရာ မကွာစဉ်စိုက် လိုက်သကဲ့သို့။ သုခံ၊ လှနတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန် သော ချမ်းသာသည်။ နံပုဂ္ဂလံ၊ ထို သုစရိုက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သို့။ အန္တေတိ- အနုဣတိ၊ ဖြစ်လေရာရာ မကွာစဉ်စိုက် လိုက်လေ၏။

ပြီး၏။

၃ - တိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကြီးမှ ရဟန်းပြုသော
တထွေးတော် တိဿရဟန်းသည် မိမိထက် သိက္ခာဝါကြီးကုန်သော ရဟန်း
တို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို သာယာ၍ နေလေ၏။ မိမိကား တရံတဆစ်မျှ
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို မပြု။ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော်
ဘုရားအထံတော်သို့သွား၍ ဤရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ဆဲရေးပါသည်ဟု
လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း အသင် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် မပြုသောကြောင့်
ဆိုဆုံးမသည်ကို ငါ့အား ဆဲရေးဘိသည်၊ ညှဉ်းဆဲဘိသည်ဟု ရန်ငြိုးမဖွဲ့အပ်၊
ရန်ငြိုးဖွဲ့သောသူအား ရန်သည် မငြိမ်းနိုင်သည် သဘတည်းဟု ပြခြင်းငှါ...

၃။ အက္ခောန္တိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ ဥပနယန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ န သမ္ပတိ။

၄။ အက္ခောန္တိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ နုပနယန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ ဥပသမ္ပတိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ တစ်သိန်းသော ရဟန်းတို့သည်
သောတာပန်စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ဒုတိယဂါထာ စတုတ္ထပါဒ၌ တစ်လုံးလွန်။ ဗုဒ္ဓဘာသိတဖြစ်၍ အပနေတဗ္ဗ
ရှေ့ရကား ဆန်းသို့လိုက်၍ မပယ်သင့်။ အဝဓိ-၌ အဝ-ရှေ့ရှိသော ဓာ-
ဓာတ်မဟုတ်။ ဟန-ဓာတ်ကို ဝေ၊ ပြု၍ အ-အက္ခရာ လာ၍ ပြီးသည်။ ထို
ကြောင့် အ-တွင်ရင်၍ ဝဓိ-ဟု ရွတ်။ အဝ-တွင် ရပ်၍ ဓိ-ဟု မရွတ်လင့်။

ဧသော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောန္တိ၊ ဆဲရေးလေ၏။ ဧသော၊
သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညှဉ်းဆဲလေ၏။ ဧသော၊ သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊
အောင်လေ၏။ ဧသော၊ သည်။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တကံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊
ခိုးယူလေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ တံ ကောဓံ၊
ထိုအမျက်ကို။ ဥပနယန္တိ၊ စိတ်၌မြဲစွာ ဖွဲ့ထားကုန်၏။ ဝေရံ၊ ထိုရန်ငြိုး
ဖွဲ့ထားကုန်သောသူတို့အား။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ န သမ္ပတိ၊ မပျောက်။

ဧသော၊ သည်။ မံ၊ ကို။ အက္ခောန္တိ၊ ၏။ ဧသော၊ သည်။ မံ၊ ကို။
အဝဓိ၊ ၏။ ဧသော၊ သည်။ မံ၊ ကို။ အဇိနိ၊ ၏။ ဧသော၊ သည်။ မေ၊ ၏။
သန္တကံ၊ ကို။ အဟာသိ၊ ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။

တံ ကောဓံ၊ ထိုအမျက်ကို။ နုပနယန္တိ၊ စိတ်၌ မဖွဲ့ထားကုန်။ တေသံ၊ ထို
ရန်ငြိုးမဖွဲ့ကုန်သော သူတို့အား။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ ဥပသမ္ပတိ၊ မိသိခန်း
ခြောက် ဆီမီးတောက်သို့ ငြိမ်းပျောက် ကင်းရှင်းလေ၏။

အက္ကောန္တိတိ အက္ကောသိ၊ အဝဇိတိ ပဟရိ၊ «အဋ္ဌကထာ၊ အမုက်ထွက်
လေပြီဟူသော အနက်သည် အဋ္ဌကထာ၌လည်း မတော်။ အဓိပ္ပါယ်လည်း
မလျော်။ ကုဓကောပေဟု ဓာတ်နက် ရှိငြား သော်လည်း ဓာတူနံ အနေ
ကတ္တတ္တာဆိုသောကြောင့် ဤနေရာ အက္ကောသန အနက်ကို မှတ်လေ။

ပြီး၏။

၄-ကာဠယက္ခိနိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှေးမြုံသေးမိန်းမသား
ရသော မိန်းမဖြစ်သော ဘဝ၊ ကြက်မ ကြောင်မဖြစ်သော ဘဝ၊ သစ်မ သမင်မ
ဖြစ်သော ဘဝတို့က တယောက်စီမှူးသောသားကို တစ်ယောက်သတ်၍ ရန်ငြိုး
ထားကြသော သာဝတ္ထိမြို့သူ သတို့သမီးနှင့် ကာဠိဘီလူးမတို့၏ ရန်ငြိုးထား
ခြင်းကို ပြေငြိမ်းစေခြင်းငှါ....

၉၅။ နဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ၊ သမ္ပန္နိမ ကုဒါစနံ။

အဝေရေန စ သမ္ပန္နိ၊ သေ ဓမ္မော သနန္တနော။

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော် မူသည်။ «ကာဠိဘီးလူမသည် သောတာပန်
တည်လေ၏။

ဣဇလောကေ၊ ဤလောက၌။ ဝေရေန၊ ရန်တုံ့ မူသဖြင့်။ ဝေရာနိ၊ ရန်တို့
သည်။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ နဟိ သမ္ပန္နိ၊ မပျောက်ကုန်သလျှင်ကတည်း။
အဝေရေနစ၊ ရန်တုံ့ မမူသဖြင့် သလျှင်။ သမ္ပန္နိ၊ ပျောက်ကုန်၏။ သေ-
သော၊ ဤရန်ငြိုးကို ရန်တုံ့ မမူသဖြင့် ငြိမ်းခြင်းသည်။ သနန္တနော၊ ရှေးရှေး
၌ဖြစ်သော။ ဓမ္မော၊ သဘောတံထွာ ဓမ္မတာပင်ဘည်း။

သမ္ပန္နိကား သမ္ပအဒဿနေ ဟူသောဓာတ်နက်ဖြင့်ပြီးသည်။ သမုဓာတ်ဟုတ်။
ထိုကြောင့် မ-သံယုဂ်နှင့်ရွတ်။

ပြီး၏။

၅-ကောသမ္ပက ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ပိပြည်၌ နေကုန်သော သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်း၊ ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်းတို့၏ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံခြင်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ပါလိလေယျရက္ခိတတောသို့ ကြွ၍ ဝါဆိုတော် မူသည်။ ဝါကျွတ်လျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူသည်။ ကောသမ္ပိပြည်သား ရဟန်းတို့လည်း ခိုက်ရန်ပြေငြိမ်းကြသဖြင့် အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်ကို ကန်တော့ ဝန်ချခြင်းငှါ လာလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကောသမ္ပိပြည်သားရဟန်းတို့အား သင်တို့သည် ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်အောင် ပြုသော ငါဘုရား ဩဝါဒကို မနာယူကုန်။ ရှေးရှေး၌ဖြစ်သော ပညာရှိတို့သည် သေခါနီးကာလ၌ ချစ်သား ဒီဃာဝု ချစ်စကိုရှည်စေ၊ ရန်စကို တိုစေဟု မှာထားခဲ့သော မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ ဩဝါဒကို မလွန်ကျူးမူ၍ မိဘကိုသတ်၍ နိုင်ငံကို ယူသော ရန်သူ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ပင်လည်း အမျက်ဒေါသကို မပြုပဲ 'မိတ္တသန္တဝဖြစ်၍ တိုင်းကြီး နှစ်တိုင်းကို အညီအညွတ် အုပ်စိုး၍ နေကြကုန်၏ဟု ကောသမ္ပကဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍...

၆။ ပရေ န စ ဝိဇာနန္တိ၊ ယေ မေတ္တ ယမာမသေ။

ယေ စ တတ္ထ ဝိဇာနန္တိ၊ တတော သမ္ပန္နိ မေဂဂါ။

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထောက်လာကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန် စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

တ္ထေ သံဃမဇ္ဈေ၊ ဤသံဃာ့ အလယ်၌၊ ပရေ၊ ပညာမဲ့သော တစ်ပါးသော သူတို့သည်။ ယံ၊ ငါတို့ကား။ ယမာမသေ ဣတိ၊ စုတေမနေ သေကျေ ပျက်စီးရချေကုန်အံ့ ဟူ၍။ န စ ဝိဇာနန္တိ၊ မသိကုန် သလျှင်ကတည်း။ တတ္ထ သံဃမဇ္ဈေ၊ ထိုသံဃာ့ အလယ်၌၊ ယေစ၊ အကြင် ပညာရှိတို့ သည်ကား။ ယမာမသေ ဣတိ၊ စုတေမနေ သေကျေ ပျက်စီးရချေကုန်အံ့ ဟူ၍။ ဝိဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ တတော-တေဟိ ပဏ္ဍိတေဟိ၊ ထိုသို့သိသော ပညာရှိတို့ကြောင့်။ မေဂဂါ၊ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံခြင်းတို့သည်။ သမ္ပန္နိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

သူမိုက်တို့သည် မိမိတို့ စုတေ့မနေ သေဦးမည်ကို မဆောက်မေ့ ဆင်ခြင်ဘဲ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားစေကုန်သည်။ ပညာရှိတို့ကား စုတေ့မနေ သေဦးမည်ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်၍ ခိုက်ရန်ငြိမ်းအောင် ပြုကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမိုက်ကို မတုပဲ သေရဦးမည်ကို ဆင်ခြင် အောက်မေ့လျက် ခိုက်ရန်ကို ငြိမ်းစေရာ၏ ဟူလိုသည်။

တစ်နည်းကား။ ။ပရေ၊ ငါဘုရား စကားတော်ကို မနာယူကုန်သော ကောသမ္ဗိပြည်သား ရဟန်းတို့သည်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤသံဃာ့ အလယ်၌။ ယမာမသေ ဣတိ၊ ခိုက်ရန် ပွားအောင် အားထုတ် ပေးကုန်၏ ဟူ၍။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ နံ စ ဝိဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ ဟတ္ထ၊ ထိုသံဃာ့အလယ်၌။ ယေစ၊ အကြင် ကောသမ္ဗိ ပြည်သား ရဟန်းတို့ သည်ကား။ ယမာမသေ ဣတိ၊ ခိုက်ရန်ပွားအောင် အားထုတ်မိလေကုန်၏ ဟူ၍။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ ဝိဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုရဟန်းတို့၏။ တတော-တေန ဝိဇာနနေန၊ ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့်။ မေဓဂါ၊ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံ ခြင်းတို့သည်။ သမ္ပန္နိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

ဤကောသမ္ဗိ ပြည်သားတို့သည် ငါတို့ကား ခိုက်ရန်ပွားအောင် အားထုတ် မိပေးကုန်၏ဟူ၍ ရှေး၌မသိကုန်၊ ယခုသိကုန်သည်။ သိသောကြောင့် ခိုက်ရန် ငြိမ်းကုန်၏ ဟူလိုသည်။ ။ယမာမသေ၌ ယမုဘေတိကား ရှေးနည်း ဥပမေ အနက်၌ ဖြစ်၏။ နောက်နည်း ဝါယာမအနက်၌ ဖြစ်၏။

ပြီး၏။

၆-စူကာဠ မဟာကာဠ ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သေတဗျမြို့ကို အမှီပြု၍ 'သိ'သပါဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သေတဗျ မြို့သား စူဠကာဠ မဟာကာဠ ညီနောင် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့တွင် စူဠကာဠသည် မစောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေ ရှိသည် ဖြစ်၍ သုဘအာရုံကို အဖန်တလဲလဲ ကြည့်ရှု ကြံစည်လျက် နေလေ့ရှိ၏။ မဟာကာဠကား အသုဘအာရုံကို ကြည့်လျက် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ စူဠကာဠ၏ ရှေး လူတုန်းက ဖြစ်သော မယားတို့သည် သံဃာတော်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်း ဖိတ်၍ နေရာခင်းအံ့သောငှါ ရှေးဦးစွာ လာသော စူဠကာဠကို ဆွဲငင် ဖမ်းဆီးလျက် လူထွက်စေ ကုန်၏။ မဟာကာဠ၏ ရှေး လူတုန်းက

၍သော မယားတို့ကလည်း မိမိတို့ခင်ပွန်းကို ဖမ်းယူလို၍ မြတ်စွာဘုရားကို သံဃာနှင့်တကွ ဆွမ်းပင့်ဖိတ်ကြပြန်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် မဟာကာဠကို အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ထားခဲ့၍ ကျောင်းတော်သို့ပြန်လေသော် စူဠကာဠ မဟာကာဠတို့၏ သဘော ကွဲပြားကြောင်းကို မသိကြ၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ချစ်သားရဟန်းတို့ စူဠကာဠသည် သုဘအခံကို ကြည့်ရှု ကြံစည်လျက်နေသောကြောင့် ကမ်းနား သစ်ပင်နှင့်တူ၏။ မဟာကာဠကား အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားသောကြောင့် ကျောက်တောင်နှင့် အလားတူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍....

၇။ သုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု အသံဝုတံ။

ဘောဇနမိ စ မတ္တည၊ ကုသိတံ ဟိနဝီရိယံ၊

တံ ဝေ မသဟတိ မာရော၊ ဝါတော ရှုက္ခံဝ ခုဗ္ဗလံ။

၈။ အသုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု သုသံဝုတံ။

ဘောဇနမိ စ မတ္တည၊ သဒ္ဓံ အာရဒ္ဓဝီရိယံ။

တံ ဝေ နပ္ပသဟတိ မာရော၊ ဝါတော သေလံဝ ပဗ္ဗတံ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရောက်လာကုန်သော ရဟန်း တို့သည် သောတာပန်စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ပထမ ခုတိယ ဂါထာ ပထမပါဒ၌ အက္ခရာလွန်၊ ခုတိယဂါထာ ပဉ္စမပါဒ၌ အက္ခရာလွန်၊ ဝီရိယံ ပသဟတိဟု ဒီသနှင့်ရွတ်။

မဟာကာဠ၏ ရှေးလူတုန်းကဖြစ်သော မယားဟောင်းတို့သည် မထေရ်ကို ဝန်းဝိုင်းကုန်၍ ဆွဲငင်အံ့သော အမူအရာကိုပြုကုန်၏။ မထေရ်လည်း နေရာမှ ထပြီးလျှင် အိမ်အမှိုက်ကို ဖောက်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

သုဘာနုပဿိံ၊ လက်၊ ခြေအင်္ဂါ မျက်နှာ၊ ရင်၊ ဓမ္မ၊ နှုတ်မီး၊ သွား၊ မေး၊ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တင့်တယ်စွာဟု ခါခါရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေထ သော။ ဣန္ဒြိယေသု၊ စက္ခုသောတစသော ဣန္ဒြေတို့၌။ အသံဝုတံ၊ မချုပ် မတည်း မစောင့်စည်းထသော။ ဘောဇနမိစ၊ ရသ၊ ချိုချဉ် ဘောဇဉ်အာဟာရ ၌လည်း။ အမတ္တည၊ ရှာသောခံသော သုံးဆောင်သောအခါ ပမာဏကိုမသိ ထသော။ ကုသိတံ၊ မိစ္ဆာဝိတက်၏အလိုသို့လိုက်ခြင်းကြောင့် ပျင်းရိထသော။ ဟိနဝီရိယံ၊ ယုတ်လျော့ပေါ့တန်သော ဝီရိယရှိထသောတံဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းကို။ မာရော၊ ကိလေသမာရ် ကိုယ်တိုင်းရန်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပသဟတိ၊ ခုဒ္ဒါနု

ခုဒ္ဒက အာပတ်သို့ ရောက်စေခြင်း၊ နိဿဂ္ဂိစသော အာပတ်သို့ ရောက်စေခြင်း သံသာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်စေခြင်း၊ ပါရာဇိက ကျစေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် တိစိ၏။ ကိမိဝ၊ လောကုမာ နှိုင်းစရာ အဘယ်နည်းဟူမူကား။ ဝါတော၊ အားကြီးသော လေမုန်တိုင်းသည်။ ဒုဗ္ဗလံရက္ခံ၊ တောင်စောင်း ချောက်ကြား ကမ်းပါးပဲ့၌ အားနွဲ့သောသစ်ပင်ကို။ ပဿဟတိဣဝ၊ အရွက်ကိုပယ် ခက်ငယ် ကိုချ ခက်မကိုရှုံ့ ပင်လုံးလဲအောင် ညှဉ်းဆဲဘိသကဲ့သို့တည်း။

အသုဘာနုပဿိ၊ မတင့်မတယ် ရွံဘွယ်အကောင် ဖူးဖူးရောင်၍ ပုပ်ဟောင် နံစော်သောအာရုံကိုအဖန်ဖန်တလဲလဲရှုလျက်။ ဝါ၊ ကေသာ လောမ စသည်အစု တစ်ခုခုမျှ သုဘမရှိချေတကားဟု အဖန်ဖန်ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေထ သော။ ဣန္ဒြိယသု၊ စက္ခုသောဘစသော ဣန္ဒြေတို့၌။ သုသံဝုတံ၊ ကောင်းစွာ ချုပ်တည်းစောင့်စည်းတတ်သော။ ဘောဇနမ္ပိ၊ ရသချိုချဉ် ဘောဇဉ်အားဟာရ ၌လည်း။ မတ္တည၊ ရှာသော ခံသော သုံးဆောင်သောအခါ ပမးဏကို သိထ သော။ သဒ္ဓါ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော လောကီ သဒ္ဓါ၊ ရတနာသုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုခြင်းလက္ခဏာရှိသောလောကုတ္တရာ သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံထသော။ အာရဒ္ဓဝီရိယံ၊ အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယ ရှိထသော။ ဝါ၊ ကြီးသော ဝီရိယရှိထသော။ တံ ဘိက္ခု၊ ကို။ မာရော၊ ကိလေသမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နပ္ပသဟတိ၊ မနှိပ်စက်နိုင်။ ကိမိဝ၊ လောကု ပမာ နှိုင်းစရာအဘယ်နည်းဟူမူကား။ ဝါတော၊ လေပြည် လေသင်း လေညင်း ညင်းသည်။ သေလံ၊ ကျောက်အတိပြီးသော။ ပဗ္ဗတံ၊ တောင်ကို။ နပ္ပသဟတိ ဣဝ၊ မလှည်းဖျက် မနှိပ်စက်နိုင်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ပြီး၏။

၇-ဒေဝဒတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် မိမိနှင့် မထိုက်တန်သော အသပြာတစ်ထောင်ထိုက်သော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ လှည့်လည်ကြောင်းကို ရဟန်းတို့ လျှောက်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ချစ်သားတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခု မိမိနှင့်မထိုက်တန်သော အဝတ်ကို ဝတ်သည်မဟုတ်။ ရှေးမုဆိုးဖြစ်သော အခါ၌လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို အရုံ

အသေပြုကုန်သော ဆင်တို့ကို သတ်ခြင်းငှါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ သင်္ကန်းကို ခိုး၍ ဝတ်သလျှင်ကတည်းဟု ဆင်မင်းဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီ။

၉။ အနိက္ကသာဝေါ ကာသဝံ၊ ယော ဝတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ။

အပေတော ဒမသစ္စေန၊ န သော ကာသာဝ မရဟတိ။

၁၀။ ယော စ ဝန္တကသာဝဿ၊ သီလေသု သုသမာဟိတော။

ဥပေတော ဒမသစ္စေန၊ သ ဝေ ကာသာဝ မရဟတိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ များစွာကုန်သော ရဟန်း တို့သည် သောတာပန် စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ဒုတိယ၊ စတုတ္ထပါဒတို့၌ တစ်လုံးလွန်။ ယော ဝတ္ထံ ပရိဒေသတိ ဟူ၍လည်း ဆရာတို့ ပြင်ကြကုန်၏။ “ပရိဒဟိဿတိတိ နိဝါသနပါရူပန အတ္ထရဏ ဝသေန ပရိဘုဉ္ဇိဿတိ။ ပရိဒေသတိတိ ပါဌော” ဟု ပါဠိကို ဝိသောနေ ပြု၍ အဋ္ဌကထာဖွင့်သောကြောင့် မပြင်နှင့်။

အနိက္ကသာဝေါ၊ ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည် မကင်းပဲလျက်။ ကာသဝံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော။ ဝတ္ထံ၊ သင်္ကန်းကို။ ပရိဒဟိဿတိ၊ ဝတ်လေဘိ၏။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း မှန်ကန်သော စကားကို ဆိုခြင်းမှ။ အပေတော၊ ကင်း၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ကာသဝံ၊ သင်္ကန်း ကို။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။

ယောစ ပုဂ္ဂလော၊ သည်ကား။ ဝန္တကသာဝေါ၊ လေးပါးမဂ်ဖြင့် တစက် မကျန် ပျို့ အန်အပ်ပြီးသော ကိလေသာဖန်ရည် ရှိသည်။ အသဟောတိ၊ ၏။ သီလေသု၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာ တည်၏။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်း မှန်ကန်သောစကားကိုဆိုခြင်းနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကာသဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။

ပြီး၏။

—

ဂ-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မှီဝေ ဌ၊ ဝန် ကျောင်း တော် ၌ နေတော်မူသောအခါ မသေသော တရားကို ရှာကုန်သော ဥပတိဿ၊ ကောလိတ အမည်ရှိသော လူလင် နှစ်ယောက်တို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော အာသဝိဏေရိယံမှ “ယေ ဓမ္မော ယေတုပ္ပာဒေါ” စသော ဂါထာဝက် တရား

ကိုကြားလျှင်ပင် သောတာပန် ဖြစ်ပြီးမှ ဘုရားအထံတော်သို့ လာ၍ ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရကုန်၍ အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်ဟု ထင်ရှားကုန်၏။ ထိုအရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန် တို့သည် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား - အကျွန်ုပ် တို့ ဆရာဟောင်းဖြစ်သော သိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ်ကို ရှင်ပင်ဘုရားအထံသို့လာအောင် ပြောပါ၊ ခေါ်ပါကုန်သည်။ လာခြင်းငှါ အလိုမရှိ အိုးစရည်းကြီး ပြုလုပ် ပြီးလျက် အိုးငယ်ထက်ငယ် သောက်ခွက်ငယ် မလုပ်နိုင်ပြီဟု ပြောဆိုလိုက် ကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားတို့ - သိဉ္ဇည်းပရိ ဗိုဇ်သည် အနှစ်မဲ့ကို အနှစ်ရှိ၊ အနှစ်ရှိကို အနှစ်မဲ့ဟုယူ၏။ ချစ်သားတို့ကား အနှစ်ရှိ၊ မရှိကိုသိသဖြင့် အကာကိုပစ် အနှစ်ကို ယူကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍....

၁၁။ အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေ စာသာရဒဿိနော။
တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။

၁၂။ သာရဉ္စ သာရတော ဥတု၊ အသာရဉ္စ အသာရတော။
တေ သာရ မဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ များစွာသော သူတို့ သောတာပန် စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

နောက်နောက်တို့၌ ယင်းအမှာ ထေည့်ပြီ။ အမှာမပါလျှင် များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန်စသည် ဖြစ်လေကုန်၏ဟု မှတ်လေ။

ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အသာရေ၊ အနှစ်မရှိသော တိတ္ထိတရား၌။ သာရမတိနော၊ အနှစ်သာရဟု အယူရှိကုန်၏။ သာရေစ၊ အနှစ်ဖြစ်သော သူတော်ကောင်းတရား၌လည်း။ အသာရဒဿိနော၊ အနှစ်မပါ အကာအတိ ဟု အယူရှိကုန်၏။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ အကြံယုတ်မာ မိစ္ဆာဝိတက်၏ ကျက်စားရာဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သာရံ၊ သီလစသော ဂုဏ်အနှစ်ကို။ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မရနိုင်ကုန်။

သာရဉ္စ၊ အနှစ်မရှိသော သူတော်ကောင်း တရားကိုလည်း။ သာရတော၊ အနှစ်ရှိသော အားဖြင့်။ ဝါ၊ အနှစ်ရှိ၏ ဟူ၍။ အသာရဉ္စ၊ အနှစ်မဲ့သော တိတ္ထိတို့၏ တရားကိုလည်း။ အသာရတော၊ အနှစ်မဲ့ အားဖြင့်။ ဝါ၊ အနှစ်မဲ့ ဟူ၍။ ဥတု၊ သိ၍။ ဝါ၊ သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ သိသောကြောင့်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ

ဂေါစရာ၊ အကြံကောင်းစွာ သမ္မာဝိတက်၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်ကုန်သော၊
တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သာရုံ၊ သီလစသောဂုဏ်အနှစ်ကို။ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ ရကုန်၏။

ပြီး၏။

၉-နန္ဒထွေရာ ဝတ္ထု

မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သစ္စာ လေးပါးကို သိတော်မူ၍
ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်၊ ယသအမှူးရှိသော ငါးကျိပ် ငါးယောက်သော သူတို့ကို
“ဟေိ ဘိက္ခု” ပဉ္စင်း ခံတော်မူ၍ မိဂဒါဝုန် တော၌ ပထမ ဝါကပ်တော်မူ
သည်။ ဝါကျွတ်လျှင် ရဟန်းတို့ကို ဒေသစာရီလှည့်လည်စေ၍ တစ်ပါးတည်း
သာ ဥရုဝေလတောသို့ ကြွတော်မူသည်။ ဥရုဝေလတောသို့မရောက်မီ ကပ္ပာ
သိကတောအုပ်၌ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့ကို “ဟေိဘိက္ခု” ပဉ္စင်းပြုတော်
မူသည်။ ဥရုဝေလတောသို့ရောက်လျှင် ဥရုဝေလ ကဿပစသော တစ်ထောင်
သောရသေ့တို့ကို “ဟေိဘိက္ခု” ပဉ္စင်းပြုတော်မူပြီးမှ ရဟန္တာတစ်ထောင် ခြံရံ
လျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို တစ်သိန်းတစ်သောင်း
သော ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်တို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၍ ဥပတိဿ၊
ကောလိတစသော များစွာသောသူတို့ကို ဟေိဘိက္ခု ပဉ္စင်းခံတော်မူ၍ ဝေဠုဝန်
ကျောင်း၌ ဒုတိယဝါကပ်လေသည်။ ဝါကျွတ်တော်မူလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါ
ဒနမင်းကြီး ပင့်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကလုဒါယီ ထေရ်ကို လမ်းညွှန်ပြုလျက် နှစ်
သောင်းသော ရဟန္တာတို့နှင့်တကွ တပေါင်းလဆန်း တစ်ရက်နေ့မှစ၍ တစ်နေ့
လျှင် တစ်ယူဇနာကြ၍ “စိတြအမာဝါသီ နေရီရီ၌ ကပိလမြို့သို့ ရောက်တော်
မူသည်။ ရောက်သည့်နေ့ ဆွေတော်၊ မျိုးတော် အစည်းအဝေး၌ ပေါ်က္ခရဝဿ
မိုးကို ရွာစေသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၍
နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် “ဥတ္တိဋ္ဌေနပ္ပမဇ္ဇေယျ” စသော
ဂါထာဖြင့် ခမည်းတော်ကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်စေ၍ နန်းတော်သို့ရောက်
လျှင် “ဓမ္မဉ္စရေ” စသော ဂါထာဖြင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီကို သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်၊ ခမည်းတော်ကို သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်စေဘော်မူ၍ ဆွမ်းစားပြီး
သောအဆုံး၌ ရာဟုလာမယ်တော် ယသော်ဓရာ၏ ကျေးဇူးစကားကိုအမှီပြု၍
စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ သုံးရက်

မြောက်သောနေ့၌ အဘိသိက်မင်္ဂလာ၊ အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြား မင်္ဂလာ ပြုမည်ရှိသော ညီတော်မင်းနန်ကို သပိတ်ထမ်းခိုင်း၍ ကျောင်းတော်သို့ ရောက် လျှင် ရဟန်းပြု၏။ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သားတော်ရာဟုလာကိုရှင်ပြုတော်မူသည်။ တစ်နေ့သ၌ ခမည်းတော်အား မဟာ ဓမ္မပါလဇာတ်ကိုဟောတော်မူ၍ အနာဂါမိဖိုလ်၌တည်စေတော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ် ပြည်မှ သာဝတ္ထိမြို့သို့ကြွတော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူသည်။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်ပြည် ရွှေနန်းတော်ပြုတင်းကပြည်းညင်းသောအသံဖြင့် “တုဝဋ် ခေါ အယုပုတ္တ အာဂစ္ဆေယျာသိ” ဟု ဇနပဒကလျာဏီမင်းသမီး မှူးလိုက်သော စကားကြောင့် သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ညီတော်မင်းနန်ကို အထူးထူး သော အကြောင်းဥပါယ်တို့ဖြင့် ဆုံးမ၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်စေတော် မူသည်။ တပါးသောရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်နန္ဒ-သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သလော ဟု မေးသည်ရှိသော် ငြီးငွေ့ဟုဆို၏။ ယမန်နေ့ကပင် ငြီးငွေ့လှသည်ပြော၍ ယခုမငြီးငွေ့ဟု ပြောပြန်သည်တကားဟု ဘုရားကိုလျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားရှင် လည်း ချစ်သားတို့-ရှေးအခါက ဤရဟန်း၏အတ္တဘောသည် မကောင်းသဖြင့် မိုးအပ်သောအိမ်နှင့်တူ၏။ ယခုကား ကောင်းမွန်စွာမိုးအပ်သော အိမ်နှင့် တူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ -

၁၃။ ယထာ အဂါရံ ဒုစ္ဆန္တံ၊ ဝုဋ္ဌိံ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။
ဧဝံ အဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။

၁၄။ ယထာ အဂါရံ သုစ္ဆန္တံ၊ ဝုဋ္ဌိံ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။
ဧဝံ သုဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (နောက်ဂါထာ တစ်လုံးလွန်)။

ဒုစ္ဆန္တံ၊ ကျဲကျဲဟောင်းလောင်း မကောင်းသဖြင့် မိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဧဏ္ဍပ်ကို။ ဝုဋ္ဌိံ၊ မိုးရေ၊ မိုးပေါက်သည်။ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ ယထာ၊ ထွင်းလျှိုယိုကျလေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ အဘာဝိတံ၊ သမထဝိပဿနာဖြင့် မပွားစေအပ်သော။ ဝါ၊ မထုံအပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂဖြင့်မှတ်အပ်သော ကိလေသာသည်။ သမတိဝိဇ္ဈတိ၊ ထိုးကျင့် နှိပ်စက်လေ၏။

သုစ္ဆန္တံ၊ ကောင်းမွန်သေချာ လုံခြုံစွာ မိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဧဏ္ဍပ်ကို။ ဝုဋ္ဌိံ၊ မိုးရေ၊ မိုးပေါက်သည်။

သမတိဝိဇ္ဇတိယထာ၊ မထွင်းမလျှို မယိုကျ သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ တူ။ သုဘာဝိတံ၊ သမထဝိပဿနာဖြင့် ကောင်းစွာ ပွားစေ အပ်သော။ ဝါ၊ ကောင်းစွာ ထုံအပ်သော။ စိတ္တံ၊ ကို။ ရာဂေါ၊ သည်။ န သမတိဝိဇ္ဇတိ၊ မထိုးမကျင့်နိုင်။

ပြီး၏။

၁၀-စုန္ဒသုကရိက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ စုန္ဒ ဝက်ထိုးသမားသည် ငါးဆယ်ငါးနှစ်ပတ်လုံး ဝက်ကိုသတ်၍ သေခါနီးကာလ၌ ဝက်ကဲ့သို့မည်၍ ဆင်းရဲကြီးစွာရောက်ကြောင်းကို ရဟန်းတို့လျှောက်ရာတွင်....

၁၅။ ဣဓ သောစတိ ပေစ္စ သောစတိ၊

ပါပကာရိ ဥဘယတ္ထ သောစတိ။

သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊

ဒိသ္ဗာ ကမ္မ ကိလိဋ္ဌ မတ္တနော။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဝေသာလီဂါထာ။ ပါပကာရိ- ဟု ရသေ့မြို့ ကမ္မ၌ နိဂ္ဂဟိတ်ဧကု။

ပါပကာရိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသော သူသည်။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ သောစတိ၊ ပြုမိလေခြင်းဟူ၍ စိုးရိမ်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သောစတိ၊ အပါယ်၌ ဆင်းရဲခံရသောအားဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်-တမလွန် နှစ်တန်သောဘဝတို့၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကိလိဋ္ဌ၊ ညစ်နွမ်းသော။ ကမ္မံ၊ ဒုစရိုက်အမှုကို။ ဒိသ္ဗာ၊ မြင်၍။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။

ပြီး၏။

၁၁-ဓမ္မိကဥပါသက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဓမ္မိက မည်သော သီတင်းသည်သည် ဒါနံ၊ သီလကိုပြု၍ သေခါနီးကာလ၌ ရဟန်း တို့ကိုပင့်၍ မဟာသတိပဋ္ဌာနသင်္ဂါယနာစဉ် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ ရထား ခြောက်ဆူဖြင့် တင်ယူရန်လာကြောင်းကို ရဟန်းတို့အား မိန့်တော်မူပြီး၍....

၁၆။ ဣမ မောဒတိ ပေစ္စ မောဒတိ၊
 ကတပုညော ဥဘယတ္ထ မောဒတိ။
 သော မောဒတိ သော ပမောဒတိ၊
 ဒိသ္မာ ကမ္မ ဝိသုဒ္ဓိ မတ္တနော။

ဤဝေတာလီ ဂါထာကို မိန့်တော်မူသည်။ ။ (ကမ္မ၌ နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ)။

ကဏ္ဍ ညော၊ ပြုအပ်သော ကောင်းမှု ရှိသော သူသည်။ ဣမ၊ ဤလောက၌။ မောဒတိ၊ ကုသိုလ်ကိုသာ ငါပြု ည်ဟု ဝမ်းမြောက်၏။ ပေစ္စ၊ တလွန်တဝ၌။ မောဒတိ၊ ချမ်းသာကို ခံစားရသောအားဖြင့် ဝမ်းမြောက်၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော တဝတို့၌။ မောဒတိ၊ ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝိသုဒ္ဓိ၊ စင်ကြယ်သော။ ကမ္မ၊ သုစရိုက်အမှုကို။ ဒိသ္မာ၊ ရှု၍။ ဝါ၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း။ မောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပမောဒတိ၊ အထူးထူးအပြားပြား ဝမ်းမြောက်၏။

ပြီး၏။

၁၂-ဒေဝဒတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဘုရားရှင်ကို သင်ခြင်းငှါ လေးသမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှ ကျောက်ကိုလိုမ့်၍ ခြေမတော်၌ သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုခြင်း၊ နာဠာဂီရိဆင်ကို လွှတ်ခြင်း၊ သံသားကိုသင်းခွဲခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ကိုးလက်လုံး ရောဂါ ရောက်၍ သေခါနီးကာလမှ ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသည်ဟု ထမ်းစင်စီး၍လာရာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော် ရေကန်ဝယ် ရေချိုးခြင်းငှါ ထမ်းစင်မှ သက်ဆင်း ရာတွင် မြေကြီးခွဲ၍ မျိုကြောင်းကို ရဟန်းတို့ လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ဤသို့ လျှောက်ထားရာတွင်...

၁၇။ ဣမ တပ္ပတိ ပေစ္စ တပ္ပတိ၊ ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ တပ္ပတိ။

ပါပ မေ ကတန္တိ တပ္ပတိ၊ ဘိယျော တပ္ပတိ ဒုဂ္ဂတိ ဂတော။
 ဤ ဝေတာလီဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပါပကာရီ-ဟု ရဿ၊ ပါပမေ၌ နိဂ္ဂဟိတလောပ။

ပါပကာရီ၊ အကုသိုလ်ပြုသော သူသည်။ ဣမ၊ ၌ တပ္ပတိ၊ ပူပန်၏။ ပေစ္စ၊ ၌။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်၏။ ဥဘယတ္ထ၊ တို့၌။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်၏။ မေ-မယာ၊

ငါသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ပြုမိလေ၏ဟူ၍။ တပုတိ၊ ဤ။
 ဒုဂ္ဂတိ၊ ဂတော၊ မကောင်းသော အလား၊ အပါယ်လေးပါးသို့ သွားရမှုကား။
 ဘိဿယ၊ လွန်စွာ။ တပုတိ၊ ပုပန်ရ၏။

ပြီး၏။

၁၃ - သုမနာဒေဝိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေး
 သည် သမီးငယ် သုမနာဒေဝိ သေဆုံး ခါနီး၌ အမယ် သုမနာဟု-ခေါ်လျှင်
 မောင်ငယ်- အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သနည်းဟု ဆို၏။ ယောင်ယမ်းလေသလော
 ဟု ဆိုပြန်လျှင် မောင်ငယ်- ငါမယောင်ယမ်းဟု ဆို၍ သေဆုံးကြောင်းကို
 ဘုရားရှင်အားလျှောက်ရာတွင် သူဌေးကြီး- သင်ကား သောတာပန်သာတည်း။
 သမီးသည် သကဒါဂါမ်ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် သင့်ထက်ကြီး သောကြောင့်
 သင့်ကို မောင်ငယ်ဟု ခေါ်သည်။ ယောင်ယမ်းသည် မဟုတ်ဟု မိန့်ပြီး၍....

၁၈။ ဣဓ နန္ဒတိ ပေစ္စ နန္ဒတိ၊ ကတပုညော ဥဘယတ္ထ နန္ဒတိ။

ပုည မေ ကတန္တိ နန္ဒတိ၊ ဘိဿယ နန္ဒတိ သုဂ္ဂတိ၊ ဂတော။
 ဤဝေတာလိဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပုည၌ နိဂ္ဂဟိတလောပ၊ သုဂ္ဂတိ၌ ဂ-သံယုဂ်နှင့်ရွတ်။

ကတပုညော၊ ပြုအပ်သော ကောင်းမှုရှိသူသည်။ ဣဓ၊ ၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်
 ရ၏။ ပေစ္စ၊ ၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ တို့၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ရ၏။
 မေ-မယာ၊ သည်။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ပြုအပ်ပြီဟူ၍။ နန္ဒတိ၊
 နှစ်သက်ရ၏။ သုဂ္ဂတိ၊ ဂတော၊ သုဂတိဘဝသို့ရောက်သော်ကား။ ဘိဿယ၊
 လွန်စွာ။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ရ၏။

ပြီး၏။

၁၄ - ဓမ္မသဟာယကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဂန္ထဓုရကို ဆောင်
 သော ရဟန်း တစ်ပါးသည် ဝိပဿနာ ဓုရကို ဆောင်သော ရဟန္တာကို
 ပြဿနာမေး၍ နှိပ်စက်မည်ရှိသည် ဘုရားရှင် ကြွတော် မူလာ၍ ကျမ်းဂန်
 တတ်သော ရဟန်းကို သေးပါးသော မဂ်တို့ဖြင့် ပြဿနာ မေးတော်မူလေ၏။

ကျမ်းဂန်တတ်သော ရဟန်းသည် ထိခိုက်အောင် မဖြေနိုင်ရကား ရဟန္တာ မထေရ်ကို မေးတော်မူ၏။ ရဟန္တာ မထေရ်သည် မင်္ဂလေ ပါ ကို ပွားပြီး ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ ဖြေးလ၏။ ဘုရားရှင်သည် ကောင်းချီ ပေ၍ ချစ်သား တို့ ဂန္ဓဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် သူ၏ နွားကို အခစား ကျောင်းရသော သူနှင့် တူ၏။ ဝိပဿနာဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းကား နွားနှို့ ထောပတ် ရသာမြတ်ကို မပြတ်စားရသော နွားရှင်နှင့် တူ၏ဟု မိန့်ပြီး၍...

၁၉။ ဗဟုမ္ပိ စေ သံဟိတ ဘာသမာနော၊

န တက္ကရာ ဟောတိ နရာ ပမတ္တော။

ဂေါပေါ ဂါဝေါ ဂဏယံ ပရေသံ၊

န ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ။

၂၀။ အပ္ပံပိ စေ သံဟိတ ဘာသမာနော၊

ဓမ္မဿ ဟောတိ အနုဓမ္မစရိ။

ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ ပဟာယ မေဟံ၊

သမ္ပပ္ပဇာနော သုဝိမုတ္တစိတ္တော။

အနုပါဒိယာနော ဣဝေါ ဟုရံဝါ၊

သ ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ။

ဟူသော အခွဲနှင့်တကွ နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ရွှေဂါထာပထမ၊ ဒုတိယပါဒ ဥပေန္နငဇီရာ၊ တတိယပါဒ ဣန္ဒဝဇီရာ၊ စတုတ္ထပါဒ ဆယ်လုံးဂါထာ သာမည။ ပေါင်း ဥပဇာတိ။ နောက် ဂါထာ ဣန္ဒဝဇီရာ၊ သံဟိတ၌ မိန္ဒုကျေ ဘောတိဟု ဒိဃ ဂါထာခွဲတွင် ပထမပါဒ ကလော ဂါထာ၊ ဒုတိယပါဒ ဂါထာသာဗျေ။

ဇယာနရော၊ အကြင်သူသည်။ သံဟိတံ၊ အစီးအပွားရှိသော ပိဋကတ် သုံးပုံကို။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ဘာသမာနောပိ၊ သင်ကြာ ပို့ချ ပြသဟောပြော သော်လည်း။ ပမတ္တော၊ သတိမေ့လျော့ ပေါ့ဟန်သည်ဖြစ်၍။ တက္ကရာ၊ ထိုပြုသင့်သော အနိစ္စ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြသည်။ စေ နဟောတိ၊ အကယ်၍ မဖြစ်အံ့။ သောနံရော၊ သည်။ ဂေါပေါ၊ အခစား နွားကျောင်း သားသည်။ ဂါဝေါ၊ ကျောင်းသမျှ နွားတို့ကို ဂဏယံ-ဂဏယန္တော၊ စေ့အောင် ရေတွက်၍။ ပရေသံ၊ နွားရှင်ဖြစ်သော သူဘဝါးတို့အား။ နိယုတေတိ ဣဝံ၊ ဆောင်သွင်း အပ်နှင်းရသကဲ့သို့။ ပရေသံ၊ ကျင့်လိုသော ဆန္ဒရှိကြသော သူတော်ကောင်းတို့အား။ နိယုတေတိ၊ ဆောင်နှင်းပေး

အပ်လိုက်ရသည် မည်၏။ (ထည့်လိုက်သည်)။ သောနရော၊ ထိုပြောဆိုခြင်းမျှား
အကျင့်ပါးသော သူသည်။ သာမညဿ၊ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော ရဟန်းကျေးဇူး
၏။ ဘာဂဝါ၊ အဖို့ရှိသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။

ယောနရော၊ သည်။ သံဟိတံ၊ အစီးအပွားရှိသော ဘုရားစကားတော်ကို။
အပ္ပံ၊ ဘာသမာနောပိ၊ အပြောအဆို နည်းသော်လည်း။ ဓမ္မဿ၊ ပရိယတ္တိ
တရားအား။ ဝါ၊ လောကုတ္တရာ တရားအား။ အနုဓမ္မစာရီ၊ လျော်ဂော
စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ ဓုတင်တေရသစသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုကျင့်သည်။ စေဟောတိ၊
အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ သောနရော၊ သည်။ ရာဂဉ္စ၊ ရာဂကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသဉ္စ၊
ကိုလည်းကောင်း။ မောဟဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ သမ္ပပ္ပဇာနော၊
ကောင်းစွာ အပြားအားဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍။ သုဝိမုတ္တစိတ္တော၊ တဒဂ်ဗိက္ခမ္ဘန
သမုဇ္ဈေဒပီတိပဿဒ္ဓိ နိဿရဏဝိမုတ္တိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ လွတ်သော စိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဣဝေ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက အဇ္ဈတ္တဖြစ်သော ခန္ဓာ အယတနခတ်၌
လည်းကောင်း။ ဟရံ၊ တမလွန်လောက ဗာဟိရဖြစ်သော ခန္ဓာ အယတန
ခတ်၌လည်းကောင်း။ အနုပါဒိယာနော၊ ဒိဋ္ဌိတဏှံ ဖြင့် ပြင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်း
မရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ သောနရော၊ ထိုပြောဆိုခြင်းနည်း အကျင့်သည်သော
သူသည်။ သာမညဿ၊ မဂ်-ဖိုလ်-တည်းဟူသော ရဟန်းကျေးဇူး၏။ ဘာဂဝါ၊
အဖို့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။

ပြီး၏။

ယမကဝဂ္ဂေါ ပဌမော။

၂-အပ္ပမာဒဂ်

၁၅-သာမာဝတိ ဝတ္ထု

ကောသမ္ဗိပြည် သောသိတာရုံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ
မာဂဏ္ဍိသတ်၍ သာမာဝတိ နမူရှိသော မောင်းမင်းရာဇ် သေခြင်း၊ ဥတေန
မင်းစောသတ်၍ မာဂဏ္ဍိ တဆွေတမျိုးလုံး၏ သေခြင်းနှစ်ပါးတိုင် အဘယ်
သည် သေသည် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်သည် မသေသည် မည်ပါသနည်းဟု
လျှောက်ထားရာတွင်....

၂၁။ အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။

အပ္ပမတ္တာ န မိယန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ။

၂၂။ ဧဝံ ဝိသေသတော ဥတု၊ အပ္ပမာဒမိ ပဏ္ဍိတာ။
အပ္ပမာဒေ ပမောဒန္တိ၊ အရိယာနံ ဂေါစရေ ရတာ။

၂၃။ တေ ဈာယိနော သာတတိကာ၊ နိစ္စံ ဒဠပရက္ခမာ။
ဗုဒ္ဓန္တိ ဝိရာ နိဗ္ဗာနံ၊ ယောဂက္ခေမံ အနုတ္တရံ။

ဟူသော သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူတည်း။

မိယန္တိဟု ဒိဃ၊ မိရ-ဟု ရဿ၊ ပထမဂါထာ အစပါဒ၌ တစ်လုံးလွန်၊ ဒုတိယ
ဂါထာ အဆုံးပါဒ၌လည်း တစ်လုံးလွန်။

အပ္ပမာဒေါ၊ သတိမပေါ့မမေ့လျော့ခြင်းသည်။ အမတ် ပဒံ၊ သေခြင်း
ကင်းပ နိဗ္ဗာနကို ရခြင်းအကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပမောဒေါ၊ သတိ
လွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ဧစ္စုနောပဒံ၊ မရှိဆုံးဆ ဒုက္ခပူပန် အဖန်
တလဲလဲ သေရခြင်း၏ အကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့
မလျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ န မိယန္တိ၊ သေသည်မမည်ကုန်။ ယေ၊ အကြင်
သူသည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမေ့လျော့သော သူတို့သည်။
မတာယထာ၊ သေသောသူတို့ကဲ့သို့တည်း။

သေသောသူသည် သွားခြင်း ရပ်ခြင်း ကိစ္စကို မပြုနိုင်သကဲ့သို့ မေ့လျော့သော
သူသည်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုနိုင်ရကား မေ့လျော့သော သူသည်
သူသေနှင့်တူ၏ ဟူလို။

ဝါ-ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမေ့လျော့
သောသူတို့သည်။ မတာယထာ၊ တွေဝေလျက် သေရကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊
ထိုအတူ။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့သောသူတို့သည်။ န မိယန္တိ၊ မသေရကုန်။

မေ့လျော့သောသူတို့သည် တွေဝေလျက် သေရကုန်သကဲ့သို့ မမေ့လျော့
သူတို့သည် တွေဝေလျက် မသေရကုန် ဟူလို။ တစ်နည်းကား-ပမာဒသည်
ဘဝမဆုံးပဲ ပုဒ္ဓိသန္ဓေနေရခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်၍ မေ့လျော့သောသူသည်
သာလျှင် စုတိကျသည်ဖြစ်စေ မကျသည်ဖြစ်စေ သေသော် မည်ကုန်၏။
အပ္ပမာဒသည် သေဘေးကင်းပ နိဗ္ဗာနကို ရခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်၍
ပိုင်းခြားအပ်သော ဘဝ မရှိကုန်သော မမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့သည်
စုတိကျသည်ဖြစ်စေ သေသည်မမည်ကုန် ဟူလို၊ ဤနောက် အဓိပ္ပာယ်ကား
နှစ်နက်လုံးပင် ဆက်ဆံသော အဓိပ္ပာယ်။

အပ္ပမာဒမ္ပိ၊ မမေုလျော့ခြင်း၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝိသေသတော၊ အထူးအားဖြင့်။ ဥတု၊ သိ၍။ အပ္ပမာဒေ၊ မမေုလျော့ခြင်း၌။ ပမောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက် ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ အရိယာနံ၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန်အစရှိသော ဗောဓိပက္ခိယတရား၌၊ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝါ၊ အပ္ပမာဒမ္ပိ၊ မမေုလျော့ခြင်း၌။ ဧဝံ ဝိသေသံ၊ ဤသို့ သေခြင်းကင်းပ နိဗ္ဗာနကိုရကြောင်းဖြစ်သော အထူးကို။ ဥတု၊ သိကုန်၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အရိယာနံ၊ တို့၏။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာဖြစ်သော။ အပ္ပမာဒေ၊ ၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပမောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။

တေဓီရာ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ ဈာယိနော၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးတည်းဟူသော အာရမ္မဏုပနိဇ္ဈာနဈာန် ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော လက္ခဏုပနိဇ္ဈာနဈာန် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သာဇတိကာ၊ မပြတ်မလတ် ဖြစ်စေအပ်သော လုံ့လရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ နိစ္စံ၊ အမြဲ၊ ဒဠပရက္ခမာ၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမံ၊ ယောဂလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ၊ မိမိထက်လွန်သော တရားမရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဖုသန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

ပြီး၏။

၁၆ - ကုမ္ဘသောသက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အထံသို့လာ၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား-ရှေးအခါ ယဉ်းအနာတိုက်၍သေသော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏သား ကုမ္ဘသောသက လူလင်သည် မိဘတို့အမွေအနှစ် မြှုပ်ထားအပ်သော ဥစ္စာ ကုဋေလေးဆယ် ရှိလျက် မိမိ၏ သူဌေးသား၏ အဖြစ်ကို မသိစေပဲ မထောင် မလွှား နှမ်းပါးသော အသွင်ဖြင့် ကြားမြင်စွာနေသည်။ ယခုမှ ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် သိအောင်ပြု၍ သူဌေး အရာကို ပေးပါသည်ဟု လျှောက်ထားရာတွင်....

၂၄။ ဥဋ္ဌာနဝတော သတိမတော၊ သုစိကမ္မဿ နိသမ္မကာရိနော။
သညာဘဿ ဓမ္မဇီဝိနော၊ အပ္ပမတ္တဿ ယသောဘိဝေဒတိ။

ဤဝေတာလီဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။(သတိမတော-ဒီသ)။

ဥဋ္ဌာနဝတေား ထကြွလုံ့လ ဝီရိယရှိထသော။ သတိမတော၊ သတိရှိထသော။ သုစိကမ္မဿ၊ စင်ကြယ်သော အမှုရှိထသော။ နိသမ္မကာရိနော၊ စူးစမ်း၍ပြုလေ့ရှိထသော။ သညတဿ၊ စောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေရှိထသော။ ဓမ္မဇီဝိနော၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေးထသော။ အပ္ပတ္တဿ၊ မမေ့လျော့သောသူအား။ ယသော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အရာအထူး ကျေးဇူးသတင်းကျော်စောခြင်းသည်။ အဘိဝဇ္ဇတိ၊ တစ်နေ့တခြာ ဘိုးပွားလေ၏။

ပြီး၏။

၁၇-စူဠပန္နက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဒ္ဒိယထာကောကနဒီစသော ဂါထာလေးပါးကို လေးလချ၍ မရနိုင်သော အရှင်စူဠပန်ကို ဘုရားသခင်သည် တဏှာချင်း ရတောဟရဏကမ္ပဋ္ဌာန်းဖြင့် အဘိညာဉ် ပဋိသမ္ဘိဒါသမာပတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပေသည်ဟု ဘုရားရှင်ကျေးဇူးကို ရဟန်းတို့ ချီးမွန်းကုန်လျက်နေသည်တွင်...

၂၅။ ဥဋ္ဌာနေနုပ္ပမာဒေန၊ သံယမေန ဒမေန စ။

ဒီပံ ကယိရာထ မေဓဝီ၊ ယံ သြဿော နာဘိကီရတိ။

ဤဂါထာကိုဟောတော်မူသည်။ ။(တလုံးလွန်။ ကီရတိဟု ဒီသ)။

ဥဋ္ဌာနေနု၊ ထကြွခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ သံယမေန၊ သီလစောင့်စည်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒမေန၊ ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ မေဓဝီ၊ တိဟိတ်ငြိမ်သနွေပညာဖြင့် ပညာရှိသောသူသည်။ သံသာရသာဂရေ၊ သံသာရသာဂရ၌။ ။ (ထည့်သည်)။ ယံ ဒီပံ၊ အကြင် အရဟတ္တဖိုလ်တည်း ဟူသောကျွန်းကို။ သြဿော၊ ကိလေသာ ရေအလျဉ်သည်။ နာဘိကီရတိ၊ မဖြိုဖျက်နိုင်။ တံ ဒီပံ၊ ထိုကိလေသာ ရေအလျဉ်သည် ဖျောက်ဆီးအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ် တည်ဟူသောကျွန်းကို။ ကယိရာထ၊ ပြုရာ၏။

ပြီး၏။

၁၈-ဗာလနက္ခတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ဗာလနက္ခတ်သဘင်ခံရာတွင် သူမိုက်တို့၏ အမူအရာ အပြောအဆို ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့ အိမ်တွင်းမှ မထွက်ဝံ့ကုန်။ ခုနစ်ရက်လွန်မှ ဘုရားကိုပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်....

၂၆။ ပမာဒ မနုယုဉ္ဇန္တိ၊ ဗာလာ ဒုမ္မေဓိနော ဇနာ။

အပ္ပမာဒဉ္စ မေဓဝီ၊ ဓနံ သေဋ္ဌံဝ ရက္ခတိ။

၂၇။ မာ ပမာဒ မနုယုဉ္ဇေထ၊ မာ ကာမရတိ သန္တဝံ။

အပ္ပမတ္တော ဟိ ဈာယန္တော၊ ပပ္ပေါတိ ဝိပုလံ သုခံ။

ဤနဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ ။ (နောက်ဂါထာတလုံးလွန်)။

ဗာလာ၊ မိုက်ကုန်သော။ ဒုမ္မေဓိနော၊ ပညာမဲ့ကုန်သော။ ဇနာ၊ လူတို့ သည်။ ပမာဒ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ အနုယုဉ္ဇန္တိ၊ လုံ့လပြုကုန်၏။ ဝါ၊ ဖြစ်စေ ကုန်၏။ မေဓဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အပ္ပမာဒဉ္စ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကိုသာလျှင်။ သေဋ္ဌံဓနံ၊ မြတ်သောဥစ္စာကဲ့သို့။ ရက္ခတိ၊ စောင့်၏။

ပမာဒ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကို။ မာအနုယုဉ္ဇေထ၊ မဖြစ်စေ ကုန်ရာ။ ကာမရတိသန္တဝံ၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသကာမ၌ မေ့လျော့ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော တဏှာသန္တဝံကိုလည်း။ မာဝိန္ဒထ၊ မရစေကုန်လင့်။ ဟိ၊ စူး။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။ ဈာယန္တော၊ ရှုဆင်ခြင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝိပုလံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့။ ပပ္ပေါတိ၊ ရောက်၏။

ပြီး၏။

၁၉-မဟာကဿပတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပိပ္ပလိဂူဝယ် သီတင်းသုံးနေသော မဟာကဿပထေရ်အား အပ္ပမာဒ၏ အကျိုးကို ပြခြင်းငှာ....

၂၈။ ပမာဒ မပ္ပမာဒေန၊ ယဒါ နုဒတိ ပဏ္ဍိတော။

ပညာ ပါသာဒ မာရယု၊ အသောကော သောကိနိပဇ္ဇံ။

ပဗ္ဗတဋ္ဌောဝ တူပဋ္ဌ၊ ဓီရော ဗာလေ အဝေက္ခတိ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပဏ္ဍိတဘ၊ ပညာရှိသည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့
မလျော့ခြင်းဖြင့်။ ပမာဒံ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ နုဒတိ၊ ပယ်ဖျောက်၏။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ ပညာပါသဒံ၊ ပညာတည်းဟူသော ပြသဒံသို့။ အရယု၊
တက်၍။ အသောကော၊ သောကကင်းသည် ဖြစ်၍။ သောကိနိံ၊ သောက
တည်းဟူသော ငြောင့်သည် စူးဝင်အပ်သော။ ပဇိ၊ သတ္တဝါ အပေါင်းကို။
အဝေက္ခတိ၊ မြင်၏။ ပဗ္ဗတဋ္ဌော၊ တောင်ထိပ်၌ နေသော သူသည်။ ဘူမဋ္ဌော၊
မြေ၌နေသောသူတို့ကို။ အဝေက္ခတိဣဝ၊ မြင်ရသကဲ့သို့။ ဓီရော၊ မေ့မလျော့
သော ပညာရှိသည်။ ဗာလေ၊ မေ့လျော့လှသော သူမိုက်တို့ကို။ အဝေက္ခတိ၊
မြင်ရ၏။

ပြီး၏။

— —

၂၀-ဒွေသဟာယကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား အထံမှ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ တောကျောင်းသို့ဝင်သော သူငယ်ချင်း ရဟန်းနှစ်ယောက်
တို့တွင် တစ်ယောက်ကား သာမဏေငယ်တို့နှင့် ရယ်မော ပြောဆိုလျက် မေ့မေ့
လျော့လျော့ နေသည်။ တစ်ယောက်ကား မမေ့မလျော့ အားထုတ်၍ ရဟန္တာ
အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ယောက် တို့သည် ဝါကျွတ်၍ မြတ်စွာ
ဘုရားအထံသို့ ရောက်ကြသည်ရှိသော် မေ့လျော့သော ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တော်
မူလို၍....

၂၉။ အပ္ပမတ္တော ပမတ္တေသု၊ သုတ္တေသု ဗဟုဇာဂရော။

အဗလသံဝ သိသသော၊ ဟိတွာ ယာတိ သုမေဓသော။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

သုတ္တေသု၊ အိပ်ပျော်သောသူနှင့် တူကုန်သော။ ပမတ္တေသု၊ မေ့လျော့သော
သူတို့ အထံ၌။ ဗဟုဇာဂရော၊ များစွာ နိုးကြားတတ်သော သူနှင့် တူသော။
အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သော။ သုမေဓသော၊ ကောင်းသော ပညာရှိသူသည်။
သိသသော၊ ကြိုတင်အားအန် လျင်မြန်သော မြင်းကောင်းသည်။ အဗလသံ၊
ကြန်အင်မစုံ ခွန်အားကုန်သော မြင်းပိန်ကို။ ဟိတွာ၊ ဝေးစွာသော အမှန်၌
စွန့်ထားခဲ့၍။ ယာတိဣဝ၊ သွားသကဲ့သို့။ ပတ္တေ၊ မေ့လျော့သော သူကို။
ဟိတွာ၊ သံသရာအမှန်၌ စွန့်ထားခဲ့၍။ ယာတိ၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်းသို့ မဆိုင်းနား
သွားလေ၏။

ပြီး၏။

၂၁-မဃ ဝတ္ထု

စေသလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဟောလိ
အမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီ မင်းသည် သိကြားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ကို မေး
လျှောက်ရာတွင်....

- ၁။ မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း
- ၂။ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေပြုခြင်း
- ၃။ ပြေပြစ်သော စကားကို ဆိုခြင်း
- ၄။ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပယ်ခြင်း
- ၅။ သစ္စာကို ဆိုခြင်း
- ၆။ ဝန်တိုက်ခြင်း
- ၇။ အမျက်ကို နှိပ်နင်းခြင်း

ဤသိကြား ကျင့်ဝတ်တရား ခုနစ်ပါးကို ဟောတော်မူပြီး၍....

၃၀။ အပ္ပမာဒေန မဃဝါ၊ ဒေဝါနံ သေဋ္ဌတံ ဂတော။

အပ္ပမာဒံ ပသံသန္တိ၊ ပမာဒေါ ဂရဟိတော သဒါ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အပ္ပမာဒေါ၊ အပ္ပမတ္တော ဟူသော ပုဒ်တို့၌ ပ-ကို နောက်သို့ပေါင်း၍ရွတ်။
အပ္ပဟု မရွတ်လင့်။

အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ ခြင်းကြောင့်။ မဃဝါ၊ သိကြားမင်းသည်။
ဒေဝါနံ၊ နတ်တကာတို့ထက်။ သေဋ္ဌတံ၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့။ ဂတော၊
ရောက်၏။ အပ္ပမာဒံ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကို။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ ပမာ
ဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဂရဟိတော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။

ပြီး၏။

၂၂-ဗညတရဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်း တစ်ပါးသည်
မြတ်စွာဘုရား အထံမှ ဂမ္မဋ္ဌာန်းယူ၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် စီးဖြန်းပါသော
လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်နိုင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့
ပြန်၍အလာတွင် တေးမီးလောင်သည်ကို မြင်၍ ဤမီးသည် လောင်စာတို့ကို
ကျွမ်းစေသကဲ့သို့ အရဟတ္တမဂ်သည် သံယောဇဉ်တို့ကို လောင်ကျွမ်းစေသည်

ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆင်ခြင်သည်ကို ဇောတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက်
လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် သိတော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်ပြီးလျှင် ထို
ရဟန်း၏ ရှဉ့် တည်တံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍

၃၁။ အပ္ပမာဒရတော၊ တိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒဿိ ဝါ။

သံယောဇနံ ဧကံထူလံ၊ ဥဟံ အဂ္ဂိဝ ဂစ္ဆတိ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အပ္ပမာဒရတော၊ အပ္ပမာဒတရား၌ မွေ့လျော်သော။ ပမာဒေ၊ မေ့လျော့
ခြင်း၌။ ဘယဒဿိဝါ၊ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသော။ တိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဧကံထူလံ၊
အငယ်အကြီး ဖြစ်သော။ သံယောဇနံ၊ သံယောဇနံကို။ အဂ္ဂိဝ၊ မီးကဲ့သို့။
ဥဟံ-ဥဟန္တော၊ လောင်ကျွမ်းလေျက်။ ဂစ္ဆတိ၊ နိဗ္ဗ န်တိုင်းသို့ မဆိုင်းမနား
သွားလေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ပြီး၏။

၂၃-နိဂမဝါသီတိသတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇောတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပသေနဒီ ကောသလ
မင်း၊ အနာထပိဏ် သူဌေး-ဝသောလူတို့သည် ဗုဒ္ဓစွာသော အလ္လဒါနကိုပြု
သော်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ မလာဘူးပဲ ငွေမျိုးတို့၏ ရှဉ့်သာရသမျှဖြင့်
ရောင်ရဲ၍ နာသော နိဂမဝါသီပဒေဝီ၏ သန္တောသကို အကြောင်းပြု၍...

၃၂။ အပ္ပမာဒရတော၊ တိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒဿိ ဝါ။

အာဘဗ္ဗော ပရိဟာနာယ၊ နိဗ္ဗာနဿေဝ သန္တိကေ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

နိဂမဝါသီ မသိရသည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်
လေ၏။ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သောတပန် စသည် ဖြစ်ကြလေ
ကုန်၏။

အပ္ပမာဒရတော၊ အပ္ပမာဒ၌ မွေ့လျော်သော။ ပမာဒေ၊ မေ့လျော့ခြင်း
၌။ ဘယဒဿိဝါ၊ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသော။ တိက္ခု၊ သည်။ ပရိဟာနာယ၊
ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှာ။ အာဘဗ္ဗော၊ မဆိုက်။ နိဗ္ဗာနဿေဝ၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်သာလျှင်။
သန္တိကေ၊ နိ၏။ ။ပြီး၏။

အပ္ပမာဒဝဂ္ဂေါ ဒုတိယော။

၃-စိတ္တဝဂ်

၂၄-မေဃိယတ္ထေရ ဝတ္ထု

စာလိယတောင်၌ နေတော်မူသောအခါ စိတ်အလိုသို့လိုက်သော မေဃိယ
မထေရ်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၃၃။ ဖန္နနံ စပလံ စိတ္တံ၊ ဒုရက္ခံ ဒုန္နဝါရယံ။
ဥဇ္ဇိကဧရတိ မေဓဝီ၊ ဥသုကာဧဝံ တေဇနံ။

၃၄။ ဝါရိဇောဝ ထလေ ခိတ္တော၊ ဩကမောကတဥပ္ပတော။
ပရိပ္ပန္နတိဒံ စိတ္တံ၊ မာရဓေယျံ ပဟာတဝေ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဖန္နနံ၊ ရူပါရုံစ ည်တို့၌ တုန်လှုပ်ထသော။ စပလံ၊ လျှပ်ပေါ်လောင်လည်
ထသော။ ဒုရက္ခံ၊ သမထ ဝိပဿနာ တည်ထောင် စောင့်နိုင်ခဲ့ ထသော။
ဒုန္နဝါရယံ၊ ဝိသဘာဝ အခဲသို့ သွားသည်ကို တားမြစ်နိုင်ခဲ့ ထသော။ စိတ္တံ၊
စိတ်ကောက်ကို။ မေဓဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ဥဇ္ဇိကဧရတိ၊ သမထ ဝိပဿနာဖြင့်
ဖြောင့်စွာပြု၏။ ကိမိဝ၊ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့ နည်း ဟူမူကား။ ဥသုကာဧဝ၊
မြားသမားသည်။ တေဇနံ ကောက်သော မြားကို။ ဥဇ္ဇိကဧရတိ ယထာ၊
ဖြောင့်အောင် ပြုသကဲ့သို့တည်း။

ဩကမောကတောဟု ဆိုလိုလျက် ဩကျေရာ၌ အ အက္ခရာလာသည်။

ဝါရိဇော၊ ရေပိုး ရေမွှား ရေ၌ ငါးသည်။ ဩကမောကတော၊ ရေ
တည်းဟူသော တည်ရာမှ။ ဥပ္ပတော၊ ထုတ်၍။ ထလေ၊ ကုန်းကြည်း၌။
ခိတ္တော၊ တင်ထားအပ်သည် ရှိသော်။ ပရိပ္ပန္နတိ ဣဝ၊ ရေကို အောက်မေ့
တဆွေ့ဆွေ့ခုန် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရှိသကဲ့သို့။ မာရဓေယျံ၊ မင်းရဲသည်ထား
အပ်သော ကိလေသဝဋ်ကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်ခြင်းငှါ။ ဣဒံစိတ္တံ၊ ကာမဂုဏ်
၌ မြူးခုန် ပျော်ပါး ကျက်စားနေကျ ဖြစ်သော ဤစိတ်သည်။ ဩကမော
ကတော၊ ကာမဂုဏ်ဓာတ် တည်ရာအရပ်မှ။ ဥပ္ပတိ၊ ထုတ်၍။ ထလေ၊ ဘာ
ဝနာတည်းဟူသော ကြည်း၌။ ခိတ္တံ၊ တင်ထားအပ်သည်ရှိသော်။ ပရိပ္ပန္နတိ၊
ကာမဂုဏ်ကြောင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ကြလေ၏။ ဝါ၊ ဣဒံစိတ္တံ၊ သည်။
မာရဓေယျံန၊ မင်းရဲသည် ထားအပ်သော ကိလေသဝဋ်ကြောင့်။ ပရိပ္ပန္နတိ၊

တုန်လှုပ်၏။ တသွား၊ ထိုကြောင့်။ မာရဇေယျ၊ မာရ်သည် ထားအပ်သော
ကိလေသဝဋ်ကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်အပ်၏။ (တဝေ-ပဇည်း ကံဟော)။
ပြီး၏။

၂၅ အညတရဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရဟန်း တစ်ပါး
သည် မြတ်စွာဘုရား အထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်း ယူ၍ သာသတ္တိမြို့၏ ကျေးလက်
မာတိကာမည်သော ရွာကို ကမ္မဋ္ဌာန်းစီ ဖြန့်၍ နေခြင်းငှာ သွားလေသော်
ထိုရွာ၌ သူကြီးအမိဖြစ်သော အနာဂါမ် ဒါယိကာမကြီးသည် ထိုရဟန်း
စိတ်ကို သိသည်ဖြစ်၍ တောင့်တ ကြံစည်တိုင်းသော ရသာ ချိုချဉ် ဘောဇဉ်
ခဲဖွယ် တို့ကို ပို့စေ၏။ ကိုယ်တိုင် လာမူ ကောင်းလေစွဟု ကြံမူ ကိုယ်တိုင်
လာ၏။ ရဟန်းသည် ဤသို့ကြံ၏။ ဤဒါယိကာမကြီးသည် ကြံသမျှသော
ငါ၏ စိတ်ကို သိ၏။ ငါတို့ ပုထုဇဉ်တို့ မည်သည်ကား တင့်တယ် သည်ကို
လည်း ကြံမိရာ၏။ မတင့်တယ် သည်ကို လည်း ကြံမိရာ၏။ မတင့်တယ်
မလျှောက်ပတ်သည်ကို ကြံမိသည် ရှိသော် ခိုးထုပ် ခိုးထယ်နှင့် ပုန်းကွယ်ရာ
မရှိ ဖမ်းမိသော သူခိုးကဲ့သို့ ရှက်ဒိုးကြီး ကွဲရာသည်ဟု ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်
သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ထွက်ပြေးခဲ့၍ ဤအကြောင်းကို
မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းကို ဆုံးမ
ခြင်းငှာ...

၃၅။ ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော။

စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ၊ ငြိငြင် သဖြင့် နှိပ်စက် အပ်ထားသော။ ဝါ၊ နှိပ်နိုင်ခံထား
သော။ လဟုနော၊ လျင်မြန်စွာဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း ရှိထားသော။ ယတ္ထကာမ
နိပါတိနော၊ မျိုးနွယ်နိမ့်မြင့် သင့်မသင့်ကို မချင့်တက်တတ် အမှတ်မရှိသော
ကာမဂုဏ်၌ ကျလေ့ရှိထားသော။ စိတ္တဿ၊ စိတ်ကို။ ဒမထော၊ ဆုံးမခြင်း
သည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ဒန္တံ၊ ဆုံးမ၍ ယဉ်ကျေးသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။
သုခါဝဟံ၊ ချမ်းသာသုံးချက်ကို ရွက်ဆောင်တတ်၏။

ထိုရဟန်းသည် မာတိကာရွာ သို့ သွား၍ ဒါယိကာမကြီး၏ အလုပ်အကျွေး
ကို ခံလျက် အားထုတ် ပြန်ရာတွင် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။
ပြီး၏။

၂၆-ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု ဝတ္ထု

သာဝတ္ထုပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထုမြို့၌ သူဌေးတစ်ယောက်သည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ ပြောဟော အပ်သောသုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၌သာသော ကျင့်ရေး၊ ကျင့်ရာ၊ ကျင့်ခန်း၊ ဝိနည်း၌သာသော ကျင့်ရေး၊ ကျင့်ရာ၊ ကျင့်ခန်းများစွာကို ကြားလျှင် သာသနာတော်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စ များပြား၏။ နေနိုင်စရာမရှိ လူတူကံတော့အံ့ဟု ကြံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ရာတွင် ထိုရဟန်းကို ဆုံးမခြင်းငှါ...

၃၆။ သုဒ္ဓဒသံ သုနိပုဏံ၊ ယတ္ထ ကာမနိပါတိနံ။

စိတ္တံ ရက္ခေထ မေဓာဝီ၊ စိတ္တံ ဂုတ္တံ သုခါဝဟံ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

သုဒ္ဓဒသံ၊ အလွန် မြင်နိုင်ခဲ့စွာထသော။ သုနိပုဏံ၊ အလွန် သိမ်မွေ့စွာထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ၊ မျိုးနွယ်နိမ့်မြင့် သင့်မသင့်ကို မချင့်တက်စက် အမှတ်မရှိသော ကာမဂုဏ်၌ ကျလေ့ ရှိထသော။ စိတ္တံ၊ ကိ။ ဓေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ရက္ခေထ၊ စောင့်ရှောက်။ ဂုတ္တံ၊ စောင့်၍ လုံခြုံသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

ပြီး၏။

၂၇ သံဃရက္ခိတ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သံဃရက္ခိတ မည်သော ပဉ္စင်းငယ်တစ်ယောက်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ကို ယပ်ခပ်၍ နေစဉ်တွင် လူစိတ်ကူးသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ကြံ၏။ ငါသည် ရှစ်တောင်ရှိသော ဖျပ်ပုဆိုးကို ရောင်း၍ ဆိတ်မ၊ ဝယ်အံ့၊ ဆိတ်မ၊ က မွေးသော ဆိတ်ငယ်တို့ကိုရောင်းချ၍ ဥစ္စာပြုအံ့။ မယားတစ်ယောက်ကိုရှာအံ့၊ သားရလျှင် သားမယားနှင့်တကွ လည်းယာဉ်စီး၍ ဥပဇ္ဈာယ်အထံသို့ အကန်တော့လာအံ့။ လမ်းရီး၌သားငယ်သည် လည်းပေါ်မှ ကျ၍ ဆုံ ခဲ့သော် မယားကို စိတ်ဆိုး၍ လည်းနှင်တံဖြင့် ရိုက်အံ့ဟု ကြံစည်လျက် အရိုက်တွင် ဥပဇ္ဈာယ်၏မဏိတော်ကို ယပ်ဖြင့် ခပ်မိလေ၏။ ရဟန္တာဖြစ်သော ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ်သည် ပဉ္စင်းငယ်၏စိတ်ကိုသိ၍ ပဉ္စင်းငယ်မာတုဂါမကို ရိုက်ပေါ်လော့။ အပြစ်မရှိသော ငါ့ဥပဇ္ဈာယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ရိုက်ဘိသနည်း-ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဥပဇ္ဈာယ်သည် ငါ၏စိတ်ကို သိလေ ပြီတကားဟု

ရှက်ကြောက် ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ပြေး သည်တွင် ရဟန်းတို့ ဆွဲငင်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ပို့ကုန်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ထိုရဟန်းကိုဆုံးမခြင်းငှာ...

၃၇။ ဒုရင်္ဂမံ ကေစရံ၊ အသရီရံ ဂုဟာသယံ။

ယေ စိတ္တံ သံယမေသန္တိ၊ မောက္ခန္တိ မာရဗန္ဓနာ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုရင်္ဂမံ၊ ဝေးသောအရပ်၌ တည်သောအာရုံသို့လည်း သွားတတ်သော။ ကေစရံ၊ တစ်ခုချုပ်ပြီးမှ တစ်ခုဖြစ်သော။ အသရီရံ၊ ကိုယ်လည်းမဟုတ် ထသော။ ဂုဟာသယံ၊ မဟာဘုတ် တည်းဟူသော လိုက်လျှင် တည်ရာရှိသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သံယမေသန္တိ၊ စောင့်စည်း နိုင်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုစိတ်ကို စောင့်စည်း ချုပ်တည်းနိုင်သော သူတို့သည်။ မာရဗန္ဓနာ၊ ကိုလေသာမာရ် အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မောက္ခန္တိ၊ လွတ်ကုန်လဲ တံ့။

(အန္တိဝိဘတ် အနာဂတ်ဟော)။

ပြီး၏။

၂၈-စိတ္တဟတ္ထဇ္ဇေရ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသော အခါ စိတ်အလိုအားဖြင့် ခုနစ်ကြိမ် တိုင်အောင် လူထွက်၍ ရဟန်းပြုသော စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်သည် နောက်ဆုံး ရဟန်းပြုရာတွင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ သာသနာတော်၌ မငြီးငွေ့မပျော် မွေ့သောအကြောင်းကို ရဟန်းတို့အားပြော၏။ ရဟန်းတို့သည် မယုံကြည်၍—

၃၈။ အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ သဒ္ဓမ္မ မဝိဇာနတော။

ပရိပ္ပလ္လဝပသာဒဿ၊ ပညာ န ပရိပ္ပရတိ။

၃၉။ အနဝဿဘစိတ္တဿ၊ အနန္တာဟတစေတသော။

ပုညပါပပဟိနဿ၊ နတ္ထိ ဇာဂရတော ဘယံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ ဖွဲ့ပုံစုံ၌ သစ်ငုတ် စိုက်သကဲ့သို့ အခိုက်အတံ့သော စိတ် ရှိသော။ သဒ္ဓမ္မ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို။ အဝိဇာနတော၊ မသိသော။ ပရိပ္ပလ္လဝပသာဒဿ၊ မမြဲမမြဲ ပေါ်လျှံသော သဒ္ဓါတရားရှိသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ ပညာ၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာပညာသည်။ န ပရိပ္ပရတိ၊ မပြည့်။

အနုဝဿုတ စိတ္တဿ၊ ရာဂတည်းဟူသော မိုးသည် စေ့တ်သော စိတ်ရှိ
တသော။ အနန္တာဟတစေတသော။ ဒေါသသည် ဖျောက်ဆီးအပ်သော စိတ်ရှိ
တသော။ ပုညပ ပပ္ပဟီနဿ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကိုပယ်ပြီးထသော။ ဇာဂရ-
တော၊ မောဟတည်းဟူသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးသော သူအား။ ဘယ်၊
ဘေးသည်၊ နိတ္တိ၊ မရှိ။

ပြီး၏။

၂၉ ပဉ္စသတဘိက္ခု ဝတ္ထု

သဘဝတ္ထိပြည်၌နေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်အထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ယူ၍ မဟာဝါသရွာ၏အနီး ဖြစ်သော တောအုပ်ကြီးသို့သွားကုန်သော ရဟန်း
တို့သည် အထူးထူးသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကိုပြလျက် ရုက္ခစိုးနတ်တို့ ခြောက်
လှန့်ကုန်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၍ ဤအကြောင်းကို
လျှောက်လေသော် ဘုရားရှင်သည် ဘေးဆိုးရန်ကာ အလို့ငှာ ဓမ္မတ္ထသုတ်
ပရိတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၍ ဤပရိတ်ကို သရဇ္ဈာယ်လေ-ဟု မိန့်တော်မူ၍
ထိုတောအုပ်သို့ပင် လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပရိတ်ကိုသရဇ္ဈာယ်
ခြင်းဖြင့် ကင်းသော ဘေးရန်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တည်ကြည်သော စိတ်ဖြင့်
ဝိပဿန ရှုလျက် ထိုတောအုပ်၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့အား ဘုရားရှင်သည်
ယူဇနာတရာ ခရီးကွာသော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ရောင်ခြည်တော်
ခြောက်သွယ်လွှတ်၍ ထိုရဟန်းတို့၏ မျက်မှေးကံရွေးရှု တည်တော်မူသကဲ့သို့
ဖြစ်၍ ဆုံးမတော်မူလိုရကား....

၄၀။ ကုမ္ဘုပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတုံ၊
နဂရုပမံ စိတ္တမိဒံ တပေတုံ၊
ယောဓေထ မာရံ ပညာဝုဇေန၊
ဇိဘဉ္စ ရက္ခေ အနိဝေသနော သိယာ။

ဤဂါထာကို တော်တော်မူသည်။

ပထမပါဒ ဣန္ဒြိယရာ၊ ဒုတိယ ကုသုဒိဗိက္ခိ၊ တတိယ ဥပ္ပာသက၊ စတုတ္ထ
ဝံသဉ္စ၊ ဆယ်လုံး တဆယ့်တလုံး တဆယ့်နှစ်လုံးအရော ဥပဇာတိ ဂါထာ။
ကုမ္ဘု-ဟု ဒိဿ၊ နဂရု-ဟု ရသေ့။ မိဒ-၌ မိန္ဒုလောပ၊

ဣမံ ကာယံ၊ ဤကိုယ်ကို။ ကုမ္ဘုပမံ၊ အိုးနှင့်တူစွာ မကြည်ရှည်ပျက်တတ်
သည်ဟု။ ဝိဒိတုံ၊ သိ၍။ နဂရုပမံ၊ ရန်မဝင်နိုင် ကြံ့ခိုင်မြဲစီး မြို့ကြီးသဖွယ်

ဖြစ်သော။ ထုခံစိတ္တံ၊ ဤဝိပဿနာစိတ်ကို၊ ထပေတွံ၊ ဖြစ်စေ၍။ ပညာဝု-
ဓေန၊ ပညာတည်းဟူသော လက်နက်ဖြင့်။ မဒရံ၊ ကိလေသမင်းရံ ရန်သူ
အပေါင်းကိုလည်း။ ယောဓေထ၊ တိုက်ဖျက်ရာ၏။ ဇိဘဉ္စ၊ အောင်ပြီးသည်ကို
လည်း။ ရက္ခေ၊ စေ ငှ်ရာ၏။ အနိဝေသိနောစ၊ ဈာန်ချမ်းသာ၌ သံယာ
ကပ်ငြိခြင်း မရှိသည်လည်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

(ယောဓေထ-၌ ယျေကို ထေပြုသည်)

ရဟန်းငါးရာတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်လေကုန်၏။
ပြီး၏။

၃၁-ပူတိဂတ္တတိဿမ္ဘရ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ ကဿပ ဘုရားလက်ထက် ငှက်ခတ်
မုဆိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်၏ ဝိပါက်ကြွင်းကြောင့် တကိုယ်လုံး အနာ
ဖူးရရှူးပေါက်၍ ကာလတစ်ရှည် သွေးပြည်လိမ်းကျ နံစော်ညီပုပ် စက်ဆုပ်ဖွယ်
ရှိသော ပူတိဂတ္တမဏ္ဍရ်ကို ကိုယ်တိုင် ပြုစုတော်မူ၍ ဆုံးမတော်မူလိုရကား....

၄၁။ အစိရံဝတ ယံ ကာယော၊ ပထဝီ အဓိသေဿတိ။

ဆူးဒွါ အပေတဝိညာဏော၊ နိရုတ္တံဝ ကလိဂံရံ။

ဤဂါထ ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ဝတယံ-ဟရဿ)။

အယံကာယော၊ အလျားတလံ အနိတထွာ ကေသာအစ ဒွတ္တိံသ အစု
ဖြစ်သော ဤကိုယ်သည်။ ဆူးဒွါ၊ ပစ်ခွန်အပ်သည် ဖြစ်၍။ အပေတဝိညာ
ဏော၊ ကင်းသော ဝိညာဉ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ နိရုတ္တံ၊ အသုံးမကျသော။ ကလိဂံရံ
ဣဝ၊ ထင်းဖွဲ့ကဲ့သို့။ အစိရံ၊ မကြာမြင့်မီ။ ပထဝီ၊ မြေ၌။ အဓိသေဿတိ
ဝတ၊ အိပ်လိမ့်မည်တကား။ ။ပြီး၏။

၃၁-နန္ဒဂေါပါလက ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ ရန်သူ မုဆိုးသည် သတ်၍သေသော
နန္ဒနားကျောင်းသားကို အကြောင်းပြု၍....

၄၂။ ဒိသော ဒိသံ ယံ တံ ကယိရာ၊ ဝေရီ ဝါ ပန ဝေရိနံ။

မိစ္ဆာပဏိဟိတံ စိတ္တံ၊ ပါပိယော နံ တတော ကရေ။

ဤဂါထကို ဟောတော်မူသည်။ ။(တလုံလွန်)။

ဒိသော ခိုးသူတစ်ယောက်သည်။ ဒိသံ၊ ရန်တက်ဖြစ်သော ခိုးသူတစ်ယောက်ကို။ ဝါ-ပန၊ တစ်နည်းတူ။ ဝေရိ၊ ရန်ငြိုးထားတတ်သော ရန်သူတစ်ယောက်သည်။ ဝေရိနံ၊ ရန်ငြိုးထားအပ်သော ရန်သူတစ်ယောက်ကို။ ဒိသု၊ မြင်၍။ ယံတံ၊ အကြင်အကျိုးမဲ့ကို။ ကယိရာ၊ ဤဘဝတွင်သာ ပြုနိုင်၏။ တတော၊ ထိုအကျိုးမဲ့ ပြုတတ်သော ရန်သူထက်။ မိစ္ဆာပဏိဟိတံ၊ မကောင်းသဖြင့် ဆောက်တည်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ အကုသိုလ်စိတ် ရန်ထိပ်ပိတ်သည်။ နံ အတ္တာနံ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို။ ပါပိယော၊ ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ယုတ်မာလေအောင်။ ကဓရ၊ ပြုရာ၏။

ပြီး၏။

၃၂ သောရေယျ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်ကစ္စည်းမထေရ်ကို ပြစ်မှား မိသော သောရေယျ သူဌေးသားသည် ပြစ်မှားမိသော ခဏ်၌ပင် မာတုဂါမဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက် မွေးကာမှ မထေရ်ကို ကန်တော့၍ ယောက်ျား ဖြစ်ပြန်သည်ရှိသော် မထေရ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ယောက်ျား ဖြစ်စဉ်က ရသည့် သားနှစ်ယောက်နှင့် မာတုဂါမ ဖြစ်မှ ရသော သား နှစ်ယောက်တို့တွင် အဘယ်သားတို့ကို သင်သာ၍ ချစ်သနည်းဟု မေးကြ ကုန်လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး၍ ပုထုဇဉ်တုန်းက ကဲ့သို့ မပြေပဲ သား လေးယောက်လုံးကိုပင် ချစ်ခြင်း မရှိဟု ပြောသော် မယုံကြည် ဘုရားကို လျှောက်ရာတွင် ချစ်သာတို့- ဤရဟန်းသည် ဆွေမျိုး၊ ညာတိ၊ မိဘတို့ မပေးနိုင်သော အရဟတ္တမဂ်ကို ရလေပြီဖြစ်၍ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း မရှိဟု မိန့်တော်မူ၍...

၄၃။ န တံ မာတာပိတာ ကယိရာ၊ အညေဝါပိစ ဉာဘကာ။

သမ္မာ ပဏိဟိတံ စိတ္တံ၊ သေယျသော နံ တတော ကဓရ။
ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

တံသုခံ၊ ထိုလူနတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို။ မာတာ၊ အမိသည်။ န ကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ၊ ပိဘာ၊ အဘသည်။ နကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ အညေ၊ မိဘမှ တပါးကုန်သော။ ဉာဘကာဝ 'ပိစ၊ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တို့သည်လည်း။ နကဓရယျ၊ မပြုနိုင်ကုန်ရာ သမ္မာပဏိဟိတံ၊ ကောင်းစွာ

ဆောက်တည်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ ဆွေမျိုး၊ ထိပ်ပိတ် ကုသိုလ်စိတ်သည်။ တံ၊ တ၊
ထိုဆွေမျိုးတို့ထက်၊ သေယျသော၊ ဟဆင့်ဆက် တဆင့် မြင့်မြတ်အောင်။
ကရေ၊ ပြုလေ၏။

စိတ္တဝေဂ္ဂါ တတိယေ။

၄-ပုပ္ဖဝဂ်

၃၃-ပဉ္စသတဘိက္ခု ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ ဤမည်သော ရွာဌာနတို့၌ မြေ
ကောင်းသည် ညီညွတ်သည်စသည်ဖြင့် ပြောနေကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့အား
ဗာဟိရ ပထဝီကို ကြံ၍ အကျိုး မရှိ၊ အဇ္ဈတ္တ ပထဝီကိုသာ ကြံကုန်လော့ဟု
မိန့်တော်မူပြီး၍--

၄၄။ ကောမံ ပထဝီံ ဝိစေဿတိ၊

ယမလောကဉ္စ ဣမံ သဒေဝကံ။

ကော ဓမ္မပဒံ သုဒေသိတံ၊

ကုသလော ပုပ္ဖမိဝ ပုစေဿတိ။

၄၅။ သေခေါ ပထဝီံ ဝိစေဿတိ၊

ယမလောကဉ္စ ဣမံ သဒေဝကံ။

သေခေါ ဓမ္မပဒံ သုဒေသိတံ၊

ကုသလော ပုပ္ဖမိဝ ပုစေဿတိ။

ဤဝေဟ လီဂါထာကိုဟောတော်မူသည်။ ။ရဟန်းငါးရာတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ
ပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ဒုတိယဂါထာ တတ်ယပါဒ၌ သေခေါဓမ္မပဒံ ရှိသည်ကို ဝေဟလီဂါထာ
ဆန်းစစ်၍ ပရ။ ပါဠိတော် အရပ်ရပ် များမှာလည်း ဤအတိုင်းသာ ရှိကြ
သည်။ သော-ဓမ္မပဒံ-ရှိသော်ကား ဝေဟလီဂါထာဟု အမည် တင်မှတ်
သည်နှင့် ညီညွတ်ရာ၏။ ။ဤကား အမှာကောင်းတည်း။

ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဣမံ ပထဝီံ၊ ဤအတ္တဘော တည်းဟူသော
မြေကြီးကို။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန် ရွေးချယ်နိုင် လတ္တံ့နည်း။
ယမလောကဉ္စ၊ အပါယ်ဘုံကိုလည်းကောင်း။ သဒေဝကံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံနှင့်
တကွသော။ ဣမံ၊ ဤလူ့ဘုံကိုလည်းကောင်း။ ကော၊ သည်။ ဝိစေဿတိ၊ နည်း။
ကုသလော၊ လိမ်မာသောပန်းသည်သည်။ ပုပ္ဖံ၊ ပန်းကို။ ဝိစေယုတ္တဝါ၊ ရွေးချယ်ရာ

သကဲ့သို့။ သုဒ္ဓေသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော။ ဓမ္မပဒံ၊ တရားအစုကို။
ကော၊ သည်။ ပစ္စေသတိ၊ ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။

သေခေါ၊ သေပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ယောက်သည်။ ဣမံ ပထဝီ၊ ကို။ ဝိစေသတိ၊
မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ရွေးချယ်လတ္တံ့။ ယမလောကဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ သဒ္ဓေ
ဝကံ၊ သော။ ဣမဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ဝိစေသတိ၊ လတ္တံ့။ ကုသလော၊ သည်။
ပုပ္ဖံ၊ ကို။ ဝိစေယျဣဝ၊ သကဲ့သို့။ သုဒ္ဓေသိတံ၊ သော။ ဓမ္မပဒံ၊ ကို။ သေခေါ၊
သည်။ ပစ္စေသတိ၊ လတ္တံ့။

၃၄-မရီစိကမ္မဋ္ဌာနိကတိက္ခ၊ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသော အခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ရဟန်း
တစ်ယောက်သည် ရေမြှုပ်တံလှုပ်တို့ကို မြင်၍ ထိုရေမြှုပ် တံလှုပ်ကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်
တရား၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို အောက်မေ့သည် ရှိသော် ဘုရားရှင်သည်
ကျောင်းတော်၌ နေလျက်လျှင် ထိုရဟန်း၏ အနီး၌ ရပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်တော်
မူ၍ ...

၃၄၆။ ဖေဏူပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတု၊
မရီစိဓမ္မံ အဘိသမ္ပမာနေ၊။
ဆေတွာန မာရဿ သပုပ္ဖကနိ၊
အဒဿနံ မ ဣရာဇဿ ဂစ္ဆေ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ (ပထမ-တတိယ ဣန္ဒြိယရာဇာ၊
ဒုတိယ ဥပေန္ဒြိယရာဇာ)။ ။ ထိုရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်
လေ၏။

ဣမံ ကာယံ၊ ဤကိုယ်ကို။ ဖေဏူပမံ ရေမြှုပ်အမျိုး အကျိုးဖြစ် အနှစ်
မရ ကာလမရှည် ပျက်တတ်သည်ဟု။ ဝိဒိတု၊ သိ၍။ မရီစိဓမ္မံ၊ တံလှုပ်
အတူ ယူ၍မရ အထင်မျှသာ ဖြစ်၏။ အဘိသမ္ပမာနေ၊ ကောင်းစွာ
သိသည်ဖြစ်၍။ မာရဿ၊ မာရ်မင်း၏။ သပုပ္ဖကနိ၊ ပန်းမာလ်နှင့် အတူ
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော တေဘူမကဝဋ်တို့ကို။ ဆေတွာန၊ ဖြတ်တောက်
၍။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အဒဿနံ၊ မျက်ကွယ်ဖြစ်ရာ ပြည်ခေမာသို့။
ဂစ္ဆေ၊ ရောက်ရာ၏။ ပြီး၏။

၃၅-ဝိဋ္ဌဋ္ဌာန ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသော အခါ ကပိလဝတ် ပြည်၌ သာကီဝင် မင်းသား အပေ'င်းတို့ကို သတ်၍ အပြန် အစိရဝတ် မြစ်နား၌ စစ်သည် ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ တပ်ချ၍ အိပ်နေကြသော ဝိဋ္ဌဋ္ဌာန မင်း၏ မြစ်ကမ်းပြည် လာသော ရေအလျဉ်ဖြင့် စစ်နှင့်တကွ မျှော်၍ သေကြေ ပျက်စီးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍...

၄၇။ ပုပ္ဖါနီယေဝ ပစိနန္တံ၊ ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။

သုတ္တံ ဂါမံ မဟောသောဝ၊ ဓမ္မေ အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။
ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။(တလုံးလွန်)။

ပုပ္ဖါနီ၊ ပန်းတို့ကို။ ပစိနန္တော လူဝ၊ ကောင်းနိုးရာရာ အသောမပြယ် ရွေးချယ်သောသူကဲ့သို့။ ပစိနန္တံ၊ ငါးပါးကာမာ လူ့ချမ်းသာကို အသော မပြယ် ရွေးချယ်သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ အလွန်တရာ တွယ်တာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ မဟောသော၊ ကျည်တောက် သွန်စီး ကြီးသော ရေအလျဉ်သည်။ သုတ္တံဂါမံ၊ အိပ်၍ပျော်သော လူပိုက် ရွာကို။ အာဒါယ၊ အိမ်ပါမကျန် တိုက်လွန်မျောယူ၍။ ဂစ္ဆတိလူဝ၊ သွားသကဲ့သို့။ ဓမ္မေ၊ သေမင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။
ပြီး၏။

၃၆-ပတိပုဇိကာ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ တာဝတိံသာ၌ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ ပန်းဆွတ်နေသော နတ်သမီး တစ်ယောက်သည် စုတေ၍ သာဝတ္ထိ ပြည်၌ တစ်ဦးသောအမျိုး အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ ဖွား၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် လင့်အိမ်သို့သွား၍ ခါနု သီလစသော ကောင်းမှုကိုပြုလျက် သားလေးယောက် ရမှ သေလွန်သည်ရှိသော် တာဝတိံသာဝယ် ရှေးဖြစ်မြဲ ပန်းဥယျာဉ်၌ ဖြစ် ပြန်၏။ ပန်းဆွတ်သော နတ်သမီး တစ်ယောက်တို့ သည်လည်း ပန်းပင်ထက်မှ မဆင်းနှင့်ကြသေး။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သော မာလဘာရီ နတ်သား သည် နံနက်ခင်းက သင့်ကိုမမြင်၊ အဘယ်သို့သွားသနည်းဟု မေးလျှင် စုတေ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌လူဖြစ်ရာ သားလေးယောက်ကို ရရှိမှ စုတေခဲ့၍ နတ်ဖြစ်လာ ကြောင်းကို ပြောလျှင် ဤမျှလောက် အသက်တိုသော လူတို့သည် မအို၊ မသေ နေရမည်ကဲ့သို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို မပြု၊ မေ့လျော့၍ နေကြလေ

သည်ဟု သံဝေဂဖြစ်၏။ ထိုနတ်သမီးသည် လင်ကိုပူဇော်တတ်သောကြောင့်
ပတ်ပူဇိကာ အမည်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်လည်း ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့အား
ဟောကြားပြီ၍....

၄၈။ ပုပ္ဖါနိယေဝ ပစိနန္တံ၊ ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။
အတိတ္တညေဝ ကာမေသု၊ အန္တကော ကုရုတေ ဝသံ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပုပ္ဖါနိ၊ ပန်းတို့ကို။ ပစိနန္တော တူဝ၊ ဆွတ်သော သူကဲ့သို့။ ပစိနန္တံ၊
ကာမဂုဏ် တည်းဟူသောပန်းကို ဆွတ်တတ်သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ နေ
သေးသည်ကို တောင့်တ၊ ပြီးသည်ကို တွယ်တာ၊ လွန်စွာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိ
သော။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ အတိတ္တညေဝ၊ မရောင့်ရဲမှုသည်သာ
လျင်ဖြစ်သော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ အန္တကော၊ သေခင်းမိုက်သည်။ ဝသံ၊
မိမိအလိုကို။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ ပြီး၏။

၃၇-မစ္ဆရိယသေဋ္ဌိ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသော အခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီး သက္ကရ
နိဂုံး၌ သူဘစ်ပါးတို့အား ပေးရအံ့သည်ကို နှေးမြာလှ သောကြောင့် ဘုံခုနစ်
ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ မိမိဖို့သာ မယားကို မုံ့ကြော်စေသော
မစ္ဆရိယ ကောသိယ သူဌေးကို မစ္ဆရ ပျောက်အောင် သဒ္ဓါတရားပေါက်
အောင် ဟောကြားဆုံးမ၍ ဖြတ်စွာဘုရား အထံသို့ တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့
သော မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့မည်
သည် ပျားပိတုန်းကဲ့သို့ ကျင့်အပ်ကြောင်းကိုပြခြင်းငှာ....

၄၉။ ယထာပိ ဘမရော ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓ မဟေဌယံ။
ပလေတိ ရသ မာဒါယ၊ ဝေံ ဂါမေ မုနီ စရေ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဘမရော၊ ပျားပိတုန်းသည်။ ပုပ္ဖံ၊ ပန်းပွင့်ကို လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏဂန္ဓံ၊
အဆင်းအနံ့ကို လည်းကောင်း။ မဟေဌယ-မဟေဌယန္တော၊ မပျက်စီးစေ
မှု၍။ ရသံ၊ ပန်းဝတ်အရသာကို။ မာဒါယ၊ စုတ်ယူ၍။ ပလေတိ ယထာပိ၊
ပျံသွားလေသကဲ့သို့။ ဝေံတထာ၊ ထိုအတူ။ ဂါမေ ရွာ၌။ မုနီ၊ ရဟန်းသည်။

ပုပ္ဖံ၊ သဒ္ဓါပန်းကို လည်းကောင်း။ ဝတ္ထုဂန္ဓံ၊ အဆင်း၊ အနံ တည်းဟူသော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ အဟေဌယံ - အဟေဌယန္တော၊ မပျက်စီးစေ မူ၍။ ရသံ၊ ဗစ္စည်း လေးပါး တည်းဟူသော အရသာကို။ အာဒါယ၊ ခံယူ၍။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ပြီး၏။

၃၈ ပါဝေယျကဇီဝက ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ ထိုပြည်၌သူကြွယ်မတစ်ယောက်သည် ဘုရားရှင်ကို အိမ်သို့ပင့်၍ တရားတော်ကို နာရလျှင် ထိုသူကြွယ်မ သားပြု၍ မွေးကျွေးပြုစုအပ်သော ပါဝေယျကမည်သော တက္ကတုန်းသည် မစ္ဆေရုနိပင်္ကေ ချ် သည်းမခံနိုင်ရကား ဘုရားရှင်ကို လည်းကောင်း၊ ဒါယိကာမကြီးကိုလည်း ကောင်း ဆဲရေးလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဒါယိကာမကြီး၏ နှလုံးမသာခြင်းကို သိဘော်မူ၍ ပျောက်ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ....

၅၀။ န ပရေသံ ဝိလောမာနိ၊ န ပရေသံ ကတကတံ။

အတ္တနောဝ အဝေက္ခေယျ၊ ကတနိ အကတနိ စ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ဒါယိကာမကြီး သောတာပန် တည် လေ၏။

ပရေသံ၊ သူတစ်ပါး တို့၏။ ဝိလောမာနိ၊ မလျော်သော အမှုတို့ကို။ န အဝေက္ခေယျ၊ မရှုမဆင်ခြင်ရာ။ ပရေသံ၊ သူတစ်ပါး တို့၏။ ကတကတံ၊ ကောင်းသောအမှု မကောင်းသောအမှု ပြု၊ မပြုကို။ န အဝေက္ခေယျ၊ မရှု မဆင်ခြင်ရာ။ အတ္တနောဝ၊ မိမိ၏သာလျှင်။ ကတနိစ၊ ဤကောင်းမှု တို့ကို ပြုမိလေကုန်၏လောဟူ၍ လည်းကောင်း။ အကတနိစ၊ ပြုမိလေကုန်၏လော ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အဝေက္ခေယျ၊ ရှုဆင်ခြင်ရာ၏။ ပြီး၏။

၃၉ - ဆတ္တပါဏိဥပါသက ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသော အခါ ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်၌ ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ မပြတ် ဆွမ်းတုဉ်းပေ သော ရှင်အာနန္ဒ ချ် အထံ၌ မလ္လိကာမိဖုရား၏ ရှိသောစာသင်ခြင်း၊ ဝါသကဓတ္ထိယ မိဖုရား ၏ မရိုမသေ စာသင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍....

၅၁။ ယထာပိ ရုစိရံ ပုပ္ဖံ၊ ဝတ္ထုဂန္ဓံ အဂန္ဓကံ။

ဝေ သုဘာသိတာ ဝါစာ၊ အဖဿာ ဟောတိ အကုဗ္ဗတော။

၅၂။ ယထာပိ ရုစိရံ ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဝန္တံ သုဂန္ဓကံ။

ဧဝံ သုဘာသိတာ ဝါစာ၊ သဗ္ဗလာ ဟောတိ ကုဗ္ဗတော။
ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ရုစိရံ၊ အရောင်ဖြင့်တင့်တယ်သော၊ ဝဏ္ဏဝန္တံ၊ အဆင်း... ရှိ၍ ။ အဂန္ဓကံ၊ အနံ့မရှိသော။ ပုပ္ဖံ၊ ပေါက်ပွင့်မှီးဆွေ အစရှိသောပန်းသည်။ အဗလံယ ယထာပိ၊ မမြတ်မနိုး အကျိုးမရှိသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ တူ။ သုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော။ ဝါစာ၊ စကားတော်သည်။ အကုဗ္ဗတော၊ အရိုအသေ မပြုသောသူအား။ သဗ္ဗလာ၊ အကျိုးမရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။

ရုစိရံ၊ အရောင်ဖြင့်တင့်တယ်သော။ ဝဏ္ဏဝန္တံ၊ အဆင်းလှသော၊ သုဂန္ဓကံ၊ အနံ့လည်းကောင်းသော။ ပုပ္ဖံ၊ စမ္ပယ်၊ စကား ချယားစသောပန်းသည်။ သဗ္ဗလံ ယထာပိ၊ လူမြတ်နိုး၍ အကျိုးရှိသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ သုဘာသိတာ၊ သော။ ဝါစာ၊ သည်။ ကုဗ္ဗတော၊ အရိုအသေ ပြုသောသူအား။ သဗ္ဗလာ၊ အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၄၀-ဝိသာခါဥပါသိကာ ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌နတ်တော်မူသောအခါ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်၍ သာဓုခေါ် ပြီးသော အဆုံး၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်း ကျူးသော ဝိသာခါ ဒါယိကာမကို အကြောင်းပြု၍...

၅၃။ ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမှာ၊ ကယိရာ မာလာဂုဏေ ဗဟူ။

ဧဝံ ဇာတေန မစ္စေန၊ ကတ္တဗ္ဗံ ကုသလံ ဗဟုံ။
ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပုပ္ဖရာသိမှာ၊ များစွာသော ပန်းအစုမှ။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ မာလာဂုဏေ၊ ပန်းကုံးတို့ကို။ ကယိရာယထာ၊ ပြုသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ တူ။ ဇာတေန၊ မွေးဖွားသော။ မစ္စေန၊ သတ္တဝါသည်။ ဝါ-ဇာတေန၊ ပဋိသန္ဓေနေတတ်သော မစ္စေန၊ သေတတ်သော။ ပုဂ္ဂလေန၊ သည်။ ပုပ္ဖရာသိမှာ၊ ဥစ္စာတည်းဟူသော ပန်း၊ သဒ္ဓါတည်းဟူသော ပန်းအစုမှ။ ဗဟုံ၊ များစွာသော။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ် ပန်းကုံးကို။ ကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုအပ်၏။

ပြီး၏။

၄၁-အာနန္ဒတ္ထေရဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသောအခါ လေအောက် လေညာကို မွေးသော ပန်းနံ့သာ မည်သည် ရှိပါမည်လောဟု လျှောက်တားသော ရှင်အာနန္ဒ၏ ပြဿနာကို ဖြေတော်မူခြင်းငှာ....

၅၄။ န ပုပ္ဖဂန္ဓော ပဋိဝါတ မေတိ၊
 န စန္ဒနံ တဂ္ဂရမလ္လိကာ ဝါ။
 သတဉ္စ ဂန္ဓော ပဋိဝါ မေတိ၊
 သဗ္ဗာ ဒိသာ သပ္ပုရိသော ပဝါယတိ။

၅၅။ စန္ဒနံ တဂရံ ဝါပိ၊ ဥပ္ပလံ အထ ဝဿိကီ။
 ဧတေသံ ဂန္ဓဇာတာနံ။ သီလဂန္ဓော အနုတ္တရော။
 ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ရှေ့ဂါထာ ဥပဇာတိ)။

ပုပ္ဖဂန္ဓော၊ ပန်းအနံ့သည်။ ပဋိဝါတံ၊ လေတင် လေညာသို့။ နမေတိ၊ မသွား။ စန္ဒနံ၊ စန္ဒကူးအနံ့သည် လည်းကောင်း။ တဂရံ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းနံ့သည်လည်းကောင်း။ မလ္လိကာဝါ၊ စမွယ်၊ ကြက်ရုံနံ့သည်လည်းကောင်း။ ပဋိဝါတံ၊ လေညာသို့။ နမေတိ၊ မသွား။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂန္ဓောစ၊ သီလတည်းဟူသော သတင်းအနံ့သည်ကား။ ပဋိဝါတံ၊ လေတင်လေညာသို့။ တေ၊ သွား၏။ ဝါ၊ လာ၏။ သပ္ပုရိသော၊ သူတော်ကောင်းတို့သတင်းသည်။ သဗ္ဗဒိသာ၊ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့။ ပဝါယတိ၊ လှိုက်၏။ ။(တဂ္ဂရမလ္လိကာ၌ ဗိန္နုကျေ)။

စန္ဒနံ၊ စန္ဒကူးသည် လည်းကောင်း။ တဂရံဝါပိ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းသည် လည်းကောင်း။ ဥပ္ပလံ၊ ကြာပန်းသည်လည်းကောင်း။ အထ ထိုမှတပါး။ ဝဿိကီ၊ မြတ်လေးပန်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတေသံ ဂန္ဓဇာတာနံ၊ ဤပန်းနံ့သာအပေါင်းတို့ထက်။ သီလဂန္ဓော၊ သီလတည်းဟူသော နံ့သာသည်။ အနုတ္တရော၊ မြတ်၏။ ဝါ၊ အတုမရှိ။ ။ပြီး၏။

၄၂-မဟာကဿပတ္ထေရဝိဇ္ဇာပါတဒါနဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပိပ္ပလိလိက်၌ နိရောဓသမာပတ်မှထ၍ ဆင်းရဲသူတို့အား ချီးမြှောက် မစ၊ သော အားဖြင့် ဆွမ်းကို အလှူခံအံ့ဟု ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ရှေးရှုလာတော်မူသော အရှင် မဟာကဿပအား

သိကြားမင်းသည် ဆင်းရဲသော ယက်ကန်းသည်အိုယောင် ဆေ င်၍ ဆွမ်းလှူ
သည်ကို အကြောင်းပြု၍...

၅၆။ အပ္ပမတ္တော အယံ ဂန္ဓော၊ ယွာယံ တဂရစန္ဒနံ။

ယော စ သီလဝတံ ဂန္ဓော၊ ဝါတိ ဒေဝေသု ဥတ္တမော။
ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အပ္ပ-ဟု ပ-ကိုရှေ့ အ-သို့ ပေါင်း၍ရှုတ်။ ရှေ့အပ္ပမာဒဝဂ်မှာကဲ့သို့ အပ္ပမတ္တော
ဟု မရွတ်သင့်။ တဂရစန္ဒနံ၌ ဒုတိယာ ဝိဘတ်ကား သာမုတ္တ။ ဝုဗ္ဗလည်း
ပြန်သည်။

တဂရစန္ဒနံ၊ တောင်ဇလပ် စန္ဒကူး၏။ ယွာယံ-ယောအယံ ဂန္ဓော၊ အကြင်
အနံသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော ဂန္ဓော၊ ထိုပန်း အနံသည်။ အပ္ပမတ္တော၊
အနည်းငယ်မျှသာတည်း။ ဝါ၊ နည်းသော အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ သီလဝတံ၊
သီလရှိသောသူတို့၏။ ယောစဂန္ဓော၊ အကြင်သတင်းအနံသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
သောဂန္ဓော၊ တိုသတင်းအနံသည်။ ဥတ္တမော၊ လွန်မြတ်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝေသု၊
နည်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တို့၌။ ဝါတိ၊ လှိုင်း၏။ ။ပြီး၏။

၄၃-ဂေါတိကတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဣသိဂိလိတောင်၌ ပရိ
နိဗ္ဗာန်ယူသော ဂေါတိကမထေရ်၏ လားရာဂတိကို ရှာဖွေ၍မရသော မာရ်နတ်
ကို အကြောင်းပြု၍...

၅၇။ တေသံ သမ္ပန္နသီလာနံ၊ အပ္ပမာဒဝိဟာရိနံ။

သမ္ပဒညာ ဝိမုတ္တာနံ၊ မာရော ဂ္ဂံ နဝိန္ဒတိ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ (ဝိဟာရိနံ-ဟု ရုဿပြု)။

သမ္ပန္နသီလာနံ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ အပ္ပမာဒဝိဟာရိနံ၊ မမေ့
မလျော့နေလေ့ရှိကုန်သော။ သမ္ပဒညာဝိမုတ္တာနံ၊ ကောင်းစွာသိ၍ ကိလေသာ
မှ လွတ်ကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုသူတို့၏။ ဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ မာရော၊ မာရ်နတ်
သည်။ နဝိန္ဒတိ၊ မသိ။ ဝါ၊ ရှာ၍မရ။ ။ပြီး၏။

၄၄-ဂရဟဒိန္န ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ တက္ကတန်း
တပည့်ဖြစ်သော ဂရဟဒိန္နသည် ယုတ်မာသောအကြံဖြင့် ဘုရားရှင်ကို သင်္ဃာ

နှင့်တကွ ဆွမ်းပင့်ဖိတ်၍ ကျယ်စွာသောတွင်း၌ ရှားမီးစုဖြင့် ပြည့်လောက်
 တွင်းပေါ်၌ ကြိုးတန် ၍ ပျဉ်ခင်းပြီ သော် ငါးရာသောနေရာတို့ကို ပြင်ဆင်၍
 များစွာသော အိုးကြိုးတို့ကိုလည်း အဝကို ငှက်ပျော်ဖက်သည် ၍ ပုဝ ဖြူ ဖုံး၍
 နေရာ၏အနီးအပါးဝယ်ထား၏။ ဘုရား အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော သိရိဂုတ္တ
 သည် တက္ကဒွန်းတို့ကိုပင့်၍ မစင်တွင်း၌ ချဘူးသောကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ထိုသို့
 ပြုသည်။ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေလျှင် မီးတွင်း
 ပေါ်၌ထားသော ပျဉ်တို့သည် ကွယ်လေကုန်၏။ မီးခဲစုမှ လှည်းဘီးမျှ ရှိသော
 ပဒုမာကြာချပ် ငါးရာတို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် သံသာနှင့်
 တကွ ပဒုမာကြာချပ်၌ နေတော်မူသည်။ ထက်ဝန်းကျင်ထားသော အိုးမျိုးစွာ
 တို့၌လည်း ပျားသကာ ထောပတ် မြိန်မြတ်သော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့်
 ပြည့်လေကုန်၏။ ဂရဟိန္ဒသည် ဤ အံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်သော
 စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကို ကန်တော့ ဝန်ချပြီးလျှင် ရိသေစွာ ဆွမ်းလုပ်
 ကျွေး၏။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းအနုမေးဒနာပြုခြင်းငှါ...

၅၈။ ယထာ သင်္ကာရဌာနသ္မိံ၊ ဥဇ္ဈိတသ္မိံ မဟာပထေ။
 ပဒုမံ တတ္ထ ဇာယေထ၊ သုစိ ဂန္ဓံ မနောရမံ။

၅၉။ ဧဝံ သင်္ကာရဘူတေသု၊ အန္ဓိဘူတေ ပုထုဇ္ဇနေ။
 အဘိရောစတိ ပညာယ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝကော။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။သိရိဂုတ္တ ဂရဟိန္ဒတို့နှင့် တကွ
 ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျတ်တရားကို ရလေ
 ကုန်၏။

သင်္ကာရဌာနသ္မိံ၊ တံ မြက်ချေး စုရာ အရပ် ဖြစ်သော။ ဥဇ္ဈိတသ္မိံ၊
 စွန့်အပ်သော။ တတ္ထဘသ္မိံမဟာပထေ၊ ထိုခရီးမ၌။ သုစိဂန္ဓံ၊ စင်ကြယ်
 သန့်ရှင်း ထိုသင်းသော အနံ့ရှိသော။ မနောရမံ၊ စိတ် မွေ့လျော်ရာ ဖြစ်
 ထသော။ ပဒုမံ ကြာပဒုမာသည်။ ဇာယေထယထာ၊ ပေါက်ရောက် လာ
 သကဲ့သို့။

ဝေဒနာတ၊ တူ။ သင်္ကာရဘူတေသု၊ တံမြက်ချေးစုသဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော
 သူတို့အလယ်၌။ ဝသန္တော၊ နေသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝကော၊ ငါးဘုရား
 တပည့်သား ဖြစ်သော သူသည်။ အန္ဓိဘူတေ၊ ပညာမျက်စိ ကန်းသည်ဖြစ်၍

ဖြစ်ကုန်သော။ ပုထုဇ္ဇန၊ ပုထုဇ်ဉ်တို့ကို။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ အတိရောစတိ၊ လွန်ကဲ၍ တင့်တယ်၏။

ဤဥပမာကား အဘူတောပမာတည်း။ နီး၌ ကြာပေါက်နိုင်မည် မဟုတ်၊ ပေါက်လျှင် တင်တယ်ရာသကဲ့သို့ ဟုလိုသည်။
ပုပ္ဖဝဂ္ဂေါ စတုတ္ထော။

၅-ဗာလဝဂ်

၄၅-ပသေနဒီကောသလ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပသေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးသည် သူတစ်ပါး ယောဉ်း တပ်သော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ လင်ကို ခေါ်၍ တစ်ယူဇနာ ဝေးရာအရပ်၌ ကုမုဒြာကြာနှင့် အရုဏဝတီ မြေကို ယူ၍ ရေချိုးချိန်ကျလျှင် ရောက်စေ မရောက်လျှင် အဆုံး စီရင်မည်ဟု လွှတ်လိုက် ပြီးလျှင် ညဉ့်အခါ၌ ရာဂစိတ်ဖြင့် အိပ်လေသည်ရှိသော် တရားနိုး၍ ဒု-ဟူသော အသံ၊ သ-ဟူသော အသံ၊ န-ဟူသော အသံ၊ သော-ဟူသော အသံ၊ ဤအသံကြီး လေးခုနိုးကိုကြား၍ ထိတ်လန့်သောစိတ်ဖြင့် မအိပ်နိုင်ပဲ မိုးသောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ လာ၍ ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် အသင်မင်းကြီး ကဿပဘုရား လက်ထက်တော်၌ သူဌေးသား လေးယောက်သည် ပရဒါရကံကို ပြုမိ၍ အနှစ်ခြောက်သော်မှ တစ်ကြိမ် ပေါ်သော လောဟကုမ္ဘီ ငရဲအိုး၌ ခံရလေသည်။ အနှစ်ခြောက်သောင်း စေ၍ ပေါ်သည်တွင် အချင်းချင်း ရုတ်ကနဲမြင်၍ စကားပြောကြမည် အကြံနှင့် ဒု-ဟူ၍၊ သ-ဟူ၍၊ န-ဟူ၍၊ သော-ဟူ၍၊ အကွရာ တစ်လုံးစီ အစကို ဆို၍ ငရဲအိုး၌ မြုပ်လေကုန်၏။ ဤအသံလေးခုကို အသင်မင်းကြီး ကြားသည်။ တစ်ပါးသော အန္တရာယ် မရှိဟု ဟောတော်မူသည်။ မင်းကြီးသည် အရှင် ဘုရား-အိပ်၍ မပျော်သော သူအား ညဉ့်တာ ရှည်သည်ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး စေခိုင်းလိုက်သော ယောက်ျားသည်လည်း ရောက်လေ၍ အရှင်ဘုရား- ခရီးပန်းသော သူအား ယူဇနာ ခရီးသည် ရှည်လှစွာ၏ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ထိုသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားဟောတော် မူခြင်းငှါ....

၆၀။ ဒီဃာ ဇာဂရတော ရတ္တိ၊ ဒီဃံ သန္တဿ ယောဇနံ။

ဒီဃော ဗာလာန သံသာရော၊ သဒ္ဓမ္မံ အဝိဇာနတံ။

သန္တဿ၌ သမု-ဘေတိ ခေဒ-အနက်ဟော၊

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဗာလာနှင့် ဆန်းကြောင့် နိဂ္ဂဟိတ လောပ)။

ဇာဂရတော၊ အိပ်၍ မပျော်သော သူအား။ ရတ္တိ၊ ညဉ့်သုံးယာမသည်။ ဒီဃ၊ ရှည်ကြာသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သန္တဿ၊ ခရီးပန်းသော သူအား။ ယောဇနံ၊ လေးဂါဝုတ်တာ ယူဇနာခရီးသည်။ ဒီဃံ၊ ရှည်ဝေးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်း တရားကို။ အဝိဇာနတံ၊ မသိကုန်သော။ ဗာလာနံ၊ သူမိုက်တို့အား။ သံသာရော၊ သံသရာသည်။ ဒီဃော၊ ကေန္တ အားဖြင့် ရှည်၏။

အသံကြံ လေးခွန်းတို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော အသံရှိ
ဆက်ဆိုလိုသည့် ဂါထာတို့ကား....

ဒု-မှ ဆက်ဆိုမည့် ဂါထာ။

ဒုဇ္ဈိဝိတ မဇ္ဈိမ္မာ၊ ယေသံ နော န ဒဒါမသေ။
ဝိဇ္ဇမာနေသု ဘောဂေသု၊ ဒီပံ န ကမ္မ မတ္တနော။

သ-မှ ဆက်ဆိုမည့် ဂါထာ။

သဠိဝဿသဟဿာနိ၊ ပရိယန္တောနိ သဗ္ဗသော။
နိရယေ ပစ္စမာနာနံ၊ ကဒါ အန္တော ဘဝိဿတိ။

န-မှ ဆက်ဆိုမည့် ဂါထာ။

နတ္ထိအန္တော ကုတော အန္တော၊ န အန္တော ပတိဒိဿတိ။
တဒါဟိ ပကတံ ပါပံ၊ မမ တုယုဉ္စ မာရိသ။

သော-မှ ဆက်ဆိုမည့် ဂါထာ။

သောဟံ နှုန ဣတော ဂန္ဓာ၊ ယောနိ လဒ္ဓါန မာနုသံ။
ဝဒညူ သီလသမ္ပန္နော၊ ကဗောဓိ ကုသလံ ဗဟံ။

ယေသံနော၊ အကြင်ငါတို့၏။ ဘောဂေသု၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်။ ဝိဇ္ဇမာ
နေသု၊ ထင်ရှားရှိကုန်စဉ်။ နဒဒါမသေ၊ မဇ္ဈေရစ်တ် ဆို့ပိတ်ရှက်မှေး မပေး
မလ္လမိကုန်။ (တနည်း) ယေခနော၊ တို့သည်။ သံ၊ မိမိဥစ္စာကို။ နဒဒါမသေ၊ ကုန်။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒီပံ၊ ကျန်းကြီးသဗ္ဗယ် ဆယ်ဖြာကြိယ ပုညဝတ္ထု ကုသိုလ်
စုကို။ န ကမ္မ၊ မပြုမိကုန်။ တေမယံ၊ ထိုင်သည်။ ဒုဇ္ဈိဝိတံ၊ ရဲရဲထိန်ထိန်
ပုရိန်ဝုန်ဝေ့ အငွေ ခြောင်းခြောင်း မီးမှှာအောင်း၍ မကောင်းသော အသက်
ရှည်ခြင်းကို။ အဇ္ဈိမ္မာ၊ အသက်ရှည်ရကုန်လေပြီ။

နိရယေ၊ လောဟကုမ္ဘိ ဤသည့်ငရဲ သံရေထဲ၌။ သဗ္ဗသော၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပစ္စမာနာနံ၊ ကျက်ရကုန်သောငါတို့အား။ သဗ္ဗိဝဿသဟဿာနိ၊ ကလေးတက်စစ် အနှစ်ခြောက်သောင်း တို့သည်။ ပရိပုဏ္ဏာနိ၊ ပြည့်ကုန်ပြီ။ ကဒါ၊ အဘယ် အခါမှ။ အန္တော၊ အဆုံးသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း။

မာရိသ၊ ယခေါင်ရှည်ဝေး သူဌေးသားစစ် ဖြစ်သည့်အခါ သုရာယစ်ဝ ကာမကြူးကာ အိမ်ရာကျူးကျော် ငယ်ဖော် တစုတို့။ တဒါ၊ ထိုသူဌေးသား စစ် ဖြစ်သည့်အခါ၌။ ပကတံ၊ ပြုခဲ့ကြသော။ ပါပံ၊ ပရဒါရ စသည်ညစ်ကျ မကောင်းမှုသည်။ မမစ၊ ငါ့အားလည်းကောင်း။ တုယုဉ္စ၊ သင်တို့အားလည်း ကောင်း။ အန္တော၊ အဆုံးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အန္တော၊ သည်။ ကုတောအတ္ထိ၊ အထိမှာရှိအံ့နည်း။ အန္တော၊ သည်။ နပတိဒိဿတိ၊ မထင်မြင်။

သောအဟံ၊ ပရဒါရ စသည်လာသွား မိုက်မှားလေပြီးသော ငါသည်။ ဣတော၊ သံရည်ပွက်ပွက် ပူချက်မစဲ ဤငရဲမှ။ ဂန္ဓာ၊ သွားရ၍။ မာနုသံ ယောနိ၊ လူတို့၏ပဋိသန္ဓေကို။ လဒ္ဓါန နုနု၊ အကယ်၍ရသည်ရှိသော်။ ဝဒညူ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လူထိုထိုတို့ ဆိုသောစကားကို သိသည်ဖြစ်၍။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကို။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ကာဟာမိ၊ နေ့ညဉ့်မစဲ ပြုမည်ဟံ။ ။ပြီး၏။

၄၆-မဟာကဿပသဒ္ဓိဝိဟာရိက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ပိပ္ပလိလိက်၌ သီတင်း သုံးသော အရှင်မဟာ ကဿပ၏ တပည့်ဆိုး တစ်ယောက်သည် မထေရ်ဆိုးမ သည်ကို မနာမယူ ရန်ငြိုးဖွဲ့လျက် မထေရ် ဆွမ်းခံကြွခိုက်တွင် ကျောင်းကို မီးတိုက်၍ ထွက်ပြေးကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ဘုရားအား လျှောက်ကြရာတွင်....

၆၁။ စရဉ္စေ နာဓိဂစ္ဆေယျ၊ သေယံ သဒိသ မတ္တနော။

ဧကစရိယံ ဒဉ္စံ ကယိရာ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (တတိယပါဒ နှစ်လုံးလွန်)။

စရံ-စရန္တော၊ တရားကိုကျင့်သော သူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိကိုယ်ထက်။ သေယံ၊ သီလစသောဂုဏ်ဖြင့် မြင့်မြတ်သောသူကိုလည်းကောင်း။ အတ္တနော၊ မိမိ ကိုယ်နှင့်။ သဒိသံ၊ ရည်တူသောသူကို လည်းကောင်း။ စေနာဓိဂစ္ဆေယျ၊ အကယ် ၍ မရငြားအံ့။ ဧကစရိယံ၊ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျင့်ခြင်းကို။ ဒဉ္စံ၊ မြဲစွာ။

ကယိရာ၊ ပြုစု၏။ ဗာလော၊ လူမိုက်၌။ သဟာယတာ၊ အဆွခင်ပွန်း၏ အဖြစ်
သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ပြီး၏။

၄၇-အာနန္ဒသေဋ္ဌိ ဝတ္ထု

ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ကုဋေ
ရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော အာနန္ဒာသူဌေးသည် အလွန် ဝန်တံ့သည် ဖြစ်၍ မိမိ
လည်း မစားမသုံးရက်၊ သူတစ်ပါးတို့ အားလည်း မပေးကမ်းရက်၊ မူလသီရိ
မည်သော မိမိသားကိုလည်း ငါကဲ့သို့နှမြေးစုံဖက်ရမည်ဟု ဆုံးမ၏။ ထိုသူဌေး
သည်သေ၍ ခွန်းစဏ္ဍားအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ခွက်လက်စုံ၍
တောင်းစားခြင်းငှာ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ရှေးဘဝက နေဘူးသော မိမိ
အိမ်သို့ရောက်၍ တက်လျှင် သားဖြစ်သော မူလသီရိ သူဌေး၏ ကျေးကျွန်
တို့သည် ဆွဲငင် ရိုက်ပုတ်၍ ချလေကုန်၏။ ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင်မြင်၍
သား-မူလသီရိသူဌေးကိုခေါ်စေပြီးသော် အာနန္ဒာသူဌေး ဝင်စားကြောင်ကို
မိန့်တော်မူ၍ မြေ၌မြုပ်အပ်သော အိုးငါးလုံးကို ဖော်စေ၍ ပရိသတ်တို့အား
တရားဟောခြင်းငှာ....

၆၂။ ပုတ္တ မတ္ထိ နေ မတ္ထိ၊ ဣတိ ဗာလော ဝိဟညတိ။

အတ္တပိ အတ္တနော နတ္ထိ၊ ကုတော ပုတ္တော ကုတော ဓနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည်
အကျွတ်တရား ရလေကုန်၏။

မေး ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ ပုတ္တာ၊ သားသမီးတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ၊
ရှိကုန်၏။ မေး ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ဗာလော၊ အနိစ္စလက္ခဏာကို မမြင်သော သူမိုက်သည်။ ဝိဟညတိ၊ စိုးရိမ်
ပင်ပန်း၏။ တထ ပိ၊ ထိုငါ၏ဥစ္စာ၊ ငါ၏သားသမီး ပျက်စီး ချေ၏ ဟူ၍
ပင်ပန်းသော်လည်း။ (ထည့်သည်)။ အတ္တနော၊ သေရာ ညောင်စောင်း၌
တပြောင်းခွေ့ခွေ့ ရောဂါတွေ့သော မိမိအား။ အတ္တပိ၊ ယူငင်စရာ ကိုယ်
ခန္ဓာမျှသည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပုတ္တော၊ သားသမီးသည်။ ကုတော အတ္ထိ၊
အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ ကုတော အတ္ထိ၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။

ပြီး၏။

၄၈ ဂဏ္ဍိကဘေဒကစောရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဥစ္စာထုပ်ကို ဖြေတတ်သော ခိုးသူနှစ်ယောက်တို့သည် တရားနာသောသူတို့နှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့ လာကုန်၏။ တစ်ယောက်သည် တရားတော်ကိုနာ၍ သောတာပန် တည်၏။ တစ်ယောက်ကား သူတစ်ပါးဥစ္စာထုပ်ကိုဖြေ၍ ခိုး၏။ အိမ်သို့ပြန်ကြကုန်သည် ရှိသော် ခိုးယူခဲ့သောသူသည် သင်ကား မိုက်သောကြောင့် တရားကို နာ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှမရ၊ ငါကား ဤမျှသော ဥစ္စာကိုရသည်ဟု ဆို၏။ သောတာပန် တည်သောခိုးသူသည် ဤအကြောင်းကို အံ့ရာရှင်အား လျှောက်ရာတွင်...

၆၃။ ယော ဗာလော မညတိ ဗာလံ၊ ပဏ္ဍိတော ဝါပိ တေန သော။
ဗာလော စ ပဏ္ဍိတမာနီ၊ သ ဝေ ဗာလောတိ ဝုစ္စတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (မညတိ၊ မာနီ-ဟု ဒီသ)။

သောဗာလော၊ အကြင် သူမိုက်သည်။ ဗာလံ၊ မိမိမိုက်သည့်အဖြစ်ကို။ မညတိ၊ သိ၏။ တေန၊ ထိုသို့ မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိသောကြောင့်။ သောဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ပဏ္ဍိတော ဝါပိ၊ ပညာ ရှိသော်လည်း ဖြစ်ရသေး၏။ ဗာလော၊ မိုက်လျက်သည်လည်း။ ပဏ္ဍိတမာနီ၊ ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်သော။ သ-သော နရော၊ ထိုသူကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဗာလောတိ၊ သူမိုက် ကြီးဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ ပြီး၏။

၄၉-ဥဒါယိတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တရား ဟောနေရာ၌ တက်နေသော ဥဒါယိတ္ထရ်ကို အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဗဟုသုတထေရ် မှတ်၍ ပြဿနာမေးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရသောကြောင့် ကဲ့ရဲ့၍ တရားကို လျှောက် ရာတွင်...

၆၄။ ယာဝဇီဝမ္ပိ စေ ဗာလော၊ ပဏ္ဍိတံ ပယိရူပါသတိ။
န သော ဓမ္မံ ဝိဘာနာတိ၊ ဒဗ္ဗိ သူပရသံ ယထာ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရလေ ကုန်၏။

ခုတိယပါဒ တစ်လုံးလွန်း၊ ပရိရေး ဥပရှေးရှိသော အာသဝေတိ၊ အာသ ဥပဝေသနေ ဓာတ်နက်၊ ဂရိနောင် ယ-လာ။ရ-နှင့် ယ-ကို ဝဏ္ဏိဝိပရိယ ယပြု ပယိရူပါသတိ-ဟု ပြီးစေ။

ယာဝဇီဝမို့၊ အသက်ထက်ဆုံးလည်း။ ဗာလော၊ သူ့မိုက်သည်။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိ သူခမိန်ကို။ စေပယ်ရပါသတိ၊ အကယ်၍ ဆည်းကပ်သည် ဖြစ်အံ့။ ဝေဓမ္မိ၊ ဤသို့ ဆည်းကပ်သော်လည်း။ (ထည့်သည်)။ သောဗာလော၊ ထို သူမိုက်သည်။ ဓမ္မံ သူတော်ကောင်း တရားကို။ န ဝိဇာနာတိ၊ မသိ။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ မသိသနည်း ဟူမူကား။ ဒဗ္ဗိ၊ ဟင်းမွှေးနေကျ သစ်ယောင်မ သည်။ သူပရသံ၊ ပေါ့ခြင်း၊ ငန်ခြင်း ဟင်း၏အရသာကို။ န ဝိဇာနာတိယထာ၊ မသိသကဲ့သို့ကည်း။ ။ပြီး၏။

၅၀ တိသပါဝေယျကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ပါဝေယျက ဟန်း သုံးကျိပ်တို့သည် ရှေ့ဦးစွာ ကပ္ပာသိကတောအုပ်၌ သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၍ နောက်မှ အနုမတဂ္ဂသုတ်ဖြင့် ယောက္ခာ ဖြစ်လေကုန်၏။ ဤဟန်းသုံးကျိပ်တို့ သည် လျင်မြန်စွာ တရားကိုသိကုန်၏ဟု တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့ ပြောဆို ချီးမွမ်းကြရာတွင်....

၆၅။ မဟုတ္တမပိ စေ ဝိညူ၊ ပဏ္ဍိတံ ပယ်ရပါသတိ။

ခိပ္ပံ ဓမ္မံ ဝိဇာနာတိ၊ ဇိတ္တိ သူပရသံ ယထာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

မဟုတ္တမပိ၊ တဏှဗျလည်း။ ဝိညူ၊ ပညာရှိသည်။ ပဏ္ဍိတံ၊ မိမိထက် ပညာရှိသောသူကို။ စေပယ်ရပါသတိ၊ အကယ်၍ ဆည်းကပ်ခြင်းအံ့။ ဇိတ္တိ၊ လျှာသည်။ သူပရသံ၊ ချို၊ ချဉ်၊ ခါးပန် ငန်ခြင်း၊ ပေါ့ခြင်း ဟင်း၏အရသာကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိဇာနာတိယထာ၊ သိသကဲ့သို့။ သော ဝိညူ၊ ထိုဆည်းကပ်သော ပညာရှိသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဇိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။ ။ပြီး၏။

၅၁-သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင် တရားတော် ဟောတော်မူသည်ကို ပရိသတ်စွန်းက နေ၍ နာသော သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနသည် သောဟာပန်ဖြစ်၍ ပိမိရသောဂုဏ်ကို ကျောက်ရန်ကြံနေစဉ် သိကြားမင်းက သုပ္ပဗုဒ္ဓ ငါ ဥဉ္ဇာလျားစွာပေးလို့။ ဘုရားကို ဘုရားမဟုတ်ဟု ဆိုလေ့ဟု ဆို၏။

လူနုလည်း သိကြားမင်းမျက်နှာကိုကြည့်၍ နှင်ကားအသန်ည်း။ သိကြားလော၊ အလွန်တရာမိုက်စွတကား။ ဤမျှလောက်မိုက်သောသူနှင့် ငါစကားဖက်ပြိုင်၍ မပြောလို။ ငါ၌ သူတော်ဥစ္စာ ရတနာခုနစ်ပါး များစွာ ရှိ၏ဟု မောင်းမဲလိုက်၍ မြတ်စွာ သုရားအထံသို့ ရောက်လျှင် ဤအကြောင်းကို လျှောက်ပြန်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား ဤ သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် မဂ်၏ ဥပနိဿယ ရှိလျက် အဘယ်ကြောင့် နှလေသနည်းဟုလျှောက်သည်တွင် ဤသုပ္ပဗုဒ္ဓသည် လွန်သပြီသော အခါ တဝရသိခီ မည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တံတေးဖြင့် ထွေး၍ ပြစ်မှားဘူးသောကြောင့် ကြာမြင့်စွာငရဲခံရပြီး ဝိပါက်အကြွင်းအားဖြင့် လူနုဖြစ်ရသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်....

၆၆။ စရန္တိ ဗာလာ ဒုဗ္ဗေဓာ၊ အမိတ္ထေယေဝ အတ္တနာ။

ကရောန္တာ ပါပကံ ကမ္မံ၊ ယံ ဟောတိ ကဋ္ဌကံ ဖလံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယံ ကမ္မံ၊ အကြင် ကံသည်။ ကဋ္ဌကံ ဖလံ၊ စပ်ပွဲပြင်းစွာ မခံသာသော အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ဝါ၊ ယံ ယေန ကမ္မေန၊ အကြင်ကံကြောင့်။ ကဋ္ဌကံဖလံ စပ်ပြင်းပူစွာ မခံသာသော အကျိုးသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသော။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုမကောင်းမှုကံကို။ ကရောန္တာ၊ ပြုကုန်လျက်။ ဒုဗ္ဗေဓာ၊ ပညာမဲ့ကုန်သော။ ဗာလာ၊ တို့သည်။ အမိတ္ထေယေန၊ ရန်သူဖြစ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော။ အတ္တနာ၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဝါ၊ အမိတ္ထေယေန အတ္တနာ- အမိတ္တာအတ္တာဝေ ဟုတွာ၊ ရန်သူဖြစ်၍ ဖြစ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၍။ စရန္တိ၊ လှည့်လည်ကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၅၂ ကဿကဥပါသက ဇတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ခိုးသူတို့သည် သံဝတ္ထိ မြို့တွင်းသို့ ဥစ္စာကို ခိုး၍ အသွားတွင် တစ်ခုသော လယ်၏ အနီး၌ ဥစ္စာ ထောင်ထုပ်ကျ၍ နေ လေ၏။ လယ်ထွန် ယောက်ျား တစ်ယောက် သည် လည်း ထိုလယ်ကို မိုးမလင်းမီကပင် သွား၍ ထွန်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် လယ်ထွန် ယောက်ျားအား သနားသဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာနှင့် တကွ လယ်ထွန် ရာသီကြွလာခဲ့၍ ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို ပြုလျက် အနန္ဒာ- အဆိပ်ထန်သော မြွေကို မြင်၏လောဟု မေးတော်မူ လေသည်။ မြင်ပါ၏-ဟု အာနန္ဒာက လျှောက်လေ၏။ ဤမျှကို မိန့်တော်မူ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လေ၏။ လယ်ထွန်

သော ယောကျ်ားလည်း ခြွေရှိသလောဟုကြည့်သော် ဥစ္စာထုပ်ကိုမြင်၍ သဲနိုး
 ပြီးသော် လယ်ထွန်မြဲထွန်လေ၏။ ဥစ္စာရှင်တို့သည် ခြေရာခံ၍ လိုက်လာသည်
 ရှိသော် ဥစ္စာထုပ်ကိုရ၍ လယ်ထွန်ယောကျ်ားကို ပမ်းပြီးသော် မင် အိမ်သို့
 ပို့လေ၏။ မင်းအိပ်၌ စစ်ကြောသည်ရှိသော် ဘုရားရှင်ကို သက်သေပြုသော
 ကြောင့် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဘုရားကိုလျှောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည်
 သက်သေအရာ၌ တည်တော်မူ၍ ကောသလမင်းနှင့် တကွ ထိုယောကျ်ားကို
 တရားဟောခြင်းငှာ....

၉၇။ န တံ ကမ္မံ ကတံ သာဓု၊ ယံ ကတွာ အနုတပ္ပတိ။
 ယဿ အဿုမုခေါ ရောဒံ၊ ဝိပါကံ ပဋိသေဝတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယံကမ္မံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကတွာ၊ ပြုပြီး၍။ ဝါ၊ ပြုသောကြောင့်။ ဝါ၊
 ပြုသည်ရှိသော်။ အနုတပ္ပတိ၊ နောင်တ၊ တစ်ဖန် ပူပန်ရတတ်၏။ အဿုမုခေါ၊
 မျက်ရည်ကျသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍။ ရောဒံ-ရောဒန္တော၊ ငိုလျက်။ ယဿ
 ကမ္မဿ၊ အကြင်ကံ၏။ ဝိပါကံ၊ ဝိပါက်ကို။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲရ၏။ ကတံ၊
 ပြုအပ်သော။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုမကောင်းမှုကံသည်။ နိသာဓု၊ မကောင်း။

လယ်ထွန်ယောကျ်ား သောတာပန်တည်လေ၏။ ။ပြီး၏။

၅၃ သုမနမာလာကာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကို
 ပန်းတော်ဆက်သော သုမနပန်းသည်သည် ပန်းဆက်ခြင်းငှာ နန်းတော်သို့
 အလာတွင် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်လွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်
 ခြင်းဖြင့် သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူသော ဘုရားရှင်ကို
 မြင်၍ အလွန်ကြည်ညိုရကား မင်းကိုမဆက်ရ၍ သတ်လိုမှု သတ်စေ၊ တိုင်းမှ
 နှင်ထုတ်လိုမှု နှင်ထုတ်စေဟု ကြံပြီးလျှင် အလုံးစုံသောပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၏။
 ပူဇော်သမျှသောပန်းတို့သည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ဗိဘာန်ကြက်၍ နောက်တော်
 မှလည်း ပန်းဗိဘာန်ကာ၍ လက်ဝဲလက်၊ မှလည်း ပန်းဗိဘာန်ကာ၍ ကြွတော်
 မူရာ လိုက်လေ၏။ ရုပ်တော်မူလျှင် ပန်းတို့သည်ရပ်လေ၏။ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်း
 မြို့ပတ်စံဆယ်ရှစ်ကုဋေသော အိမ်တို့မှလူတို့သည် တအိမ်မကျန်ထွက်၍ ကြည်ကြ
 လေ၏။ သုမနပန်းသ အား ပျားစွာသော လက်ဆောင် တို့ကို ပေးလေ

ကုန်သည်။ ဗိမ္ဗိသးရမင်းကြီးလည်း ဤအံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်၍ ဆင်ရှစ်စီး၊ မြင်းရှစ်စီး၊ ကျွန်ခိန်းမ ရှစ်ယောက်၊ ကျွန်ယောက်ျား ရှစ်ယောက်၊ သတ္တိသမီး ရှစ်ယောက်၊ အသပြာရှစ်ထောင်၊ ရွာကြီးရှစ်ရွာကိုပေး၏။ ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ငါ့ရားဟောခြင်းငှာ....

၆၈။ တဉ္စ ကမ္မံ ကတံ သာဓု၊ ယံ ကတွာ နာနုတပ္ပတိ။
ယဿ ပီတိတော သုမနော၊ ဝိပါကံ ပဋိသေဝတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယံကမ္မံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကတွာ၊ ပြုပြီး၍။ ဝါ၊ ပြုသောကြောင့်။ ဝါ၊ ပြုသည်ရှိသော်။ နာနုတပ္ပတိ၊ မပူပန်။ ပီတိတော၊ ပီတိဖြင့် နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍။ သုမနော၊ သောမနဿဖြင့် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ယဿကမ္မဿ၊ အကြင်ကံ၏။ ဝိပါကံ၊ ဝိပါကံကို။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲရ၏။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ တဉ္စကမ္မံ၊ ထိုကောင်းမှုကံသည်ကား။ သာဓု၊ ကောင်း၏။

ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် အကျွတ်တရား ရလေကုန်၏။ ပန်းသည်အားလည်း ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်၌ သုမနမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်ထားတော်မူ၏။ ။ပြီး၏။

၅၄-ဥပ္ပလဝဏ္ဏာထေရီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဥပ္ပလဝဏ္ဏ ထေရီမသည် အန္ဓဝန်တော၌နေစဉ် ဦးရီး၏သားဖြစ်သော နန္ဒလုလင်သည် ထေရီမကိုဖျက်ဆီး၍ မြေမျှိုဝေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား ရဟန်းတို့လျှောက်ထားရာတွင်....

၆၉။ မဇ္ဇဝ မညတိ ဗာလော၊ ယာဝ ပါပံ န ပစ္စတိ။
ယဒါစ ပစ္စတိ ပါပံ၊ ဗာလော ဒုက္ခံ နိဂစ္ဆတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(မဇ္ဇဝ မညတိ ပစ္စတိဟု ဒီသ)။

ယာဝ၊ အကြင်ရွှေလောက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ နပစ္စတိ၊ အကျိုးမပေးသေး။ ကာဝ၊ ထိုရွှေလောက်။ ဗာလော၊ သမိုက်သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ မဇ္ဇဝ၊ ဗျားသကာကဲ့သို့။ မညတိ၊ မှတ်ထင်၏။ ယဒါစ၊ အကြင်အခါ

၌ကား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးပေး၏။ ဩဒါ၊ ထို
အကျိုးပေးသောအခါ၌။ ဗာလော၊ သည်။ ဒုက္ခံ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့။
နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ ။ပြီး၏။

၅၅ ဇမ္ဗူကဏ္ဍေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဇမ္ဗူကတက္ကတုန်းသည်
ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်၌ အဝတ်မဝတ်ပဲ ညဉ့်အခါ ကျင်ကြီးကို စားလျက်
နေအခါ ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက် ခံတွင်းကို ကောင်းကင်သို့ရှေးရှုဟလျက်
လေကို စားသည်။ မြေပြိုမည် စိုးသောကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ကို ကြသည်ဟု
လူအများကိုပြောလျက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး နေ၏။ အင်္ဂ၊ မဂဓတိုင်းသူ
တိုင်းသားတို့သည် သူတော်ကောင်းမှတ်၍ လစဉ်မပြတ် ထောင့်တ် ပြား ဆီ
အမြန် အရသာတို့ဖြင့် ပူဇော်လေသော် သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် ကော်၍ လျှာဖျား
၌တင်ပြီးလျှင် သွားကြလေ့။ အကျိုးဖြစ်လောက်ပါပြီ ဆို၍ လွှတ်လိုက်လေ
၏။ ဘုရားရှင်သည် ဇမ္ဗူက၏ နေရာသို့ကြွတော်မူ၍။ တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး တည်းခို
တော်မူလျှင် မိုးသည်းထန်စွာရွာ၍ ထိုအရပ်သည် သန့်ပြန့်သော နေရာ ဖြစ်
လေ၏။ ထွန်းပသော ကိုယ်ရောင်ငြိန် နတ်မင်း သိကြားမင်း ဗြဟ္မာမင်းတို့
ဆည်းကပ် စားလေ၏။ ဇမ္ဗူကလည်း ထိုဘုရားအထံသို့လာသော နတ်သိကြား
ဗြဟ္မာတို့ကို မြင်၍ မိုးသောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်၏။ ဘုရား
ရှင်လည်း နတ်သိကြား ဗြဟ္မာတို့သည် ဆည်းကပ် လာကြောင်းကို မိန့်တော်
မူပြီး၍ ဇမ္ဗူက- သင်သည် ကဿပ ဘုရားလက်ထက် ရဟန်းဖြစ်သောအခါ
အာဂန္တုက ဖြစ်သော ရဟန္တာအား ကုလမစ္ဆေရဖြစ်၍ ဤဒါယကာလူသော
ဆွမ်းထက် မစင်ကို စားခြင်းက မြတ်သေး၏ဟုဆိုသော ဝစီကံကြောင့် ဘုရား
နှစ်ဆူတို့၏အကြား မြေကြီးတစ်ယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်တက်အောင် ငရဲခံပြီးမှ
ဝိပါက် အကြွင်းဖြင့် ဤသို့ယုတ်မာစွာ ဖြစ်ရတကား။ အဘယ့်ကြောင့် လူများ
ကို လှည့်ပတ်နေသနည်း စသည်ဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၍ ဟေတိက္ခ၊ ပဉ္စင်းခံတော်မူ
သည်။ ဇမ္ဗူကသည် အသိညာဉ်သမာပတ်နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ
၏။ ဘုရားရှင်သည် အင်္ဂ၊ မဂဓတိုင်းသူ တိုင်းသား တို့အား တရားဟော
ခြင်းငှာ....

၇၀။ မာသေမာသေ ကုသဂ္ဂေန၊ ဗာလော ဘုဉ္ဇေယျ ဘောဇနံ။

န သော သင်္ခတဓမ္မာနံ၊ ကလံ အဋ္ဌတိ သောဠသိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ မာသေမာသေ၊ လတိုင်းလတိုင်း။ ကုသဂ္ဂေန၊ သမန်းမြက်ဖျားဖြင့်သာလျှင်။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဒ္ဓဃျ၊ စားငြားအံ့။ တထာပိ၊ ထိုသို့ တစ်လကုန်ကျမ်း တစ်လဆန်းမျှ သမန်းဖျားဖြင့် စား၍ ကျင့်သော်လည်း။ သောဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ သင်္ခတဓမ္မေန၊ သိအပ်သော တဆူးရှိကုန်သော။ ပုဂ္ဂလာနံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သေဋ္ဌသိကလံ၊ နှစ်ရာငါးဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှ။ န အတ္တတိ၊ အဘိုးမထိုက်။

(၁၆ - တည် ၁၆ - နှင့် မြောက်၊ ၂၅၆ - ဖြစ်၏)။ ။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျတ်တရားကို ရလေကုန်၏။
ပြီး၏။

၅၆-အဟိပေတ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို မီးတိုက်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် အဝီစိ၌ ကြေးမြင့်စွာ ခံပြီး၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ရှိသော အတ္တဘောဖြင့် မီးတစ်ထိန်ထိန် လောင်လျက် ခံနေရသော မြေပြိတ္တာကို ရှင်မောဂ္ဂလာန် မြင်၍ ဘုရားကို လျှောက်ရာတွင် ဘုရား ရှင်သည် ပြိတ္တာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟောတော်မူပြီး၍....

၇၁။ န ဟိ ပါပံ ကတံ ကမ္မံ၊ သဇ္ဇေခီရံ မုစ္စတိ။

ဒဟန္တံ ဗာလ မဒန္တတိ၊ ဘသ္မာ ဆန္နောဝ ပါဝကော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

သဇ္ဇေခီရံ၊ ယူညစ်သစ်စသော နို့ရည်သည်။ န မုစ္စတိလ္လဝ၊ မချဉ် မသိုး အခိုး မလွှတ်သေးသကဲ့သို့။ ကတံ၊ ပြုသစ်စသော။ ပါပံကမ္မံ၊ မကောင်းမှု ကံသည်။ န မုစ္စတိ၊ အခိုးမလွှတ်သေး။ မုစ္စန္တော၊ အခိုး လွှတ်သည် ရှိသော်။ ဘသ္မာဆန္နော၊ ပြာဖုံ၍ ထားသော။ ပါဝကော လ္လဝ၊ မိကဲ့သို့။ ဗာလံ၊ သူမိုက်ကို။ ဒဟန္တံ၊ လောင်စေလျက်။ အဒန္တတိ၊ အစဉ်လိုက်၏။ ။ ပြီး၏။

၅၇-သဋ္ဌိကုဋပေတ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကျောက်ခဲပစ် အတတ် တတ်သော သူတစ်ယောက်သည် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ခတ်၍

သတ်ခဲ့တူးသောကြောင့် ကာလရှည်စွာ အဝီစိ၌ ခံရပြီးမှ ဝိပါက်ကြွင်းဖြင့်
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်း၌ရဲရဲတောက်သော သံတူအလုံးခြောက်သောင်းတို့သည် ပြတ်
ဦးခေါင်းကို ထုကုန်သည်ဖြစ်၍ သုံးဂါဝုတ် ရှိသော အတ္တဘေးဖြင့် ခံနေရ
သော သဒ္ဓိကုဋ်ပြိတ္တာကို ရှင်မောဂ္ဂလာန်မြင်၍ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ရာတွင်
ပြိတ္တာ၏အတ္တပုတ္တိကို ဟောတော်မူပြီး၍...

၇၂။ ယာဝဒေဝ အနတ္တဿ၊ ဥတ္တံ ဗာလဿ ဇာယတိ။

ဟန္တိ ဗာလဿ သုက္ကံသံ၊ ဗုဒ္ဓံ မဿ ဝိပါတယံ။

ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဗာလဿ၊ သူမိုက်၏။ ဥတ္တံ၊ အဋ္ဌာရသ သိပ္ပမကျန် ကျမ်းဂန်ပေစာ
သိလိမ္မာသော အဖြစ်သည်။ ဗာလဿ၊ အား။ ယာဝဒေဝ အနတ္တဿ၊
အကျိုးမဲ့ဖြစ်ခြင်းငှာလျှင်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ဗာလဿ၊ ၏။ သုက္ကံသံ၊ ဖြုစင်
သော ကုသိုလ်အဖို့ကို။ ဟန္တိ၊ ပယ်ဖျောက် တတ်၏။ အဿ၊ ထိုသူမိုက်၏။
မုဒ္ဓံ၊ ပညာတည်းဟူသော ဦးထိပ်ကို။ ဝိပါတယံ၊ ပြတ်၍ ကျစေတတ်သည်။
ဟောတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၅၈-စိတ္တဂဟပတိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မစ္ဆိကာသဏ္ဌ မြို့၌
အာဝါသိကပြု၍ နေသော ရှင်သုဓမ္မသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်
တို့ကို စိတ္တသုကြယ်ပင်၍ ဆွမ်းကျွေးရာတွင် မိမိမစွန့်ရဖြင့် သည်းမခံနိုင်သော
ကြောင့် သုကြယ်ကို ဆဲရေးလျက် ဘုရားအထံသို့ လာပြီးသော် မိမိပြုခဲ့သော
အမှုကိုလျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ရှင်သုဓမ္မကို သုကြယ်ထံ ကန်တော့ဝန်ချ
စေ၍ တရားဟောခြင်းငှာ--

၇၃။ အသန္တံ ဘာဝန မိစ္ဆေယျ၊ ပုရက္ခာရဉ္စ ဘိက္ခုသု။

အာဝါသေသုစိဿရိယံ၊ ပူဇော ပရကုလေသုစ။

၇၄။ မမေဝ ကတံ မညန္တု၊ ဂိဟိ ပဗ္ဗဇိတာ ဥဘော။

မမေဝါတိ ဝဿ အဿ၊ ကိစ္စာကိစ္စေသု ကိသ္မိဉ္စိ။

ဣတိ ဗာလဿ သင်္ကပေပိ၊ ဣစ္ဆာ မာနောစ ဝဋတိ။

ဤဒုဂ္ဂါတာနဲ့ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ရွှေဂါထာ တလုံးလွန်)

ဗာလော၊ မိုက်သောသူသည်။ အသန္တဘာဝနံ၊ မိမိ၌ ထင်ရှားမရှိသော
ဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဘိက္ခုသု၊ ရဟန်းတို့၌။ ပုရေက္ခာရဉ္စ၊
မိမိကိုခြံရံခြင်းကို လည်းကောင်း။ အာဝါသေသု၊ ကျောင်းတို့၌။ ဣဿရိ-
ယဉ္စ၊ အစိုးရခြင်းကို လည်းကောင်း။ ပရကုလေသု၊ တစ်...သော ဝါယကာ
အမျိုးတို့၌။ ပူဇာ၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။

မမေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ကတံ၊ သေနာသနစသော ဝတ်ကို ပြုအပ်၏
ဟူ၍။ ဥ...သာ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဂိဟိပဗ္ဗဇိတာ၊ လူ့ရဟန်းတို့သည်။ မညန္တ၊
မှတ်ထင်စေကုန်သတည်း။ ကိသ္မိဉ္စ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောကာလ၌။ ကိစ္စာကိစ္စေသု၊
ကိစ္စကြီးငယ်တို့သည်။ ဇာတေသု၊ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ မမေဝ၊ ငါ၏သာ
လျှင်။ အတိဝသာ၊ အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်။ အဿု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ဗာလဿ၊ မိုက်သော ရဟန်းအား။ သက်ပွေ၊ အကြံသည်
လည်းကောင်း။ ဣစ္ဆာ၊ အလိုသည် လည်းကောင်း။ မာနေဝစ၊ မာန်သည်
လည်းကောင်း။ ဝစုတိ၊ ပွား၏။

ကိသ္မိစိရှိမှ ဆန်းသင့်မည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ပါဠိတော် ဖြစ်သည်။
မဖျက်လင့်။

ပြီး၏။

၅၉-တိဿသာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဝနဝါသီတိဿသည်
ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေပြုစကပင်လျှင် သင်္ကန်းတစ်ထောင် ဆွမ်းတစ်ထောင်
တို့ကို ရသည်။ ကမ္မလာ တစ်ထောင် တို့ကိုလည်း ရသည်။ ဤသို့ သဘော
ရှိသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရတို့ကို စွန့်၍ မိဘဆွေမျိုးတို့နေရာ သာဝတ္ထိမြို့မှ
ယူဇနာ တရာနှစ်ဆယ်ကွာသော တေးရွာငယ် တစ်ခု၌ ပြောင်းပဲလူးဆပ်
ရတတ်သမျှ အာဟာရကို မှီဝဲလျက် နေပေသည်။ အံ့ဖွယ်သရဲရှိစွာကာ၊ ဟု
ရဟန်းတို့ ချီးမွမ်းကြရာတွင် ချစ်သားတို့-လာဘ်ကို မှီသော အကျင့်လည်း
တစ်ပါးပင်။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်လည်း တခြားပင်တည်း-ဟု
ပြခြင်းငှာ...

၇၅။ အညာဟိ လာဘူပနိသာ၊ အညာနိဗ္ဗာနဂါမိနိ။

ဝေမေတံ အဘိညာယ၊ ဘိက္ခု ဗုဒ္ဓဿ သာဝတော။

သက္ကာရံ နာဘိနန္ဓေယျ၊ ဝိစေက မနုဗြူဟယေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

လာဘူပနိသာ၊ လာဘ်၏အကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်သည်။ အညာပံ၊
တစ်ပါးသလျင်တည်း။ နိဗ္ဗာနဂါမိနိ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်သည်။
အညာ၊ တစ်ပါးတည်း။ ဝေ၊ ဤသို့။ တေဒ္ဓယံ၊ ဤအကျင့်နှစ်ပါးအကြောင်းကို။
အဘိညာယ၊ ထူးသောညက်ဖြင့်သိ၍။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာပကော၊
တပည့်ဖြစ်သော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သက္ကာရံ၊ ပူဇော်သက္ကာရကို။ နာဘိ-
နန္တေယျ၊ မနှစ်သက်ရာ။ ဝိဝေကံ၊ တစ်ကိုယ်တည်း။ နေခြင်းဟူသော ကာယ
ဝိဝေက၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော စိတ္တဝိဝေက၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော
ဥပဓိဝိဝေကကို။ အနုဗြူဟယေ၊ အဖန်တလဲလဲ အမြဲမကွာ ကောင်းမွန်စွာ
ပွားစေရာ၏။ ။ပြီး၏။

ဗာလဝဂ္ဂေါ ပဉ္စမော။

၆-ပဏ္ဍိတဝဂ်

၆၀-ရာဇတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါသားငွေ့မြို့၌ ဆင်းရဲသော
ရာဇပုဏ္ဏားအိုသည် ရှင်ပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတို့ကို တောင်းပန်သော်လည်း
သူအိုမစွမ်းဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကား.. ဆွမ်း၊ တစ်ယောက်မ
လောင်းဘူးသော ကျေးဇူးကိုအောက်မေ့၍ ရှင်ရဟန်းပြုလျှင် ဆုံးဩဝါဒကို
အလွန်နာယူသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။
ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားတို့-ရဟန်းမည်သည်ကား ဆိုဆုံးမလွယ်သည်ဖြစ်ရာ၏။
အပြစ်ကိုပြု၍ ဆုံးမသောသူကို ငွေအိုး၊ ရွှေအိုးကို ဖော်ပြပေးသော သူကဲ့သို့
မှတ်ရာ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍...

၇၆။ နိမိနံ ပဝတ္တာရံ၊ ယံ ပဿေ ဝဇ္ဇဒဿိနံ။

နိဂ္ဂယျဝါဒိ မေဓာဝိ၊ တာဒိသံ ပဏ္ဍိတံ ဘဇေ။

တာဒိသံ ဘဇမာနဿ၊ သေယျော ဟောတိ နပျိပိယော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဝဇ္ဇဒဿိနံ၊ အပြစ်ကို ဖော်ပြပေတတ်သော။ နိဂ္ဂယျဝါဒိ၊ ဒိပ်ငှက်ဉ်
ဆိုပေတတ်သော။ မေဓာဝိ၊ ပညာရှိကို။ နိမိနံ၊ မြေ၌ မြုပ်ထားသော ငွေ
အိုးကို။ ပဝတ္တာရံဣဝ၊ ပြောကြားလာပေသောသကဲ့သို့။ ယံပဿ၊ ကြည့်

ရှုထိုက်၏။ တေန ဒဿနာရဟေန၊ ထိုသို့ရှုထိုက်ခြင်းကြောင့်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့
အပြစ်ကိုပြုလျက် နှိပ်စက်ဆို့မြည်တတ်သော သဘောရှိသော။ ပဏ္ဍိတံ၊ ကို။
ဘဇံ၊ မှီဝဲလေလော့။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပညးရှိကို။ ဘဇ-
မနဿ၊ မှီဝဲသောပုဂ္ဂိုလ်အား။ သေဇယျာ၊ မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပါဝိ-
သော၊ ယုတ်မာသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ပဿေ-၌ ယေ့ ဝိဘတ် အရဟတိ အနက်၌ဖြစ်၏။ ဘဇကေား ဥသဝန
အနက်၌ဖြစ်၏။ ယံကား ကြိယာမသန။

ပြီး၏။

၆၁ - အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ဝတ္ထု

ဧတဝနံကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဒ်၌ အဿဇိ
ပုနဗ္ဗသုကတို့၏ ကုလဒုသက အနေသနအမှုကိုပြုကုန်၍ နေကြကြောင်းကို
ကြားသိတော်မူလျှင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍
သင်တို့ သဒ္ဓိဝိဟာရိက အန္တေဝါသိက တပည့်တို့ကို ဆုံးမကြချေကုန်လော့ဟု
စေလွှတ်တော်မူ၍။

၇၇။ ဩဝဒေယျ၊ နုသာသေယျ၊ အသဗ္ဘာ စ နိဝါရယေ။

သတဉ္စိ သော ပိယော ဟောတိ၊ အသတံ ဟောတိ အပ္ပိယော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ဩဝဒေယျ၊ အမှုရောက်သေးအခါ ဆုံးမရာ၏။ အနုသာသေယျ၊ အမှု
မရောက်မီ ကန့်မြစ်ရာ၏။ ဝါ၊ ဩဝဒေယျ၊ မျက်မှောက် ဆုံးမရာ၏။
အနုသာသေယျ၊ မျက်ကွယ် ဆုံးမရာ၏။ ဝါ၊ အနုသာသေယျ၊ အဖန်
တလဲလဲ ဆုံးမရာ၏။ အသဗ္ဘာစ၊ မကောင်းသော အမှုအရာ တို့မှလည်း။
နိဝါရယေ၊ တားမြစ်ရာ၏။ သော၊ ထိုဆုံးမ တားမြစ်သော သူကို။ သတံ၊
သူတော်ကောင်း တို့သည်။ ပိယော၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။
အသတံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့သည်။ အပ္ပိယော၊ မချစ်အပ်သည်။
ဟောတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၆၂-ဆန္ဒထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဆန္ဒမထေရ်သည် ကပိလဝတ် နန်းဘော်မှ သန်းခေါင်ကျော် ကာလတွင် ကဏ္ဍကမြင်းဖြင့် ကျွန်ရင်း ငဆန်နှင့်တကွ တောထွက်ကြသည်။ အခါ သင်္ခရိပုတ္တရာလည်း မရှိ၊ မောဂ္ဂလာန်လည်းမသိ ယခုဘုရားဖြစ်ခါမှ ငါသင်္ခရိပုတ္တရာ၊ ငါမောဂ္ဂလာန် တကားဟု ပြောဆိုသူများကြသည်ဟု ဆို၍ အဂ္ဂသာဝကတို့ကို ဆဲရေးလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိတော်မူ၍ ဆန္ဒမထေရ်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၇၈။ နဘဇေ ပါပကေ မိတ္တေ၊ နဘဇေ ပုရိသာဓမ္မေ။
ဘဇေထ မိတ္တေ ကလျာဏေ၊ ဘဇေထ ပုရိသုတ္တမေ။

ဟု ဟောတော်မူသည်။

ပါပကေ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ မိတ္တေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ န ဘဇေ၊ မမှီဝဲရာ။ ပုရိသာဓမ္မေ၊ ကဲ့ရဲ့ထိုက်စွာ ယုတ်မာကုန်သော ယောက်ျားတို့ကို။ န ဘဇေ၊ မမှီဝဲရာ။ ကလျာဏေ၊ သိသအစရှိသော ဂုဏ်ဖြင့် ကောင်းကုန်သော။ မိတ္တေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ ဘဇေထ၊ မှီဝဲရာ၏။ ပုရိသုတ္တမေ၊ ယောက်ျား မြတ်တို့ကို။ ဘဇေထ၊ မှီဝဲရာ၏။ ပြီး၏။

၆၃-မဟာကပ္ပိနတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကုက္ကုဋ္ဌဝတီပြည်ကို စွန့်၍ အမတ်တစ်ထောင်နှင့် တကွ ရဟန်းပြုလာသော မဟာကပ္ပိန မထေရ်သည် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည်မှ နောက်၌ အဟောသုခံ-ဟု ဥဒါန်းကျူးသည်ကို ပြည် စည်းစိမ်ကို အောက်မေ့၍ ဥဒါန်းကျူးသည် ထင်ကြ၍ ရဟန်းတို့ ဘုရားကို လျှောက်ထားကြရာတွင်....

၇၉။ ဓမ္မပ္ပိတိ သုခံ သေတိ၊ ဝိပ္ပသန္နေန စေတသာ။
အရိယပဝေဒိတေ ဓမ္မေ၊ သဒါ ရမတိ ပဏ္ဍိတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဓမ္မပ္ပိတိ၊ တရားအမြိုက်ကို တစ်ကျိုက်တစ်ပေါက် သောက်ရသော သူသည်။ သုခံသေတိ၊ ချမ်းသာစွာနေရ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အရိယပဝေ-

ဒိတေ၊ အရိယာတို့ သိအပ်သော၊ ဓမ္မေ၊ ဗောဓိ၊ ကိယတ၊ ရာ၊ ဌံ။ ဝိပဿန္နန-
 စေတသ၊-ဝိပဿန္နစေတော ဟုတော၊ အထူးသဖြင့် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည်
 ဖြစ်၍။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရမတိ၊ မွေ့လျော်၏။

ပြီး၏။

၆၄-ပဏ္ဍိတသာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ
 တပည့် ခုနစ်နှစ် အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ပဏ္ဍိတ သာမဏေငယ်သည်
 မထေရ်နှင့် တကွ ဆွမ်းခံသွားရာတွင် လယ်လုပ်သမားတို့ မြောင်းသွယ်လျက်
 ရေယူကြသည်ကို မြင်၍ ဤသူတို့သည် ကိုယ်ပဉ္စတည်သော စိတ်မရှိသော
 ရေကိုပင်လျှင် အလိုရှိရာသို့ ရောက်အောင် ဆောင်နိုင်ကြကုန်သည်။ ငါကား
 စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက် ကိုယ်ဉ္စတည်သော စိတ်ကိုအလိုရှိရာ ဘာဝနာသို့ဆောင်
 လျက် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် မတတ်နိုင်ပဲရှိအံ့
 နည်းဟု ကြံအောက်မေ့လေသည်။ ထို့နောင် မြားကို ပြောသွားသော မြား
 သမားတို့ကို မြင်ပြန်လျှင် ဤသူတို့သည် တော၌ ပေါက်ရောက်သော ကွေ့
 ကောက် လိမ်လစ်သောသစ်ဝါးခြမ်းတို့ကိုပင် မကောက်စေရ ဖြောင့်လှအောင်
 ပြုနိုင်ကုန်၏။ ငါကား ရာဂစသော ကိလေသာတို့ကြောင့် ကောက်ကျစ် လိမ်
 လစ်သော ကိုယ်တွင်း၌ရှိသောစိတ်ကို မလိမ်မကောက်ဖြောင့်မတ်စွာဖြစ်အောင်
 အဘယ်ကြောင့် မတတ်နိုင်ပဲ ရှိအံ့နည်းဟု ကြံအောက်မေ့လေသည်။ ထို့နောင်
 တစ်ဖန် ရထားလှည်းတို့ ပုံတောင်း၊ အကန့် အကွပ် အစရှိသည်ကို ပြု၍နေသော
 လက်သမားတို့ကို မြင်၍ ဤသူတို့သည် စိတ်မရှိသော သစ်သားကိုပင်
 ပုံတောင်း၊ အကန့် အကွပ် စသည်ဖြစ်အောင် တတ်နိုင်ကုန်၏။ ငါကား
 ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော စိတ်ကို စိတ်ကောင်း ဖြစ်အောင် အဘယ်ကြောင့်
 မဆုံးမ နိုင်ပဲ ရှိအံ့နည်းဟု ကြံအောက်မေ့၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဖြစ်သော
 ရှင်သာရိပုတ္တရာကို လျှောက်၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်
 လေသော် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည်
 ဤပဏ္ဍိတ သာမဏေ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုကြသော ရဟန်းတို့အား တရား
 ဟောခြင်းငှာ...

၈၀။ ဥဒကဉ္စိ နယန္တိ နေတ္ထိကာ၊ ဥသုကာရာ ဒမယန္တိ တေဇနံ။
ဒါရုံ ဒမယန္တိ တစ္ဆကာ၊ အတ္တာနံ ဒမယန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

ဤ ဝေတာလီဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

နေတ္ထိကာ၊ လယ်လုပ်သောသူ တောင်သူ ယောက်ျား တို့သည်။ ဥဒကံ၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အိုင်၊ အင်း၊ တွင်း စသည်၌ တည်သောရေကို။ နယန္တိ၊ ခါးနှံ့ခူ၊ မောင်း၊ ရေစက်ပေါင်းဖြင့် မြောင်းသွယ်လျက် ဆောင်ယူ ကြ ကုန်၏။ ဥသုကာရာ၊ မြားသမားတို့သည်။ တေဇနံ၊ ကောက်သေးမြားကို။ ဒမယန္တိ၊ မီးဖြင့် ဖြောင့်ကုန်၏။ တစ္ဆကာ၊ တံစည်းဆရာ ဗိသုကာ တို့သည်။ ဒါရုံ၊ တောမြိုင်ချောက်၌ ပေါက်ရောက်သော သစ်သားကို။ ဒမယန္တိ၊ ပုံတောင်း အကုပ်စသည်ပြုခြင်းငှာ ရွှေကုန် ခုတ်ကုန်၏။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသောသူတို့သည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိစိတ်ကို။ ဝါ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဒမယန္တိ၊ ဆုံးမကုန်၏။ ။

ပြီး၏။

၆၅-လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ၎င်းတို့၏ သာမဏေ ငယ်တို့သည် လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယထေရ်ကို ဦးခေါင်း၊ နားရွက်များကို ကိုင်လျက် ငါတို့ဘသွေးဖြစ်သော မထေရ်သည် သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်ကုန်၏လော စသည်ဖြင့် ကျီစယ်ကုန်၏။ မထေရ်ကား အမျက် မထွက်ပဲ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်ကြားသိတော်မူ၍ ထိုမထေရ်၏ ရဟန္တာ အဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ...

၈၁။ သေလော ယထာ ကေတ္တနော၊ ဝါတေန န သမိရတိ။
ဧဝံ နိန္ဒာပသံသာသု၊ န သမိဉ္ဇန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ကေတ္တနော၊ တခဲနက်သော။ သေလော၊ ကျောက်တောင်သည်။ ဝါတေန၊ လေးမျက်နှာမှ လာသော လေကြောင့်။ နသမိရတိ ယထာ၊ မတုန်လှုပ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ တူ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ နိန္ဒာပသံသာသု၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းတို့ကြောင့်။ နသမိဉ္ဇန္တိ၊ မတုန်မလှုပ်ကုန်။

ပြီး၏။

၆၆ ကာဏမာတာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကာဏမည်သော သတို့သမီးသည် ခင်ပွန်းအိမ်သို့ပြန်သွားလျှင် ကြော်ထားသောမုံ့တို့ကို အမိဖြစ်သော သောတာပန် ဒါယိကာမကြီးသည် အိမ်ဝ၌ ရပ်လာကုန်သော ရဟန်းတို့အား လေးကြိမ်မြောက်အောင် လှူကုန်သောကြောင့် လင့်အိမ်သို့မပြန်ဖြစ် ကြာမြင့်၍ ခနရသောကြောင့် ရဟန်းတို့ကို ကျိန်ဆလေလျှင် ဘုရားရှင်သည် ထိုသတို့သမီးကို ဆုံးမ၍ သောတာပန်အဖြစ်သို့ နောက်စေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို ပြောဆို၍ ချီးမွမ်း၍ နေကုန်သည်ရှိသော် ဤသတို့သမီးသည် ရှေးအခါ၌သာ နောက်ကျသော စိတ်ရှိသည်။ ယခုကား ကြည်လင်စွာသော စိတ်ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍...

၈၂။ ယထာပိ ရဟဒေါ ဂမ္ဘီရော၊ ဝိပ္ပသန္ဓော အနာဝိလော။

ဝေ ဓမ္မာနိ သုတ္တာန၊ ဝိပ္ပသိဒန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (တလုံးလွန်)။

ဂမ္ဘီရော၊ နက်သော။ ရဟဒေါ၊ ရေကန်သည်။ ဝိပ္ပသန္ဓော ယထာပိ၊ ကြည်လင်သကဲ့သို့။ အနာဝိလောယထာပိ၊ မနောက်ကျသကဲ့သို့။ ဝေတယာ၊ ထို့အတူ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဓမ္မာနိ၊ တရားတို့ကို။ သုတ္တာန၊ ကြားနာပြီး၍။ ဝိပ္ပသိဒန္တိ၊ ကြည်လင်ကုန်၏။ ။ ပြီး၏။

၆၇-ပဉ္စသတဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဝေရဉ္စမြို့ဝယ် ဝါဆိုသောကာလ စားကြွင်းစား ငါးရာ တို့သည် မြူးတူး ကြကုန်။ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ဝါဆိုသောကာလ မြူးတူး ဖျော်ပါး ပြေးလွှား ဟစ်အော်ကုန်သည်။ ရဟန်းတို့အား အထူးမရှိ ပကတိနေမြဲပင် နေကြကုန်သည်ဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုသံကို ကြားတော် မူ၍ သူတော်ကောင်းတို့ သဘောကို ပြခြင်းငှာ...

၈၃။ သုဗ္ဗတ္ထ ဝေ သပ္ပုရိသာ စဇန္တိ၊
 န ကာမကာမာ လပယန္တိ သန္တော။
 သုခေန ဖုဠာ အထဝါ ဒုခေန၊
 န ဥစ္စာဝစံ ပဏ္ဍိတာ ဒဿယန္တိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမပါဒ ဣန္ဒာဝဇိရာ၊ ဒုတိယ တတိယပါဒ ဥပေန္တဝဇိရာ၊ ဒုက္ခေန-ဟု
 ခွေ့တော်မူလျှင်၊ စတုတ္ထပါဒ ဘုဇဉ် ဘာသာ၊ ပေါင်းသော် ဥပဇာတိဂါထာ
 ဝဇန္တိဟု ပါဌအများရှိသည်။ မရှိသေး။

သုဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော ခန္ဓာ စသည်တို့၌။ ဂေမံ၊ တပ်မက်မေးခြင်းကို။
 (ထည့်)။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သပ္ပုရိသာ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ စဇန္တိ၊
 စွန့်ကုန်၏။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ကာမကာမာ၊ ကာမဂုဏ်
 ကို အလိုရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ န ပလယန္တိ၊ မဆို မမြှောက်ကုန်။ ပဏ္ဍိတာ၊
 တို့သည်။ သုခေန၊ ချမ်းသာနှင့်။ ဖုဠာဝါ၊ တွေ့သော် လည်းကောင်း။
 အထ၊ ထိုမှ။ ဒုက္ခေန၊ ဆင်းရဲနှင့်။ ဖုဠာဝါ၊ တွေ့သော် လည်းကောင်း။
 ဥစ္စာဝစံ၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ကို။ န ဒဿယန္တိ၊ မပြုကုန်။ ပြီး၏။

၆၈-ဓမ္မကဏ္ဍေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဓမ္မကဉ္စပါသကာသည်
 သာသနာ၌ မိမိရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော်
 မိမိ၏ သားမယားတို့ကိုလည်း ရဟန်းပြုစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေ၏။
 တရားသဘင်၌ ထိုဒါယကာ၏အကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ပြောဆို ချီးမွမ်းလျက်
 နေကြရာတွင်....

၈၄။ န အတ္တဟေတူ န ပရဿ ဟေတူ။
 န ပုတ္တမိစ္ဆေ န ဓနံ ရဋ္ဌံ။
 နိစ္ဆေ အဓမ္မေန သမိဒ္ဓိ မတ္တနော၊
 သ သီလဝါ ပညဝ ဓမ္မကော သိယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေ့နှစ်ပါဒ ဥပေန္တဝဇိရာ၊ တတိယပါဒ ဣန္ဒဝံသာ၊ စတုတ္ထပါဒ ဝံသဋ္ဌ။
 ဟေတူ-ဟု ဒီဃ၊ ပညဝ-ဟု ရဿ။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အတ္တဟေတု၊ မိမိ၏ အကြောင်းကြောင့်။
 ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ န ကရေတိ၊ မပြု။ ပရဿ၊ သူတစ်ပါး၏။ ဟေတု၊
 အကြောင်းကြောင့်။ ပါပံ၊ ကို။ န ကရေတိ၊ မပြု။ ပုတ္တံ၊ သားသမီးကို။
 န လူဇစ္ဆ၊ အလိုမရှိရာ။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ န လူဇစ္ဆ၊ ရာ။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည့်တိုင်းကားကို။
 န လူဇစ္ဆ၊ ရာ။ အဓမ္မေန၊ မတရားသော အားဖြင့်။ ဣဒေသ၊ မိမိ၏။
 သမိဒ္ဓိံ၊ ပြည့်စုံခြင်းကို။ န လူဇစ္ဆ၊ ရာ။ သ-သော ပဏ္ဍိတော၊ သည်။ သီလဝါ၊
 သီလရှိသည်လည်းကောင်း။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်လည်းကောင်း။ ဓမ္မိကော၊
 တရားကိုကျင့်သည်လည်းကောင်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ပြီး၏။

၆၉-ဓမ္မဿဝန ဝတ္ထု

တေဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တရား နာခြင်းငှာ
 လာကုန်သော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့တွင် အချို့သောသူတို့သည် ကလေဝ-
 ဓမ္မလျော်ကုန်သောကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်လေကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည်
 ထိနမိဒ္ဓဖြင့် ငိုက်မည်းကုန်သည်။ ရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်
 အား လျှောက်ကြရာတွင်....

၈၅။ အပ္ပကာ တေ မနုဿေသု၊ ယေ ဇနာ ပါရဂါမိနော။
 အထာယံ ဣတရာ ပဇာ၊ တိရမေဝါ နုဓာငတိ။

၈၆။ ယေ စ ခေါ သမ္ပဒက္ခာတေ၊ ဓမ္မေ ဓမ္မာနုဝတ္တိနော။
 တေ ဇနာ ပါရမေဿန္တိ၊ မစ္စုဇေယျံ သုဒုတ္တရံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ရွှေဂါထာ ဝိပုလ)။

မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယေဇနာ၊ အကြင် သူတို့သည်။ ပါရဂါမိနော၊
 ထိုမှတစ်ဆင့် နိဗ္ဗာန်ကျွန်းသို့ ကူးသန်း ရောက်ပေါက် နိုင်ကုန်၏။ တေဇနာ၊
 ထိုနိဗ္ဗာန်ကျွန်းသို့ ကူးသန်း ရောက်ပေါက် နိုင်သော သူတို့သည်။ အပ္ပကာ၊
 နည်းကုန်၏။ ဣတရာ၊ ဤနိဗ္ဗာန်ကျွန်းသို့ ကူးသန်းနိုင်သော သူတို့မှ တစ်ပါး
 သော။ အထံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါ အများသည်။ တိရမေဝ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
 စွန်းငြိနှောင့်ရှက် ဤမှတစ်ဆင့် သို့သာလျှင်။ အနုဓာငတိ၊ ပြေးဝင်လေ၏။

ယောစ ခေါ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ သမ္မဒက္ခာတေ၊ ကောင်းစွာဟော
အပ်သော။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ ဓမ္မာနုဝတ္တိနော၊ တရားသို့လိုက်၍ ကျင့်ကုန်သည်။
ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေဇနာ၊ ထိုသူတို့သည်။ သုဒုတ္တရံ၊ အလွန်ကူးမြောက်
နိုင်ခဲ့သော။ မစ္စုဓေယျံ၊ သေခင်းနေရာဖြစ်သော တေဘူမကဝဋ်ကို။ တရန္တာ၊
ကူးသန်းကုန်လျက်။ ပါရံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့်။ နိဗ္ဗာန်ကျန်းသို့။ သေန္တိ၊ ရောက်
ကုန်လတ္တံ့။ ပြီး၏။

၇၀-ပဉ္စသတအာဂန္ထကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်
ခြင်းငှာ လာကုန်သော ကောသလ တိုင်းသား ရဟန်းတို့ကို တရားဟော
ခြင်းငှာ....

၈၇။ ကဏ္ဍံ ဓမ္မံ ဝိပုဟာယ၊ သုက္ကံ ဘာဝေထ ပဏ္ဍိတော။

ဩကာ အနောက မာဂမ္မ၊ ဝိဝေကေ ယက္ခ ဒူရမံ။

၈၈။ တတြာ ဘိရတိ မိစ္ဆေယျ၊ ဟိတွာ ကာမေ အကိဉ္ဇနော။

ပရိယောဒပေယျ အတ္တာနံ၊ စိတ္တဣ္ဇေသဟိ ပဏ္ဍိတော။

၈၉။ ယေသံ သမ္မာဓိယဂေသု၊ သမ္မာ စိတ္တံ သုဘာဝိတံ။

အာဒါနပ္ပဋိနိဿဂ္ဂေ၊ အနုပါဒါယ ဟာ ရတာ။

ခိဏာသဝါ ဇုတိမန္တော၊ တေ လောကေ ပရိနိဗ္ဗုတာ။

သုံးဂါထာခွဲကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဒူရမံ၊ ဇုတိဟု ဒီသ)။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ကဏ္ဍံဓမ္မံ၊ မည်းညစ်သော ဒုစရိုက်တရားကို။
ဝိပုဟာယ၊ ပယ်စွန့်၍။ ဩကာ၊ တဏှာတည်းဟူသော တည်ရာမှ။ နိက္ခ-
မိတွာ၊ ထွက်၍။ အနောကံ၊ တဏှာကင်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို။ အာဂမ္မ၊
စွဲ၍။ သုက္ကံ၊ ဖြူစင်သောသုစရိုက်တရားကို။ ဘာဝေထ၊ ပွားရာ၏။ ယတ္ထ-
ယသ္မိံဝိဝေကေ၊ အကြင်အပေါင်းအဖော်မှဆိတ်၍ တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း
တည်းဟူသော ကာယဝိဝေက၊ ကိလေသာမှဆိတ်၍ သမာပတ်ဝင်စားခြင်း
တည်းဟူသော စိတ္တဝိဝေက၊ ခန္ဓာမှဆိတ်၍ နိဗ္ဗာန်ရခြင်းတည်းဟူသော ဥပဓိ
ဝိဝေက၌။ ဒူရမံ၊ မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့၏။

ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ အကိဉ္ဇနော၊ တစိုးတစီမျှ
အကြွင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ နင်းနယ်တတ်သော ကိလေသာမရှိသည်ဖြစ်၍။

တကြ-တသ္မိံ ဝိဝေကေ ထိဝိဝေကသုံးပါး၌။ အဘိရတိံ၊ အလွန်မွေ့လျော်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ စိတ္တက္ခေသေဟိ၊ စိတ်၏ညစ်ညူးကြောင်းဖြစ်သော နိဝရဏတို့မှ။ အတ္တနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပရိယောဒပေယျ ဖြစ်စင်စေရာ၏။

ယေသံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ သမ္မေဓိယာ၊ အရဟတ္တမဂ်၏။ အဂေသု၊ အကြောင်းဖြစ်သော ဗောဇ္ဈင်တရားတို့၌။ အမ္မာ၊ အသင့်အားဖြင့်။ သုဘာဝိတံ၊ ကောင်းစွာပွားသော။ ဝါ၊ ကောင်းစွာအားထုတ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တေ ပုဂ္ဂလာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အနုပါဒါယ၊ မစွဲလမ်းမှု၍။ အာဒါနပ္ပဋိနိဿဂ္ဂေ၊ ဥပါဒါန်ကို စွန့်အန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။ လောကေ၊ လောက၌။ ခိဏာသဝါ၊ ကုန်သောအာသဝေေါ့ကုန်သော။ ဇုတိမန္တော၊ ကြီးသော အာနုတော်ရှိကုန်သော။ ဝါ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ရောင် ရှိကုန်သော။ တေပုဂ္ဂလာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊ သဉ္ဇပါဒိသေသ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန ဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။

အကိဉ္ဇနော-၌ ကိ-ပုဂ္ဂ၊ စန-ပစ္စည်း၊ ကေစိ-ကေစန-ကဲ့သို့ အပ္ပကတ္တနောက်နည်းကား ကိစိ မဒ္ဒနေ ဓာတ်နှင့်အညီပေတည်း။

ပြီး၏။

ပဏ္ဍိတဝဂ္ဂေါ ဆဋ္ဌော။

၇-အရဟန္တဝဂ်

၇၁-ဇီဝကပဉ္စ ဝတ္ထု

ဖိဝက၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူသော အခါ ဒေဝဒတ်သည် ကျောက်ဖြင့် ပစ်ချခြင်းကြောင့် ခြေမ၊ တော်ဝယ် သွေးစိမ်းတည်၍ အနာယဉ်းသည်ကို ဇီဝကသည် ထားငယ်ဖြင့်ခွဲခြင်း၊ ဆေးလိမ်းခြင်း၊ ကျပ်စည်းခြင်းဖြင့်ကု၍ ကိုယ်တော်ပူပန်ခြင်းသည် ဖြစ်လေသလောဟု လျှောက်ထားသည်တိုင်...

၉၀။ ဂတဒ္ဓိနော ဝိသောကဿ၊ ဝိပုမုတ္တဿ သဗ္ဗမိ။

သဗ္ဗ ဂန္ထပ္ပဟိနဿ၊ ပရိဋ္ဌာဟော န ဝိဇ္ဇတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဂတဒ္ဓိနော၊ ဇာတိကန္တာရ စသည်ရှည်စွာ သံသရာခရီးကို သွားပြီး ရောက်
ပြီးဖြစ်သော။ ဝိဿာကဿ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးသော။ သဗ္ဗမိ၊ ခန္ဓာ
စသော ခပ်သိမ်းသော တရားတို့၌။ ဝိပုမုတ္တဿ၊ ကင်းလွတ်သော။ သဗ္ဗ-
ဂန္ထပုဟိနဿ၊ ခပ်သိမ်းသော ဂန္ထလေးပါးကို ပယ်ပြီးသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊
အား။ ပရိဋ္ဌာဟော၊ စိတ်၏ ပူပန်ခြင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။
ပြီး၏။

၇၂-မဟာကဿပတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်
၏ သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိဝုဏ် စသည်၌ တွယ်တာခြင်းကင်းသော အဖြစ်ကို
ထင်စွာသိစေခြင်းငှာ....

၉၁။ ဥယျုဉ္ဇန္တိ သတိမန္တော၊ န နိကေတေ ရမန္တိ တေ။
ဟံသာဝ ပလ္လလံ ဟိဘ္ဘာ၊ ဩကမောကံ ဇဟန္တိ တေ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (သတိဟု ဒီသ)။

သတိမန္တော၊ လွန်စွာ သတိရှိကုန်သော။ ယေ ပုဂ္ဂလာ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည်။ ဥယျုဉ္ဇန္တိ၊ သမထ ဝိပဿနာ စသည်တို့၌ လုံ့လပြုကုန်၏။ တေ
ပုဂ္ဂလာ၊ တို့သည်။ နိကေတေ၊ စိတ်၏တည်ရာ ကာမဂုဏ်၌။ နရမန္တိ၊ မမွေ့
လျော်ကုန်။ ဟံသာ၊ ဟင်္သာတို့သည်။ ပလ္လလံ၊ ရွံညှန်၌ရောက်သောကြာ အစ
ရှိသည်ကို။ ဟိဘ္ဘာ၊ စွန့်၍။ ပက္ခန္တိယထာ၊ ပျံလေကုန်သကဲ့သို့။ တေပုဂ္ဂလာ၊
တို့သည်။ ဩကံ ဩကံ၊ တဏှာ ဟူဟူသမျှကို။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ (ဩကံ ဩကံ
ကံး ဝိစ္ဆာ)။ ။ ပြီး၏။

၇၃-ဗေလဋ္ဌသီသတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အရှင်ဗေလဋ္ဌသီသသည်
တစ်ကြိမ် ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ကျန်သော ဆွမ်းကို သိုမှီး
လျက် ဗလသမာပတ်ဝင်စားရာမှ အထတွင် ထိုဆွမ်းခြောက်ကို စား၍စား၍
သမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေလေသည်။ နေ့ရက်ရှည်စွာ ကြာမြင့်မှ ဆွမ်းခံကြွ
လေ၏။ ဤအကြောင်းကို သိ၍ ရဟန်းတို့ ကဲ့ရဲ့ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို
လျှောက်ကြရာတွင် သန္နိမိကာရက သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ပြီး၍ မထေရ်၌ အပြစ်
မရှိသောအဖြစ်ကို ပြခြင်းငှာ....

၉၂။ ယေသံ သန္နိစယော နတ္ထိ၊ ယေ ပရိညာတဘောဇနာ။
 သုညတော အနိမိတ္တောစ၊ ဝိမောက္ခော ယဿ ဂေါစရော။
 အာကာသေဝ သကုန္တာနံ၊ ဂတိံ တေသံ ဒုရန္တယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (သကုဏာနံဟု ပါဠိအများရှိကြ၏)။

ယေသံ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ သန္နိစယော၊ သိမ္ဗိခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ယေ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပရိညာတဘောဇနာ၊ ဉာတ၊ တိရဏ၊ ပဟာန ဟူသော ပရိညာသုံးပါးတို့ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော ဘောဇဉ်ရှိကုန်၏။ သုညတောစ ဝိမောက္ခော၊ ရာဂစသည်တို့မှ ဆိတ်သော နိဗ္ဗာန် သည်လည်းကောင်း။ အနိမိတ္တောစ ဝိမောက္ခော၊ သုဘနိမိတ်စသည်မှ ကင်းသော နိဗ္ဗာန် သည်လည်းကောင်း။ ယဿ-ယေသံ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ (ဝစန ဝိပလ္လာသ)။ ဂေါစရော၊ အာရုံသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်၌။ သကုန္တာနံ၊ ငှက်တို့၏။ ဂတိံ၊ သွားရာလမ်းကို။ ဒုရန္တယာဝ၊ သိနိုင်ခဲ့သကဲ့သို့။ တေသံ၊ ထိုရဟန္တာတို့၏။ ဂတိံ၊ လားရာကို။ ဒုရန္တယာ၊ သိနိုင်ခဲ့၏။ ။

ပြီး၏။

၇၄-အနုရုဒ္ဓတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဇာလိနိ မည်ရှိသော နတ်သမီးသည် အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ကို ရည်မှတ်၍ အလျားတစ်ဆယ့်သုံးတောင်း၊ အနံလေးတောင်ရှိသော နတ်ပုဆိုးကို ပံ့သုကူပစ်၍ သက်န်း ချုပ်သောအခါ လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အလိုငှာ မရေတွက်နိုင်သော ဆွမ်းခဲဖွယ် စသည်တို့ကို တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်ယူလေ၏။ နတ်သမီး စောင်မသည်ကို မသိကြသော ရဟန်းတို့သည် အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ကား ပမာဏကိုမသိပဲ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ကို ပြောဘိသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ထိုသို့ ကဲ့ရဲ့သည်ကို ဘုရားရှင်ကြားသိတော်မူ၍ မထေရ်၌ အပြစ်မရှိသည်ကို ထင်ရှားစေခြင်းငှာ....

၉၃။ ယဿိသဝါ ပရိက္ခိဏာ၊ အာဟာရေ စ အနိဿိတော။
 သုညတော အနိမိတ္တော စ၊ ဝိမောက္ခော ယဿ ဂေါစရော။
 အာကာသေဝ သကုန္တာနံ၊ ပဒံ တဿ ဒုရန္တယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဤ၌လည်း သကုဏာနံဟု ပါဠိအများ ရှိကြ၏။

ယဿ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အာသဝေါ၊ အာသဝေါတို့သည်။ ပရိက္ခိဏာ၊ ကုန်ခန်းကုန်၏။ အာဟာရေစ၊ အစား၌လည်း။ အနိဿိတော၊ တဏှာမိဋ္ဌိဖြင့် မှီခြင်းမရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ သုညတော စ ဝိမောက္ခော၊ သည်လည်းကောင်း။ အနိမိတ္တော စ ဝိမောက္ခော၊ သည်လည်းကောင်း။ ယဿ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဂေါစရော၊ အာရုံသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်၌။ သက္ကန္တာနံ၊ ငှက်တို့၏။ ပဒံ၊ ခြေရာကို။ ဒုရန္ဓယံဣဝ၊ သိနိုင်ခဲ့သကဲ့သို့။ တဿ၊ ထိုရဟန္တာ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသဖွယ်ဖြစ်သော လားရာအရပ်ကို။ ဒုရန္ဓယံ၊ သိနိုင်ခဲ့၏။ ပြီး၏။

၇၅-မဟာကစ္စာယနုတ္တရ ဝတ္ထု

ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သိကြားမင်းသည် ကစ္စည်းထေရ်အား အထူးသဖြင့် ပူဇော်သက္ကဉ်ပြုသည်ကို ရဟန်းတို့ ပြောဆိုကြသော စကားရပ်တင်....

၉၄။ ယဿိန္ဒြိယာနိ သမယဂံတာနိ၊
အဿာ ယထာ သာရထိနာ သုဒန္တာ၊
ပဟိနမာနဿ အနာသဝဿ၊
ဒေဝါပိ တဿ ပိဟယန္တိ တာဒိနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမ ဒုတိယ-ဣန္ဒြိယရာ၊ ဣန္ဒြိယာနိ - ဟု ဒိဿ။ တတိယ ဥပေဋ္ဌဝဇိရာ။ စတုတ္ထ ဣန္ဒဝံသ။ တဿပိဟယန္တိဟု ခွေးတော်။

ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ၏။ ဣန္ဒြိယာနိ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့သည်။ သာရထိနာ၊ ရထားထိန်းသည်။ သုဒန္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်ကုန်သော။ အဿာ လာတာ၊ မြင်းတို့ကဲ့သို့။ သမထံ၊ ငြိမ်သက်ခြင်းသို့။ ဂတာနိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ပဟိနမာနဿ၊ ပယ်အပ်ပြီးသော မာရ်ရှိတသော။ အနာသဝဿ၊ အာသဝေါ မရှိတသော။ တာဒိနော၊ လောကဓံကြောင့် ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိတသော။ တဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ ပိဟယန္တိ၊ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။ ပြီး၏။

၇၆-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခဋ္ဌိဖြင့် ကျင်နာအောင် တိုက်ခိုက်ဘိသည်ဟု ရဟန်းမလိမ်မာက လျှောက်ထားရာတွင် ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍ မေးတော်မူလျှင် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးနှင့် ချိုကျိုးသောနှား ဒွန်းစဏ္ဍားလို့ မလွှားမပ မာန်မထကြောင်းကို လျှောက်ထားသောအခါ စွပ်စွဲမိသော ရဟန်းသည် ပူပန်ခြင်းဖြစ်၍ ကန်တော့ဝန်ချ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီပြီးသော် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအရှင်၏ အပြစ်ကို သည်းခံပါ၏။ ဤအရှင်သည်လည်း အကျွန်ုပ်၌ အပြစ်ရှိသော် သည်းခံပါလော့ဟု ဆို၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြခြင်းငှာ....

၉၅။ ပထဝိသမော နော ဝိရုဇ္ဈတိ၊
ဣန္ဒြိယလုပမော တာဒိ သုဗ္ဗတော။
ရဟဒေါဝ အပေတကဒ္ဒမော၊
သံသာရာ နံ ဘဝန္တိ တာဒိနော။

ဤဝေတာလိဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ပထဝိ ဣန္ဒြိယလုတာဒိ ဟု ရဿ)။ ။ ကိုးထောင်သော ရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပထဝိသမော၊ မြေကြီးနှင့်တူစွာ သည်းခံခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ နော ဝိရုဇ္ဈတိ၊ မဆန့်ကျင်။ ဣန္ဒြိယလုပမော၊ တံခါးတိုင်သို့ မယိုင်မယိမ်းသောအကျင့်ရှိ၏။ တာဒိ၊ လောကဓံတရား ရှစ်ပါး အလျောက် တွေ့ကြုံရောက်လျှင် မဖောက်မပြန်ခြင်း သဘောရှိ၏။ သုဗ္ဗတော၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏။ အပေတ ကဒ္ဒမော၊ ရွံညှန်ကင်းသော။ ရဟဒေါဝ၊ ရေကန်ကဲ့သို့။ ပသန္တစိတ္တော၊ ကြည်လင်သော စိတ်ရှိ၏။ တာဒိနော၊ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ သံသာရာ၊ သုဂတိဒုဂ္ဂတိ ကျင်လည်ခြင်းတို့ သည်။ နံ ဘဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ။ ပြီး၏။

၇၇-ကောသမ္ဗိဝါသိတိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကောသမ္ဗိပြည်မှ တိဿ မထေရ်သည် ခိဏာသဝ ဖြစ်သော သာမဏေ ငယ်နှင့် တကွ

မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ လာသည်ရှိသော် လမ်းခရီး၌ ကျောင်းတစ်ခုဝယ် တည်းခို၍ အိပ်လေ၏။ သာမဏေငယ်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်အား သဟဿယျ အာပတ်လွတ်စေခြင်းငှာ မထေရ်အိပ်သော ညောင်စောင်း အနီးဝယ် ထိုင်၍ နေ၏။ မထေရ်လည်း အရုဏ်ဘက်ခါနီး၌ သာမဏေကုန်းခြင်းငှာ သပ်ရိုးဖြင့် ကျမ်းကိုဆောင့်ရာတွင် သာမဏေ၏ မျက်စိကိုခိုက်မိ၍ မျက်စိ ပျက်လေ၏။ သာမဏေငယ်သည် ဆရာ နှလုံးမသာမည်ကိုစိုး၍ မျက်စိပျက်သည်ကို မပြောဘဲ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မျက်စိကိုအုပ်၍ တစ်ဘက်ဖြင့် ဝတ်ကြီး၊ ငတ်ငယ်ကို ပြု၏။ မျက်စိစစ်ရေ ဒန်ပူကိုလည်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့်သာကပ်လျှင် သာမဏေမလိမ်မာစွာ တကား၊ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်သာလျှင် ရေဒန်ပူကိုကပ်ရာ၏ဟု ဆိုသော အခါမှ အကြောင်းကိုလျှောက်၏။ မထေရ်သည် သူ့ဓာတ်ကောင်းဖြစ်သော သာမဏေငါးကား ဝန်လေးသော အမှုကိုပြုမိ၏။ ငါ၏အပြစ်ကို သည်းခံပါဟု ကန်တော့ ဝန်ချ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ရောက်လျှင် ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် သာမဏေ၏ ခီဇာသဝအဖြစ်ကို နှစ်ရှားပြခြင်းငှာ....

၉၆။ သန္တံ တဿ မနံ ဟောတိ၊ သန္တာ ဝါစာ စ ကမ္မစ။

သမ္မ ဒညာ ဝိမုတ္တဿ၊ ဥပသန္တဿ တာဒိနော။

ကို ဟောတော်မူလေသည်။ ။ တိဿမထေရ် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။

သမ္မာ၊ အသင့်အားဖြင့်။ အညာ၊ သိ၍။ ဝိမုတ္တဿ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ထသော။ ဥပသန္တဿ၊ ငြိမ်သက်စွာထသော။ တာဒိနော၊ လောကဓံတရား ရှစ်ပါးအလျောက် တွေ့ကြုံရောက်လည်း ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘောမရှိထသော။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ၏။ မနံ၊ စိတ်သည်။ သန္တံ၊ ငြိမ်သက်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ဝါစာစ၊ စကားသည်လည်းကောင်း။ ကမ္မစ၊ အမှုသည်လည်းကောင်း။ သန္တာ၊ ငြိမ်သက်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ။ (ကမ္မစ၌ ဗိဒ္ဓါကျေသည်)။ ။ ပြီး၏။

၇-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သုံးကျိပ်သော အရညဝါသီ ရဟန်းတို့ရှေ့ဝယ် ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍ သာရိပုတ္တရာ သဒ္ဓါစသော ဣန္ဒြေငါးပါးကို မပွားစေပဲ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကိုသာ မျက်မှောက်

လေ၏။ ဤစကားကို သင်ယုံကြည်၏လောဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ကိုယ်တိုင်မသိမမြင်သေးသော သူတပါးတို့ စကားဖြင့် ယုံကြည်ရပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကား ကိုယ်တိုင် သိမြင်ပြီးဖြစ်၍ သူတစ်ပါးတို့ စကားဖြင့် မယုံကြည် ပါဟု ဖြေ၏။ ဘုရားရှင်သည် သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို ချီးမွမ်းခြင်းငှာ...

၉၇။ အသဒ္ဓေါ အကတညူ စ၊ သန္တိစ္ဆေဒေါစ ယော နုရော။
 ဟတာဝကာသော ဝန္တာသော၊ သဝေ ဥတ္တမပေါရိသော။

ကို ဟောတော်မူလေသည်။ ။ ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ယောနုရော၊ အကြင်သူသည်။ အသဒ္ဓေါ၊ သူတပါးတို့ စကားဖြင့်သာ ယုံကြည်သောသူ မဟုတ်။ အကတညူစ၊ အကြောင်းတရား တို့သည် မပြုပြင် အပ်သော နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင်သိလေ့ ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ၏။ သန္တိစ္ဆေ ဒေါစ၊ သံသရာတည်းဟူသော နောင်အိမ်၌ အစပ်ကို ဖြတ်တတ်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ ၏။ ဟတာဝကာသော၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးခွင့်ကို ဖြတ်အပ်ပြီးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ၏။ ဝန္တာသော၊ အာသာဆန္ဒကို တစကျေန ပျံ့အန်ပြီးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ၏။ သသောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥတ္တမပေါရိသော၊ ယောက်ျားမြတ် မည်၏။ ပြီး၏။

=====

၇၉-ခဒိရရေဝတတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ညီတော် ရေဝတထေရ်၏ နေရာဖြစ်သော ရွာတောအရပ်၌ သာယာနုပျိုကြောင်းကို ပြောဆိုကြကုန်သော ရဟန်းတို့အား တရားဟောခြင်းငှာ...

၉၈။ ဂါမေဝါ ယဒိဝါ ရညေ၊ နိန္ဒေ ဝါ ယဒိဝါ တလေ။
 ယတ္ထ အရဟန္တာ ဝိဟရန္တိ၊ တံ ဘူမိ ရာမဏေယျကံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (တတိယပါဒ၌ နှစ်လုံးလွန်)။

ဂါမေဝါ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း၊ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေဝါ၊ တေး၌လည်း ကောင်း။ နိန္ဒေဝါ၊ ဝှမ်းရာအရပ်၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့၊ တလေဝါ၊ ကော

ရာအရပ်၌လည်းကောင်း။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ အရဟန္တော၊ ရဟန္တာတို့သည်။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကုန်၏။ တံဘူမိ၊ ထိုမြေအရပ်သည်။ ရာမဏေယျကံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။

ပြီး၏။

၈၀-အညတရပိဏ္ဍဂါတိက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်း တစ်ပါးသည် တော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း၍ နေရာ ပြည့်တန်းဆာမ၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို စွဲ၍ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိသည်တွင် ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို သိ၍ ရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ အနီးဝယ် တည်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ တရားဟောခြင်းငှာ...

၉၉။ ရမဏီယာနိ အရညာနိ၊ ယတ္ထ န ရမတိ ဇနော။

ဝိတရာဂါ ရမိဿန္တိ၊ န တေ ကာမဂဝေသိနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

အရညာနိ၊ တောတို့သည်။ ရမဏီယာနိ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်တော၌။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ န ရမတိ၊ မမွေ့လျော်။ တတ္ထ၊ ထိုတော၌။ ဝိတရာဂါ၊ ရာဂကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ရမိဿန္တိ၊ မွေ့လျော်ကုန်လတ္တံ့။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ကာမဂဝေသိနော၊ ကာမဂုဏ်ကိုရှုကုန်သည်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ။ ပြီး၏။

အရဟန္တာဝဂ္ဂေါ သိတ္တမော။

၈-သဟဿဝဂ်

၈၁-တမ္ဗဒါဠိကစောရသာတက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ငါးဆယ့် ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး ခိုးသူသတ် လုပ်၍ နေသော တမ္ဗဒါဠိကသည် သေခါနီးသော ကာလမှ ရှဉ့်သာရိပုတ္တရာ၏ အနည်းငယ်သော ဓမ္မဒေသနာကိုနာ၍ သောတာပတ္တိမဂ်၏ အတွင်းဖြစ်သော အနုလောမခန္ဓသို့ ရောက်လျှင်သေ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ခြင်းကို ဟောတော်မူပြီး၍....

၁၀၀။ သဟဿ မပိ စေ ဝါစာ၊ အနတ္ထပဒသဉ္စိတာ။

ဧကံ အတ္ထုဗ္ဗဒံ သေယျော၊ ယံ သုတ္တာ ဥပသမ္ပတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အနတ္ထပဒသဉ္စိတာ၊ တောဘွဲ့ တောင်ဘွဲ့ အကျိုးမဲ့သော ပုဒ်နှင့် စပ်သော။
ဝါစာ၊ စကားသည်။ သဟဿမပိ၊ ပုဒ်ပေါင်းတစ်ထောင် မြားမြောင်စွာရှိသည်
လည်း။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်ဖြစ်အံ့။ ပါပိကာ၊ ယုတ်မာစွမ်း၏။ ယံ၊ အကြင်
ပုဒ်ကို။ သုတ္တာ၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ ဥပသမ္ပတိ၊ ရာဂစသည် ငြိမ်း၏။ တံ
အတ္ထုဗ္ဗဒံ၊ ထိုငြိမ်းချမ်းစရာ အနက်ပါသောပုဒ်သည်။ ဧကမ္ပိ၊ တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်
သော်လည်း။ သေယျော၊ မြတ်လေ၏။ ။ပြီး၏။

၈၂-ဗာဟိယဒါရုစိရိယ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သုပ္ပါရကသင်္ဘောဆိပ်မှ
ဒါရုစိရိယ ပရဗိုဇ်သည် ယူဇနာ တရာနှစ်ဆယ်ခရီးကို တညဉ့်တည်းလာ၍ နှိုင်း
ရှည်စရာ မရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသော
ဘုရားရှင် ခြေတော်မြတ်၌ ဦးထိုက်၍ လက်အုပ်ချီပြီးသော် “ဒေသေတု ဘန္တေ
ဘဂဝါ ဓမ္မ” စသည်ဖြင့် တရားဟောခြင်းငှာ တောင်းပန်၏။ ဘုရားရှင်သည်
နှစ်ကြိမ် ပယ်တော်မူ၍ သံ ကြိမ်မြောက် တောင်းပန်သည်တွင် “တသ္မုတိဟ
ဗာဟိယ” စသည်ဖြင့် တရားဟောတော်မူလျှင် ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ
ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ အနည်းငယ်သော ဘုရားရှင် စကားသည် များမြတ်သော
လောကုတ္တရာအကျိုးကို ပြီးစေနိုင်သည်ဟု ချီးမွမ်းကြသော ရဟန်းတို့အား
တရားဟောခြင်းငှာ....

၁၀၁။ သဟဿ မပိ စေ ဂါထာ၊ အနတ္ထပဒသဉ္စိတာ။

ဧကံ ဂါထာပဒံ သေယျော၊ ယံ သုတ္တာ ဥပသမ္ပတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အနတ္ထပဒသဉ္စိတာ၊ သော၊ ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ သဟဿမပိ၊ သည်
လည်း။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ ပါပိကာ၊ ၏။ ယံ ဂါထာပဒံ၊
အကြင် ဂါထာကို။ သုတ္တာ၊ ကြားသည်ရှိသော်။ ဥပသမ္ပတိ၊ ကိလေသာ
ငြိမ်းသည်ဖြစ်အံ့။ တံ ဂါထာပဒံ၊ သည်။ ဧကမ္ပိ၊ တစ်ဂါထာပင်ဖြစ်သော်လည်း။
သေယျော၊ မြတ်လေ၏။ (ပိ-ကား လိုက်သည်)။ ။ပြီး၏။

၈၃-ကုဏ္ဍလကေသီထေရီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ကုဏ္ဍလကေသီ သတို့သမီးသည် မိမိ၏လင်ဖြစ်သော ခိုးသူကို ခိုးသူချချောက်၌ ပစ်ချသတ်ခဲ့၍ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့ အထံ၌ အယူတစ်ထောင်ကို သင်လျက် အယူပြိုင်ခြင်းငှာ လှည့်လည်လေသော် ရှင်သာရိတ္တရာနှင့်တွေ့ရာတွင် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာမ ဖြစ်သေး၏။ ဤထေရီမသည် လင်ဖြစ်သော ခိုးသူကိုအောင်ခဲ့၍ အနည်းငယ် တရားကိုနာကြားကာမျှဖြင့် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးပေသည်ဟု ရဟန်းတို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုရာတွင် ဘုရားရှင်သည် တရားဟောခြင်းငှာ....

၁၀၂။ ယော စ ဂါထာသတ် ဘာသေ၊ အနတ္တပဒသဉ္စိတံ။

ဧကံ ဓမ္မပဒံ သေယျော၊ ယံ သုတ္တာ ဥပသမ္ပတိ။

၁၀၃။ ယော သဟဿံ သဟဿေန၊ သင်္ဂါမေ မာနုဿေ ဇိနော။

ဧကေ ဇေယျေတ္တာနံ၊ သ ဝေ သင်္ဂါမေတ္တမော။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ အနတ္တပဒသဉ္စိတံ၊ သော။ ဂါထာသတ်၊ အရာမကသော ဂါထာကို။ ဘာသေ၊ ဆိုရာ၏။ တဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ၏။ ဂါထာသတ်၊ သည်။ န သေယျော၊ မမြတ်။ ယံ ဓမ္မပဒံ၊ အကြင် တရားနှင့်စပ်သောပုဒ်ကို။ သုတ္တာ၊ သော်။ ဥပသမ္ပတိ၊ ငြိမ်း၏။ ဧကမ္ပိ၊ တစ်ခုလည်းဖြစ်သော။ တံ ဓမ္မပဒံ၊ ထိုတရားနှင့်စပ်သောပုဒ်သည်။ သေယျော၊ ၏။

ယော၊ အကြင် သူရဲသည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေပြင်၌။ သဟဿေန၊ တစ်ထောင်ဖြင့်။ ဂုဏိတေ၊ မြှောက်အပ်ကုန်သော။ သဟဿံမာနုဿေ၊ တစ်ထောင်သောလူတို့ကို။ ဝါ၊ သဟဿေန သဟဿံ၊ တစ်သန်း အရေအတွက်ရှိသော။ မာနုဿေ၊ လူတို့ကို။ ဇိနော၊ အောင်စွမ်းနိုင်ရာ၏။ ယောစ၊ အကြင်သူရဲသည်လည်း။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်တိုင်းပူဆာ ကိလေသကို။ ဧကံ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ။ ဇေယျ၊ အောင်စွမ်း နိုင်ရာ၏။ တေသု၊ ထိုသူရဲ နှစ်ဦး တို့တွင်။ သသော အတ္တဇိနော၊ ထို ကိုယ်တိုင်းပူဆာ ကိလေသကို တစ်ခါ တစ်ကြိမ် အောင်နိုင်ပေတတ်သော သူရဲသည်သာလျှင်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သင်္ဂါမေတ္တမော၊ အောင်သူတကာတို့ထက် မြတ်သည်။ ဝါ၊ စစ်မြေပြင်၌ အောင်စေတတ်သော ယောက်ျားမြတ်မည်သည်။ ဟေတိ၊ ၏။ (ဇိနော၊ ဇေယျ-၌ သတ္တိအနက် ရှိ၏။ မ-ကား အာဂုံ)။ ။ ပြီး၏။

၈၄ အနတ္တပုစ္ဆကဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနံ့၊ ကစားသော ပုဏ္ဏား၊
တစ်ယောက်၏ ရှုံးခြင်း၊ အောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍...

၁၀၄။ အတ္တာ ဟဝေ ဇိတံ သေယျော၊ ယာစာယံ ဣတရာ ပဇာ။
အတ္တဒန္တဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ သညတစာရိနော။

၁၀၅။ နေဝ ဒေဝေါ နဂန္ဓဗ္ဗော၊ န မာရော သဟ ဗြဟ္မနာ။
ဇိတံ အပဇိတံ-ကယိရာ၊ တထာ ရူပဿ ဇန္တုနော။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အတ္တာ၊ ကိုယ်တိုင်း၊ ကိလေသာကို။ ဇိတံ၊ အောင်ခြင်းသည်။ ဟဝေ၊
စင်စစ်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဣတရာ၊ မိမိကိုယ်ကို အောင်သောသူ တို့မှ
တစ်ပါးသော။ ယာ ပဇာ၊ အကြင်သတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ပရံ၊ သူတစ်ပါးကို။
ဇိနာတိ၊ အောင်၏။ တထာ ပဇာယ၊ ထိုသူတစ်ပါးကို အောင်သောသူ၏။
အသံဇယော၊ ဤအောင်ခြင်းသည်။ န သေယျော၊ မမြတ်။ (ထည့်၍ပေးသည်)။
အတ္တဒန္တဿ၊ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမပြီ ထသော။ နိစ္စံ သညတစာရိနော၊ အမြဲ
စောင့်စည်းသော အကျင့်ရှိထသော။ တထာ ရူပဿ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။
ဇန္တုနော၊ သတ္တဝါဟု ဆိုအပ်သော။ ပေါသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဇိတံ၊
အောင်ခြင်းကို။ အပဇိတံ၊ ရှုံးခြင်းဖြစ်အောင်။ ဒေဝေါ၊ နတ်သည်လည်း။
နေဝကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ ဂန္ဓဗ္ဗ သည်လည်း။ မာရော၊ ရာ။
ဗြဟ္မနာ၊ ဗြဟ္မာမင်းနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ မာရော၊ မာရ်မင်း သည်လည်း။
န ကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ ။ပြီ၏။

၈၅-သင်္ခရိပုတ္တမာတုလ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားအံ့
ဟူ၍ လတိုင်း-လတိုင်း ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို စွန့်၍ တက္ကတုန်းတို့အား အလှူ
ပေး၍နေသော ရှင်သင်္ခရိပုတ္တရာ ဦးရီးတော်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကို တရားဟော
ခြင်းငှာ...

၁၀၆။ မာသေ မာသေ သဟသေန၊ ယော ယဇေထ သတံ သမံ။
ကေဉ္စ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ မုဟုတ္တမပိ ပူဇယေ။

သာယေဝ ပူဇနာ သေယျော၊ ယဉ္စေ ဝဿသတံ ဟုတံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ မာသေ မာသေ၊ လတိုင်း၊ လတိုင်း။ သဟယေန၊
တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်သဖြင့်။ သတံသမံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး၊ ယဇေတ၊
တက္ကတုန်းတို့အား ပူဇော်ရာ၏။ ယောစ ပုဂ္ဂလော၊ သည်ကား။ ဘာဝိတတ္တာနံ၊
ဝိပဿနာဖြင့်ပွားစေအပ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းတို့အား။ ဧကံ၊ တစ်ကြိမ်။
မုဟုတ္တမပိ၊ တခဏမျှလည်း။ ပူဇယေ၊ ပူဇော်၏။ တေသံ၊ ထိုပူဇော်ကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်တို့၏။ ပူဇနာသု၊ ပူဇော်ခြင်းတို့တွင်။ သာယေဝပူဇနာ၊ ထို
ပွားစေအပ်သောစိတ်ရှိသော ရဟန်းတို့ကို တခဏမျှပူဇော်ခြင်းသည် သလျှင်။
သေယျော၊ မြတ်၏။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။ ဟုတံ၊ တက္ကတုန်း
တို့အား ပူဇော်ခြင်းသည်။ ယဉ္ဇေ၊ မမြတ်။

သမံကား သံဝစ္ဆရပရိယာယ်၊ ယဉ္ဇေကား ဗဒ္ဓိသေဓနိပါတ်။

ပြီး၏။

၈၆-သဒ္ဓါပုတ္တဘဂိနယျ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မီးပူဇော်၍နေသော
ရှင်သဒ္ဓါပုတ္တရာတူဖြစ်သော ပုဏ္ဏားအား ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၀၇။ ယော စ ဝဿသတံ ဇန္တု၊ အဂ္ဂိံ ပရိစရေ ဝနေ။
- ကေဉ္စ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ မုဟုတ္တ မပိ ပူဇယေ။
သာယေဝ ပူဇနာ သေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဝဿသတံ ဟုတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ဇန္တု၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။ ဝနေ၊
တော၌။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ပရိစရေ၊ လုပ်ကျွေးရာ၏။ ယောစ ပုဂ္ဂလော၊
သည်ကား။ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ တို့အား။ ဧကံ၊ တစ်ကြိမ်။ မုဟုတ္တမပိ၊ လည်း။
ပူဇယေ၊ ၏။ တေသံ၊ တို့၏။ ပူဇနာသု၊ တို့တွင်။ သာယေဝ ပူဇနာ၊ သည်သာ
လျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဝဿသတံ၊ ပတ်လုံး။ ဟုတံ၊ မီးကိုပူဇော်ခြင်း
သည်။ ယဉ္ဇေ၊ မမြတ်။ ။ပြီး၏။

၈၇-သင်္ခပုတ္တသဟာယက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ယဇ်ပူဇော်၍နေသော ရှင်သင်္ခပုတ္တရာ၏ သူငယ်ချင်းပုဏ္ဏားကို ဆုံးမခြင်းငှာ...

၁၀၈။ ယံကိဉ္စ ယိဋ္ဌဉ္စ ဟုတဉ္စ လောကေ၊
သံဝစ္ဆရံ ယဇေထ ပုညပေက္ခော။
သဗ္ဗမ္ပိ တံ န စတုဘာဂ မေတိ၊
အဘိဝါဒနာ ဥဇ္ဈဂတေသု သေယျော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ပထမပါဒ တုန္ဒာဇဇိရာ၊ စတုတ္ထပါဒ ကမလာ)။

လောကေ၊ ဉ္စ၊ ပုညပေက္ခော၊ ကောင်းမှုကိုလုပ်သည်ဖြစ်၍။ ယံကိဉ္စ၊ အလုံးစုံသော။ ယိဋ္ဌဉ္စ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာစသည့် အခါ၌ လူသော အလှူကို လည်းကောင်း။ ဟုတဉ္စ၊ ပကတိကာလ၌ လူသောအလှူကို လည်းကောင်း။ သံဝစ္ဆရံ၊ နှစ်တိုင်း၊ နှစ်တိုင်း။ ဝါ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး။ ယဇေထ၊ ပူဇော်ရာ၏။ သဗ္ဗမ္ပိ၊ အလုံးစုံသည်ဖြစ်ထသော။ တံ ယာဂံ၊ ထိုလောက၌ သူတော်ကောင်းကို ပူဇော်ပေးလှူခြင်းသည်။ ဥဇ္ဈဂတေသု၊ မဇ္ဈိမပဋိပတ် အကျင့်မြတ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာကျင့်ကုန်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ ဝါ၊ ထို့အား။ အဘိဝါဒနာ-အဘိဝါဒနာယ၊ ရှိခိုးခြင်းစေတနာ၏။ တေဘာဂံ၊ လေးဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို။ န တေ၊ မမှီ။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ ဥဇ္ဈဂတေသု၊ တို့၌။ ဝါ၊ ထို့အား။ အဘိဝါဒနာ၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ။ ပြီး၏။

၈၈-ဒိဿာဝုက္ခမာရ ဝတ္ထု

ဒိဿာလင်္ကာတမြို့ကို အမှီပြု၍ အရညကုဋ်၌ နေတော်မူသောအခါ ခုနစ်ရက်မျှ အသက်ရှည်အံ့သော ဒိဿာဝု သတ္တိသားသည် ဘုရားရှင်၏ ပရိတ်တော်ကို နာထုတိုင်တစ်ရာနှစ်ဆယ် အသက်ရှည်ပေသော အသက်ရှည်ခြင်း၏အကြောင်းလည်း ရှိပေသေး၏ဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုကြရာတွင်...

၁၀၉။ အဘိဝါဒနသိလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုဇ္ဈာပစာယိနော။
စတ္တာရော ဓမ္မာ ဝစုန္တိ၊ အာယု ဝဏ္ဏော သုခံ ဗလံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အဘိဝါဒနသီလိယ၊ အရိအသေ ရှိခိုးလေ့ရှိသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဝုဒ္ဓာ
ပစာယိနော၊ အသက် သိက္ခာဝါ အားဖြင့် ကြီးသောသူတို့ကို အရိအသေပြု
လသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ အယု၊ အသက် ရှည် ခြင်း လည်းကောင်း။
ဝဏ္ဏော၊ အဆင်းလှခြင်း လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်း လည်းကောင်း။
ဗလံ၊ ခွန်အားလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရော၊ လေးပါးကုန်သော။
ဓမ္မာ၊ ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ ဝစုန္တိ၊ တိုးပွားကုန်၏။ ပြီး၏။

၈၉-သံကိစ္စသာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သုံးကျိပ်သော ရဟန်း
တို့သည် သံကိစ္စ သာမဏေငယ်နှင့်တကွ တောအုပ် တစ်ခု၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း
နေစဉ် ခိုးသူငါးရာတို့သည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ ရဟန်းတစ်ပါးကို ပေ.ရမည်
ဟု တောင်းသည်ရှိသော် သာမဏေငယ် လိုက်၍ တရားဟောရာတွင် ခိုးသူ
ငါးရာတို့သည် ရဟန်းပြုလေ ကုန်၏။ သံကိစ္စ သာမဏေငယ်သည် ထိုခိုးသူ
ငါးရာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆောင်၍ သွားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည်
လည်း ထိုရဟန်းတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၈၁၀။ ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုဿိလော အသမဟိတော။

ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ သီလဝန္တဿ ဈာယိနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ «ထိုငါးရာ ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာ
ဖြစ်လေကုန်၏။ သံကိစ္စသာမဏေ၏တူဖြစ်သော အဓိမုတ္တ သာမဏေသည်
လည်း မိဘရွာသို့အသွား တစ်ခုသောတောအုပ်၌ ခိုးသူငါးရာတို့ကိုတွေ့လျှင်
တရားဟော၍ ရဟန်းပြုပြီးသော် ဘုရားအထံသို့ ဆောင်လေ၏။ ဘုရားရှင်
သည်လည်း ထိုခိုးသူတို့အား ဤဂါထာကိုပင် ဟောတော်မူသည်။ ဤ ခိုးသူ
ရဟန်း ငါးရာတို့လည်း ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သည်လည်း။ ဒုဿိလော၊ သီလပျက်သည် မြဲ ။
ဝါ၊ သီလမရှိသည်ဖြစ်၍။ သမဟိတော၊ ကုသိုလ်၌မတည်သော စိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည် ငြားအံ့။ န
သေယျော၊ မမြတ်။ သီလဝန္တဿ၊ ဝိပဋ္ဌိသာရတို့ကို သီလဖြင့်ပျို အန်တတ်
သော။ ဝါ၊ သီလရှိသော။ ဈာယိနော၊ ကသိုလ်စသော အာရုံ အနိစ္စ
စသော လက္ခဏာကို ရှုတတ်သော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ ။ ကောဟံ၊ တစ်ရက်မျှ။
ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ပြီး၏။

၉၀-ခါဏုကောဏ္ဍညဇ္ဈေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တောအုပ် တစ်ခု၌ ကျောက်ဖျာထက်ဝယ် ကောဏ္ဍညမထေရ် စွန့်ဝင်စားရိနေသည်ကို ခိုးသူ ငါးရာတို့ မြင်သောကြောင့် အလွန် ကြည်ညို၍ မထေရ်ကံ၌ ရဟန်းပြုကြ ကုန်၏။ မထေရ်သည် ထိုခိုးသူ ရဟန်းငါးရာတို့ကို မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ခေါ်၍ သွားလေသော် ဘုရားရှင်သည် ထိုခိုးသူရဟန်းတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ...

၁၁၁။ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုပ္ပညော အသမာဟိတော။
ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပညဝန္တဿ ဈာယိနော။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရဟန်းငါးရာတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ယောစ၊ သည်လည်း။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာမဲ့သည်ဖြစ်၍။ အသမာဟိတော၊ ၍။ ဝဿသတံ၊ လုံး။ ဇီဝေ၊ အံ့။ န သေယျော၊ မမြတ်၊ ပညဝန္တဿ၊ အဝိဇ္ဇာကို ပညာဖြင့် ပျိုးအန်တတ်သော။ ဝါ၊ ပညာရှိသော။ ဈာယိနော၊ သော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ ၍။ ကောဟံ၊ မျှ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။ သေယျော၊ ၍။

ပြီး၏။

၉၁-သပ္ပဒါသ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သပ္ပဒါသမထေရ်သည် သာသနာတော်၌ မဇ္ဈလျော်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သေခြင်း၊ လူထွက်ခြင်းတို့တွင် သေခြင်းပင်မြတ်သေး၏ဟု ကြံ၍ မြွေဟောက်ကို အိုးဖြင့်ထည့်၍ လက်ဖြင့် နှိပ်ပါသော်လည်း မြွေမကုန်။ ။လည်ချောင်းကိုဖောက်အံ့ဟု လည်ချောင်း ထက် သင်ဓုန်းထားကိုတင်၍ မိမိသီလကို ဆင်ခြင်ရာတွင် ဖြူစင်သောသီလကို မြင်၍ ပျံ့နှံ့သော ပီတိပါမောဇ္ဇဖြင့် ဝိပဿနာသို့ ရောက်စေ၍ ရဟန္တာဖြစ် လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဤအကြောင်းကို မိန့်တော်မူလို၍ တရားဟော ခြင်းငှာ...

၁၁၂။ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ကုသိတော ဟိနဝီရိယော။
ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ဝီရိယာရဗ္ဘတော ဒဠံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒဠံဟု ဟုတ်၍ မရေး မရွတ်လင့်။ ဝီရိယောဟု ဒီဃ။

ယောစ၊ သည်ကား။ ကုသိတော၊ ပျင်းရိသည်ဖြစ်၍။ ဟိနဝိရိယော၊ ယုတ်သောဝိရိယရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ လုံး။ ဇီဝေ၊ အံ့။ နသေယျော၊ မမြတ်။ ဒဠ္ဋံ၊ မြဲစာ။ ဝိရိယာရဗ္ဘတော၊ ဝိရိယ အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ မျှ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ပြီ ၏။

၉၂-ပဋိပစ္စည်း ဝတ္ထု

ဇေတဝနီ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဋိပစ္စည်း မည်သော အမျိုးသမီးသည် အမိ၊ အဘ၊ မောင်၊ လင်၊ သားနှစ်ယောက်တို့ သေပျောက် ခြင်းကြောင့် အဝတ်မကပ်ရူးသွပ်သောအဖြစ်သို့ရောက်၍ သားငယ်ကို ခုတ်၊ ရေမြှုပ်၍ သားကြီးသေ၊ လင်သက်ဝေ မြွေခဲ၊ အိမ်လဲ၍ မိန့်တော်မူလျှင် ဆုံးချေပြီဟု တောက်တီး ယွင်းချွတ် ဆိုရွတ် ယောင်မှားလျက် တုရားအထံသို့ လာလေသော် နှမပဋိပစ္စည်း-သံသရာ၌ သားသမီးသောကကြောင့် ယိုကျသော မျက်ရည်စုသည် လေးခုသော သမုဒ္ဒရာထက် များသေး၏ ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သောကပါးရှားလေ၏။ ပဋိပစ္စည်း သေဇင်္ဂနိပ်စက်သည်ရှိသော် မိဘ မောင်၊ ဖွား၊ လင်၊ သား၊ ဆွေမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ရာမရှိမိမိကြမ္မာငင်ရာသို့ သွားရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သောတာပန်တည်၍ ရဟန်းမိန်းမဖြစ်ပြီး နောက်မှ ဥဒယဗ္ဗယ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆင်ခြင်ရာတွင် ဂန္ဓကုဋိ ရွှေတိုက်ငေါက်မှ နေလျက် ရောင်ခြည် တော်လွှတ်ပြီးလျှင်....

၉၂၁၃။ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဥဒယဗ္ဗယံ၊

ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။

ကို ဟောတော်မူလျှင် ပဋိပစ္စည်းဝိပဿနာရဟန္တာမ ဖြစ်၍ ဝိနည်းဓိုရ်အရာ၌ဇောဒဂ် ရလေ၏။

ယောစ၊ သည်ကား။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်း- ပျက်ခြင်းကို။ အပဿံ-အပဿန္တော၊ မရှုမမြင်ပဲ။ ဝဿသတံ၊ လုံး။ ဇီဝေ၊ အံ့။ နသေယျော၊ မမြတ်။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ကို။ ပဿတော၊ ရှုသော မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ မျှ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။ သေယျော၊ ၏။

ပြီး၏။

၉၃ ကိသာဂေါတမိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ ကိသာဂေါတမိ မည်သော အမျိုးသမီးသည် သားငယ်သေဆုံးသည်ကို ဆေးကုစားပါလော့ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအထံသို့လာ၍ လျှောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် မသေဘူးသော အမျိုး အိမ်မှ မုန့်ညင်းစေ့ တလက်စွမ်းကို ယူခဲ့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အိမ်ခြေ ခုနစ်ကုဋေရှိသော သာဝတ္ထိမြို့အလုံး၌ မသေဘူးသော အမျိုးအိမ်ကို ရှာဖွေ၍ မရသောကြောင့် သောကကိုဖြေ၍ သားသေကို စွန့်ပစ်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ထို ကိသာဂေါတမိမသေရုံမည် မီးလျှံတောက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းသည် ကိုလည်းကောင်း မြင်ရ၍ သတ္တဝါတို့သည် ဤမီးလျှံအတူပင်ဖြစ်လည်းဖြစ်ကုန် ၏။ ချုပ်သည်း ချုပ်ကုန်၏ဟု ကြံအောက်မေ့လေသော် ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တော်တွင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်သာ ထေရီမအထံသို့ ရောက်အောင် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျက် တရားဟောခြင်းငှာ....

၁၁၄။ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ အမတံ ပဒံ။
ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော အမတံ ပဒံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထေရီမ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

ယောစ၊ သည်ကား။ အမတံ၊ သေခြင်းကင်းသော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ အပဿံ-အပဿန္တော၊ မမြင်ပဲ။ ဝဿသတံ၊ လုံး။ ဇီဝေ၊ အံ့။ နသေယျော၊ မမြတ်။ အမတံ၊ သော။ ပဒံ၊ ကို။ ပဿတော၊ မြင်သောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ မျှ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။ သေယျော၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၉၄ ဗဟုပုတ္တိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သားခုနစ်ယောက် သမီး ခုနစ်ယောက် ရှိသောကြောင့် ဗဟုပုတ္တိကာ မည်သော ဒါယိကာမကြီးသည် ဘိက္ခုနီမဖြစ်၍ ဟောတော်မူသော တရားကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့၍ နေသည် တွင် ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်၌နေလျက် ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၁၅။ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဓမ္မမုတ္တမံ။
ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဓမ္မမုတ္တမံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထေရီမ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

ယောစ၊ သည်ကား။ ဥတ္တမံ မြတ်သော။ ဓမ္မံ၊ လောကုတ္တရာတရားကို။ အပဿိ-အပုဒ်၊ နှစ်၊ မမြင်ဘဲ၊ ပဿသတံ၊ လုံး။ ဇီဝေ၊ အံ့။ န သေယျော။ မမြတ်။ ဥတ္တမံ၊ သော။ ဓမ္မံ၊ ကို။ ပဿတော၊ ခါး၊ ကေ ဟံ၊ မျှ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။ သေယျော၊ ခါး။ ။ပြီး၏။

သဟဿဝဂ္ဂေါ အဋ္ဌမော။

၉-ပါပဝဂ်

၉၅-စူဠေကသာဓက ဝတ္ထု

ဇေတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ စူဠေကသာဓက မည်သော ပုဏ္ဏားဆင်းရဲသည် တရားတော်ကိုနာစဉ် အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏ ကိုယ်တွင်ရှိသော ပုဆိုးဖြင့် ပူဇော်မည် အကြံဖြစ်သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံးမှ ခြံစရာ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိသောကြောင့် မစ္ဆရ ကန်ကွက်၍ အကြံ ပျက်ပြန်သည်။ သန်းခေါင်ယာမိ၌ လူအံ့ကြံ ပြန်သည်။ ၎င်းနည်းတူ ပျက်ပြန်သည်။ မိုးသောက်ယာမိ၌ကြံရာတွင် အလှူ မြှောက်သည် ဖြစ်၍ ငါအောင်မြီဟု အသံ မြှက်သောကြောင့် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး မေးလျှင် အကြောင်းကို ပြော၏။ မင်းကြီးသည် မြင်းလေးစီး၊ ရွာကြီး လေးရွာ၊ အသပြာ လေးထောင်တို့ကို အစပြု၍ လေး ခု လေး ခု စီ သဗ္ဗစတုက္က ဆုလာဘ်ကို ပေး၏။ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ပြောဆိုသည်တွင် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့အား တရားဟော ခြင်းငှာ ...

၁၁၆။ အဘိတ္ထဓရထ ကလျာဏေ၊ ပါပါ စိတ္တံ နိဝါရယေ။

ဒန္တဉ္စိ ကရောတော၊ ပုညံ၊ ပါပသ္မိံ ရမတိ မနော။

ကိုဟောတော်မူသည်။ ။(ရမတိဟု ဒိသ)

ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ပုညံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကရောတော၊ ပြုသောသူ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ ဒန္တံ၊ နံ့၊ နှေးတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကလျာဏေ၊ ကောင်းသော အမှု ကုသိုလ် တရား တို့ကို။ အဘိတ္ထဓရထ၊ အဆာတလျင်ပြုကုန်လော့။ ပါပသ္မိံ၊ မကောင်းမှု၌။ မနော၊ သတ္တဝါတို့ စိတ်သည်။ ရမတိ၊ မွေ့လျော်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပါပါ၊ မကောင်းမှုမှ။ စိတ္တံ၊ ကို၊ နိဝါရယေ၊ မြစ်ရာ၏။ ။ပြီး၏။

၉၆-သေယျသက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သေယျသကမည်သော ရဟန်းသည် ဥဒါယိမ္မ ဟု နည်းဖြင့် အဖန်တလဲလဲ သုက္ကဝိဿဋ္ဌိ အမှုကို ပြုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၁၇။ ပါပဉ္စေ ပုရိသော ကယိရာ၊ န နံ ကယိရာ ပုနပ္ပုနံ။
န တမ္ပိ ဆန္တံ ကယိရာထ၊ ဒုက္ခော ပါပဿ ဥစ္စယော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းသောအမှုကို။ ဇေတဝန်၊ အကယ်၍ ပြုမိငြားအံ့။ နံပါပံ၊ ထိုမကောင်းမှုကို။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ နကယိရာ၊ မပြုရာ။ တမ္ပိ၊ ထိုမကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၌။ ဆန္တံ၊ အလိုကို။ ဝါ၊ လုံ့လကို။ န ကယိရာထ၊ မပြုကုန်ရာ။ ပါပဿ၊ မကောင်းမှုကို။ ဥစ္စယော၊ ပွားစေခြင်းသည်။ ဝါ၊ ဆည်းပူးခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲရောက်ခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ ။ပြီး၏။

၉၇-လာဇာဒေဝဓိတာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ လာဇာဒေဝသော သတ္တိသမီး တယောက်သည် ရှင်မဟာကဿပကို ပေါက်ပေါက် လှသော ကုသိုလ်ကြောင့် ထိုဘဝမှစတုလျှင် တာဝတိံသာ၌ ယူဇနာ သုံးဆယ် ရှိသော ရွှေဗိမာန်ဝယ် နတ်သမီးဖြစ်၍ မိမိစည်းစိမ်ကို ထာဝရတည်စီမံသောငှာ ရှင်မဟာကဿပ ကျောင်း ပရိဝုဏ်၌ တံမြက်သုတ်သင်လာသည်ကို မထေရ် ခွင့်မပေးသောကြောင့် ကောင်းကင်မှ နေ၍ ငို၏။ ထိုအသံကို ဘုရားရှင်ကြားတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်၌နေလျက် တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၁၁၈။ ပုညဉ္စေ ပုရိသော ကယိရာ၊ ကယိရာ နံ ပုနပ္ပုနံ။
တမ္ပိ ဆန္တံ ကယိရာထ၊ သုခေါ ပုညဿ ဥစ္စယော။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(တလုံးလွန်)။

ပုရိသော၊ သည်။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ဇေတဝန်၊ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့။ နံပုညံ၊ ထိုကောင်းမှုကို။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ ကယိရာ၊ ပြုရာ၏။

တမှီ၊ ထိုကုသိုလ် ပြုခြင်း၌။ ဆန္ဒ၊ အလိုကို။ ဝါ၊ လုံ့လကို။ ကယိရာထ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ ဟူသော၊ ကောင်းမှုကိုး ဥစ္စယော၊ ဆည်းပူးခြင်းသည်။ ဝါ၊ ပွားစေခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ပြီး၏။

၉၈ အနာထပိဏ္ဍိကသေဋ္ဌိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အနာထပိဏ္ဍိ သူဌေးသည် ငါးဆယ့်လေးကုဋေသော ဥစ္စာဖြင့် ကျောင်းတော်ဆောက်၊ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသည်လည်း ကမ်းပြို၍ရှာမရ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အားလည်း ဆန်ကဲ့ကိုချက်၍ တစ်ခွက်သော ပုန်းရည်ဟင်းဖြင့် ပြုနေကျ ဝတ်ကို မချွတ်ရအောင်သာ လှူဒါန်းရ၏။ တစ်နေ့သ၌ တံခါးစောင့် နတ်သည် ရှင်သူဌေး- သင်သည် အလှူဝတ်ကို လွှတ်ပါတော့လော၊ အလှူရဲ၍ မဲ့သည်မဟုတ်လောဟုဆိုလျှင် နတ်ကဲ့သို့သော နတ်မိစ္ဆာ တစ်ရာတစ်ထောင်ပင် ပြောသော်လည်း ငါ့စိတ်ဇောသဒ္ဓါကို လှုပ်ရှားစေခြင်းငှာမတတ်နိုင်။ ငါ့အိမ်၊ ငါ့တံခါးမုခ်ဝယ် ယုတ်မာလှသောနတ်သည် မ-လင့် သွားလော့ဟုနှင်ရာတွင် နတ်သည် ကိုးကွယ်ရာမရသောကြောင့် ငါးဆယ့်လေးကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို ကျိကြ၌ပြည့်စေ၍ ကန်တော့ဝန်ချ၏။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်သည်ရှိသော် တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ....

- ၁၁၉။ ပါပေါပိ ပဿတိ ဘဒြံ၊ ယာဝ ပါပံ န ပစ္စတိ။
ယဒါစ ပစ္စတိ ပါပံ၊ အထ ပါပေါ ပါပါနိ ပဿတိ။
- ၁၂၀။ ဘဒြောပိ ပဿတိ ပါပံ၊ ယာဝ ဘဒြံ န ပစ္စတိ။
ယဒါစ ပစ္စတိ ဘဒြံ၊ အထ ဘဒြော ဘဒြာနိ ပဿတိ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသုံးပါး ပဏှာဝတ္ထ။ စတုတ္ထပါဒ ဝေတာလီ။ ပဿတိ ပစ္စတိဟု ဒီဃ။
ယာဝ၊ အကြင်ရွှေလောက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှု ကံသစ်သည်။ န ပစ္စတိ၊ အကျိုးမပေးသေး။ ဘာဝ၊ ထိုရွှေလောက်။ ပါပေါပိ၊ ယုတ်မာသောသူသည်လည်း။ ဘဒြံ၊ ကောင်းသော ချမ်းသာ ဥစ္စာ စီးပွားကို။ ပဿတိ၊ တွေ့မြင်လာရသေး၏။ ယဒါစ၊ အကြင် အခါ၌ကား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှု

ကံသည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးပေး၏။ အထ-တသ္မိံ ကာလေ ထို မကောင်းမှု
အကျိုးပေးသောအခါ၌။ ပါပေါ၊ သူယုတ်မာသည်။ ပါပါနိ၊ ယုတ်ယုတ်
မာမာ ကြီးစွာသောဒုက္ခတို့ကို။ ပဿတိ၊ တွေ့မြင်ရ၏။

ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ ဘဒြ၊ ကောင်းမှုကံသစ်သည်။ န ပစ္စတိ၊ အကျိုး
မပေးသေး။ တာဝ၊ ထိုကောင်းမှု အကျိုးမပေးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး။
ဘဒြောပိ၊ ကောင်းသောသူသည်လည်း။ ပါပံ၊ ရှေးကံအဟောင်း မကောင်း
ကျိုးစေခံဒုက္ခကို။ ပဿတိ၊ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ခံစားရသေး၏။ ယဒါစ၊ အကြင်
အခါ၌ကား။ ဘဒြ၊ ကောင်းမှုကံသစ်သည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးပေး၏။ အထ-တသ္မိံ
ကာလေ၊ ထိုကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးသောအခါ၌။ ဘဒြော၊ သူတော်ကောင်း
သည်။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းသောချမ်းသာ ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကို။ ပဿတိ၊ တွေ့
မြင်ရ၏။ ။ ပြီး၏။

၉၉-အသံယတပရိက္ခာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာ အိပ်ရာ
နေရာတို့ကို မရိုမသ လွင်တီးခေါင်၌ပစ်ထားသော ရဟန်း တစ်ပါးကို ဆုံးမ
တော်မူခြင်းငှာ....

၁၂၁။ မာဝမညေထ ပါပဿ၊ န မန္တံ အာဂမိဿတိ။

ဥဒဗိန္ဒု၊ နိပါတေန၊ ဥဒကုမ္ဘောပိ ပူရတိ။

ဗာလော ပူရတိ ပါပဿ၊ ထောကံ ထောကမ္ပိ အာစိနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

မန္တံ၊ အနည်းငယ်သော မကောင်းမှု အကျိုးသည်။ န အာဂမိဿတိ၊
မလာလတ္တံ့ ဟူ၍။ ပါပဿ၊ မကောင်းမှုကို။ မာဝမညေထ၊ မထိမဲ့မြင်
မအောက်မေ့ရာ။ ဥဒဗိန္ဒု၊ နိပါတေန၊ မိုးပေါက် ကျဖန်များသဖြင့်။ ဥဒ-
ကုမ္ဘောပိ၊ ရေအိုးသည်လည်း။ ပူရတိဝိယ၊ ပြည့်ရလေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊
တူ။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ ထောကံ-ထောကမ္ပိ၊ အတန်ငယ်၊ အတန်ငယ်
လည်း။ အာစိနံ၊ ဆည်းပူးဖန် များသည်ရှိသော်။ ပါပဿ၊ မကောင်းမှုဖြင့်။
ပူရတိ၊ ပြည့်၏။ ။ ပြီး၏။

၁၀၀-ဗိဠာလပဒကသေဋ္ဌိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သံဃာတို့အား ဆွမ်းလုပ်
ကျွေးရန် ဆန်၊ ထောပတ် စသည်များကို နှိုးဆော်စုရုံးသောကာလ အနည်းငယ်
မျှကိုသာ ထည့်လေ့ရှိသော ဗိဠာလပဒကသူဌေးကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၂၂။ မာဝမညေထ ပုညဿ၊ န မန္တံ အာဂမိဿတိ။

ဥဒဗိန္ဒု နိပါတေန ဥဒကုမ္ဘေပိ ပူရတိ။

ဓီရော ပူရတိ ပုညဿ၊ ထောက် ထောကမ္ပိ အစိနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ထိုသူဌေး သောတာပန် တည်လေ၏။

မန္တံ၊ အနည်းငယ်သော ကောင်းမှု အကျိုးသည်။ နအာဂမိဿတိ၊ မလာ
လတ္တံ့ဟု။ ပုညဿ၊ ကောင်းမှုကို။ မာဝမညေထ၊ မထမဲ့မြင် မအောင်မေ့ရာ။
ဥဒဗိန္ဒု နိပါတေန၊ မိုးပေါက် ကျဖန်များသဖြင့်။ ဥဒကုမ္ဘေပိ၊ ရေအိုးသည်
လည်း။ ပူရတိယထာ၊ ပြည့်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ တူ။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။
ထောက်ထောကမ္ပိ၊ လည်း။ အစိနံ--အစိနုန္တော၊ သော်။ ပုညဿ၊ ဖြင့်။
ပူရတိ၊ ပြည့်၏။ ။ပြီး၏။

၁၀၁-မဟာဓနဝါဏီဇ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့်
ကုန်ရောင်းသွားသော မဟာဓနကုန်သည်သည် တေးအုပ်၌ ခိုးသူငါးရာရှိသည်
သတင်းကြား၍ မသွားဝံ့ပဲ ရွာငယ်၌ တည်းခို၍ နေသည်ကို ရဟန်းတို့လျှောက်
ကြရာတွင် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၂၃။ ဝါဏီဇောဝ ဘယံ မဂ္ဂံ၊ အပ္ပသတ္တော မဟဒ္ဓနော။

ဝိသံ ဇီဝိတု ကာမောဝ၊ ပါပါနိ ပရိဝဇ္ဇယေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရဟန်းငါးရာ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

အပ္ပသတ္တော၊ နည်းသောကုန်သည် အဖော်ရှိသော။ မဟဒ္ဓနော၊ ဥစ္စာ
များသော။ ဝါဏီဇော၊ ဣန်သည်သည်။ ဘယံမဂ္ဂံ၊ ဘေးဘျမ်းရှိသော ခရီး
ခဲကို။ ဝဇ္ဇေတိဣဝံ၊ ကြင်ရှောင်သကဲ့သို့။ ဇီဝိတုကာမော၊ အသက်မသေ နေလို
သောသူသည်။ ဝိသံ၊ လတ်တလော သေစေတတ်သောအဆိပ်ကို။ ဝဇ္ဇေတိဣဝံ၊

၌ဉ်ရှောင်သကဲ့သို့။ ခီရော၊ ပညာရှိသည်။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို၊
ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။ ။ပြီး၏။

၁၀၂-ကုက္ကုဒ္ဓမိတ္တနေသဒ္ဓ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သော
တာပန်ဖြစ်သော သူဌေးသမီးငယ် တစ်ယောက်သည် အရွယ်ရောက်သည်ရှိသော်
ကုက္ကုဒ္ဓမိတ္တ မုဆိုး၏မယားဖြစ်၍ လင်တောသွားအံ့သောကာလ လေး၊ မြား၊
ပိုက်ကွန်တို့ကို ထုတ်၍ပေးခြင်း၊ ရသောအမဲတို့ကို သိမ်းဆည်း သိုမှီးခြင်းကို
ပြုရ၏။ ဤအမှုအရာတို့ကို ရဟန်းတို့မြင်၍ သောတာပန်တို့သည် ပါဏာတိ
ပါတကံကို ပြုကုန်ဆေး၏လောဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြရာတွင်—

၁၂၄။ ပါဏိမိ စေ ဝဏော နာဿ၊ ဟရေယျ ပါဏိနာ ဝိသံ။
နာဗ္ဗဏံ ဝိသ မဇ္ဇေတိ၊ နတ္ထိ ပါပ မကုဗ္ဗတော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ပါဏိမိ၊ လက်ဝါပြင်၌။ ဝဏော၊ အမာသည်။ စေနဿ၊ အကယ်၍ မရှိ
သည်ဖြစ်အံ့။ ပါဏိနာ၊ လက်ဖြင့်။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ ဟရေယျ၊ ကိုင်နိုင်၏။
ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ အဗ္ဗဏံ၊ အနာမရှိသောလက်ကို။ နအဇ္ဇေတိ၊ အစဉ်မလိုက်။
ဝေဝာထာ၊ ထိုအတူ။ အကုဗ္ဗတော၊ သေစေလိုသောစေတနာဖြင့် ပြောသော
သူအား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကံသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ပြီး၏။

၁၀၃-ကောကသုနခဲလုဒ္ဓက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကောကမုဆိုးသည်
ဆွမ်းခံကြွလာသော မထေရ်တပါးကို ခွေးဖြင့် စူးစူးတိုက်၍ လိုက်လေသော်
သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ မထေရ်ပြေးလေ၏။ အောက်ကနေ၍ တုတ်ဖြင့် ထိုးသည်
ရှိသော် မထေရ်၏သက်န်းသည် မုဆိုး၏အပေါ်သို့ လွှား၍ကျလေ၏။ ခွေးတို့
သည်လည်း မုဆိုးကိုရဟန်းထင်၍ ကိုက်၍ သေစေကုန်၏။ ဤအကြောင်းကို
ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာတွင် ထိုရဟန်းကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၂၅။ ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နရဿ ဒုဿတိ၊
 သုဒ္ဓဿ ပေါဿ အနဂ်ဏဿ။
 တမေဝ ဗလံ ပစ္စေတိ ပါပံ၊
 သုခုမော ရဇော ပဋိဝါတံ ခိတ္တော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။

ပယမ ပါဒဗ္ဗန္တံသာ။ ဒုတိယ ဣ ဗိရာ။ တတိယံ တေတ္ထဂါထာသာမည။

ယော ဗာလော၊ အကြင် သူမိုက်သည်၊ အပ္ပဒုဋ္ဌဿ၊ မပြစ်မှားအပ်သော။
 သုဒ္ဓဿ၊ စင်ကြယ်သော။ အနဂ်ဏဿ၊ ကံလေသွာမရှိသော၊ နရဿ-ပေါဿ၊
 ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှားအံ့။ ပဋိဝါတံ၊ လေညာသို့ ခိတ္တော၊
 ပစ်အပ်သော။ သုခုမော၊ ဘိမ်မွေ့သော။ ရဇော၊ မြူသည်။ တမေဝ၊ ထို တတိ
 သော သူသို့သာလျှင်။ ပစ္စေတိ၊ ရှေးရှုလာသကဲ့သို့။ တမေဝဗလံ၊ ထို
 ပြစ်မှားသော သူမိုက်သို့သာလျှင်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှု အကျိုးသည်။ ပစ္စေတိ၊
 ရှေးရှုလာ၏။ ပြီး၏။

၁၀၄-မဏိကာရကုလူပကတိဿ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကျောက်တိုင်းသမား
 တစ်ယောက်အိမ်၌ ပတ္တမြားကို ကြိုးကြာငှက် မျှိုသည်ကို ဆွမ်းခံစား၍ နေ
 သော တိဿမထေရ် ယူမည်ဟု ယိုးစွပ်လျက် မထေရ်ကို ချည်၍ ရိုက်စစ်၏။
 ကြိုးကြာသေမည်စိုး၍ ကြိုးကြာမျှိုသည် ဟူ၍လည်း ပြောတော်မူ။ မယား
 တောင်းပန်၍ မရ။ ကြိုးကြာသည် မထေရ်၌ ဖြာဖြာယိုထွက်သော သွေးကို
 သောက်လေသော် ကြိုးကြာသည် ခြေဖြင့်ကြောက်၍ သေစေ၏။ ကြိုးကြာ
 သေရာတွင်မှ ဒါယကာ သင့်ပတ္တမြားကို ကြိုးကြာမျှိုသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
 ကျောက်တိုင်းသမားသည် မထေရ်ကိုကန်တော့၍ အိမ်၌ ဆွမ်းစားမြဲ စားပါဟု
 လျှောက်၏။ မထေရ်လည်း “ရဟန်းအတတ် ပိဏ္ဍပါတ်ကို မပြတ်ကြိုးစားခဲ့သော
 အားဖြင့် မမှားကြည်ဖြူ အိမ်ဟူသမျှ ဆွမ်းပန်းရ၏။ ဤမှစ၍ တစ်နေ့ တစ်ရက်
 သူ့အိမ်ထက်သို့ မတက်လိုပြီ” ဟု ဆို၍ ဓုတင်ဆောက် တည်၏။ မကြာမြင့်မီ
 ထိုအနားဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလေ၏။ ကျောက်တိုင်းသမားကား ငရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။
 ကြိုးကြာငှက်သည် လူ့ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလေ၏။ တောင်းပန်သော မယား
 သည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၁၂၆။ ဂဗ္ဘံ မေကေ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ နိရယံ ပါပကမ္မိနော။
သဂ္ဂံ သုဂတိနော ယန္တိ၊ ပရိနိဗ္ဗန္တိ အနာသဝါ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ကေ၊ အချို့သောသူတို့သည်။ ဂဗ္ဘံ၊ အမိဝမ်းတွင်း၌။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပါပကမ္မိနော မကောင်းမှုရှိသော သူတို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သုဂတိနော၊ ကောင်းသော ပညာရှိသောသူတို့သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ယန္တိ၊ ထောက်ကုန်၏။ အနာသဝါ၊ အာသဝေါကင်းကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပရိနိဗ္ဗန္တိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။ ပြီး၏။

၁၀၅-တယောဇန ဝတ္ထု

ဇေဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဇာတိ ၃ ဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မီးလောင်သောအိမ်မှ မြက်ကရွတ်သည် မီးတောက်နှင့်တကွလွင့်၍ ကျီးတစ်ကောင်၏ဦးခေါင်းဝယ် စွပ်မိ၍ ကျီးသေရှာလေ၏ဟု ပြောကြကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ၌ သင်္ဘောမသွား၍ သူယုတ် စာရေးတံချာရာတွင် သင်္ဘောသူကြီး၏ မယားကိုကျ၍ လည်၌ အိုးဆွဲ၍ချ မြုပ်လေသည်ဟု အချို့က ပြောကြကုန်၏။ ဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ လာကုန်သော ရဟန်းခုနစ်ယောက်တို့ လိုက်ဘစ်ခွံအိပ်ပျော်နေစဉ်တွင် ကျောက်ဖျာကြီးပိတ်လျက်နေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အာဟာရပြတ်ခဲ့သည်။ ခုနစ်ရက်ရှိမှ ဖွင့်သည်ဟူ၍လည်း ပြောကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုကျီးသည် အတိတ် ဘဝ၌ နွားကျောင်းသား ဖြစ်၍ နွားကြမ်း၏လည်၌ အမှိုက်စည်း၍ မီးတိုက်ခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှု၊ သင်္ဘောသူကြီးကုန်သည် ခွေးကို အိုးဆွဲ၍ ရေ၌ မြုပ်ခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှု၊ ရဟန်း ခုနစ်ယောက်တို့သည် ဖွတ်တွင်းကို ပိတ်၍ ခုနစ် ရက် ရှိမှ ဖွင့်သော မကောင်းမှုကို ဟောတော်မူပြီး၍...

၁၂၇။ န အန္တလိက္ခေ န သမုဒ္ဒမဇ္ဈေ၊
န ပဗ္ဗတာနံ ဝိဝရံ ပဝိဿ။
န ဝိဇ္ဇတေ သော ဇေတိပ္ပဒေသော၊
ယတြ ဌိတော မုစ္ဆေယျ ပါပကမ္မာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပဏ၊ ဒုတိယ၊ တတိယပါဒ ဥပေန္နငဇိရာ၊ တေတ္ထုပါဒ ဂါထာ သာမည။

အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ ဌိတောပိ၊ တည်၍လည်း။ ပါပကမ္မာ၊
မကောင်းမှု အကျိုးမှ။ န မုစ္ဆေယျ၊ မလွတ်ရာ။ သမုဒ္ဓမဇ္ဈေ၊ သမုဒ္ဓရာ
အလယ်၌။ ဌိတောပိ၊ တည်၍လည်း။ န မုစ္ဆေယျ၊ မလွတ်ရာ။ ပဗ္ဗတာနံ
ဝိဝရံ၊ တောင်ခေါင်းသို့၊ ပဝိဿ၊ ဝင်၍လည်း။ န မုစ္ဆေယျ၊ ရာ။ ယတြ၊
အကြင်အရပ်၌။ ဌိတော၊ တည်၍။ ပါပကမ္မာ၊ မကောင်းမှု အကျိုးမှ။
မုစ္ဆေယျ၊ လွတ်ရာ၏။ သော ဇဂတိပ္ပဒေသော၊ ထိုလွတ်ရာ အရပ်သည်။
န ဝိဇ္ဇတေ၊ မရှိ။ ။ပြီး၏။

၁၀၆-သုပ္ပဗုဒ္ဓသကျ ဝတ္ထု

နိဂြောဓာရံ ကျောင်းတိုက်၌ နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်၏ အဘ၊
သုပ္ပဗုဒ္ဓ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကို ဆီးတား
ပိတ်ပင်၍ ဘုရားရှင်က မြေမျိုလတ္တံ့သည်ကို မိန့်တော်မူသည်တွင် ပြာသာဒ်
ဘုံခုနစ်ဆင့်ထက်သို့ တက်၍ နေလေ၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်လျှင် ပြာသာဒ်ထက်၌
မနေနိုင်ပဲ အောက်သို့ဆင်းရာတွင် မြေမျိုလေ၏။ ဤအကြောင်းကို ရဟန်း
တို့အား မိန့်တော်မူ၍ တရားဟောခြင်းငှာ။

၁၂၈။ န အန္တလိက္ခေ န သမုဒ္ဓမဇ္ဈေ၊
န ပဗ္ဗတာနံ ဝိဝရံ ပဝိဿ။
န ဝိဇ္ဇတေ သော ဇဂတိပ္ပဒေသော၊
ယတြဌိတံ နပ္ပသဟေယျ မစ္စု။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ပါဒ ဥပေန္တဝဇီရာ၊ စတုတ္ထပါဒ ဣန္ဒာဝဇီရာ၊
နှစ်ပါးရောသော ဥပဇာတိဂါထာ။

အန္တလိက္ခေ၊ ၌။ ဌိတောပိ၊ တည်၍လည်း။ မစ္စုနာ၊ သေမင်းလက်မှ။
န မုစ္ဆေယျ၊ မလွတ်ရာ။ ပ။ ယတြ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဌိတံ၊ တည်သောသူကို။
မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ နပ္ပသဟေယျ၊ မညဉ်းဆဲနိုင်ရာ။ သောဇဂတိပ္ပဒေသော၊
ထိုသေမင်း မနှိပ်စက်နိုင်သောအရပ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတေ၊ မရှိ။

ပြီး၏။

ပါပဝဂ္ဂေါ နဝမော။

၁၀ - ဒဏ္ဍဝဂ်

၁၀၇-ဆဗ္ဗဂိုဏ် ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂိုဏ်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို ချိက်ပုတ်လျက် ညဉ့်ဆဲကလူပြုကြောင်းကို ကြားသိတော်မူ၍ ဆဗ္ဗဂိုဏ်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၂၉။ သဗ္ဗေ တသန္တိ ဒဏ္ဍဿ၊ သဗ္ဗေ ဘာယန္တိ မစ္စုနော။
အတ္တာနံ ဥပမံ ကတော၊ န ဟနေယျ န ဃာတယေ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ ဒဏ္ဍဿ၊ ဒဏ်မှ။ တသန္တိ၊ လန့်ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ တို့သည်။ မစ္စုနော၊ သေရအံ့သည်မှ။ ဘာယန္တိ၊ ကြောက်ကုန်၏။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဥပမံကတော၊ နှိုင်းရှည်စရာ ဥပမာပြု၍။ ပါဏေ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ န ဟနေယျ၊ မညဉ့်ဆဲရာ။ န ဃာတယေ၊ မသတ်ရာ။ ။ပြီး၏။

၁၀၈-ဆဗ္ဗဂိုဏ် ဝတ္ထု

ထိုဆဗ္ဗဂိုဏ်းတို့သည်ပင်လျှင် သတ္တရသဝဂ္ဂီ ရဟန်းငယ်တို့ကို လက်ဝါးပြက်မိုး၍ ခြိမ်းချောက် ဆဲဆိုပြန်ရာတွင်....

၁၃၀။ သဗ္ဗေ တသန္တိ ဒဏ္ဍဿ၊ သုဗ္ဗေသံ ဇီဝိတံ ပိယံ။
အတ္တာနံ ဥပမံ ကတော၊ န ဟနေယျ န ဃာတယေ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

သဗ္ဗေ၊ တို့သည်။ ဒဏ္ဍဿ၊ မှ။ တသန္တိ၊ လန့်ကုန်၏။ သုဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ အတ္တာနံ၊ ကို။ ဥပမံကတော၊ ၍။ ပါဏေ၊ တို့ကို။ န ဟနေယျ၊ ရာ။ န ဃာတယေ၊ ရာ။ ။ပြီး၏။

၁၀၉-သမ္ပဟုလကုမာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ဆုမ်းခံ ကြွတော်မူရာတွင် မြွေကို ဖမ်း၍ ချိက်ပုတ် ညဉ့်ဆဲ ကြကုန်သော သူငယ် တို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ...

၁၃၁။ သုခကာမာနိ ဘူတာနိ၊ ယော ဒဏ္ဍေန ဝိဟိံသတိ။

အတ္တနော သုခ မေသာနော၊ ပေစ္စ သော န လဘော သုခံ။

၁၃၂။ သုခကာမာနိ ဘူတာနိ၊ ယော ဒဏ္ဍေန န ဟိံသတိ။

အတ္တနော သုခမေသာနော၊ ပေစ္စ သော လဘတေ သုခံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္တနောသုခံ၊ မိမိ၏ချမ်းသာကို။ သောနော၊ ရှာအံ့ဟူ၍။ သုခကာမာနိ၊ မိမိကဲ့သို့ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သည်ချည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဒဏ္ဍေန တုတ်လုံကန်ဖြင့်။ ဝိဟိံသတိ၊ ညည်းဆဲ ပုတ်ခတ် ရိုက်သတ်၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ န လဘော၊ မရရာ။ (ရှေးနည်းတူ) နဟိံသတိ၊ မညည်းဆဲ။ သော နရော၊ သည်။ ပေစ္စ၊ ၌။ သုခံ၊ ကိုး လဘတေ၊ ရ၏။

ပြီး၏။

— —

၁၁၀ ကောန္တဓာနတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကဿပဘုရားလက်ထက် နတ်ဖြစ်၍ မာတုဂါမအသွင်ဖြင့် ရဟန်းတစ်ယောက်ကို သူတပါးတို့တွေးတော စရာပြုခဲ့ဘူးသောကြောင့် ကောန္တဓာနမထေရ်၏ အနီးအပါး၌ သတို့သမီးကို အခါခပ်သိမ်း သူတပါးတို့ မြင်သောကြောင့် တွေးတော ပြောဆို ကြကုန် သည်။ မထေရ်ကား မမြင်။ ပြောကြဖန်များသဖြင့် သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် ဆဲရေးလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ကောန္တဓာနမထေရ်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၃၃။ မာဝေါ စ ဖရသံ ကိဉ္စ၊ ဝုတ္တာ ပဋိဝဒေယျံ တံ။

ဒုက္ခာ ဟိ သာရမ္ဘကထာ၊ ပဋိဒဏ္ဍာ ဖုသေယျံ တံ။

၁၃၄။ သစေ နေရေသိ အတ္တာနံ၊ ကံသော ဥပဟတော ယထာ။

သေ ပတ္တောသိ နိဗ္ဗာနံ၊ သာရမ္ဘော တေ န ဝိဇ္ဇတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေ့ဂါထာ သာမညဂါထာ။ ဝဒေယျံတံ၊ ဖုသေယျံတံ-ဟု နိဂ္ဂုတိတ်ကို ချေ၍ဖတ်မှု အဓိပ္ပာယ်။

ကိဉ္စိ၊ တစ်ခွန်းသော။ ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို။ ဝါ-ကိဉ္စိ၊ ဘစ်စုံဘစ်ယောက်သော သူကို။ ဖရသံ၊ ကို။ မာအဝေါစ၊ ဆိုလင့်။ ဝုတ္တာ၊ သင်ဆိုအပ်သော သူတို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝါ-တံဖရသံ၊ ထိုကြမ်းကြုတ်သောစကားကို။ ပဋိဝဒေယျ၊ ဆိုတဲ့ ဆိုကုန်ရာ၏။ ဟိ၊ သင့်စွာ။ သာရမ္ဘကထာ၊ ချုတ်ချယ်သောစကားသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ ပဋိဒဏ္ဍာ၊ အတုံ့ အလှည့် ဖြစ်သော ဒဏ်တို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဖုသေယျ၊ ရောက်ကုန်ရာ၏။

ဥပဟတော၊ အနားကို ဖြတ်အပ်သော။ ကံသော၊ ခွက်ခွင်းသည်။ ဝါ၊ လင်းကွင်းသည်။ နိဿဒ္ဓေါယထာ၊ အသံမထွက်သကဲ့သို့။ နိဿဒ္ဓေါ၊ အသံမထွက်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သစေနရေသိ-နဤရေသိ၊ အကယ်၍ မတုန်မလှုပ် နေစေနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ဝေသတိ၊ ဤသို့နေစေနိုင်သည် ရှိသော်။ သေတံ၊ ဤသင်သည်။ နိဗ္ဗာနံ၊ သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တော၊ သင့်အား။ သာရမ္ဘော၊ ချုတ်ချယ်ခြင်းသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ။ (နေရေသိ-၌ ဤရ-ကမ္မနေ၊ ဓာတ်နက်)။

ပြီး၏။

=====

၁၁၁-ဝိသာခါဒိ ဥပါသိကာ ဥပေါသထကမ္မ ဝတ္ထု

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် လင်ဆု၊ သားဆု၊ နတ်ရွာဆုကို တောင့်တ၍ ဥပုသ်စောင့်ကြသော မိန်းမငါးရာတို့ကိုခေါ်၍ လာရာတွင် ထိုမိန်းမတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ...

၁၃၅။ ယထာ ဒဏ္ဍေန ဂေါပါလော၊ ဂါဝေါ ပါဇေတိ ဂေါစရံ။
ဝေံ ဇရာ စ ဗစ္စုစ၊ အာယံ ပါဇေန္တိ ပါဏိနံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ဂေါပါလော၊ နွားကျောင်းသားသည်။ ဒဏ္ဍေန၊ နွားနှင်တံဖြင့်။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့ကို။ ဂေါစရံ၊ ကျက်စားရာလယ်ပြင်သို့။ ပါဇေတိယထာ၊ မောင်းနှင်လေသကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ ဇရာစ၊ အိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗစ္စုစ၊ သေခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ အာယံ၊ အသက်ကို။ ပါဇေန္တိ၊ မောင်းနှင်ကုန်၏။ ။ (ဗစ္စုယုဒိသ၊ ပါဏိနံဟု ရဿ)။ ။ ပြီး၏။

၁၁၂-အဇဂရပေတ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကဿပဘုရား လက်ထက် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကို မီးတိုက်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် မီးတထိန်ထိန် လောင်လျက် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော အတ္တဘေးဖြင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ဝယ် ခံနေရသော စပါးကြီးမြေပြိတ္တာကို အကြောင်းပြု၍...

၁၃၆။ အထ ပါပါနိ၊ ကမ္မာနိ၊ ကရံ ဗာလော န ဗုဇ္ဈတိ။

တေဟိ ကမ္မေဟိ ဒုမ္မေဓေ၊ အဂ္ဂိဒဇ္ဈောဝ တပုတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပါပါနိ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ ကရံ၊ ကရောန္တော၊ ပြုသော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ အထ၊ ထိုပြုသောအခါ၌။ နဗုဇ္ဈတိ၊ မသိ။ ပစ္စိသ၊ ၌။ တေဟိကမ္မေဟိ၊ ထိုမိမိပြုသော မကောင်းမှုတို့ကြောင့်။ ဒုမ္မေဓေ၊ ပညာမဲ့သောသူသည်။ အဂ္ဂိဒဇ္ဈော၊ ငရဲမီးလောင်သည်ဖြစ်၍။ အဝတပုတိ၊ ပူပန်ရ၏။ ဝါ၊ အဂ္ဂိဒဇ္ဈောဣဝ၊ မီးလောင်သောသူကဲ့သို့သာလျှင်။ တပုထိ၊ ပူပန်ရ၏။ ။(ဟိန္ဒုပမာပြီး၏)။

၁၁၃-မဟာမောဂ္ဂလ္လာန ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တိတ္ထိငါးရာ တို့သည် ခိုးသားငါးရာတို့ကို တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ ကလိကျောက်ဖျား၌ သီတင်းသုံးနေသော မဟာမောဂ္ဂလ္လာနထေရ်ကို ရိုက်သတ်စေ၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုတိတ္ထိငါးရာ၊ ခိုးသား ငါးရာတို့ကို သတ်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား ရဟန်းတို့လျှောက်ရာတွင်...

၁၃၇။ သော ဒဏ္ဍေန အဒဏ္ဍေသု၊ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု ဒုဿတိ။

ဒသန္တ မညတရံ ဌာနံ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဂစ္ဆတိ။

၁၃၈။ ဝေဒနံ ဖရုသံ ဇာနိ၊ သရီရဿ စ ဘေဒနံ။

ဂရုကံ ဝါပိ အာဗာဓံ၊ စိတ္တက္ခေပဉ္စ ပါပုဏေ။

၁၃၉။ ရာဇတော ဝါ ဥပဿဂ္ဂံ၊ အပ္ပက္ခာနဉ္စ ဒါရုဏံ။

ပရိက္ခယဉ္စ ဉာတိနံ၊ ဘောဂါနဉ္စ ပဉာဂုံနံ။

၁၄၀။ အထခဿ အဂါရာနိ၊ အဂ္ဂိ ဥယျတိ ပါဝကော။

ကာယဿ ဘေဒါ ဒုပ္ပညော၊ နိရယံ သောပပဇ္ဇတိ။

ဤ လေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယောနုရော၊ အကြင်သူသည်။ အဒဏ္ဍေသု၊ ကာယဒဏ္ဍ စသည်မှ ကင်းကုန်သော။ အပ္ပဒုဋ္ဌသု၊ မပြစ်မှားအပ်သော၊ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဒဏ္ဍေန၊ ကာယဒဏ် စသည်ဖြင့်။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှားသည်ဖြစ်အံ့။ ယောနုရော၊ ထိုသူသည်။ ဒသန္တံ၊ ဆယ်ပါးသောဒုက္ခအကြောင်းတို့တွင်။ အညတရံဌာနံ၊ တပါးပါးသောဒုက္ခအကြောင်းသို့။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

ဗရုသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ ဝေဒနံ၊ ဖျားနာခြင်းစသော ဝေဒနာကို လည်းကောင်း။ ဇာနိံ၊ ဥစ္စာဆုံးရှုံးခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ သရိရဿ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ၏။ ဘေဒနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဂရုကံ၊ လေးလံသော။ အာဗာဓံ၊ နှုနာ၊ အိုင်းနာစွဲခြင်းသို့လည်းကောင်း။ စိတ္တက္ခေပဉ္စ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ ရူးခြင်း၊ သွပ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ပါပုဏေ၊ ရောက်ရာ၏။

ဇာတော၊ မင်းကြောင့်။ ဥပဿဂ္ဂံဝါ၊ အရာလျော့ကျ နေကုန်ပျက် အသက်ဆုံးပါးခြင်းစသော ဘေးသို့လည်းကောင်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်လှစွာသော။ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ၊ မဟုတ်တရုတ် သမုတ်စွပ်စွဲ ခံရခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ ဉာတိနံ၊ ဆွေကောင်း မျိုးကောင်းတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ သေကြေလွင့်ပါး ပျက်ပြားကုန်ပျောက်ခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဘောဂါနံ၊ စည်းစိမ်တို့၏။ ပဘဂုံနဉ္စ၊ ယိုယွင်းပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ပါပုဏေ၊ ၏။

အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အဿ၊ ထိုသူသည်။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိ မီးသည်လည်းကောင်း။ ပါဝကော၊ လောင်မီးသည် လည်းကောင်း။ ဥယုတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနဲ့သော။ ယောနုရော၊ သည်။ ကာယဿ၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်စီးသည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ နိရယံ၊ ရေ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ပြီး၏။

၁၁၄ ဗဟုအဏ္ဏိကသိက္ခာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ တဏှာမျှားသော ရဟန်းတစ်ယောက်သည် အပ္ပိစ္ဆ ဖြစ်စေခြင်းငှာ ဆုံးမတော် မူသည်ကို အမှတ်ထွက်၍ ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်းကို ချွတ်လျက် သံဃာ့အလယ်၌ နေသောကြောင့်ဆုံးမတော် မူခြင်းငှာ....

၁၄၁။ န နဂ္ဂစရိယာ နဇ္ဈာ နပကာ၊
နာနာသကာ အဏ္ဏိလသာယိကာစ။

ရဇောဇလ္လ မုတ္တုဋ္ဌိကပ္ပဓာနံ၊
သောဓေန္တိ ဗစ္စံ အဝိတိက္ကကဓံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုတိယ၊ စတုတ္ထပါဒ ဣန္ဒဝဇိရာ၊ ကြွင်းဂါထာ သာဓဉေ။

အဝိတိက္ကကဓံ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကို မကူးမမြောက်နိုင်သေးသော။ ဗစ္စံ သတ္တဝါ
ကို။ နဂ္ဂဓရိယာ၊ အဝတ်မဝတ်ချွတ်၍က ့သောအကျင့်တို့သည်။ နသောဓေန္တိ၊
မသုတ်သင်နိုင်ကုန်။ ဇဉ္ဇာ၊ ဆံကျစ်တို့သည်။ နသောဓေန္တိ၊ ကုန်။ ပကာ၊
ကိုယ်၌ လိမ်းကျံသော ရွှံ့တို့သည်။ နသောဓေန္တိ၊ ကုန်။ အနာသကာ၊ အစာ
ကိုဖြတ်၍ အငတ်နေခြင်းတို့သည်။ နသောဓေန္တိ၊ ကုန်။ ရဇောဇလ္လ၊ မြူအညစ်
အကြေးလိမ်းကျံခြင်းသည်။ နသောဓေတိ၊ မသုတ်သင်နိုင်။ ဥတ္တုဋ္ဌိကပ္ပဓာနံ၊
ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ခြင်း အကျင့်သည်။ နသောဓေတိ၊ နိုင်။ ။ပြီး၏။

၁၁၅-သန္တတိမဟာမတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သန္တတိ အမတ်ကြီး
သည် စစ်တိုက်ရာမှ အပြန် ကျောင်းတော်သို့ဝင်၍ တရားနာရာတွင် အရဟတ္တ
ဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ထန်း ခုနစ်ဆင့်မြင့်သော ခေါင်းကင်၌ လက်ကောက်
လက်ကျပ် လက်စွပ် တန်ဆာ များစွာ ဆင်ယင်လျက်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု၏။
သမဏဗြာဟ္မဏ၊ ဘိက္ခုဟု ဆိုထိုက် မည်လောဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုကြ
ရာတွင်....

၁၄၂။ အလင်္ကတော ဝေပိ သမံ စရေယျ၊
သန္တော ဒန္တော နိယတောံ ဗြဟ္မစာရီ။
သဗ္ဗေသု ဘူတေသု နိဓယ ဒဏ္ဍံ
သော ဗြာဟ္မဏော သော သမဏော သဘိက္ခု။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမပါဒ ဥပေန္တဝဇိရာ။ ဒုတိယ ဓာတုမ္ဘိသံ၊ အကြွင်း ဣန္ဒဝဇိရာ။

ယော နရော၊ သည်။ သန္တော၊ ကိလေသာ ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍။ ဒန္တော၊
ဣန္ဒြေကို ဆုံးမပြီးသည်ဖြစ်၍။ နိယတော၊ လေးပါးသော မဂ္ဂ နိယာမဖြင့်

သည့်ဖြစ်၍။ ဗြာဟ္မစာရိ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။
 လဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘူတေသု၊ သတ္တဝါတို့၌။ ဒဏ္ဍံ၊ ကာယဒဏ္ဍ
 အစရှိသည်ကို။ နိဓာယ၊ မထင်စေရ ချထားအပ်သည် ဖြစ်၍။ သမံ၊ အညီ
 အညွတ်။ စေ စရေယျ၊ အကယ်၍ ကျင့်ငြားအံ့။ သောနုရော၊ သည်။ အလင်္က
 တောပိ၊ တန်ဆာ ဆင်ယင်အပ်သော်လည်း။ ဗြာဟ္မဏော၊ အကုသိုလ်ကို အပ
 ပြုတတ်သောကြောင့် ဗြာဟ္မဏလည်းမည်၏။ သောနုရော၊ သည်။ သမဏော၊
 မကောင်းမှုကို လေးခုသော မဂ်ဖြင့် ငြိမ်းစေတတ်သောကြောင့် သမဏလည်း
 မည်၏။ သ-သော နုရော၊ သည်။ ဘိက္ခု၊ ကိလေသာစု ဖြိုဖျက်မှုကြောင့်
 ဘိက္ခုလည်း မည်၏။ ။ပြီး၏။

၁၁၆-ပိလောတိကတိဿဏ္ဍေရ ဝတ္ထု၊

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ပုဆိုး နွမ်းပိုင်း
 တစ်ထည်နှင့် တောင်းစားနေကျ ဖြစ်သော ခွက်ငယ်တစ်ခုကို အဖန်ဖန်
 အောက်မေ့၍ လူထွက်လိုသော စိတ်ကို ကိုယ့်ရှင် ကိုယ်ပင် ဆုံးမ၍ မဂ်ဖိုလ်သို့
 ရောက်သော ပိလောတိက တိဿမထေရ်၏ အကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ပြောဆို
 ကြရာတွင်....

၁၄၃။ ဟိရိနိသေဓော ပုရိသော၊ ကောစိ ကောကသ္မိံ ဝိဇ္ဇတိ။

ယော နိန္ဒံ အပ ဗောဓေသိ၊ အဿော ဘဒြော ကသာမိဝ။

☞

၁၄၄။ အဿော ယထာ ဘဒြော ကသာနိဝိဇ္ဇော၊

အာတာပိနော သံဝေဂိနော ဘဝတ္ထ။

သဒ္ဓါယ သီလေန စ ဝီရိယေန စ၊

သမာဓိနာ ဓမ္မဝိနိစ္ဆယေန စ။

သမ္ပန္နဝိဇ္ဇာစရဏာ ပဋိဿတာ၊

ဇဟိဿထ ဒုက္ခ မိဒံ အနုပုကံ။

နှစ်ဂါထာခွဲကို ဟောတော်မူသည်။

လောကသို့၌ နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ။ နှစ်ဂါထာ ဝိပုလ၊ နောက်ဂါထာ ပထမ
 ဝါဒ ဒုတိယပါဒ ဂါထာသာမည။ တတိယ ပဉ္စမ ဣန္ဒဝိသ၊ စတုတ္ထ
 ဝိသဋ္ဌ။ ဆဋ္ဌ ဂါထာသာမည၊ ကသာမိဝ-ကသံ-ဣဝ ပုဒ်ဖြစ်။

ဘဒြော၊ ကောင်းသော။ အဿော၊ မြင်းသည်။ ကသံ၊ ကြိမ်လုံးကို။
 အပဟရတိဣဝ။ ကြဉ်ရှောင်သကဲ့သို့။ ယောပုရိသော၊ သည်။ နိန္ဒံ၊ ကဲ့ရဲ့

ဖွယ်ကို။ အပဟရိတွာ၊ ရှောင်ကြဉ်၍။ နိပ္ပရာဓဘာဝ၊ အပြစ်ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကို။ ဗောဓေသိ၊ သိစေ၏။ ဟိရီနိဿေဓော၊ ယုတ်မာသော ဝိတက်ကို ကြောက်ရွက်ခြင်းဖြင့် တားမြစ်တတ်သော။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုယောကျ်ား ဇာနည် လူမွန်ရည်သည်။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကောစိ၊ တစ်ယောက် တလေသာလျှင်။ ဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိ၏။

ဘဒြော၊ ကောင်းသော။ အသော၊ မြင်းသည်။ ကသာနိဝိဇ္ဇော၊ ကြိမ် လုံးဖြင့် ခပ်အပ်သည်ရှိသော်။ အာတာပိယထာ၊ လုံ့လရှိသကဲ့သို့။ အာတာ ပိနော၊ လုံ့လရှိကုန်သည်။ သံဝေဂိနော၊ ထိတ်လန့်ကုန်သည်။ ဘဝတ္ထ၊ ဖြစ် ကုန်လော့။ သဒ္ဓါယ၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လည်းကောင်း။ သီလေနစ၊ စတုပါရိ သဒ္ဓိသီလဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝီရိယေနစ၊ ဝီရိယဖြင့် လည်းကောင်း။ သမာဓိ နာစ၊ သမာဓိဖြင့်လည်းကောင်း။ ဓမ္မဝိနိစ္ဆယေနစ၊ တရားကိုဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်သောဉာဏ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ သမ္ပန္နဝိဇ္ဇာစရဏာ၊ ပြည့်စုံသော ဝိဇ္ဇာ သုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတဆယ့်ငါးပါး ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဋိဿတာ၊ ထင်သော သတိ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ အနပ္ပကံ၊ အနပ္ပကမ်း တင်းကျပ်းဖြစ် သော။ ဣဒံ ဒုက္ခံ၊ ဤသံသရာဆင်းရဲကို။ ဧဟိဿတိ၊ စွန့်ရကုန်လတ္တံ့။ (နိဒ္ဒိ- ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပတိဿထ-ဟူ၍လည်းကောင်း ရှိ၏)။ ပြီး၏။

— —

၁၁၇-သုခသမ္မာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေယဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာတပည့် သုခသမ္မာမဏေ ငယ်သည် ရေမြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မြားသမားကိုလည်း ကောင်း၊ လက်သမားကိုလည်းကောင်း ဥပမာပြု၍ မိမိကိုဆုံးမလျက် အရ- ဟတ္ထဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍...

၁၄၅။ ဥဒကဉ္စိ နယန္တိ နေတ္တိကာ၊ ဥသုကာရာ ဒမယန္တိ တေဇနံ။
ဒါရုံ ဒမယန္တိ တစ္ဆကာ၊ အတ္တာနံ ဒမယန္တိ သုဗ္ဗတာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဝေတလီဂါထာ)။

နေတ္တိကာ၊ လယ်လုပ်တောင်သူ ရေယူသော သူတို့သည်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ နယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ဥသုကာရာ၊ မြားသမားတို့သည်။ တေဇနံ၊ မြားကို။

ဒမယန္တိ၊ ဖြောင့်ကုန်၏။ တစ္ဆကာ၊ လက်သမားတို့သည်။ ဒါရုံ၊ သစ်ကို။
ဒမယန္တိ၊ ရွှေကုန်၏။ သုဗ္ဗတာ၊ ဆိုဆုံးမလွယ်သော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။
အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဒမယန္တိ၊ ဆုံးမကုန်၏။

ပြီး၏။

ဒဏ္ဍဝဂ္ဂေါ ဒသမော။

ဧရာဝင်္ဂ

၁၁၈-ပဉ္စသတဥပါသိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဝိသုဒ္ဓါ ဒါယိကာမ
သည် သေရည်သောက်ကုန်သော မာတုဂါမ ငါးရာတို့ကို ကျောင်းတော်သို့
ခေါ်ခို၍ ဆုံးမတော်မူပါဟု လျှောက်၏။ မာတုဂါမတို့သည်လည်း သေယဇ်
ကုန်သောကြောင့် ဘုရားရှင် ရွှေတော်၌ ရယ်ရွှင်ခြင်း၊ ကခြင်း၊ သိခြင်းကိုပြု
ကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် မျက်မှောင်တော်မှ ညိုသောရောင်ခြည် လွှတ်၍ မိုက်
မှောင် ချထားတော်မူ၏။ မာတုဂါမတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း
ဖြစ်၍ သုရာယဇ်ခြင်းသည် ပျောက် ငြိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည်
မြင်းမိုရ်တောင်ထက်သို့ တက်၍ ဥဏ္ဏလုံ မွေးရှင်တော်မှ ဖြူသော ရောင်ခြည်
လွှတ်၍ အလင်းကိုဖြစ်စေပြီးလျှင် ...

၁၄၆။ ကိန္နုဟာသော ကိ မာနန္ဓော၊ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတေ သတိ။

အန္ဓကာရေန ဩနဒ္ဓါ၊ ပဒီပံ န ဂဝေသထ။

ကို ဟောတော်မူလေသည်။ ။မာတုဂါမငါးရာတို့သည် သေ တာပန် တည်
လေကုန်၏။

နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ပဇ္ဇလိတေ၊ ကိလေသာမီး ညှိုးညှိုး ပြောင်ပြောင် တောက်
လောင်ခြင်းရှိသည်။ သတိ၊ ဖြစ်လျက်။ ကိန္နု၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဟာသော၊
ရွှင်ခြင်းသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။ အာနန္ဓော၊
ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်။ ဘဝတိ၊ နည်း။ အန္ဓကာရေန၊ အဝိဇ္ဇာ မိုက်မှောင်
ကြီးသည်။ ဩနဒ္ဓါ၊ ပိတ်ဆီးမှ ယှက်အပ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ပဒီပံ၊
ပညာဆီမီးကို။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။ န ဂဝေသထ၊ မရှာဖွေကြကုန်သနည်း။

ပြီး၏။

၁၁၉-သီရိမာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သီရိမာမည်သော ပြည်တန်ဆာမအိမ်၌ ရှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ အမြဲ လုပ်ကျွေး၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သီရိမာ၏အဆင်း၌တပ်မက်မောသည်ဖြစ်၍ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် တမိုင်မိုင် တခွေခွေ နေလေ၏။ သီရိမာသည်လည်း ထိုခဏ၌ စွဲရောက်လသော ရောဂါဖြင့် သေဆုံးလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် သေဆုံး၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဖူးဖူးရောင်သော သီရိမာ၏အကောင်ကို အသုဘရှုခြင်းငှာ ရဟန်းတို့နှင့်တကွ သုသာန်သို့ကြွတော်မူလျှင် ထိုရဟန်းလည်းလိုက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားတို့-ဝိညာဉ်ရှိစဉ်အခါ၌ သီရိမာကို ဥစ္စာတစ်ထောင်ပေးမှ တနေ့ရသည်။ ယခုကား တချင်ရွေးမျှ ပေးမည့်သူမရှိ အချည်းနှီးမှ ယူမည့်သူမရှိတကားဟု မိန့်တော်မူ၍....

၁၄၇။ ပဿ စိတ္တကတံ ဗိမ္ဗု၊ အရူကာယံ သမုဿိတံ။
အာတုရံ ဗဟုသကံပုံ၊ ယဿ နတ္ထိ ဓုဝံ ဌိတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျွတ်တရား ရလေကုန်၏။ ထိုရဟန်းလည်း သေတာပန်ဖြစ်လေ၏။

စိတ္တကတံ၊ အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံသာဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုအပ်သော။ ဗိမ္ဗု၊ လက်တတ်ပန်းပုသည် ထုအပ်သော အရုပ်နှင့်တူစွာထသော။ သမုဿိတံ၊ သုံးရာသော အရိုးတို့ဖြင့် ဆောက်အပ်သော။ အာတုရံ၊ ကျင်နာတတ်သော။ ဗဟုသကံပုံ၊ များစွာသောသူတို့သည် ကြံစည်အပ်သော။ အရူကာယံ၊ ကိုးပေါက် ဒွါရ အမာဝရှိသောကိုယ်ကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။ ယဿ၊ အကြင်ကိုယ်၏။ ဓုဝံဌိတိ၊ အမြဲအရှည်တည်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိတကား။ ပြီး၏။

၁၂၀ ဥတ္တရာထေရီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အသက် တရာ့ နှစ်ဆယ်ရှိသော ဥတ္တရာထေရီမကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၄၈။ ပရိဇိဏ္ဍ မိဒံ ရူပံ၊ ရောဂနိဋ္ဌံ ပဘဂ္ဂံ။
 ဘိဇ္ဇတံ ပုတိသန္ဓေဟော၊ မရဏန္တိ ဇီဝိတံ။
 ကိုဟောတော်မူသည်။ ။ ထေရီမ သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။
 (နိရောဂနိဋ္ဌံ-ဟု ပါဠိအမျှားရှိသည်)။

ဣဒံရူပံ၊ ဤရူပကာယသည်။ ပရိဇိဏ္ဍံ၊ ဆွေးမြေ့ဟောင်းမြင်း၊ အိုမင်း
 တတ်၏။ ရောဂနိဋ္ဌံ၊ ကို၊ ဆယ်ခြောက်ပါးသောရောဂါတို့၏ တည်ရာဆိပ်လည်း
 ဖြစ်၏။ ပဘဂ္ဂံ၊ ယိုယွင်းပျက်စီး၏။ ပုတိသံ၊ ပုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဟော၊
 ကိုယ်သည်။ ဘိဇ္ဇတံ၊ ပျက်စီးလတ္တံ့။ ဟံ၊ သင့်စွ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။
 မရဏန္တိ၊ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ ။ ပြီး၏။

၁၂၁-သမ္ပဟုလ အဓိမာနိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း၍
 လောကီဈာန်ကိုရရာတွင် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးပြီဟု မှတ်ထင်၍ ကျောင်းတော်သို့
 လာဇာန်သော ရဟန်းငါးရာတို့ကို သုသာန်သို့ စေလွှတ်တော်မူ၍ သေသစ်စ
 ဖြစ်သော အကောင်တို့၌ ရာဂဖြစ်၍ ရဟန်းကိစ္စ မပြီးသောအဖြစ်ကို သိကုန်
 သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့အား ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်၌နေ၍ ရောင်ခြည်တော်
 လွှတ်လျက် တရားဟောခြင်းငှာ....

၁၄၉။ ယဒနိမာနိ အပတ္တာနိ၊ အလာဗ္ဗနေဝ သာရဒေ။
 ကာပေါတကာနိ အဋ္ဌိနိ၊ တာနိ ဒိသ္မာန ကာ ရတိ။
 ကိုဟောတော်မူသည်။ ။ ရဟန်းငါးရာတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

သာရဒေ၊ တန်ဆောင် မုန်းလ၌။ အပတ္တာနိ၊ စွန့်ပစ်အပ်ကုန်သော။
 အလာဗ္ဗနိဣဝ၊ ဗူးထိုက်သို့။ အပတ္တာနိ၊ စွန့်ပစ်အပ်ကုန်သော။ ကာပေါ
 တကာနိ၊ ခို၏အဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိကုန်သော။ ယဒနိ-ဣမာနိ အဋ္ဌိနိ၊
 ဤအရိုးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုအရိုးတို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။
 ကာရတိ၊ အဘယ်မှာမူလျော်ဖွယ်ရှိအံ့နည်း။ ။ ပြီး၏။

၁၂၂-ရူပနန္ဒာထေရီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မိမိရုပ်အဆင်း၌
 သာယာ နှစ်သက်လေ့ရှိသော ဇနပဒကလျာဏီ နန္ဒာထေရီမကို ဆုံးမတော်
 မူခြင်းငှာ-

၁၅၀။ အဋ္ဌိနံ နဂရံ ကတံ၊ မံသလောဟိတလေပနံ။
ယတ္ထ ဇရာစ မစ္စုစ၊ မာနော မက္ခောစ ဩဟိတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အဋ္ဌိနံ၊ အရိုးသုံးရာတည်းဟူသော သည်တိုင် ထုပ်-လျှောက်တို့ကို။ နှု ရှု-
သမ္ပန္နံ၊ အကြောတည်းဟူသော နွယ်ကြိမ်ဖြင့် ဖွဲ့လိမ့်ချည်တည်းအပ်သည် ဖြစ်၍။
(ထည့်သည်)။ မံသလောဟိတလေပနံ၊ ငါးသားအသွေး တည်းဟူသော မြေစိုင့်
သရွတ်နှင့်ပွတ်သပ် လိမ်းမံအပ်သည်ဖြစ်၍။ နဂရံ၊ အတ္တဘော တည်းဟူသော
အိမ်ကို။ ဂဟကာရေန၊ တဏှာယာကျားလက်သမားသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။
(ထည့်သည်)။ ယတ္ထ၊ အကြင်အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်၌။ ဇရာစ၊ အိုခြင်း
သည်လည်းကောင်း။ မစ္စုစ၊ သေခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မာနေစ၊ မာန
ထောင်လွှားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မက္ခောစ၊ ကျေ ဇူး ချေခြင်းသည်လည်း
ကောင်း။ ဩဟိတော၊ တည်လေ၏။

ပြီး၏။

၁၂၃-မလ္လိကာဒေဝီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မလ္လိကာမိဖုရား သေဆုံး
ခြင်းကြောင့် ပူဆွေးသော ကောသလမင်းကြီးကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၅၁။ ဇီရန္တိ ဝေ ရာဇရထာ သုစိတ္တာ၊
အထော သရီရမ္ပိ ဇရံ ဥပေတိ။
သတဉ္စ ဓမ္မော န ဇရံ ဥပေတိ၊
သန္တော ဟဝေ သပ္ပိ ဝဝေဒယန္တိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ပထမ စတုတ္ထဣန္ဒဝဇီရာ။ အကြွင်းဥပေဒ္ဒ)။

သုစိတ္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ ရာဇရထာ၊ မင်း၏ရထား
တို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဇီရန္တိ၊ ဆွေးမြေ့ကုန်၏။ အထော၊ ထိုမှို့။ သရီရမ္ပိ၊
ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း။ ဇရံ၊ အိုမင်းခြင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်၏။ သတံ၊
သုတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာ တရားသည်ကား။ ဇရံ၊ အိုမင်း
ခြင်းသို့။ နဥပေတိ မရောက်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သန္တော၊ သုတော်ကောင်း
တို့သည်။ သပ္ပိ၊ သုတော်ကောင်းချင်းချင်း။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဝဝေဒယန္တိ၊
ပြောကြားကုန်၏။ ။ ပြီး၏။

၁၂၄ လာဠုဒါယိဇ္ဈေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မင်္ဂလာအရာ၌ အမင်္ဂလာကို၊ အမင်္ဂလာအရာ၌ မင်္ဂလာကို ဟောခြင်း စသည်ဖြင့် အရာဌာနကို မသိတတ်သော လာဠုဒါယိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍....

၁၅၂။ အပ္ပဿတဘယံ ပုရိသော၊ ဗလိဗဒ္ဓေါဝ ဇီရတိ။
မံသာနိ တဿ ဝစုန္တိ၊ ပညာ တဿ န ဝစုတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

အပ္ပဿတော၊ အကြားအမြင် နည်းသော။ အယံပုရိသော၊ ဤယောက်ျားသည်။ ဗလိဗဒ္ဓေါဝ၊ နွားလားကဲ့သို့၊ ဇီရတိ၊ ကြီးပွား၏။ တဿ၊ ထိုယောက်ျားအား။ မံသာနိ၊ အသားတို့သည် သားလျှင်။ ဝစုန္တိ၊ ပွားကုန်၏။ တဿ၊ ထိုယောက်ျားအား။ ပညာ၊ ပညာသည်။ န ဝစုတိ၊ မတိုးပွား။ ပြီး၏။

၁၂၅-အာနန္ဒပုစ္ဆိတဉာဉာန ဝတ္ထု

ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ဝယ် သဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူစက ဥဒါန်းကျူးတော်မူပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်ထားရာတွင် ထိုဥဒါန်းကို ဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၁၅၃။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ သန္တာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပွန်။

၁၅၄။ ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုနဂေဟံ န ကာဟတိ။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ဂဟက္ခန္ဓံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။

ဤ နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ပုနပွန်၊ အဖန်တလဲလဲ။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်၏။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ ဂဟကာရံ၊ ခန္ဓာအိမ်ကို အကြိမ်များစွာ ဆောက်လုပ်လာသော တဏှာယောကျ်ား လက်သမားကို။ ဂဝေသန္တော၊ ဉာဏ်ဖြင့်မွေ့၍ ရှာဖွေသော ငါသည်။ အနိဗ္ဗိသံ-

အနိဗ္ဗိသန္ဓေ၊ အဝိဇ္ဇန္ဓေ၊ သင့်ကိုမြင်နိုင် ညဏ်မဏ္ဍိုင်ကို ပေါင်ရသေးသော
ကြောင့်သာလျှင်။ အနေကတောတိသံသရာ၊ ဘဝမျှားစွာသံသရာကလပတ်လုံး၊
သန္တာဝိသံ-သံသဝိ၊ ကျင်လည် ပြေးသွားရ၏။

ဂဟကာရ၊ ဟယ်-တဏှာယောကျ်ား လက်သမား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊
ပညာစက္ခု သဗ္ဗညုဖြင့် ယခုငါမြင်ပြီးသော သူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပုန၊
တဖန်။ ဂေဟံ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသော အိမ်ကို။ န ကာဟသိ၊ သင်မပြုရ
လတ္တံ့။ ဘ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ် ကုန်သော။ ဖာသုကာ၊ ကိလေသာ
တည်းဟူသော အခြင်တို့ကို။ ဘဂ္ဂါ၊ ဖျက်အပ်ကုန်ပြီ။ ဂဟက္ကဋ္ဌံ၊ အဝိဇ္ဇာ
တည်းဟူသော အိမ်အထွတ်ကို။ ဝိသင်္ခတံ၊ ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။
စိတ္တံ၊ သည်။ ဝိသင်္ခါရံ၊ ပြုပြင်ခြင်း ကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂတံ၊ အားရုံပြု
သောအားဖြင့် ရောက်ပြီ။ တဏှာနံ၊ တဏှာတို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာကုန်ကြောင်း
ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အဇ္ဈဂါ၊ ရောက်ပြီ။

ပြီး၏။

၁၂၆-မဟာဓနသေဋ္ဌိပုတ္တ ဝတ္ထု

ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ နေတော်မူသောအခါ ငယ်စဉ်ကာလ၌
ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းအတတ်ကိုသာသင်လျက် မိဘတို့ သေလွန်လျှင်
သေသောက်ကြူးတို့နှင့် ပေါင်းဖော်၍ ဥစ္စာပြုန်း၊ ဖျက်စီးသဖြင့် ခွက်လက်
စွဲ၍ တောင်းစားသော မဟာဓန သူဌေးသားကို အကြောင်းပြု၍...

၁၅၅။ အစရိတွာ ဗြဟ္မစရိယံ၊ အလဒ္ဓါ ယောဗ္ဗနေ ခနံ။

ဇိဏ္ဏကောဉ္ဇာဝ ဓျာယန္တိ၊ ခိဏမစ္ဆေဝ မလ္လလေ။

၁၅၆။ အစရိတွာ ဗြဟ္မစရိယံ၊ အလဒ္ဓါ ယောဗ္ဗနေ ခနံ။

သေန္တိ စာပါ တိခိဏာဝ၊ ပုရာဏာနိ အနုတ္တုနံ။

ဤ နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယောဗ္ဗနေ၊ အရွယ်ရှိတုန်းက။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ သူတော်အကျင့်ကို။ အစရိတွာ၊
မကျင့်မိဘဲ။ ခနံ၊ ဥစ္စာကိုမူလည်း။ အလဒ္ဓါ၊ မရလိုက်ပဲ။ ခိဏမစ္ဆေဝ၊
ငါးကုန်သည်သာဖြစ်သော။ မလ္လလေ၊ ညွှန်ပျောင်း၌။ ဇိဏ္ဏကောဉ္ဇာ၊ အတောင်
ကျိုးသည့် ကြိုးကြေးအိုတို့သည်။ ဓျာယန္တိ ဣဝ၊ ကြံ့မိုင်ကုန်သကဲ့သို့။ ဓျာယန္တိ၊
ကြံ့မိုင်ရကုန်၏။

ယောဗ္ဗဒနံ၊ အရွယ်ရှိတုန်းက။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကို။ အစရှိတော့၊ ပဲ။ နေံ၊ ကို။ အလဒ္ဓါ၊ ဘဲ။ စာပေါ်တိခိဏာ၊ လေးညှို့မှ လွတ်၍ သွားကုန်သော။ ဝါ၊ လေးညှို့မှ လွတ်ကုန်သော။ သရာဏ္ဏဝ၊ မြားတို့ကဲ့သို့။ ပုဉ္ဇာဏာနိ၊ ရှေးကသုခ ခံစားရသည်တို့ကို။ အနုတ္တုန်-အနုတ္တုန်နန္တော၊ ညည်းတွားအောက် မှေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သေန္တိ၊ အိပ်နေရကုန်၏။ ပြီ၏။

ဇရာဝဂ္ဂေါ ကောဒသမော။

၁၂-အတ္တဝဂ်

၁၂၇ ဗောဓိရာဇကုမာရ ဝတ္ထု

ဘေသကဋ္ဌဝန့်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှေးဘဝ၌ ကျန်းတစ်ခုဝယ် ငှက်ဥ တို့ကို ယူစားဖူးသောကြောင့် သားသမီး မရနိုင်သော ဗောဓိ မင်းသားကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၂၇။ အတ္တာနုဉ္စေ ပိယံ ဇညာ၊ ရက္ခေယျ နံ သုရက္ခိတံ။

တိဏ္ဍမညတရံ ယာမံ၊ ပရိဇဂ္ဂေယျ ပဏ္ဍိတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏ဟူ၍။ ဧ ဇညာ၊ အကယ်၍ သိဌားအံ့။ နံ အတ္တာနံ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို။ သုရက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက် အပ်သည်ကို။ ကတော၊ ပြု၍။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ထု၏။ တိဏ္ဍံ၊ အရွယ်သုံးပါး တို့တွင်။ အညတရံ ယာမံ၊ တစ်ပါးပါးသော အရွယ်၌။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိ သည်။ အတ္တာနံ၊ ကို။ ပရိဇဂ္ဂေယျ၊ သုတ်သင်ရာ၏။ ဗောဓိမင်းသား သောတာပန်ဖြစ်လေ၏။ ပြီ၏။

၁၂၈ သကျပုတ္တဥပါနန္ဒတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ လေးပါးသော ပစ္စည်း ၌ နည်းသောအလို အပိုမထား ခေါင်းပါး ထောင့်ရဲရ မည်ဟု ပဉ္စင်းငယ်၊ သာမဏေငယ်များကို ဟောကြား ပြီးလျှင် မိမိ ချည်းသာ များစွာသော ပစ္စည်း ပေါ်ပည်းထပ်မျှ ရအောင်ယူသော သကျပုတ္တ ဥပါနန္ဒ မထေရ်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၅၀။ အတ္တာနမေဝ ပဌမံ၊ ပတိရူပေ နိဝေသယေ။

အထည မနုဿာသေယျ၊ န ကိလိဿေယျ ပဏ္ဍိတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အတ္တာနမေဝ၊ ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ပတိရူပေ၊ လျောက်ပတ်သောအကျင့်၌။ နိဝေသယေ၊ သွင်းထားဦးရာ၏။ အထပစ္ဆာ၊ ထို့နောက်မှ။ အညံ၊ သူတစ်ပါးကို။ အနုဿာသေယျ၊ ဆုံးမရာ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န ကိလိဿေယျ၊ မညစ်ညူးစေရာ။ ပြီး၏။

၁၂၉-ပဓာနိကတိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သူတစ်ပါးတို့အား ညဉ့်သုံးယာမ် ကာလပတ်လုံး စင်္ကြံသွား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းအပ်၏ဟု နှိုးဆော်၍ မိမိမူကား ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး အပ်၍နေသော ပဓာနိက တိဿ မထေရ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၅၉။ အတ္တာနဉ္စေ တထာ ကယိရာ၊ ယထာည မနုဿာသတိ။

သုဒန္တော ဝတ ဒမေထ၊ အတ္တာဟိ ကိရ ဗုဒ္ဓမော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ (စေ-ကား နိပါတ်)။

ယထာ ယေန အာစာရေန၊ အကြင် အကျင့်ဖြင့်။ အညံ၊ သူတစ်ပါးကို။ အနုဿာသတိ၊ ဆုံးမ၏။ တထာ-တေန အာစာရေန၊ ထိုအကျင့်ဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ကယိရာ၊ ပြုရာ၏။ သုဒန္တော၊ မိမိယဉ်ကျေးသည်ဖြစ်၍။ ဝတ၊ စင်စစ်။ ဒမေထ၊ ဆုံးမရာ၏။ ဟိ၊ သင့်စွာ။ အတ္တာ၊ ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်သည်။ ဗုဒ္ဓမောကိရ၊ ဆုံးမ ခက်သတတ်။ ပြီး၏။

၁၃၀-ကုမာရကဿပမာတု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကုမာရကဿပမထေရ်၏ မယ်တော်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမသည် တဆယ့်နှစ်နှစ် ကာလပတ်လုံး သားနှင့် ကွေ့ကွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဒုက္ခဖြင့် ငိုကြွေးလျက်သာ နေ၏။ မထေရ် လည်း ဆွမ်းခံရာ၌ မယ်တော်ကိုတွေ့၍ သင်သည် ချစ်ခြင်းတစ်ခုမျှ မဖြတ်နိုင် တကား-ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ငါကား- သားကိုချစ်၍ ဆယ့်နှစ်နှစ် တိုင်တိုင်

ရင်တတ်စည်တီး ကြီးသောဆင်းရဲသို့ ရောက်၍ နေလေ၏။ သားကမ္မကား-
အလွန်စိမ်းကား မထောက်ထား၊ ငေါက်ငေါက် ငမ်းငမ်း ကြမ်းကြုတ်သည်
တကား-ဟု သား၌ အချစ်ကို စွန့်ပစ်ရာတွင်မှ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ
၏။ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ပြောဆိုကြရာတွင်....

၁၆၀။ အတ္တဟိ အတ္တနော နာထော၊
ကော ဟိ နာထော ပရော သိယာ။
အတ္တနာ ဟိ သုဒန္တေန၊
နာထံ လဘတိ ဒုလ္လဘံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အတ္တဟိ အတ္တာဝေ၊ ကိုယ်ရှင်ကိုယ်သည်သာလျှင်။ အတ္တနော နာထော၊
မိမိကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ပရော၊ မိမိမှတစ်ပါးသော။ ကော၊ အဘယ်မည်သော
သမီး၊ သားသည်။ နာထော၊ မိမိကိုးကွယ်ရာသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ချိမ့်မည်နည်း။
အတ္တနာ၊ မိမိကိုယ်သည်။ သုဒန္တေန၊ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးသဖြင့်။ ဒုလ္လဘံ၊
ရခဲလှစွာသော။ နာထံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ကိုးကွယ်ရာကို။ လဘတိ၊
ရ၏။ ။ ပြီး၏။

၁၃၁-မဟာကာလဥပါသက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှေးဘဝက မင်းခ
ယောက်ျားဖြစ်၍ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သူခိုး-ဟူ၍ သတ်ခဲ့ဘူးသော
မကောင်းမှုကြောင့် ကျောင်းတော်မှ တရားနာ၍ အပြန် ခိုးသူတို့ချထားခဲ့သော
ဥစ္စာထုပ်၏အနီး၌ သူခိုးဟုရိုးစွပ်လျက် ရိုက်သတ်၍ သေသော မဟာကာလ
ဥပါသကကို အကြောင်းပြု၍....

၁၆၁။ အတ္တနာ ဟိ ကတံ ပါပံ၊ အတ္တင်္ဂံ အတ္တသမ္ဘဝံ၊
အဘိမတ္တတိ ဒုမ္မေခံ၊ ဝဇိရံ ဝါသုမယံ မဏိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဟိ-ကား နိပါတ်)။

အသုမယံ၊ ကျောက်မှဖြစ်သော။ ဝဇိရံ၊ ဝရဇိန်သည်။ မဏိ၊ မှီရာ
ကျောက်ကို။ အဘိမတ္တတိ ဣဝ၊ ထွင်းဖောက်ဖျက်ဆီး လေ သကဲ့သို့။
အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ အတ္တင်္ဂံ၊ မိမိကိုယ်မှ ဖြစ်သော။

အတ္တသမ္ဘဝံ၊ မိမိကိုယ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိသော။ ပါပံ မကောင်းမှုသည်။
ဒုဗ္ဗေရံ၊ မိမိဖြစ်ရာ ပညာမဲ့သောသူကို၊ အဘိမတ္တတိ၊ မွေ့နှောက်ဖျက်ဆီးလေ
၏။ ပြီး၏။

၁၃၂-ဒေဝဒတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်ကို သတ်ခြင်း
ငှာ လုံ့လပြုသော ဒေဝဒတ်၏ များစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ကို
အကြောင်းပြု၍...

၁၆၂။ ယဿ အစ္စန္ဒဒုဿိလုံ၊ မာလုဝါ သာလမိဝေဝါတ္တတံ။
ကရေတိ သော တထတ္တာနံ၊ ယထာ နံ ဣစ္ဆတိဒိသော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုတိယပါဒ၌ တစ်လုံးလွန်။ ဣစ္ဆတိ-ဟု ဒိဃ၊ ယဿကို ယံ အဿဟု ပုဒ်ဖြတ်။

ဩတ္တတံ၊ သစ်ပင်အလုံးကို လွှမ်းဖုံးရစ်ပတ်လျက်တည်သော။ မာလုဝါ၊
မာလောန္ဓယ်သည်။ သာလံ၊ မှီရာသစ်ပင်ကို။ ပါတေတိ ဣဝ၊ လည်းစေသကဲ့
သို့။ အစ္စန္ဒဒုဿိလုံ၊ စင်စစ် သိလမရှိသောသူ၏ အဖြစ် တည်းဟူသော တဏှာ
သည်။ ယံ ပုဂ္ဂလံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဩတ္တတံ၊ လွှမ်းဖုံးရစ်ပတ်လျက် တည်
သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ သော ဒုဿိလဘာဝေဝါ၊ ထိုသိလ
မရှိသောသူ၏ အဖြစ် တည်းဟူသော တဏှာသည်။ အပါယေသု၊ အပါယ်တို့၌။
ပါတေတိ၊ ကျစေ၏။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဒိသော၊ ရန်သူသည်။ ယထာ၊ အကြင်
အကျိုးမဲ့သော အခြင်းအရာဖြင့်။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ တထာ၊ ထိုအကျိုးမဲ့
သော အခြင်းအရာဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ ကို။ ကရေတိ ပြု၏။ ပြီး၏။

၁၃၃-သံသတေဒ ပရိသက္ကန ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ဒေဝဒတ်သည်
သံသတေဒကန်ကို ပြုတည်သည်ဟု ရဟန်းတို့ လျှောက်သည်ကို ကြားသိတော်
မူ၍...

၁၆၃။ သုတရံ သာဓုနာ သာဓု၊ သာဓု ပါပေန ဒုက္ကရံ။
ပါပံ ပါပေန သုကရံ၊ ပါပ မရိယေဟိ ဒုက္ကရံ။
ဟု ဥဒါန်းကျူးတော်မူပြီး၍...

၁၆၄။ သုကရာနိ အသာဓုနိ၊ အတ္တနော အဟိတာနိ စ။

ယဉ္ဇေ ဟိတဉ္ဇ သာဓုဉ္ဇ၊ တံ ဝေ ပရမဒုက္ကရံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

သာဓုနာ၊ သူတော်ကောင်းသည်။ သာဓုံ၊ ကောင်းသော အမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်မာသည်။ သာဓုံ၊ ကောင်းသောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုခဲ၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်မာသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းသော အမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ အရိယေဟိ၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပါပံ၊ ကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုခဲ၏။ (ဤဂါထာကား စာကိုယ်၌မပါ)။

အသာဓုနိစ၊ မကောင်းသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အဟိတာနိ၊ စီးပွားမဲ့လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ အမှုတို့တို့။ သုကရာနိ၊ ပြုလွယ်ကုန်၏။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်အမှုသည်။ ဟိတဉ္ဇ၊ အစီးအပွားလည်း ဖြစ်၏။ သာဓုဉ္ဇ၊ ကောင်းလည်း ကောင်း၏။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုအမှုကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပရမဒုက္ကရံ၊ အလွန်ပြုနိုင်ခဲ၏။ (စ-ကားနိပါတ်)။ ပြီး၏။

၁၃၄-ကာလတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကာလမထေရ်၏ အလုပ် အကျွေးဖြစ်သော ဒါယိကာမကြီးကို တရားဟောတော်မူနေစဉ် ကာလမထေရ်သည် မိမိအား ပူဇော်သက္ကာရ သုတ်မည် စိုးသောကြောင့် အရှင်ဘုရား-ဤဒါယိကာမကြီးသည် နံ့နွေးလှ၏။ ခန္ဓာစသည်နှင့် စပ်သော တရားကို ဟောတော်မူပါလင့်ဟု ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ကာလမထေရ်ကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၁၆၅။ ယော သာသနံ အရဟတံ၊ အရိယာနံ ဓမ္မဇီဝိနံ။

ပဋိက္ခောသတိ ဒုဓမ္မဓော၊ ဒိဋ္ဌိ နိဿယ ပါပိကံ။

ဖလာနံ ဣဋ္ဌကဿေဝ၊ အတ္တဃာတာယ ဖလတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ဒါယိကာမကြီးသောတာပန်တည်လေ၏။

အတ္တဃာတာယ-ဟု စာအများရှိကြ၏။

ဒုဓမ္မဓော၊ ပညာမဲ့သော။ ယောနုရော၊ သည်။ ပါပိကံ၊ ယုတ်မာသော။ ဒိဋ္ဌိ၊ အယူကို။ နိဿယ၊ မှီ၍။ ဓမ္မဇီဝိနံ၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေးကုန်သော။ အရဟတံ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်ကုန်သော။ အရိယာနံ၊

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်ကို။ ပဋိက္ခောသတိ၊ တားမြစ်
၏။ တဿ နရဿ၊ ၏။ သာဒိဋ္ဌိ၊ ထိုမကောင်းသော အယူသည်။ ကဋ္ဌကဿ၊ ဝါး
ပင်၏။ ဖလာနိ၊ အသီးတို့သည်။ အတ္တသညာယ၊ မိမိတည်းဟူသော ဝါးပင်ကို
သတ်ခြင်းငှာသာလျှင်။ ဖလတိဣဝ၊ သီးသကဲ့သို့။ အတ္တသညာယ၊ မိမိ တည်း
ဟူသောပုဂ္ဂိုလ်ကိုသတ်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း အလို့ငှာသာလျှင်။ ဖလတိ-နိဗ္ဗတ္တတိ၊
ဖြစ်၏။ ။ (ဖလနိဗ္ဗတ္တိယံ ဘေဒေ အဗျတ္တသဒ္ဓေ။ ဓာတ်နက်)။ ။ ပြီး၏။

၁၃၅-စူဠကာလဥပါသက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကျောင်းမှ တရားနား၍
ပြန်သွားသော စူဠကာလဥပါသကကို ခိုးသူတို့ပစ်ထားခဲ့သော ဥစ္စာထုပ်၏
အနီး၌ဥစ္စာရှင်တို့နှင့်တွေ့၍ ခိုးသူဟုယိုးစွပ်လျက်ချည်နှောင်၍ ယူသွားလေသော်
ရေခပ်သော မာတုဂါမတို့က ခိုးသူမဟုတ်ကြောင်း ပြော၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။
ထိုဒါယကာသည် ဤအကြောင်းကို ဘုရားအား လျှောက်လေသော် ရှေး
ကုသိုလ်ကံကို အမှီပြု၍ လွတ်သည်။ ရေခပ်သော မာတုဂါမတို့ကို အမှီပြု၍
လွတ်သည် မမှတ်လင့်ဟု မိန့်တော်မူ၍....

၁၆၆။ အတ္တနာ ဟိ ကတံ ပါပံ၊ အတ္တနာ သံကိလိဿတိ။

အတ္တနာ အကတံ ပါပံ၊ အတ္တနာဝ ဝိသုဇ္ဈတိ။

သုဒ္ဓိ အသုဒ္ဓိ ပစ္စတ္တံ၊ နာညော အညံ ဝိသောဓယေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုဒါယကာသည် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။

အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ စေကတံ၊ အကယ်၍ ပြုသည်
ဖြစ်အံ့။ အတ္တနာဝ၊ မိမိကိုယ်သည် သာလျှင်။ သံကိလိဿတိ၊ ညစ်ညူးရ၏။
အတ္တနာ၊ သည်။ ပါပံ၊ ကို။ စေနကတံ၊ အကယ်၍ မပြုအပ်သည်ဖြစ်အံ့။ အတ္တနာ၊
မိမိကိုယ်သည်သာကျွန်။ ဝိသုဇ္ဈတိ၊ စင်ကြယ်၏။ သုဒ္ဓိ၊ စင်ကြယ်သော ကုသိုလ်
သည်လည်းကောင်း။ အသုဒ္ဓိ၊ မစင်ကြယ်သော အကုသိုလ်သည် လည်းကောင်း။
ပစ္စတ္တံ၊ အသီးအသီး မနီးနှောသည်သာတည်း။ အညော၊ တပါးသည်။ အညံ၊
တပါးကို။ နဝိသောဓယေ၊ မသုတ်သင်နိုင်။ ။ ပြီး၏။

၁၃၆-အတ္တဒတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်သည် လေးလ
လွန်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူအံ့ဟု အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသည်ရှိသော်
ရဟန်းတို့သည် ဖြစ်သောသံဝေဂ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအထံသို့ လာကြကုန်၏။
အတ္တဒတ္တမထေရ်ကား သက်တော်ထင်ရှားဘုရားရှိခိုက် တရားအမြှိုက်ကိုရလိုက်
အောင်ယူမည်ဟု ကြံစည်လျက် ရဟန်းတရားကိုသာ အားထုတ်၍နေ၏။ ဘုရား
အထံတော်သို့ မသွားမလာကြောင်းကို ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်
ကြလေသော် ခေါ်၍မေးလျှင် စိတ်အကြံကို လျှောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည်
ထိုမထေရ်အား ကောင်းချီးပေး၍ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ...

၁၆၇။ အတ္တဒတ္တံ ပရတ္ထေန၊ ဗဟုနာပိ န ဟာပယေ။

အတ္တဒတ္တ အဘိညာယ၊ သဒတ္တပ္ပသုတော သိယာ။

ကိုဟောတော်မူသည်။

ဗဟုနာပိ၊ များစွာလည်းဖြစ်သော။ ပရတ္ထေန၊ သူတပါး၏စီးပွားကြောင့်။
အတ္တဒတ္တံ၊ အနည်းငယ်သော မိမိ စီးပွားကို။ နဟာပယေ၊ မယုတ်စေရာ။
အတ္တဒတ္တံ၊ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို။ အဘိညာယ၊ သိ၍၊ သဒတ္တပ္ပသုတော၊
မိမိအစီးအပွားများစေသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ပြီး၏။

အတ္တဝဂ္ဂေါ ဒွါဒသမော။

၁၃-လောကဝဂ်

၁၃၇-ဒဟရဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါးသည်
ဝိသာခါဒါယိကာမအိမ်သို့ ဆွမ်းတုဉ်းပေးသွား၏။ ဝိသာခါ၏ မြေးဖြစ်သော
သတို့သမီးသည်လည်း ပွားအေအရာ၌ တည်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ ထိုသတို့
သမီးသည် ရေအိုး၌ မိမိမျက်နှာရိပ်ကိုမြင်၍ ပြုံး၏။ ပဉ္စင်းငယ်သည်လည်း
ပြုံး၏။ သတို့သမီးသည် ဦးခေါင်းပြတ်ပြီးသော သူက ပြုံးသေးသလောဟု
ဆို၏။ ပဉ္စင်းငယ်သည် အမျက်ထွက်၍ နင်လည်း ဦးခေါင်းပြတ်မ၊ နင့်မိဘ
လည်း ဦးခေါင်းပြတ်မပင်တည်းဟု ဆဲရေးလေ၏။ သတို့သမီးငယ်လည်း ငို၍
ဝိသာခါအားပြော၏။ ဝိသာခါသည် နှစ်ယောက်လုံးကိုပင် စိတ်ကျေနပ်အောင်

မတတ်နိုင်။ ထိုခဏ၌ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူလာ၍ ဤအကြောင်းကိုလျှောက်လျှင် ပဉ္စင်းငယ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၆၈။ ဟိနံ ဓမ္မံ န သေဝေယျ၊ ပမာဒေန န သံဝသေ။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိံ န သေဝေယျ၊ န သိယာ လောကဝစုနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ပဉ္စင်းငယ် သောတာပန် တည်လေ၏။

ဟိနံဓမ္မံ၊ ယုတ်သော တရားကို။ န သေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ ပမာဒေန၊ မေ့လျော့သဖြင့်လည်း။ န သံဝသေ၊ မမှီဝဲရာ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိံ၊ မိစ္ဆာအယူကို။ န သေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ လောကဝစုနော၊ လောကကို ကျယ်ပွားစေသည်။ န သိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ။ ပြီး၏။

၁၃၈-သုဒ္ဓေါဒန ဝတ္ထု

နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်းနှင့်တကွ ကပိလဝတ် ပြည်သို့ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံဝင်တော်မူရာ တွင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် လျင်မြန်စွာ နန်းထက်ကဆင်း၍ လားပြီးသော် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်တို့ အသမ္ဘိန္နခတ္တိယ မင်းမျိုးသည် တောင်းစားရိုး မရှိ၊ ကြီးဘိဂုဏ်အင် ဆင်များ၊ မြင်းများ၊ ရွှေရထားများဖြင့် သွားနေကျဖြစ်လျက် မရွံ့မရှက်အိုးခွက်လက်စွဲမျက်နှာမဲ့နှင့် ပြုခဲ့သည့် အမှုကို ပြုတော်မူဘိသည်ဟု လျှောက်ရာတွင် အိမ်စဉ်မပြတ် ဆွမ်းခံဝတ်ကား မချွတ်စေရ သမ္မုဒ္ဓတို့ ဝံသန္ဓယ်စစ် ကျင့်ရိုးဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍--

၁၆၉။ ဥတ္တိဇ္ဇေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ ဓမ္မံ သုစရိတံ စရေ။

ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိံ စ။

၁၇၀။ ဓမ္မဉ္စရေ သုစရိတံ၊ န နံ ဒုစရိတံ စရေ။

ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိံ စ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဥတ္တိဇ္ဇေ၊ သူတစ်ပါးတို့အိမ်ငယ် ရပ်၍ရသောဆွမ်း၌။ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ မမေ့လျော့ရာ။ သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မံ၊ ဆွမ်းခံ အကျင့်ကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ဓမ္မစာရီ၊ ဆွမ်းခံသဖြင့် ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သောသူသည်။

အသ္မိံလောကေ၊ ဤပစ္စုပ္ပန် လောကဉ္စ လည်းကောင်း၊ ပရမိစ၊ တမလ္လန္တိ
လောကဉ္စ လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ နေထိုင်ရ၏။

သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။
ဒုစရိတံ၊ မကောင်းသဖြင့် ကျင့်အပ်သော။ နံ၊ ထိုမသုတော်တရားကို။ နစရေ၊
မကျင့်ရာ။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကိုကျင့်သော သူသည်။ အသ္မိံလောကေ၊ ဤလည်း
ကောင်း။ ပရမိစ၊ ဤလည်းကောင်း။ သုခံ၊ စွာ။ သေတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၁၃၉-ပဉ္စသတ ဝိပဿကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဧတဝနံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော
ရဟန်း ငါးရာတို့သည် မိုးရွာတုန်းကာလ ရေပွက်ကိုမြင်၍ ဤရေပွက်ကဲ့သို့
အတ္တဘောသည်လည်း ဖြစ်၍၊ ပျက်သည်ဟု နှလုံးသွင်းရာတွင် ဂန္ဓကုဋိတို့က၌
နေတော်မူလျက် ရှောင်ခြည်တော်လွှတ်၍ ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ--

၁၇၁။ ယထာ ပုဗ္ဗုဠကံ ပဿေ၊ ယထာ ပဿေ မရိစိကံ။

ဧဝံ လောကေ မဝေက္ခန္တိ၊ မာရုဏဇာ န ပဿတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ။ (မရိစိ
ဟု ဒီသ)။

ပုဗ္ဗုဠကံ၊ ရေပွက်ကို။ ပဿေယထာ၊ ဖြစ်၍ ပျက်သည်ဟု ရှုရာသကဲ့သို့။
လောကံ၊ ခန္ဓာငါးပါးဟုဆိုအပ်သော လောကကို။ ပဿေ၊ ဖြစ်၍ ပျက်သည်
ဟု ရှုရာ၏။ မရိစိကံ၊ မျက်လှည့်ကို။ ဝါ၊ တံလှုပ်ကို။ ပဿေယထာ၊ ထင်သည့်
အတိုင်းမဟုတ်ဟု ရှုရာသကဲ့သို့။ လောကံ၊ ကို။ ပဿေ၊ ထင်သည့်အတိုင်း
မဟုတ်ဟု ရှုရာ၏။ ဧဝံ၊ သို့။ လောကံ၊ ကို။ အဝေက္ခန္တိ၊ ရှုသောရဟန်းကို။
မာရုဏဇာ၊ သေမင်းသည်။ န ပဿတိ၊ မမြင်။ ပြီး၏။

၁၄၀-အဘယရာဇကုမာရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝနံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ၊ ကချေသည်မတစ်ယောက်
သေရာတွင် သောကဖြစ်၍ နေလေသော အဘယ မင်းသားကို ဆုံးမတော်မူ
ခြင်းငှာ--

၁၇၂။ ထေ ပဿထိမံ လောကံ၊ စိတ္တံ ရာဇရထူပမံ။
ယတ္ထ ဗာလာ ဝိသိဒန္တိ၊ နတ္ထိ သင်္ဂေါ ဝိဇာနတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။အဘယမင်းသား သောတာပန် တည်လေ၏။

ထေ၊ လာလတ် ကုန်လော့။ စိတ္တံ၊ ဆန်းကြယ်စွာသော။ ရာဇရထူပမံ၊
မင်း၏ရထားလျှင် ဥပမာရှိသော။ ဣမံ လောကံ၊ ဤလောကကို။ ပဿထ၊
ရှုကြကုန်လော့။ ယတ္ထ၊ အကြင်လောက၌။ ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ဝိသိဒန္တိ၊
နှစ်ကုန်၏။ ဝိဇာနတံ၊ လိမ်မာကုန်သောသူတို့အား။ သင်္ဂေါ၊ ကပ်ငြိခြင်းသည်။
နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ပြီး၏။

၁၄၁ သမ္ဗုဒ္ဓနတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သမ္ဗုဒ္ဓန မထေရ်သည်
ဘာဝနာကို အားမထုတ်ပဲ ကျောင်းပရိပုဏ်ကိုသာ တံမြက်လှည်းလျက် နေ၏။
ရှင်ရေဝတမထေရ် ဆုံးမရာတွင်မှ ဘာဝနာကို အားထုတ်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်။
ဤအကြောင်းကို ဘုရားသိတော်မူရာတွင်....

၁၇၃။ ယောစ ပုဗ္ဗေ ပမဇ္ဇိတွာ၊ ပစ္ဆာ သော န ပုမဇ္ဇတိ။
သောမံ လောကံ ပဘာသေတိ၊ အပ္ပာမုတ္တောဝ စန္ဒိမာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ဘိက္ခု၊ သည်။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးဦးကသာလျှင်။ ပမဇ္ဇိတွာ၊ မေ့လျော့
၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ယောဘိက္ခု၊ သည်။ နပုမဇ္ဇတိ၊ မမေ့လျော့။ အပ္ပာ၊
တိမ်တိုက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သော။ စန္ဒိမာ၊ လ၊ သည်။ ဣမံလောကံ၊ ဤ
ဩကာသလောကကို။ ပဘာသေတိလ္လဝ၊ တောက်ပစေသကဲ့သို့။ သောဘိက္ခု၊
သည်။ ဣမံလောကံ၊ ဤသင်္ခါရလောကကို။ ပဘာသေတိ၊ ဉာဏ်တန်ဆောင်
ဖြင့် မှောင်မရှိရ တောက်ပစေ၏။

ပြီး၏။

၁၄၂-အင်္ဂုလိမာလတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အင်္ဂုလိမာလမထေရ်
ပရိနိဗ္ဗာန် ယူသည်ရှိသော် ဤမထေရ်သည် များစွာသော လူတို့ကို သတ်၍
အဘယ်သို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူမည်နည်းဟု လျှောက်ကြရာတွင်....

ဣန္ဒာသယ-ဝေပေ (ယ) ၁၃၆-၂၂

(ပဉ္စမအကြိမ်)

၁၇၄။ ယဿ ပါပံ ကတံ ကမ္မံ၊ ကုသလေန ဝိဓိယျတိ။
သောမံ လောကံ ပဘာသေတိ၊ အဗ္ဘာ မုတ္တောဝ ဓန္ဓိမာ။

ကို ဟောထော်မူသည်။

ယဿ ဘိက္ခုနော၊ ဇါ။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ပါပံ ကမ္မံ၊ မကောင်းမှု
ကံကို။ ကုသလေန၊ အရဟတ္တမဂ် ကုသိုလ်သည်။ ဝိဓိယျတိ၊ ပိတ်ဆို့အပ်၏။
(ပဟိယတိလည်း ရှိ၏။ ပယ်အပ်၏ပေး)။ အဗ္ဘာ၊ တိမ်တိုက်မှု။ မုတ္တော၊
လွတ်သော။ ဓန္ဓိမာ၊ လှသည်။ ဣမံလောကံ၊ ဤ ဩကာသ လောကကို။
ပဘာသေတိဣဝ၊ တောက်ပစေသကဲ့သို့။ သော ဘိက္ခု၊ သည်။ ဣမံလောကံ၊
ဤသင်္ခါရ လောကကို။ ပဘာသေတိ၊ ဉာဏ်တန်ဆောင်ဖြင့် မှောင်မရှိရ
တောက်ပစေ၏။

ပြီး၏။

၁၄၃-ပေသကာရဓိတု ဝတ္ထု

အဂ္ဂါလဝစေတီ၌ နေတော်မူသော အခါ အာဠဝိ ပြည်သားတို့သည်
ဘုရားရှင်ကိုပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းစားပြီးသော
အဆုံး၌ အနုမောဒနာမပြုပဲ မရဏာနုဿတိကို ပွားလေ့ရှိသော ရက်ကန်း
သည်သမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ငုံ့လင့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေစေ၏။ သတို့သမီး
လည်း အိမ်မှ ရက်ဖောက်ရောက်၍ လာပြီးလျှင် ရက်ဖောက်တောင်းကို အဘ
ထံသို့ ပို့ချေဦးအံ့။ ပြန်မှ တရားတော်ကို နာအံ့ဟု ကြံ၍ သွားမည် ရှိရာတွင်
ဘုရားရှင်သည် သတို့သမီးသွားသည်ရှိသော် ဂတိမမြဲသောပုထုဇဉ်၏အဖြစ်ဖြင့်
သေရလတ္တံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ရွှေမုရိုးစည်နှင့်တူသော လည်တော်ကို ဆန့်
တော်မူ၍ ချမ်းမြေ့ကြည်လင်သော မျက်စိဖြင့် သတို့သမီးကို ကြည့်တော်မူလျှင်
သတို့သမီးသည် အလိုကိုသိ၍ ရွှေတော်သို့လင်း၍ ရှိခိုးလျက် နေလေ၏။ ဘုရား
ရှင်သည် သတို့သမီးငယ် - သင် အဘယ်မှ လာသနည်းဟု မေးလျှင်
တပည့်တော်မ မသိပါဟုလျှောက်၏။ အဘယ်သို့သွားမည်နည်းဟု မေးတော်
မူလျှင် မသိပါဟု လျှောက်၏။ သင်မသိလောဟု မေးတော်မူလျှင် တပည့်
တော်မ သိပါ၏ဟုလျှောက်၏။ သင်သိ၏လောဟု မေးတော်မူလျှင် မသိပါဟု
လျှောက်၏။ ပရိသတ်တို့သည် သတို့သမီးကို ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည်
သတို့သမီးကို ခေါ်၍ သင် ဖြေ အပ်သော ဝကား လေး ခုန်းကို အသေ
အချာ လျှောက်ဦးလော့ မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား - အကျွန်ုပ်သည်

အဘယ်ဘဝမှ လာခဲ့ရမှန်းလည်း မသိပါ။ အဘယ်ဘဝသို့ သွားရမှန်းလည်း မသိပါ။ သေချမည်ကေန်ဟု သိပါ၏။ နေ့သေမည်၊ ညဉ့်သေမည်၊ အဘယ် ကာလဝယ် သေမည်မသိပါဟု လျှောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်လည်း လေးကြိမ် ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ--

၁၇၅။ အန္တဘူတော အယံ လောကော၊ တနုကေတ္တ ဝိပဿတိ။

သကုဏော ဇာလမုတ္တောဝ၊ အပ္ပေါ သဂ္ဂါယ ဂစ္ဆတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။သတို့သမီးသည် သောတာပန် ဖြစ်၍ အဘဝသို့ သွားသည်ရှိသော် ရက်ကန်းလိပ်နှင့်ဆောင်မိ၍ သေလေ၏။

အယံလောကော၊ ဤလူအပေါင်းသည်။ အန္တဘူတော၊ ပညာစက္ခု မစုံ မလင် မမြင်လမ်းပန်း အကာဏ်း အတိသာ ဖြစ်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤလောက၌။ တနုကော၊ အနည်းငယ်မျှသော သူသည်။ ဝိပဿတိ၊ အနိစ္စ အစရှိသည်ကို မြင်၏။ ဇာလမုတ္တော၊ မုဆိုးလက်နက် ပိုက်ကွန်ယက်မှ လွတ်ထွက်နိုင်သော။ သကုဏော၊ ငှက်သည်။ အပ္ပေါဣဝ၊ နည်းသကဲ့သို့။ ဇာလမုတ္တော၊ မရဏ ကွန်ယက် သေမင်းလက်မှ လွတ်၍။ သဂ္ဂါယ၊ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားသောသူသည်။ အပ္ပေါ၊ နည်းလှစွာ၏။

(ဂစ္ဆတိ-ဟူသော အာချာတ်ပုဒ်သည် ကော မေ ဝန္တတိ ပါဒါနိ-၌ ဝန္တတိ ကဲ့သို့ နာမ်ဖြစ်သည်)။ ပြီး၏။

၁၄၄ တိသတိက္ခ၊ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အာဂန္တု ရဟန်း သုံးကျိပ်တို့သည် ဘုရား အထံတော်မှ သာရဏီယ တရားကိုနာ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါ ပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်၍ ကောင်းကင်သို့ သွားကြလေသည်ကို အကြောင်းပြု၍--

၁၇၆။ ဟံသာ ဒိစ္စပထေ ယန္တိ၊ အာကာသေ ယန္တိ ဣဒ္ဓိယာ။

နိယျန္တိ ဓီရာ လောကဗျာ၊ ဇိတွာ မာရံ သဝါဟနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဟံသာ၊ ဟံသာတို့သည်။ အာဒိစ္စပထေ၊ နေ၏လမ်းကြောင်း ကောင်းကင် ခရီး၌။ ယန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ဣဒ္ဓိယာ၊ တန်ခိုးရှိတုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်၌။ ယန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ဓီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။

သဝါဟနံ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွသော။ မာရံ၊ မာရ်နတ်မင်းကို။ ဇိတွာ၊
အောင်၍။ လောကဗျာ၊ လောကဗျာ။ နိယုန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။

၁၄၅-စိဉ္စမာဏဝိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အဟန်
သဏ္ဌာန်ပြု၍ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို သူ့လင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မကောင်းအောင်
စွပ်စွဲသော စိဉ္စမာဏဝိကာမိန်းမယုတ်ကို မြေမျိုလေသည်ဟု ပြောဆိုကြကုန်
သော ရဟန်းတို့အား တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၁၇၇။ ကေံ ဓမ္မံ အတိတဿ၊ မုသာဝါဒဿ ဇန္တုနော။
ဝိတိဏ္ဏပရလောကဿ၊ နတ္ထိ ပါပံ အကာရိယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ကေံ ဓမ္မံ၊ သစ္စာတရားတစ်ခုကို။ အတိတဿ၊ လွန်သော။ မုသာဝါဒဿ၊
ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ ဝိတိဏ္ဏပရလောကဿ၊ တမလွန်
လောကသို့ သက်သော။ ဇန္တုနော၊ သတ္တဝါအား။ အကာရိယံ၊ မပြုမိသော။
ပါပံ၊ မကောင်းမှု ဟူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ပြီး၏။

၁၄၆-အသဒိသဒါန ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကောသလမင်းကြီး
သည် လူအပ်သော အသဒိသဒါန၌ ဝန်တိုစိတ်ရှိ၍ နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်အပ်သော
ကာဠုအမတ်၊ ဝမ်းမြောက်စိတ်ရှိ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မင်းစည်းစိမ်ကိုရသော
ဇုကုအမတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍...

၁၇၈။ နဝေ ကဒရိယာ ဒေဝလောကံ ဝဇန္တိ၊
ဗာလာ ဟဝေ နပ္ပသံသန္တိ ဒါနံ။
ဓိရောဝိ ဒါနံ အနုမောဒမာနော၊
တေနေဝ သော ဟောတိ သုခိ ပရတ္ထ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ရွှေနှစ်ပါဒ ဂါထာသာမည၊ နောက်နှစ်ပါဒ ဣန္ဒဝဇီရာဂါထာ။

ကဒရိယာ၊ ဝန်တိုသော သူတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒေဝလောကံ၊
နတ်ပြည်သို့။ န ဝဇန္တိ၊ မရောက်ကုန်။ ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ဟဝေ၊

စင်စစ်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ နပွသံသန္တိ၊ မချိုးမွမ်းကုန်။ ဓီရောဝ၊ ပညာရှိသော သူသည်သာလျှင်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ အနုမောဒမာနော၊ ဝမ်းမြောက်၏။ တေနော၊ ထိုသို့ ဝမ်းမြောက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင်။ သော ဓီရော၊ သည်။ ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၁၄၇-အနာထပိဏ္ဍိကဿပုတ္တကာလ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနာထပိဏ္ဍိကသုဌေး သည် ကာလမည်သော မိမိသားကို မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ မသွားလိုသော ကြောင့် အသပြာတစ်ထောင်ပေးမည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့သွား၍ တစ်ပုဒ် သော ဂါထာကိုသင်ချေဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ သုဌေးသားသည် ဂါထာကို သင်ရာတွင် သောတာပန်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဘပေးသော အသပြာ တစ်ထောင်ကိုမယူဘဲနေလေ၏။ ဤအကြောင်းကို သုဌေးသည် ဘုရားရှင်အား လျှောက်သော် သောတာပန်တည်ကြောင်းကိုပြ၍ တရားဟောခြင်းငှာ....

၁၇၉။ ပထဗျာ ကေရဇ္ဇေန၊ သဂ္ဂဿ ဂမနေန ဝါ။
သဗ္ဗလောကာဓိပစ္စေန၊ သောတာပတ္တိဖလံ ဝရံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထဗျာ၊ မြေ အပြင် ၌။ ကေရဇ္ဇေန၊ ကေရာဇ် မင်း ပြု သည် ထက် လည်းကောင်း။ သဂ္ဂဿ၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့။ ဂမနေန၊ သွားရသည် ထက် လည်းကောင်း။ သဗ္ဗလောကာဓိပစ္စေန၊ အလုံးစုံသောလောကကို အစိုး ရသည်ထက် လည်းကောင်း။ သောတာပတ္တိဖလံ၊ သောတာပတ္တိ ဖိုလ်သည်။ ဝရံ၊ မြတ်၏။ ။ပြီး၏။

လောကဝဂ္ဂေါ တေရသမော။

၁၄-ဗုဒ္ဓဝဂ်

၁၄၈-မာရဓိတရ ဝတ္ထု

ဗောဓိမဏ္ဍိုင် အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူသော အခါ တဏှာ အရတိ ရာဂါ အမည်ရှိသော မာရ်မင်းသမီး သုံးယောက်တို့သည် အထူးထူး

သြားသြားသော မာတုဂါမဇာဟန်ဝန်ဆင်းလျက် ဘုရားရှင်ကို ကာမဂုဏ်ဖြင့်
 ဖြားယောင်း ပြောဆိုလာကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုနတ်သမီးတို့၏ အမှု
 အရာကို နှစ်သက်တော် မမူသောကြောင့်...

၈၀၈။ ယဿ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊
 ဇိတံမဿ နော ယာတိ ကောစိ လောကေ။
 တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တဂေါစရံ၊
 အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။

၈၀၉။ တဿ ဇာလိနိ ဝိသတ္တိကာ၊
 တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စိနိယဝေ။
 တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တဂေါစရံ၊
 အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။

ဤ ဝေတာလီဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမဂါထာ ဒုတိယပါဒ တလုံးလွန်။ နာဝဇီယတိဟု ဒီသ။ ဇိတံမညှဉ်း
 နိဂ္ဂဟိတိကာ အာရုံ။

ယဿ-ယေန ဗုဒ္ဓေန၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီးသော
 ကိလေသာကို။ နာဝဇီယတိ၊ တဖန် မအောင်အပ်။ (အောင်ဖွယ်မရှိ ဆိုလို
 သည်)။ လောကေ၊ လောက၌။ အဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ ဇိတံ၊ အောင်
 ပြီးသောကိလေသာသည်။ ကောစိ၊ တစုံတခုမျှ။ နောယာတိ၊ အစဉ်မလိုက်။
 အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ အနန္တဂေါစရံ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်စွမ်းဖြင့် အဆုံးမရှိ
 ထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထိုဘုရားရှင်ကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။
 နေဿထ၊ ဆောင်ကုန်အံ့နည်း။

ယဿဗုဒ္ဓဿ၊ အား။ ကုဟိဉ္စိ၊ တစုံတခုသောလောကသို့။ နေတဝေ၊ ဆောင်
 ခြင်းငှာ-ဇာလိနိ၊ ရစ်ပတ်မွေးယှက် ကွန်ယက်နှင့် တူစွာထသော။ ဝိသတ္တိကာ၊
 အဆိပ်လျင်သော သဘောရှိထသော။ ဝါ၊ အထူးသဖြင့် ကပ်ငြိတတ်သော။
 တဏှာ၊ တဏှာသည်။ နတ္ထိ မရှိ။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ အနန္တဂေါစရံ၊ သော။
 အပဒံ၊ ထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ကေနပဒေန၊ ဖြင့်။ နေဿထ၊ အံ့နည်း။

ပြီး၏။

၁၄၉-ဒေဝေါရာဟန ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် တောင်တံခါးအနီး ကဏ္ဍညယျာဉ်စောင့်သည် စိုက်အပ်သော သရက်ပင်ရင်း၌ တိတ္ထိတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ ၇၃ မီးအစရှိသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပြီးသည်အဆုံး၌ နှစ်လှမ်းသုံးဖဝါးဖြင့် တာဝတိံသာသို့ ထက်တော်မူ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပင်၏ အရင်းဝယ် ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာထက်၌ မယ်တော်ဖြစ်ဘူးသော သန္တုသိတနတ်သားကို အကြီးအမှူးပြု၍ တစ်သောင်း သာ စကြာဠာမှလာကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့အား အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ကို ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဟောတော်မူ၍ ဝါကျတ်သော အခါ သိကြားမင်းသည် ဖန်ဆင်းအပ်သော ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားစောင်းတန်းဟု ဆိုအပ်သော စောင်းတန်းသုံးသွယ်ဖြင့် နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ ခြောက်သွင်းသော ရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်လျက် ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သက်သာငိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းတော်မူရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤသို့သော အံ့ဖွယ် တင့်တယ်တော်မူခြင်းကိုမြင်လျှင် န မေ ဒိဋ္ဌော ဣတော ပုဗ္ဗေ-စသော ဂါထာဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ခပ်သိမ်းသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ရှင်ပင်ဘုရားအား အလွန်မြတ်နိုးကြသည်ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဤသို့လျှောက်သည်ကို စကားစပ်ပြု၍ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ...

၁၇၂။ ယေ ဓျာနပ္ပသုတာဓီရာ၊ နေက္ခမ္မုပသမေ ရတာ။
ဒေဝါပိ တေသံ ပိဟယန္တိ၊ သမ္မုဒ္ဓါနံ သတိမတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (တတိယပါဒ တလုံးလွန်။ သတိမတံ-ဟု ဒီဃ)။
ကုဋေသုံးဆယ်သော နတ်တို့အား ဓမ္မာဘိသမယ ဖြစ်၏။

ယေဓီရာ၊ အကြင် ပညာရှိ တို့သည်။ ဓျာနပ္ပသုတာ၊ ဓျာန်၌ လေ့ကျက်ကုန်၏။ နေက္ခမ္မုပသမေ၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း ကိလေသာငြိမ်းခြင်း၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်၏။ သမ္မုဒ္ဓါနံ၊ သစ္စာလေးပါးကို သိကုန်သော။ သတိမတံ၊ လွန်ကဲသော သတိရှိ ကုန်သော။ တေသံ ဓီရာနံ၊ ထိုပညာရှိတို့အား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ သည်လည်း။ ပိဟယန္တိ၊ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။ ။ ပြီး၏။

၁၅၀-ရေကပတ္တနာဂရာဇ ဝတ္ထု

ဗာရာဏသီပြည်ကို အမှီပြု၍ ကုက္ကုဒုနစ်ပင် တို့၏ အနီး၌ သီတင်းသုံး
နေတော်မူသောအခါ ကဏ္ဍပဘုရားရှင် လက်ထက် ရဟန်း ဖြစ်သော အခါ
အာပတ်၌ ကုက္ကုဒုဖြင့် စုတေ၍ နဂါးအဖြစ်သို့ရောက်သော ရေကပတ္တ နဂါး
မင်းသည် လူ့ပြည်၌ဘုရားဖြစ်လျှင် သိရအောင်ဟု မိမိသမီးကို ပါးယုဉ်းပေါ်၌
ထားပြီးသော် “ကိုသု အဓိပတိ ရာဇာ” စသော သီချင်းကိုဆို၍ လခွဲတစ်ကြိမ်
က၊ ဖေ၏။ ဤသီချင်း၏ အဖြေဖြစ်သော သီချင်းကိုသိနိုင်သော ယောက်ျား
အား နဂါးပြည်နှင့် တကွ ငါ့သမီးကို ပေးမည်ဟူ၍လည်း ကြွေးကြော်၏။
ဘုရားသခင်သည် ဥတ္တရလုလင်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဆဒ္ဒါရာ ဓိပတိ ရာဇာ”
စသောသီချင်းတို့ကို ပေးတော်မူ၍ နဂါးအထံသို့ သွား၍သီချေဟု စေလွှတ်
လိုက်၏။ ထိုသီချင်းတို့ကို ဥတ္တရလုလင် သိသည်ရှိသော် နဂါးမင်းကြီးသည်
အလွန်ဝမ်းမြောက်၍ သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်လေပြီ တကား-ဟု မြူးတူး
ရှင်လန်းလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့လာပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား-အကျွန်ုပ်
သည် ကဏ္ဍပဘုရားသာသနာတော်၌ အနှစ်နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး ရဟန်း
တရားကို အားထုတ်ပါလျက် အနည်းငယ်သော ကုက္ကုဒု အကုသိုလ်ဖြင့် နဂါး
အဖြစ်သို့ ရောက်ချေသည်ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုသို့လျှောက်
သည်ကို စကားစပ်ပြု၍ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ...

၁၈၃။ ကိစ္ဆော မနုဿပဋိလာဘော၊ ကိစ္ဆံ မစ္စာန ဇီဝိတံ။
ကိစ္ဆံ သဒ္ဓမ္မသဝနံ၊ ကိစ္ဆော ဗုဒ္ဓါန မုပ္ပါဒေါ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ပထမ ပါဒ၌ တလုံးလွန်)။ ။ ရှစ်သောင်း
လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား ဓမ္မာဘိသမယ ဖြစ်၏။

မနုဿပဋိလာဘော၊ လူ၏အဖြစ်ကို ရခြင်းသည်။ ကိစ္ဆော၊ ငြိငြင်၏။
မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ ကိစ္ဆံ၊ ငြိငြင်၏။
သဒ္ဓမ္မသဝနံ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို နာရခြင်းသည်။ ကိစ္ဆံ၊ ၏။ ဗုဒ္ဓါနံ၊
ဘုရားတို့၏။ မုပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်တော်မူခြင်းသည်။ ကိစ္ဆော၊ ၏။

ပြီး၏။

၁၅၁ - အာနန္ဒပဉ္စ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှေးရှေး ဘုရားရှင်
တို့သည် ဩဝါဒ ပါတိမောဏ် အဘယ်သို့ ပြုလေကုန်သနည်းဟု လျှောက်
ထားသော အရှင်အာနန္ဒ၏ ပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှာ....

၁၈၄။ သဗ္ဗပါပဿ အာကရဏံ၊ ကုသလဿုပသမ္ပဒါ။
သမိတ္တပရိယောဒပနံ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။

၁၈၅။ ခန္တိ ပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ၊
နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ။
န ဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပသာတိ၊
န သမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိဟေဌယန္တော။

၁၈၆။ အနုပဝါဒေါ အနုပသာတော၊ ပါတိမောက္ခေ သံဝရော။
မတ္တညုတာ စ ဘတ္တသ္မိံ၊ ပန္နဉ္စ သယနာသနံ။

ဤသုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမ ဂါထာသာမည၊ ဒုတိယ ဩပစ္ဆန္နသိကာ၊ စတုတ္ထပါဒ၌ တလုံးလွန်
တတိယဂါထာ သဝိပုလော။ နှစ်လုံးလွန်။

သဗ္ဗပါပဿ၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို။ အာကရဏံ၊ မပြုခြင်း လည်း
ကောင်း။ ကုသလဿ၊ ကုသိုလ်ကို။ ဥပသမ္ပဒါ၊ ပြည့်စုံစေခြင်း လည်းကောင်း။
သမိတ္တပရိယောဒပနံ၊ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်စေခြင်း လည်းကောင်း။ ဧတံ၊ ဤသည်
လျှင်၊ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်တည်း။

တိတိက္ခာ၊ သည်းခံခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ ခန္တိ၊ ခန္တိသည်။ ပရမံတပေါ၊
မြတ်သောအကျင့်တည်း။ နိဗ္ဗာနံ၊ ကို။ ပရမံ၊ မြတ်၏ ဟူ၍။ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရား
ရှင်တို့သည်။ ဝဒန္တိ၊ ဟောတော်မူကုန်၏။ ပရူပသာတိ၊ သူတပါးကို ညှဉ်းဆဲ
လေ့ရှိသောသူသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းမည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ ပရံ၊
သူတစ်ပါးကို။ ဝိဟေဌယန္တော၊ ညှဉ်းဆဲသောသူသည်။ သမဏော၊ ရဟန်းမည်
သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။

အနုပဝါဒေါ၊ မစွပ်စွဲ ကျဲရှဲခြင်းသည် လည်းကောင်း။ အနုပသာတော၊
မညှဉ်းဆဲခြင်း၊ မသတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ပါတိမောက္ခေ၊ ပါတိမောက္ခ
သံဝရသီလ၌။ သံဝရောစ၊ စေတနာတော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဘတ္တသ္မိံ၊

ဆွမ်းဘောဇဉ်၌ မတ္တညူတာစ၊ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်းသည်လည်းထောင်း။
မန္တ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော၊ သယနာသနဉ္စ၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာသို့ ကပ်ခြင်းသည်
လည်းကောင်း၊ အဓိစိတ္တေ၊ စိတ်ကို အစိုးရခြင်းဟူသော သမာဓိ၌၊ အာယော
ဂေါစ၊ လုံ့လပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏၊ တေ၊ လျှင်၊ ဗုဒ္ဓါနံ၊ တို့
၏၊ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်တည်း။ ပြီး၏။

၁၅၂ - အနဘိရတိဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မိဘ၊ အမွေဖြစ်သော
အသပြာတစ်ရာကို အမှီပြု၍ သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော် လည်တမျှော်မျှော်
ရှိသော ရဟန်းငယ်တစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြု၍...

၁၀၇။ န ကဟာပဏဝဿေန၊ တိတ္ထိ ကာမေသု ဝိဇ္ဇတိ။

အပ္ပဿဒါ ဒုခါ ကာမာ၊ ဣတိ ဝိညာယ ပဏ္ဍိတော။

၁၀၈။ အပိ ဒိဗ္ဗေသု ကာမေသု၊ ရတိ သော နာဓိဂစ္ဆတိ။

တဏှာက္ခယရတော ဟောတိ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝကော။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ဒုခါ၌ ဂါထာဖြစ်၍ ကကိုချေ
သည်)။ ။ထိုရဟန်းငယ်သည် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။

ကဟာပဏဝဿေန၊ အသပြာမှီး ရွာသဖြင့်လည်း။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်
တို့၌။ တိတ္ထိ၊ ရောင့်ရဲခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ် တို့သည်။
အပ္ပဿဒါ၊ သာယာ အပ်သော သဘော နည်းကုန်၏။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲခြင်း
၏ အကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိညာယ၊ သိ၍။ ဝါ၊ သိသော
ကြောင့်။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သာဝကော၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့် ဖြစ်သော။ သော
ပဏ္ဍိတော၊ ထိုပညာရှိသည်။ ဒိဗ္ဗေသု၊ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေသု
အပိ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌သော်လည်း။ ရတိ၊ မွေ့လျော်ခြင်းသို့။ နာဓိဂစ္ဆတိ၊
မရောက်။ တဏှာက္ခယရတော၊ တဏှာကင်းရာ နိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်သည်။
ဟောတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၁၅၃ - အင်္ဂိဒတ္တဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ဆခင်သည် အင်္ဂတိုင်း၊ မဂတိုင်းတို့၏ အကြား တခုသော
သဲစု၌ နေတော်မူသော အခါ တပည့်တို့အား တောတောင်ကို ကိုးကွယ်

ကုန်လော့၊ သစ်ပင်ကို ကိုးကွယ်ကုန်လော့-စသည်ဖြင့် ဆုံးမ၍ နေလေ့ရှိသော အဂ္ဂိဒတ္တရသေ့ကို အကြောင်းပြု၍--

၁၇၉။ ဗဟုံ ဝေ သရဏံ ယန္တိ၊ ပဗ္ဗတာနိ ဝနာနိ စ။
အာရာမရက္ခစေတျာနိ၊ မနုဿာ ဘယတဇ္ဇိတာ။

၁၈၀။ နေတံ ခေါ သရဏံ ခေမံ၊ နေတံ သရဏ မုတ္တမံ။
နေတံ သရဏ မာဂဗ္ဗ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စတိ။

၁၈၁။ ယော စ ဗုဒ္ဓဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ သံဃဉ္စ သရဏံ ဂတော။
စတ္တာရိ အရိယသစ္စာနိ၊ သမ္ပပ္ပညာယ ပဿတိ။

၁၈၂။ ဒုက္ခံ ဒုက္ခသမုပ္ပါဒံ၊ ဒုက္ခဿ စ အတိတ္တမံ။
အရိယဋ္ဌဂီကံ မဂ္ဂံ၊ ဒုက္ခုပဿမဂ္ဂါမိနံ။

၁၈၃။ ဧတံ ခေါ သရဏံ ခေမံ၊ ဧတံ သရဏ မုတ္တမံ။
ဧတံ သရဏ မာဂဗ္ဗ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စတိ။

ဤငါးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။အဂ္ဂိဒတ္တရသေ့ တပည့်တစ်သောင်း နှင့်တကွ ဟေိဘိက္ခုရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ဘယတဇ္ဇိတာ၊ ဘေးဖြင့် ထိတ်လန့် ကုန်သော။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဗဟုံ၊ များစွာကုန်သော။ ပဗ္ဗတာနိစ၊ တောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝနာနိစ၊ တောတို့ကိုလည်းကောင်း။ အာရာမရက္ခစေတျာနိစ၊ အရံ၊ အဓိကရ သစ်ပင်တို့ကို လည်းကောင်း။ စေ၊ စင်စစ်။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ဟူ၍။ ယန္တိ၊ ဆည်းကပ်ကုန်၏။

တထာပိ၊ ထိုသို့ ဆည်းကပ် ကုန်သော်လည်း။ ဧတံ၊ ဤ တောတောင် သစ်ပင်အပေါင်းသည်။ ခေမံ ဘေးကင်းသော။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဧတံ၊ ဤတောတောင် သစ်ပင်အပေါင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ သရဏံ၊ သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဧတံ သရဏံ၊ ဤတော တောင် သစ်ပင်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းကိုးအာဂဗ္ဗ၊ စွဲ၍။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ။ န မုစ္စတိ၊ မလွတ်။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း။ သံဃဉ္စ၊ သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတော၊ ဆည်းကပ်၏။ သော၊ ထိုရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သောသူသည်။

ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသစ္စာ လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခသမုပ္ပါဒ်၊ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာ လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခဿစ အတိက္ကမံ၊ ဒုက္ခကိုလွန်မြောက်ရာ ဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာလည်းကောင်း၊ အရိယံ၊ မြတ်သော၊ အဋ္ဌင်္ဂိကံ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော၊ ဒုက္ခုပသမဂ္ဂံ၊ မိန့်၊ ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ မဂ္ဂံ၊ မဂ္ဂသစ္စာလည်းကောင်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော၊ အရိယသစ္စာနိ၊ အရိယသစ္စာတို့ကို၊ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ၊ ပညာယ၊ မဂ်ပညာဖြင့်၊ ပဿတိ၊ မြင်၏။

တေ၊ ဤရတနာသုံးပါး အပေါင်းသည်။ ခေါ၊ အဟုတ်သဖြင့်။ ခေမံ၊ တေးမရှိသော။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာမည်၏။ တေ၊ ဤ ရတနာသုံးပါးသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော၊ သရဏံ၊ မည်၏။ တေ သရဏံ၊ ဤရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှု။ မုစ္စတိ၊ လွတ်၏။ ။ ပြီး၏။

၁၅၄-အာနန္ဒတ္ထေရပုစ္ဆိတပဉ္စ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ယောက်ျား အာဇာနည်သည် အဘယ်အမျိုး၌ ဖြစ်လေသနည်းဟူမူ ရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်အပ်သော ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ -

၁၉၄။ ဒုလ္လဘော ပုရိသာဇညော၊ န သော သဗ္ဗတ္ထ ဇာယတိ။
ယတ္ထ သော ဇာယတိ ဓိရော၊ တံ ကုလံ သုခ မေဓတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဇာယတိဟု ဒိသ)။

ပုရိသာဇညော၊ ယောက်ျား အာဇာနည် သည်။ ဒုလ္လဘော၊ ရခဲ၏။ သော၊ ထိုယောက်ျားအာဇာနည်သည်။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ခပ်သိမ်းသော အမျိုး၌။ န ဇာယတိ၊ မဖြစ်။ ဓိရော၊ ပညာရှိသော။ သော၊ ထိုယောက်ျားအာဇာနည် သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမျိုး၌။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ တံကုလံ၊ ထို အမျိုး သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝါ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဟုတွာ၊ ၍။ ဇေတိ၊ ကြီးပွား၏။ ။ ပြီး၏။

၁၅၅-သမ္ပဟုဏဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကာမဂုဏ်သည် ချမ်းသာ၏။ မင်း စည်းစိမ်သည် ချမ်းသာ၏ဟု ပြောဆိုကြသော ရဟန်းများကို အကြောင်းပြု၍ -

၁၉၅။ သုခေါ ဗုဒ္ဓါန မုပ္ပါဒေါ၊ သုခါသဒ္ဓမ္မဒေသနာ။
သုခါ သံဃဿ သာမဂ္ဂိ၊ သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်တော်မူခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သဒ္ဓမ္မဒေသနာ၊ သူတော်ကောင်း တရားကို ဟောကြားခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သံဃဿ၊ သံဃာ၏။ သာမဂ္ဂိ၊ ညီညွတ်ခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သမဂ္ဂါနံ၊ ညီညွတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏။ တပေါ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်သည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ ။ပြီး၏။

ဗုဒ္ဓဝဂ္ဂေါ စုဒ္ဓသမော။

ပဌမဘာဏဝါရံ။

၁၅-သုခဝဂ်

၁၅၆-ဉာတိကလဟဝုပ္ပသမန ဝတ္ထု

သက္ကတိုင်၌ နေတော်မူသောအခါ ကပိလဝတ်နှင့် ကောလိယမြို့အကြား ဧတုဟိနိမြစ်တွင် ရေလှယက်ကြကုန်သော လယ်လုပ်သားတို့၏ ငြင်းခုံခြင်းကို အစပြု၍ ခိုက်ရန်ကြိုးစားပြုကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၁၉၆။ သုသုခံ ဝတ ဇီဝါမ၊ ဝေရိနေသု အဝေရိနော။

ဝေရိနေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အဝေရိနော။

၁၉၇။ သုသုခံ ဝတ ဇီဝါမ၊ အာတုရေသု အနာတုရာ။

အာတုရေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အနာတုရာ။

၁၉၈။ သုသုခံ ဝတ ဇီဝါမ၊ ဥဿုကေသု အနုဿုကာ။

ဥဿုကေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အနုဿုကာ။

သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဝေရိနေသု၊ ရန်ရှိကုန်သော သူတို့အထံ၌။ အဝေရိနော၊ ရန်ကင်းကုန်သည် ဖြစ်၍။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သုသုခံ၊ အလွန်ချမ်းသာစွာ။ ဇီဝါမဝတ၊ အသက် ရှည်ကုန်၏တကား။ မနုဿေသု၊ လူတို့သည်။ ဝေရိနေသု၊ ရန်ရှိကုန်စဉ်။ အဝေရိနော၊ ရန်ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝိဟရာမ၊ နေကုန်၏။

အာတုဋေသု၊ ကိလေသဒြဋ် ကျင်နာတတ်သောသူတို့အထံ၌၊ အနုတုရာ၊
ကိလေသဒြဋ် ကျင်နာခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ (နည်းတူပေး)။

ဥဿုကသု၊ ကာမဂုဏ်ကို လုံ့လထုတ်ကုန်သောသူတို့အထံ၌၊ အနုဿုကာ၊
ကာမဂုဏ်ကို လုံ့လထုတ်ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ တို့သည်။ ဝိဟာ
ရာမ၊ နေကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၁၅၇-မာရ ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်သည် ပဉ္စသတ ပုဏ္ဏားရွာ၌ ဆွမ်းခံဝင်သည် ရှိသော် မာရ်နတ်
လှည့်ပတ်သောကြောင့် တစိုးတစိသော ဆွမ်းကိုမျှ မရ၊ မာရ်နတ်သည်လည်း
လမ်းခရီး၌ကြိုဆီး၍ အရှင်ဘုရား- ဆွမ်း မရသောကြောင့် ပင်ပန်းတော်မူ
သလောဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့လျှောက်ရာတွင်...

၁၉၉။ သုသုခံ ဝတ ဇီဝါမ၊ ယေသံ နော နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ။

ပီတိဘက္ခာ ဘဝိဿာမ၊ ဒေဝါ အာဘဿရာ ယထာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ထိုခဏ၌ရောက်လာသော သတို့သမီး ငါးရာတို့သည်
သောတာပန် တည်လေကုန်၏။

ယေသံနော၊ အကြင်ငါတို့အား။ ကိဉ္ဇနံ၊ ကိလေသာဟူသော ကြောင့်ကြ
ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တေမယံ၊ ထိုငါတို့သည်။ သုသုခံ၊ အလွန်ချမ်းသာ
စွာ။ ဇီဝါမဝတ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏တကား။ အာဘဿရာ၊ အာဘဿရာဘုံ၌
ဖြစ်ကုန်သော။ ဒေဝါယထာ၊ နတ်တို့ကဲ့သို့။ ပီတိဘက္ခာ၊ ပီတိလျှင် အစာရှိ
ကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၁၅၈-ကောသလပရာဇယ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကောသလမင်းကြီးသည်
အဇာတသတ်မင်းနှင့် စစ်ထိုးရာဝယ် စစ်ရှုံး၍ နှလုံးမသာယာ ရှိကြောင်းကို
ရဟန်းတို့ပြောဆိုကြသော စကားစပ်တွင်-

၂၀၀။ ဇယံ ဝေရံ ပသဝတိ၊ ဒုက္ခံ သေတိ၊ ပရာဇိတော။

ဥပသန္တော သုခံ သေတိ၊ ဟိတွာ ဇယပရာဇယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဇယံ-ဇယန္တော၊ အောင်သောသူသည်။ ဝါ-ဇယံ၊ အောင်ခြင်းသည်။ ဝေရံ၊ ရန်ကို။ ပသဝတိ၊ ပွားစေ၏။ ပရာဇိတော၊ ရှုံးသောသူသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ။ သေတိ၊ နေရ၏။ ဥပသန္တော၊ ကိလေသာမီး ငြိမ်းလာသူသည်။ ဇယ ပရာဇယံ၊ အောင်ခြင်း ရှုံးခြင်းကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ နေရ၏။ ပြီး၏။

၁၅၉-ကုလဒ်၊ ယက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သတ္တိသမီး တစ်ယောက် ထိမ်မြားမက်လာ ပြုသောနေ့၌ သံဃာတော်နှင့်တကွ ဘုရားရှင်ကိုပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ သတ္တိသားသည်လည်း သတ္တိသမီးကို ဘဝိန်းစိန်းကြည့်လျက် ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့်ကြံ၏။ ဘုရားရှင်သည် သတ္တိသမီး သတ္တိသားတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ...

၂၀၁။ နတ္ထိံ ရာဂသမော အဂ္ဂိ၊ နတ္ထိံ ဒေါသသမော ကလိ။
နတ္ထိံ ခန္ဓသမော ဒုက္ခာ၊ နတ္ထိံ သန္တိ ပရံ သုခံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ သမီးခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် သောတာပန် တည်လေသည်။

ရာဂသမော၊ ရာဂနှင့်တူသော။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ ဒေါသသမော၊ ဒေါသနှင့်တူသော။ ကလိ၊ အပြင်သည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ ခန္ဓသမော၊ ခန္ဓာနှင့်တူသော။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲခြင်း အကြောင်းသည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ သန္တိပရံ၊ နိဗ္ဗာန်ထက် လွန်ကဲသော။ သုခံ၊ ချမ်းသာသည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။

ပြီး၏။

၁၆၀-ဂေါ်နဠုပပါသက ဝတ္ထု

အာဠဝီပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အခါ နွားပျောက်၍ ရွာသော ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် နွားရရှိအိမ်သို့ပြန်ပြီးသော် နွားကိုခြံ၌ သွင်းခဲ့၍ မှတ်သိပ်ဆာလောင်သည် ဖြစ်လျက် ထမင်း မစားရဘဲ တရားနာလိုသော ဆန္ဒအားကြီး၍ ဘုရားအထံတော်သို့ လာ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုယောက်ျားအား ထမင်း အာဟာရကို ကျွေးမွေးစေ၍ မှတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည်ရှိသော် တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ တရားနာသော အဆုံး၌ ထိုယောက်ျားသည် သောတာပန် တည်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဒါယကာကို ထမင်းကျွေးဘိသည်ဟု

ဟန်းတို့ ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ချစ်သားတို့ ဝါသည် ဤဒါယကာ၏ ဥပနိဿယကို မြင်၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ခရီးကို ကြွတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဒါယကာသည်လည်း မွတ်သိပ်ခြင်း နှိပ်စက်၍ တရားတော်ကို နှလုံးမသွင်းနိုင်ရာသောကြောင့် ဤသို့ ကျေးဇူးမဲ့သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍....

၂၀၂။ ဇိဃစ္ဆာ ပရမာ ရောဂါ၊ သင်္ခါရာ ပရမာ ဒုခါ။
တေ ဥတှာ ယထာဘူတံ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ သုခံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဂါထာဖြစ်၍ ဒုခါဟု သံယုတ်မဲ့လျက်ရှိစေ။

ဇိဃစ္ဆာ၊ မွတ်သိပ်ခြင်းသည်။ ပရမာ၊ လွန်ကဲသော။ ရောဂါ၊ အနာမည်၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတို့သည်။ ပရမာ၊ လွန်ကဲသော။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမည်ကုန်၏။ တေ အတ္ထံ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်သည့်အတိုင်း။ ဥတှာ၊ သိ၍။ ပရမံ သုခံ၊ ချမ်းသာတကာတို့ထက် လွန်ကဲသော နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ သစ္စိကဓေတိ၊ မျက်မှောက်ပြု၏။ ။ပြီး၏။

၁၆၁-ပသေနဒီကောသလ စတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဤသို့ လျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ ဆန်တစ်စိတ်ချက် ထမင်းကိုစား၍ မနေသာ၊ မထိုင်သာ ရောဂါ ဥပဋိများ၏၊ ယခုမူကား အရှင်ဘုရား ဩဝါဒဖြင့် တကွမ်းစားမျှလောက် ဆန်ကို ချက်သော အစာဖြင့် ရောင့်ရဲမျှတသောကြောင့် ရောဂါငြိမ်းပေသည်။ ရှေးအခါ တူတော် အဇာတသတ် မင်းသားနှင့် စစ်ဘက်ရသည်၊ သမီးတော် ဝဇီရကုမာရီနှင့် တကွ ကာသိကရွာကို တူတော်အား ပေးလိုက်ရာတွင်မူ စစ်တိုက်ငြိမ်းပေသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်သော ဝါသက ခတ္တိယ မင်းသမီးကို ရ၍ ဘုရားတပည့်သံဃာ တို့နှင့် အကျမ်းတဝင် ဖြစ်ပေသည်ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် မင်းကြီးအား တရားဟောခြင်းငှာ...

၂၀၃။ အာရောဂျာ ပရမာ လာဘာ၊ နန္ဒုဠိ ပရမံ ဓနံ။
ဝိဿာသာ ပရမာ ဉာတိ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ သုခံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပရမာလာဘာ၊ လွန်ကဲသောလတ်ကား။ အာရောဂျာ၊ အနာကင်းသော
အဖြစ်တည်း။ ပယုခိဓနံ၊ လွန်ကဲသောဥစ္စာတား။ သန္တုဋ္ဌိ၊ ရောင့်ရဲခြင်းတည်း။
ပရမာဉာတိ၊ လွန်ကဲသောအဆွေအမျိုးကား။ ဝိဿာသာ၊ အကျွမ်းဝင်သော
သူတည်း။ ပရမံသုခံ၊ လွန်ကဲသောချမ်းသာကား။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်တည်း။
ပြီး၏။

၁၆၂-တိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီပြည်၌နေတော်မူသောအခါ လေးလလွန်သဖြင့်
ပရိနိဗ္ဗာန်စံဆောင်မှုအံ့ဟု အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူမည်ကိုကြား၍ သက်တော်
ထင်ရှား ဘုရားရှိခိုက် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရလိုက်အောင် ကျင့်အံ့ဟု
အားထုတ်သော တိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၀၄။ ပဝိဝေကရသံ ပိတွာ၊ ရသံ ဥပသမဿ စ။

နိဒ္ဒရော ဟောတိ နိပ္ပူပေါ၊ ဓမ္မပီတိရသံ ပိဝံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပဝိဝေကရသံ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ရအပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တည်းဟူသော
အရသာကိုလည်းကောင်း။ ဥပသမဿ၊ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော
နိဗ္ဗာန်၏။ ရသဉ္စ၊ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဟု ဆိုအပ်သော အရသာကို လည်း
ကောင်း။ ပိတွာ၊ သောက်ရသောကြောင့်။ ဓမ္မပီတိရသံ၊ တရားနှင့်ယှဉ်သော
ပီတိတည်းဟူသော အရသာကို။ ပိဝံ-ပိဝန္တော၊ သောက်သောသူသည်။ နိဒ္ဒရော၊
ပူဇန်ခြင်းကင်းသည်။ နိပ္ပူပေါ၊ မကောင်းမှုကင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
တိဿမထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

ပြီး၏။

၁၆၃-သက္ကပဋ္ဌာန ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်သည်၊ ဗေဠုဝရွာ၌နေတော်မူ၍ အာယုသင်္ခါရကို လွတ်တော်
မူပြီးနောက် သွေးဝမ်းသွန်သောအနာ ကပ်ရောက်လေ၏။ သိကြားမင်းသည်
သူနာပြုစုခြင်းငှာ မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့် လာ၍ ခြေတော်ကိုဆုပ်နယ်၏။
အသုနည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ အကျွန်ုပ် သိကြားတည်းဟု လျှောက်၏။
သိကြားမင်း-နတ်တို့ဟူသည်ကား ယူဇနာတစ်ရာကပင် လူတို့အနံ့အဇွေကို မခံ
နိုင်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏။ ငါ့အား အလုပ်အကျွေး ရဟန်းများစွာရှိ၏။ နတ်ရွာသို့
ပြန်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား-သီလတည်းဟူသော ဂုဏ်ရနံ့သည်

ယူဇနာရှစ်သောင်းလေးထောင် မြင်းမိုရ်တောင်ထက်ကပင် မွေးကြိုင်ပါသည်။
အကျွန်ုပ် ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်၍ ဘုရားရှင်၏ မစင်အိုးကို နံသာအိုးကဲ့သို့
ဦးခေါင်ပေါ်ထက် တင်၍ လုပ်ကျွေးလျက် ထောင့်ပျောက်မှု ပြန်လေ၏။
ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ချီးမွမ်းအံ့သြ၍ ပြောဆိုကြရာတွင်...

၂၀၅။ သာဟုဒဿန မရိယာနံ၊ သန္တဝါသော သဒါ သုခေါ။
အဒဿနေန ဗာလာနံ၊ နိစ္စမေဝ သုခိ သိယာ။

၂၀၆။ ဗာလသင်္ဂတိ စာရိဟိ၊ ဝိသ မဒ္ဓါန သောစတိ။
ဒုက္ခော ဗာလေဟိ သံဝါသော၊ အမိတ္တေနဝ သဗ္ဗဒါ။

၂၀၇။ ဓိရာဝ သုခသံဝါသော၊ ဉာတိနံ သမာဂမော။
တသ္မာ ဟိ ဓိရံ ပညဉ္စ၊ ဗဟုဿတဉ္စ ဇောရယံ။

၂၀၈။ သီလဝုတ္တဝတ မရိယံ၊ တံ တာဒိသံ သပ္ပရိသံ။
သုမေဓံ ဘဇေတ နက္ခတ္တပထံ စန္ဒိမာ။

လေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အရိယသဒ္ဓါကြောင့် တလုံးလွန်၊ ဝိသမဒ္ဓါနဟု နိဂ္ဂဟိတလောပ၊ ဇောရယံ၌
ဇရိုဏ်းမနေသော်လည်း ပါဠိတော်ဖြစ်၍ မပြင်သင့်၊ စတုတ္ထကား သုံးပါး
ရှိသော ဂါထာသာပည။

အရိယာနံ၊ သုတော်ကောင်းတို့ကို။ ဒဿနံ၊ ဖူးမြင်ရခြင်းသည်။ သာဟု
သာဓု၊ ကောင်း၏။ သန္တဝါသော၊ သုတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းပေါ်ရ
ခြင်းသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ ဗာလာနံ၊ တို့ကို။
အဒဿနေန၊ မမြင်ခြင်းကြောင့်။ နိစ္စမေဝ၊ အမြဲသာလျှင်။ သုခိ၊ ချမ်းသာ
ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဗာလသင်္ဂတိစာရိ၊ သူမိုက်နှင့် ပေါင်းပေါ်၍ လှည့်လည်သော သူသည်။
(ဟိကား နိပါတ်)။ ဝိသမဒ္ဓါနံ၊ ရှည်မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး။ သောစတိ၊
စိုးရိမ်ရ၏။ ဗာလေဟိ၊ သူမိုက်တို့နှင့်။ သံဝါသော၊ အတူတကွနေခြင်းသည်။
အမိတ္တေန၊ ရန်သူနှင့်။ သံဝါသောဣဝ၊ အတူတကွနေရသကဲ့သို့။ သဗ္ဗဒါ၊
အခါခပ်သိမ်း။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲ၏။ ဓိရာဝ၊ ပညာရှိသည်သာလျှင်။ သုခ-
သံဝါသော၊ ချမ်းသာသော ပေါင်းပေါ်ခြင်း ရှိ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့
နည်းဟူမူကား။ ဉာတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ ဝါ၊ တို့နှင့်။ သမာဂမောဣဝ၊

ပေါင်း ဖော် ရ ခြင်း ကဲ့သို့တည်း။ တသွားဟိ၊ ထိုကြောင့် သာလျှင်။ မိရဉ္စ၊ တည်ကြည်သည်လည်း ဖြစ်သော။ ဗဟုသုတဉ္စ၊ အကြားအမြင်များသည်လည်း ဖြစ်သော။ ဓောရယံဝ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်တည်းဟူသော ဝန်ကို ဆောင်သည်လည်း ဖြစ်သော။

သီလဓုတဝတ်၊ သီလဓုတင် ဖြစ်သော အကျင့်ရှိသော။ အရိယံ၊ မြတ်သော။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သုမေဓံ၊ ကောင်းသော ပညာရှိသော။ သပ္ပုရိသံ၊ သူတော်ကောင်းကို။ စန္ဒိမာ၊ လမ်းသည်။ နက္ခတ္တပထံ၊ ကောင်းကင်ခရီးကို။ ဘဇတိဣဝ၊ ကပ်သကဲ့သို့။ ဘဇေထ၊ မှီဝဲ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ။ပြီး၏။

သုခဝဂ္ဂေါ ပန္နရသမော။

၁၆-ပိယဝဂ်

၁၆၄-တယောဇနပဗ္ဗဇိတ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဂေဟသိတပေမဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ်ကုန်သော သာအဘ၊ သားအမိ ရဟန်း သုံးယောက် တို့ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၀၉။ အယောဂေ ယုဉ္ဇ မတ္တာနံ၊ ယောဂသ္မိံ စ အယောဇယံ။
အတ္ထံ ဟိတွာ ပိယဂ္ဂါဟိ၊ ပိယေ တတ္တာနုယောဂိနံ။

၂၁၀။ မာ ပိယေဟိ သမာဂစ္ဆိ၊ အပ္ပိယေဟိ ကုဒါစနံ။
ပိယာနံ အဒဿနံ ဓုက္ခံ၊ အပ္ပိယာနုဉ္ဇ ဒဿနံ။

၂၁၁။ တသ္မာ ပိယံ န ကယိဇာထ၊ ပိယာပါယော ဟိ ပါပကော။
ဂန္ဓာ တေသံ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ ယေသံ နတ္ထိ ပိယာပိယံ။

သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အယောဂေ၊ အား မထုတ် သင့်သော ဝေသီဂေါစရ အစရှိသည်၌။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ယုဉ္ဇ-ယုဉ္ဇန္တော၊ လုံ့လပြုသည်ဖြစ်၍။ ယောဂသ္မိံ စ၊ အားထုတ်သင့်သော အသုဘ မနသိကာရ စသည်၌။ အယောဇယံ-အယောဇယန္တော၊ လုံ့လ မပြုသည်ဖြစ်၍။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ပိယဂ္ဂါဟိ၊ ချစ်မြတ်နိုးလျက် စွဲလမ်းသောသူသည်။ အတ္တာနုယောဂိနံ၊ အကျိုးစီးပွားကို အားထုတ်သောသူတို့ကို။ ဝါ၊ သူတို့၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုး စီးပွားကို။ ပိယေတိ၊ ငါရမူကား ကောင်းလေစွဟု တောင့်တရ၏။

ပိယေဟိ၊ ချစ်သော သူတို့နှင့်။ မာ သမာဂစ္ဆိ၊ မပေါင်းဖော်လင့်။ အပ္ပိယေဟိ၊ မချစ်သောသူတို့နှင့်လည်း။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ မာ သမာဂစ္ဆိ၊ မပေါင်းဖော်လင့်။ ပိယာနံ၊ ချစ်သောသူတို့ကို။ အဒဿနံ၊ မမြင်ရခြင်းသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ၏။ အပ္ပိယာနံ၊ မချစ်သောသူတို့ကို။ ဒဿနံ၊ မြင်ရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ၏။

တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဗိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ နကယိရာ၊ မပြုရာ။ ဟိ၊ သင့်စွာ။ ပိယာပါယော၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေ့ကွင်းရ ခြင်းသည်။ ပါပကော၊ ယုတ်မာ၏။ ယေသံ၊ အကြင် သူတို့အား။ ပိယာပိယံ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဂန္ထံ၊ ရစ်ထုံးတတ်သော အဘိဇ္ဈာ၊ ကယဂန္ထဗျာပါဒကယဂန္ထတို့သည်။ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ ပြီး၏။

၁၆၅-ကုဋုမ္ပိက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သားသေခြင်းကြောင့် သောကနိပဇ္ဇိတသံဃာတော်တို့ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသော သူကြွယ် တစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြု၍...

၂၁၂။ ပိယတော ဇာယတိ သောကော၊

ပိယတော ဇာယတိ ဘယံ။

ပိယတော ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဇာယတိဟု ဒိသ)။ ။ ထို သူကြွယ်သည် သောတာပန် တည်လေ၏။

ပိယတော၊ ကာမဂုဏ်ကို မြတ်နိုးခြင်းကြောင့်။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ပိယတော၊ ကြောင့်။ ဘယံ၊ ကြောက်ရခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ ၏။ ပိယတော၊ ချစ်ခြင်းမှ။ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ ကင်းလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သောကော၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ ကြောက်ရခြင်းသည်။ ကုတော အတ္ထိ၊ အဘယ်မှာရှိတော့အံ့နည်း။ ပြီး၏။

၁၆၆-ဝိသာခါဒါယိကာမ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မြေးသေ၍ ငိုကြွေးလျက် နေသော ဝိသာခါ ဒါယိကာမကို အကြောင်းပြု၍...

၂၁၃။ ပေမတော ဇာယတိ သောကော၊
 ပေမတော ဇာယတိ ဘယံ။
 ပေမတော ဝိပုမုတ္တဿ၊
 နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပေမတော၊ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကြောင့်။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။
 ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ပေမတော၊ ကြောင့်။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာယတိ၊
 ၏။ ပေမတော၊ ချစ်ခြင်းမှ။ ဝိပုမုတ္တဿ၊ ကင်းလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။
 သောကော၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ ကြောက်ရခြင်းသည်။ ကုတော အတ္ထိ၊
 အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ။ပြီး၏။

၁၆၇-လိစ္ဆဝီ ဝတ္ထု

ဝေသာလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရ၌ နေတော်မူသော အခါ ပြည့်တန်ဆာမ
 တစ်ယောက်ကြောင့် လိစ္ဆဝီခင်းတို့၏ သေကြေပျက်စီးခြင်းကို အကြောင်း
 ပြု၍....

၂၁၄။ ရတိယာ ဇာယတိ သောကော၊
 ရတိယာ ဇာယတိ ဘယံ။
 ရတိယာ ဝိပုမုတ္တဿ၊
 နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ရတိယာ၊ မွေ့လျော်ခြင်းကြောင့်။ သောကော၊ သည်။ ဇာယတိ၊
 ဖြစ်၏။ ရတိယာ၊ ကြောင့်။ ဘယံ၊ သည်။ ဇာယတိ၊ ၏။ ရတိယာ၊ မှ။
 ဝိပုမုတ္တဿ၊ အား။ သောကော၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ သည်။ ကုတော၊
 အတ္ထိ၊ နည်း။ ။ပြီး၏။

၁၆၈-အနိတ္ထိဂန္ဓကုမာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ အနိတ္ထိ
 ဂန္ဓသတို့သားသည် ဖွားမြင်သည်နေ့မှစ၍ မာတုဂါမကိုမမြင်လို မနီးလို။
 အရွယ်ရောက်သော အခါ ရွှေရုပ်နှင့်တူသော မာတုဂါမကိုရ၍ အလွန်

ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထိုဘာတုဂါမ သေဆုံးလေ၍ အနိတ္တိဂန္ဓ သတ္တိသားသည်
သောကနှိပ်စက်သဖြင့် မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထို
သတ္တိသားကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၁၅။ ကာမတော ဇာယတိ သောကော၊

ကာမတော ဇာယတိ ဘယံ။

ကာမတော ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။အနိတ္တိဂန္ဓ သတ္တိသား သောတာပန် တည်
လေ၏။

ကာမတော၊ ကာမဂုဏ်ကြောင့်။ သောကော၊ သည်။ ဇာယတိ၊ ၏။
ကာမတော၊ ကြောင့်။ ဘယံ၊ သည်။ ဇာယတိ၊ ၏။ ကာမတော၊ မှ။ ဝိပ္ပ-
မုတ္တဿ၊ အား။ သောကော၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ သည်။ ကုတော
အတ္ထိ၊ နည်း။ ပြီး၏။

၁၆၉-အညတရုဗြာဟ္မဏဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ခိုတ်ခါနီး သော
လယ်ကို တစ်နှံမျှ မကျန်ရအောင် ရေဖျက်ဆီးသောကြောင့် သောကနှိပ်စက်၍
နေသော အညတရုဗြာဟ္မဏကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၂၁၆။ တဏှာယ ဇာယတိ သောကော၊

တဏှာယ ဇာယတိ ဘယံ။

တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ပုဏ္ဏားသည် သောတာပန် တည်လေ၏။

တဏှာယ၊ တဏှာကြောင့်။ သောကော၊ သည်။ ဇာယတိ၊ ၏။ တဏှာယ၊
ကြောင့်။ ဘယံ၊ သည်။ ဇာယတိ၊ ၏။ တဏှာယ၊ မှ။ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ အား။
သောကော၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ သည်။ ကုတော အတ္ထိ၊ နည်း။

ပြီး၏။

၁၇၀-ပဉ္စသတဒါရက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အရှင်မဟာကဿပ အား မုံ့လှသော သူငယ်ငါးရာတို့ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၁၇။ သီလ ဒဿန သမ္ပန္နံ၊ ဓမ္မဋ္ဌံ သစ္စဝါဒိနံ၊
အတ္တနော ကမ္မကုဗ္ဗာနံ၊ တံ ဇနော ကုရုတေ ပိယံ၊
ကို ဟောတော်မူသည်။

သီလဒဿနသမ္ပန္နံ၊ သီလအမြင်နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဓမ္မဋ္ဌံ၊ လောကုတ္တရာ တရား၌တည်ထသော။ ဝါ၊ ဓာရား၏ တည်ရာ ဖြစ်ထသော။ သစ္စဝါဒိနံ၊ သဒ္ဓါလေးပါးကို ဟောကြား တတ်ထသော။ ဝါ၊ မှန်သော စကားကို ဆိုတတ်ထသော။ အတ္တနော ကမ္မကုဗ္ဗာနံ၊ မိမိအမှုဖြစ်သော သိက္ခာသုံးပါး ကို ပြုတတ်ထသော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဇနော၊ သူသည်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်သည်ကို။ ကုရုတေ၊ ပြုရာ၏။ ။ပြီး၏။

၁၇၁-ကေအနာဂါမိတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ အနာဂါမိမထရိတစ်ပါး ကို တပည့်တို့သည် တရားအထူးကို ရပြီလောဟု လျှောက်၏။ မထရိကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်မှ ပြောအံ့ကြ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ များမကြာ မိစ္ဆေတု၍ သုဒ္ဓါဝါသတံ၌ ဖြစ်လေ၏။ တပည့်တို့သည် အချည်းနှီးသော သေခြင်းဟု ထင်မှတ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ရာတွင် အနာဂါမိ၏အဖြစ်ကို မိန့်တော်မူ၍ -

၂၁၈။ ဆန္ဒဇာတော အနက္ခာတေ၊ မနသာ စ ဖုဋ္ဌော သိယာ။
ကာမေသု စ အပ္ပုဋ္ဌိဗန္ဓစိတ္တော၊ ဥဒ္ဓံ သောတောတိ ဝုစ္စတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(တတိယပါဒ ဆယ့်တစ်လုံး)။

အနက္ခာတေ၊ ဤမည်သောသူ၏ပြည်ဟု မဆိုအပ်သော နိဗ္ဗာန်တရား၌။ ဆန္ဒဇာတော၊ အားကြီးစွာသော အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဖုဋ္ဌောစ၊ နှံ့သည်လည်း။ ဝါ၊ ရောက်သည်လည်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ကာမေသုစ၊ ကာမတစ်ဆယ့်တစ်ဘုံတို့၌လည်း။ အပ္ပုဋ္ဌိဗန္ဓစိတ္တော၊ မကပ်ငြိသော

စိတ်ရှိသည်၊ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏၊ သေးပုဂ္ဂလော၊ ကို၊ ဥဒ္ဓံသောတောတိ၊
အထက် အကနိဋ္ဌဘုံသို့ သွားအံ့သေးပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍၊ ပုစ္ဆတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ပြီး၏။

၁၇၂-နန္ဒိယ ဝတ္ထု

ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝန်တော၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်
နတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူရာတွင် ကျောင်းတကာဖြစ်သော နန္ဒိယဥပါသကာ၏
ယူဇနာ တရာမြင့်သော ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ဘုံပြာသာဒ်ကြီးပေါက်
လင့်သည်ကိုမြင်ခဲ့၍ ဘုရားရှင်အထံသို့ ရောက်လျှင် အရှင်ဘုရား ကောင်းမှုရှိကုန်
သော သူတို့အား မသေမီ နတ်ပြည်၌ ဘုံဗိမာန်ပေါက်ပါမည်လောဟု လျှောက်
၏။ ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် နန္ဒိယဗိမာန်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်တုံလော
ဟု မိန့်တော်မူ၍...

၂၁၉။ စိရပ္ပဝါသိ* ပုရိသံ၊ ဒုရတော သောတ္ထိ* မာဂတံ။

ဉာတိ မိတ္တာ သုဟဇ္ဇာ စ၊ အဘိနန္ဒန္တိ အာဂတံ။

၂၂၀။ တထေဝ ကတပုညမ္ပိ၊ အသ္မာ လောကာ ပရံ ဂတံ။

ပုညာနိ ပဋိဂဏန္တိ၊ ပိယံ ဉာတိ* ဝ အာဂတံ။

ဤ နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

စိရပ္ပဝါသိ*၊ ကြွမြင့်ရှည်စွာ ကွေ့ကွင်း၍နေသော။ ဒုရတော၊ အဝေးမှ။
သောတ္ထိ*၊ ချမ်းချမ်းသာသာ။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ ပုရိသံ၊ ယေးကျား
ကို။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိတ္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း
ကောင်း။ သုဟဇ္ဇာ စ၊ နှလုံးအကျွမ်းဝင်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ အာ
ဂတံ၊ လာသည်ကို။ အဘိနန္ဒန္တိ၊ အလွန်နှစ်လိုက်သကဲ့သို့။

တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ အသ္မာလောကာ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ။ ပရံ၊
တမလွန်ဘဝသို့။ ဂတံ၊ သွားသော။ ကတပုညမ္ပိ၊ ပြုအပ်သော ကောင်းမှု
ရှိသော သူကိုလည်း။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့သည်။ အာဂတံ၊ ရောက်လာ
သော။ ပိယံဉာတိ* ဝ၊ ချစ်လှစွာသော ဆွေမျိုးကိုကဲ့သို့၊ ပဋိဂဏန္တိ၊ ကြိုဆို
ချီးမြှောက်လင့်ကုန်၏။ ပြီး၏။

ပိယဝဂ္ဂေါ သောဋ္ဌသမော၊

၁၇-ကောစဝဂ်

၁၇၃-ရောဟိနီခတ္တိယကညာ ဝတ္ထု

နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနုရုဒ္ဓါမထေရ်၏ နှမတော် ရောဟိနီ မည်သော မင်းသမီးသည် နနာစွဲ၍ ရှက်သောကြောင့် မောင်တော်ထံ မလာဝံ့သည်ကို ခေါ်စေ၍ ဇရပ်ဆောက်လုပ်ခြင်း ကုသိုလ်ကို ပြုလော့ဟု တိုက်တွန်း၏။ ရောဟိနီလည်း ဇရပ်ဆောက်ပြီးလျှင် ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာကိုပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ ဘုရားရှင်သည် ရောဟိနီကို ခေါ်တော်မူ၍ သင်သည် ရွေးအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ မိဖုရားဖြစ်သောဘဝက မောင်းမငယ်တစ်ယောက်ကို အမျက်ထွက်၍ ယားစေတတ်သောအမှုဖြင့် ပြု၍ နှိပ်စက်ခံခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဤရောဂါဖြစ်သည်။ မာန၊ ဒေါသကို ပယ်အပ်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍....

၂၂၁။ ကောဓံ ဇဟေ ဝိပ္ပဇဟေယျ မာနံ၊
သံယောဇနံ သဗ္ဗံ အတိက္ကမေယျ။
တံ နာမရူပသ္မိံ မသဇ္ဇမာနံ၊
အကိဉ္ဇနံ နာနုပတန္တိ ဒုက္ခာ။

ကိုဟောတော်မူသည်။ ။(ဥပဇာတိဂါထာ)။ ။ယောဟိနီလည်း ရောဂါ ပျောက်၍ ရွှေအဆင်းရှိ၏။ သောတာပန်လည်း ဖြစ်၏။

ကောဓံ၊ အမျက်ကို။ ဇဟေ၊ စွန့်ရာ၏။ မာနံ၊ မာန်ကို။ ဝိပ္ပဇဟေယျ၊ စွန့်ရာ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သံယောဇနံ၊ သံယောဇဉ်ကို။ အတိက္ကမေယျ၊ လွန်ရာ၏။ နာမရူပသ္မိံ၊ နာမ်ရုပ်၌။ မသဇ္ဇမာနံ၊ မငြိတွယ်သော။ အကိဉ္ဇနံ၊ ကြောင့်ကြမရှိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲတို့သည်။ နာနုပတန္တိ၊ မကျကုန်။ ။ပြုံး၏။

၁၇၄-အညတရဘိက္ခု ဝတ္ထု

အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျောင်း ဆောက်ရန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော သစ်ပင်ကို ခုတ်လှည်းခြင်းငှာ အားထုတ်၏။ ရုက္ခစိုးနတ်သည် ဗိမာန်ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်ဟု တောင်းပန်၍ မရသော ကြောင့် သနားအောင် သားငယ်ကိုပြု၍ တောင်းပန်ရာတွင် မြှောက်ချီသော

ထားကို မဟန်နိုင်၍ သားငယ်လက်ကိုခုတ်မိ၍ သေဆုံးလေ၏။ ရုက္ခစိုးလည်း
ရဟန်းကိုသတ်လိုလျက် အမျက်ကိုဖြေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လာပြီးသော်
ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ရုက္ခစိုးအား တရားဟော
ခြင်းငှာ....

၂၂၂။ ယော ဝေ ဥပ္ပတိတံ ကောဓံ၊ ရထံ ဘန္တံ ဝါရယေ။
တ မဟံ သာရထိ ဗြူမိ၊ ရသ္မိဂ္ဂါဟော၊ ဣတဏှေ ဇနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ရုက္ခစိုး သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားပေး
အပ်သော ဂန္ဓကုဋိအနီး ဗိမာန်တစ်ခုကိုလည်း ရလေ၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဘန္တံ၊ အလွန်လျင်စွာသွားသော။ ရထံ၊ ရထား
ကို။ ဝါရယေဣဝ၊ ရထားထိန်းမြစ်သကဲ့သို့။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်ပေါ်
လာသော။ ကောဓံ၊ အမျက်ကို။ ဝါရယေ၊ မြစ်စွမ်းနိုင်၏။ တံ၊ ထိုအမျက်ကို
မြစ်စွမ်းနိုင်သောသူကို။ သာရထိ၊ သာရထိဟူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗြူမိ၊
ဟောတော်မူ၏။ ဣတဏှေ၊ အမျက်ကိုမတားနိုင်သော။ ဇနော၊ ပြုကတေ့
ရထားထိန်းအပေါင်းသည်။ ရသ္မိဂ္ဂါဟော၊ ကြိုးကိုင်သာတည်း။ ။ ပြီး၏။

၁၇၅-ဥတ္တရာဥပါသိကာ ဇတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏသုဋ္ဌေးသမီး ဥတ္တရာ
သည်။ မိစ္ဆာအယူရှိသော သုမနသုဋ္ဌေးသားနှင့် ခင်မြတ်သည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်
စောင့်ခွင့်၊ ဒါနပြုခွင့်ကို မရသောကြောင့် အသပြာ တစ်သောင်းငါးထောင်
ဖြင့် သီရိမာမည်သော ပြည့်တန်းဆာမကို လခွဲကာလပတ်လုံး ငှားပြီး လင်၏
အထံ၌ နေစေပြီးသော် မိမိသည် ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်၍ ဘုရားအမှု
ရှိသော သံသာအား အလှပေးလျက် နေ၏။ ပြည့်တန်းဆာမ သီရိမာလည်း
မိမိကိုယ်ကို အိမ်ရှင်မကဲ့သို့ထင်မှတ်၍ ဥတ္တရာကိုငြူစသောကြောင့် ကျိုက်ကျိုက်
ဆူသောဆီပူဖြင့် လောင်း၏။ ဥတ္တရာ၏မေတ္တာကြောင့် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော
ဆီပူသည် ဂေါသီတစန္ဒကဲ့သို့အေးမြ၏။ သီရိမာလည်း ဤအံ့ဖွယ်အရဲကို
မြင်၍ ထိတ်လန့်သောကြောင့် ဥတ္တရာအား တောင်းပန်ဝန်ချ၏။ ဘုရားရှင်လဲ
တောင်းပန်ဝန်ချလော့ဟုဆို၍ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူသောအခါမှ အကြောင်းကို

လျှောက်၍ တောင်းပန် ဝန်ချစေ၏။ ဘုရားရှင်သည် သာဓု-သာဓု ဥတ္တရာဟု ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍....

၂၂၃။ အကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ၊ အသာဓုံ သာဓုနာ ဇိနေ။

ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊ သစ္စေနာလိကဝါဒိနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။သိရိမာနှင့်တကွ မိန်းမ ငါးရာတို့ သောတာပန် ဖြစ်လေကုန်၏။

ကောဓံ၊ အမုက်ထွက်သောသူကို။ အကောဓေန၊ အမုက်မထွက်ခြင်းဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။ အသာဓုံ၊ မကောင်းသော သူကို။ သာဓုနာ၊ သူတော် ကောင်းပြုသဖြင့်။ ဇိနေ၊ ၏။ ကဒရိယံ၊ ဇန်တို့သော သူကို။ ဒါနေန၊ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။ အလိကဝါဒိနံ၊ မဟုတ်မမှန် ပြော ဆိုတတ်သောသူကို။ သစ္စေန၊ မှန်ကန်သော စကားဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

ပြီး၏။

၁၇၆-မဟာမောဂ္ဂလာနပဉ္စ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန် နတ် ပြည်သို့ ဒေသစာရိကြာရာတွင် နတ်သမီး၊ နတ်သားတို့သည် ဘုံဗိမာန်နှင့် စံနေ ကြသည်ကို မြင်ခဲ့သောကြောင့် ဤသို့ လျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား- မှန်သော စကားကို ဆိုကာမျှဖြင့် အမုက်ကို ငြိမ်းစေကာမျှဖြင့် အနည်းငယ် လှူကာမျှ ဖြင့် နတ်ရွာသို့ရောက်၏လောဟု လျှောက်ရာတွင် ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်ကိုယ် တိုင် မြင်ခဲ့ပြီလောဟု မိန့်တော်မူ၍....

၂၂၄။ သစ္စံ ဘဏေ န ကုဇ္ဈေယျံ၊ ဒဇ္ဇာ အပ္ပမ္ပိ ယာစိတော။

ဧတေဟိ တိဟိ ဌာနေဟိ၊ ဂစ္ဆေ ဒေဝါနံ သန္တိကေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ဒေဝါနံ၌ နိဂ္ဂဟိတလောပ)။

သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ ဘဏေ၊ ဆိုရာ၏။ နကုဇ္ဈေယျံ၊ အမုက်မထွက်ရာ။ ယာစိတော၊ သူတစ်ပါးတောင်းအပ်သည်ရှိသော်။ အပ္ပမ္ပိ၊ အနည်းငယ်ကိုလည်း။ ဒဇ္ဇာ၊ လှူရာ၏။ တိဟိ၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဧတေဟိ ဌာနေဟိ၊ ဤအကြောင်း တို့ကြောင့်။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံသို့။ ဂစ္ဆေ၊ ရောက်ရာ ၏။ ။ပြီး၏။

၁၇၇-ဗုဒ္ဓပိတုဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

သာကေတုမြို့၌ နေတော်မူသော အခါ ပုဏ္ဏားကြီး သမီး ခင်ပွန်းမသည် ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်ကတည်းက ပင်လျှင် ချစ်သား- အဘယ်အရပ်သို့ သွား၍ နေသနည်း။ မိဘတို့သည် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ။ ကြည့်ရှုပါဦးလောဟု လျှောက်၍ စုံမက်မြတ်နိုးစွာ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ ဘုရားရှင်ကို တစ်ပါးသောသူတို့ ဖိတ်မန်သည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားကြီးကို ပန်ကြား၍ ဖိတ်မန် ရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ခမည်းတော်၊ မယ်တော်ဟု တွင်၏။ အဝင်းရာ ပတ်လုံး မိဘ၊ ထိုမျှလောက်ပတ်လုံး မိထွေး၊ ဘထွေး ဖြစ်ဘူးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားတရားကို မပြတ်နာ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလေကုန်၏။ အဘယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ရှာလေကုန်သနည်းဟု ရဟန်းတို့လျှောက်ရာတွင်...

၂၂၅။ အဟိံသကာယာ မုနယော၊ နိစ္စံ ကာယေန သံဝုတံ။

တေ ယန္တိ အစူတံ ဌာနံ၊ ယတ္ထ ဂန္ဓာ န သောစရေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အဟိံသကာယာ၊ မညဉ်းဆဲ တတ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သော။ မုနယော၊ အသေကွမုနိ ဖြစ်ကုန်သော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ သံဝုတံ၊ စောင့်စည်း ကုန် သော။ တေ၊ ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည်။ ယတ္ထဌာနေ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန် အရပ်သို့။ ဂန္ဓာ၊ ရောက်၍။ န သောစရေ၊ မှီရိမ်ရကုန်။ အစူတံ၊ ရွှေ့လျော့ခြင်းမရှိသော။ ဌာနံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်အရပ်သို့။ ယန္တိ၊ ရောက် ကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၁၇၈-ပုဏ္ဏဝါသီ ဝတ္ထု

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသော အခါ နေရာခင်း သမ္ပတိကို ရသော မလ္လာမင်းသား ခဗ္ဗသည် လက်ညှိုးကို မီးထွန်းလျက် ရဟန်းတို့ကို လက်ညှိုး မီးရောင်ဖြင့် မိမိနှစ်သက်ရာသို့ ဆောင်၍ နေရာ ခင်း၏။ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေး ကျန်မ ပုဏ္ဏ သည်လည်း စပါးထောင်းရာမှ မြင်၍ ငါ့မှာ ဒုက္ခနိပ်စက်လေ သောကြောင့် မအိပ်ရ။ ဤအရှင်တို့မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အဘယ်ကိုစွဲရှိ၍ နေကြလေ သနည်းဟု ကြံ အောက် မေ့၏။ နံနက်ထ ဌ်လည်း ဆန်ကဲ့တို့ကို ရေဆွတ်၍ မုန့်လက်ကောက် လုပ်၍ မီးပုတ်ပြီးလျှင် ရေခပ်ယင်း စားရန်ဟု

ခါးပိုက်၌ထည့်၍ ရေဆိပ်သို့လာ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူလာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သော် ရိုသေစွာ မုန့်လက်ကောက်လှူ၏။ ဘုရားရှင်လည်း သပိတ်တော်ဖြင့်ခံတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ပုဏ္ဏ-သင် ယမန်နေ့ည ငါတပည့်သားတော်တို့ကို မြင်သဖြင့် အဘယ်သို့ အကြံ ဖြစ်သနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် မိမိအောက်မေ့သောအတိုင်း လျှောက်လေသော် ငါဘုရားတပည့်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း နိုးချပ်ခြင်းနှင့်ယှဉ်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍...

၂၂၆။ သဒါ ဇာဂရမာနာနံ၊ အဟော ရတ္တာ နုသိက္ခိနံ၊

နိဗ္ဗာန မဓိမုတ္တာနံ၊ အတ္တံ ဂစ္ဆန္တိ အာသဝါ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ကျွန်မ သောတာပန် တည်လေ၏။

သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဇာဂရမာနာနံ၊ နိုးချပ်တတ်ကုန်သော။ အဟော ရတ္တာနုသိက္ခိနံ၊ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး သိက္ခာသုံးပါးကို ကျင့်ကုန်သော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ အဓိမုတ္တာနံ၊ ညွတ်ကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ အာသဝါ၊ အာသဝေါတရားတို့သည်။ အတ္တံ၊ ချုပ်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ။(အတ္တ-ကား နာသန အနက်ဟော)။ ။ပြီး၏။

၁၇၉-အတုလျဉ်ပါသက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်ရေငတ မထေရ်ကိုလည်း စကားမပြော တုကိုဘော နေဘိသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သော၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုလည်း အဘိဓမ္မာကို များစွာဟောလွန်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သော၊ ရှင်အာနန္ဒာကိုလည်း စကားနည်းလွန်းသည်ဟုကဲ့ရဲ့သော အတုလျဉ်ပါသကကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၂၇။ ပေါရာဏ မေတံ အတုလျ၊ နေတံ အဇ္ဇတနာမိဝ။

နိန္ဒန္တိ တုဏှိ မာသိနံ၊ နိန္ဒန္တိ ဗဟုဘာဏိနံ။

မိတဘာဏိမ္ပိ နိန္ဒန္တိ၊ နတ္ထိ လောကေ အနိန္ဒိတော။

၂၂၈။ န စာဟု န စ ဘဝိဿတိ၊ န စေတရဟိ ဝိဇ္ဇတိ။

ကေန္တံ နိန္ဒိတော ပေါသော၊ ကေန္တံ ဝါ ပသံသိတော။

၂၂၉။ ယံ ဝေ ဝိညု ပသံသန္တိ၊ အနုဝိစ္စ သုဝေ သုဝေ။

အတ္ထိန္ဒဝိတ္တိ မေဓာဝိ၊ ပညာသီလသမာဟိတံ။

၂၃၀။ နိက္ခံ ဇမ္ဗောနဒဿေဝ၊ ကော တံ နန္ဒိတုံ မရဟတိ။
ဒေဝါပိ နံ ပသံသန္တိ၊ ဗြဟ္မာနာပိ ပသံသိတော။

ဤလေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ အတုလျနှင့်တကွ ခါယကာဂေါဇာ
သောတာပန် တည်လေ၏။

အတုလျ၊ အတုလျ။ တေ၊ ဤ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေးဦးပင်
ဖြစ်၏။ တေ၊ ဤကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်။ အဇ္ဇတနာမိဝ-အဇ္ဇတနံဝေ၊ ယခုကာလမှ
ဖြစ်သည်သာလျှင်။ န၊ မဟုတ်။ တုဏှိမာသိနံ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသော သူကို
လည်း။ နိန္ဒန္တိ၊ ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ဗဟုဘာဏိနံ၊ များစွာ ပြောဟောသောသူကို
လည်း။ နိန္ဒန္တိ၊ ကဲ့ရဲ့၏။ မိတဘာဏိမ္ပိ၊ နှိုင်းရှည့်၍ ပြောဟောလေ့ရှိသော
သူကိုလည်း။ နိန္ဒန္တိ၊ ကုန်၏။ လောကေ၊ လောက၌။ အနိန္ဒိတော၊ အကဲ့ရဲ့
လွတ်သောသူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

န၊ စင်စစ်။ နိန္ဒိတော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော။ ကေန္တံဝါ၊ စင်စစ်မူလည်း။
ပသံသတော၊ ချိုးမွမ်းအပ်သော။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ န စ အဟံ၊
ရှေးဦးလည်း မဖြစ်စဘူး။ န စ ဘဝိဿတိ၊ နောက်ဦးလည်း မဖြစ်လတ္တံ့။ တေ-
ရဟံ၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်၌။ န စ ဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိလည်း မရှိ။

အတ္ထိန္ဒရတ္ထိ၊ မပြတ်သောအကျင့်ရှိသော။ ဝါ၊ မပြတ်သော အသက်
မွေးခြင်း ရှိသော။ မေဓာဝိ၊ ပညာရှိသော။ ပညာသီလသမာဟိတံ၊
ပညာဂုဏ်၊ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ် ရှိသော။ ယံ ပုဂ္ဂလံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို။
ဝိည၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အနုဝိစ္စ၊ စိစစ်၍။ သုဝေ သုဝေ၊
နေ့တိုင်း-နေ့တိုင်း။ ပသံသန္တိ၊ ချိုးမွမ်းကုန်၏။

တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဇမ္ဗောနဒဿ၊ ဇမ္ဗူလူင်ရွှေ၏။ နိက္ခံဗုဒ္ဓံ၊ ဘုရားကို။
ဝါ-တပိဿာကဲ့သို့။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ နိန္ဒိတုံ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ။ အရ-
ဟတိ၊ ထိုက်အံ့နည်း။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒေဝါပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။
ပသံသန္တိ၊ ချိုးမွမ်းကုန်၏။ ဗြဟ္မာနာပိ၊ ဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း။ ပသံသိတော၊
ချိုးမွမ်းအပ်၏။ ပြီး၏။

၁၈၀-ဆဗ္ဗဂ္ဂိယ ဝတ္ထု။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တောင်ဝှေး တဘက်
တစ်ချောင်းထောက်၍ သစ်သားဖိုနပ်ကို စီး၍ စင်္ကြံ သွားကုန်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိ
ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ...

၂၃၁။ ကာယပ္ပကောပံ ရက္ခေယျ၊ ကာယေန သံဝုတော သိယာ။
ကာယဒုစ္စရိတံ ဟိတွာ၊ ကာယေန သုစရိတံ စရေ။

၂၃၂။ ဝစီပကောပံ ရက္ခေယျ၊ ဝါစာယ သံဝုတော သိယာ။
ဝစီဒုစ္စရိတံ ဟိတွာ၊ ဝါစာယ သုစရိတံ စရေ။

၂၃၃။ မနောပကောပံ ရက္ခေယျ၊ မနဿ သံဝုတော သိယာ။
မနောဒုစ္စရိတံ ဟိတွာ၊ မနဿ သုစရိတံ စရေ။

၂၃၄။ ကာယေန သံဝုတာ ဓီရာ၊ အထော ဝါစာယ သံဝုတာ။
မနဿ သံဝုတာ ဓီရာ၊ တေ ဝေ သုပရိသံဝုတာ။

ဤလေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ကာယပ္ပကောပံ၊ ကိုယ်၏ ပျက်စီးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဒုစရိုက်သုံးပါးကို။
ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှု၏။ ကာယေန၊ ကိုယ်နှင့်။ သံဝုတော၊ စောင့်ရှောက်သည်။
သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ကာယဒုစ္စရိတံ၊ ကာယဒုစရိုက်ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ကာယေန၊
ကိုယ်ဖြင့်။ သုစရိတံ၊ သုစရိုက်ကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဝစီပကောပံ၊ နှုတ်၏ ပျက်စီးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဒုစရိုက်လေးပါးကို။
ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှု၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ သံဝုတော၊ သည်။ သိယာ၊ ၏။
ဝစီဒုစ္စရိတံ၊ ကို။ ဟိတွာ၊ ၍။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ သုစရိတံ၊ ကို။ စရေ၊
ကျင့်ရာ၏။

မနောပကောပံ၊ စိတ်၏ ပျက်ခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော ဒုစရိုက်သုံးပါးကို။
ရက္ခေယျ၊ ၏။ မနဿ၊ ဖြင့်။ သံဝုတော၊ သည်။ သိယာ၊ ၏။ မနောဒုစ္စရိတံ၊
ကို။ ဟိတွာ၊ ၍။ မနဿ၊ ဖြင့်။ သုစရိတံ၊ ကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဓီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကာယေန၊ ဖြင့်။ သံဝုတာ၊ စောင့်စည်းကုန်၏။
အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဝါစာယ၊ ဖြင့်။ သံဝုတာ၊ ကုန်၏။ ဓီရာ၊ တို့သည်။
မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ သံဝုတာ၊ စောင့်စည်းကုန်၏။ တေ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။
ဝေ၊ စင်စစ်။ သုပရိသံဝုတာ၊ ကောင်းစွာ ထက်ဝန်းကျင်မှ စောင့်စည်းကုန်၏။

ကောဝေဂ္ဂေါ သတ္တရသမော။

ပြီး၏။

၁၈ မဏဝဂ်

၁၈၁-ဂေါသာတကပုတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းစောင့်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်တွင် နွား
 ဆတ်၍ အသက်မွေးသောသူ၏ သားသည် အပေသေခါနီးကာလ၌ နွားကဲ့သို့
 အော်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သည်ကို မြင်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ထွက်ပြေး
 လျက် ရွှေပန်းထိမ်အတတ်ကိုသင်ပြီးလျှင် သားမယားမွေး၍ နေ၏။ ထိုရွှေပန်း
 ထိမ်သည်၏ သားသမီးတို့သည် အရွယ်ရောက်သော အခါ သာဝတ္ထိပြည်သို့
 လာ၍ နေလေကုန်၏။ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်၏။ ဘုရားအမှုရှိသော
 သံဃာကိုပင်၍ အိုမင်းမစွမ်းရှိသော အဘကို ခေါ်၍ တရားနာစေ၏။ ဘုရား
 ရှင်သည် အနုမောဒနာ ပြုသောအားဖြင့် တရားဟောခြင်းငှာ...

၂၃၅။ ပဏ္ဍုပလာသောဝ ဒါနိသိ၊ ယမပုရိသပိ စ တေ ဥပဋ္ဌိတာ။
 ဥယျောဂမုခေစ တိဋ္ဌသိ၊ ပါထေယျမိ စ တေ န ဝိဇ္ဇတိ။

၂၃၆။ သော ကရောဟိ ဒိပ မတ္တနော၊ ခိပ္ပံ ဝါယမ ပဏ္ဍိတော ဘဝ။
 နိဒ္ဒန္တမလော အနဂ်ဏော၊ ဒိဗ္ဗ မရိယဘူမိ ဥပေဟိသိ။

၂၃၇။ ဥပနိတဝယောစ ဒါနိသိ၊ သမ္ပယာတော ယမဿ သန္တိကေ။
 ဝါသော တေ နတ္ထိ အန္တရာ၊ ပါထေယျမိ စ တေ န ဝိဇ္ဇတိ။

၂၃၈။ သော ကရောဟိ ဒိပ မတ္တနော၊ ခိပ္ပံ ဝါယမ ပဏ္ဍိတော ဘဝ။
 နိဒ္ဒန္တမလော အနဂ်ဏော၊ န ပုန ဇာတိဇ္ဇရံ ဥပေဟိသိ။

ဤ လေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။အဘဖြစ်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်
 လည်း အနာဂါမ် ဖြစ်လေ၏။ ။(ဝေတလိဂါထာ)။

ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပဏ္ဍုပလာသောဝ၊ ဖက်ရွက်ရှောက်ကဲ့သို့။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ
 တကား။ ယမပုရိသပိစ၊ သေမင်းတမန်တို့ သည်လည်း။ တေ၊ သင့်အား။
 ဥပဋ္ဌိတာ၊ အနီး၌ တည်လာကုန်၏။ ဥယျောဂမုခေစ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း အဝ
 ၌လည်း။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်၏။ တေ၊ သင့်အား။ ပါထေယျမိစ၊ ရိက္ခာသည်
 လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိချေတကား။

သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒိပံ၊ မှီခိုရာကျွန်းကြီးသဖွယ်
 ဖြစ်သောကုသိုလ်ကို။ ဝါ၊ ဆီမီးကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။
 ဝါယမလုံ့လပြုလော့။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။ နိဒ္ဒန္တမလော၊

ထုတ်အပ်ပြီးသော အညစ်အကြေး ရှိသည်ဖြစ်၍။ အနက်ဏော၊ ကိလေသာ ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အရိယဘူမိ၊ အရိယာတို့နေရာဖြစ်သော။ ဒိဗ္ဗံ၊ သုဒ္ဓါဝါသ တုံတို့သို့။ ဥပေဟိသိ၊ ကပ်လေလော့။

ဒါနိ၊ ယခု။ ဥပနိတဝေယာဝ၊ ဆုတ်ယုတ်သောအရွယ်ရှိသည်သလျှင်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယဿ၊ သေမင်း၏။ သန္တိကေ၊ အထံသို့။ သမ္ပယာတော၊ သွားချိန်ရောက်ပြီ။ တေ၊ သင်အား။ အန္တရာ၊ အကြား၌။ ဝါသော၊ ဆိုင်း လင့်၍ နေခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တေ၊ သင်အား။ ပါထေယျမ္ပိစ၊ ရိက္ခာ သည်လည်း။ နံ ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒိဗ္ဗံ၊ ကိုးကွယ်ရာကျွန်းကြီး သဖွယ်ဖြစ်သော ကုသိုလ်ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ ဒိဗ္ဗံ၊ လျင်စွာ။ ဝါယာမ၊ လုံ့လပြုလော့။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။ နိဒ္ဒန္တမလော၊ ထုတ်အပ်သော အညစ်အကြေးရှိသည်ဖြစ်၍။ အနက်ဏော၊ ကိလေသာကင်းသည် ဖြစ်၍။ ပုန၊ တဖန်။ ဇာတိဇ္ဇရံ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိခြင်းသို့။ န ဥပေဟိသိ၊ မရောက်လင့်။ ။ပြီး၏။

၁၈၂-အညတရဗြဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရတန်းတို့ ဆွမ်းခံဝင် အံ့သောငှာ သင်္ကန်းရုံရာအရပ်၌ မြက်သုတ်သင်ခြင်း သဲဖြူခင်းခြင်း၊ မဏ္ဍပ် ဆောက်ခြင်းကိုပြုသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် စရပ် သာဓုခေါ်အံ့သောနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတို့ကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ ဘုရားရှင်သည် အနု မောဒနာပြုခြင်းငှာ....

၂၃၉။ အနုပုဗ္ဗေန မေဓာဝီ၊ ထောက် ထောက် ခဏေ ခဏေ။

ကမ္မာရာ ရဇတဿေဝ၊ နိဒ္ဒမေ မလ မတ္တနော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ပုဏ္ဏား သောတာပန် တည်လေ၏။

ကမ္မာရာ၊ ပန်းထိမ်သည်သည်။ ရဇတဿ၊ ငွေ၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေး ကို။ နိဒ္ဒမေဣဝ၊ တဖြည်းဖြည်း ထုတ်သကဲ့သို့။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ ထောက် ထောက်၊ အတန်ငယ် အတန်ငယ်။ ခဏေ ခဏေ၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သန္တာနော၊ သန္တာန်၌။ ဝိဇ္ဇမာနံ၊ ထင်ရှားရှိသော။ မလံ၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးကို။ နိဒ္ဒမေ၊ တဖြည်းဖြည်း ထုတ်ရာ၏။ ။ပြီး၏။

၁၈၃ - တိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ တိဿမထေရ်သည် နှမက ကပ်သော သင်္ကန်းသစ်ကို နက်ဖြန်ရုံအံ့ဟု ခေါက်၍ သင်္ကန်းတန်း၌ တင်ထားပြီးသော် ထိုခဏ၌ ရောက်သော ရောဂါဖြင့် သေ၍ သင်္ကန်း၌ တပ်သော တဏှာကြောင့် ထိုသင်္ကန်း၌ သင်္ကန်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းဝေဖန် အံ့သောကာလ သင်္ကန်းပေါ်၌ ပြေးသွား၍ ငါးသင်္ကန်းကို မလှယက်ကုန်လင့် ဟု မြည်တမ်းသည်ကို ဘုရားရှင် ကြားသိတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်လွန်မှ သင်္ကန်းကို ဝေဖန်ကြလော့ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် သင်္ကန်းဘဝမှ စုစော၍ တုသိဘာနတ်ဘုံ၌ ဖြစ်လေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ခုနစ်ရက်လွန်မှ ဝေဖန်ရ သနည်းဟု ရဟန်းတို့ မေးလျှောက်သော် ဤအကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၍....

၂၄၀။ အယသာဝ မလံ သမုဋ္ဌာယ၊
တတုဋ္ဌာယ တမေဝ ခါဒတိ။
ဧဝံ အတိဇောန စာရိနံ၊
သာနိ ကမ္မာနိ နယန္တိ ဒုဂ္ဂတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဝေတာလီ ဂါထာ။ သမုဋ္ဌာယဟု ရသန္တနှင့် ဂိုဏ်းသင့်။ ဋ္ဌာ... ဟူ၍ အာဒိဃ နှင့်သာ ရှိကြသည်။ စတုတ္ထပါဒ တလုံးလွန်။

မလံ၊ သံချေးသည်။ အယသာဝ၊ သံမှသာလျှင်။ သမုဋ္ဌာယ၊ ဖြစ်၍။ တတော၊ ထိုသံမှ။ ဥဋ္ဌာယ၊ ထ၍။ တံ ယေဝ၊ ထိုသံကိုသာလျှင်။ ခါဒတိ ယံသာ၊ စားသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ အတိဇောန စာရိနံ၊ ပစ္စည်း လေးပါး၌ ပစ္စဝေက္ခဏာကိုလွန်၍ ကျင့်သောရဟန်းကို။ သာနိ ကမ္မာနိ၊ မိမိ အမှု အကုသိုလ် တရားတို့သည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့။ နယန္တိ၊ ဆောင် ကုန်၏။

(ဇောနာ ဝုစ္ဆန္တိ စတ္တာရော ပစ္စယာ၊ အဋ္ဌကထာ)။ ။ ပြီး၏။

၁၈၄ - လာဠုဒါယိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ လာဠုဒါယိ မထေရ်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့ကို ငြူစု၍ မိမိကိုယ်ကို

တရားဟောတတ်ဟန် ပြောဆို၍ တရားဟောခါနီး၌ ဟောစရာတရား တစ်ခုကိုမျှ ရွာမရ၍ အရှက်ကြီးကွဲသည်ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၄၁။ အသဇ္ဈာယ မလာ မန္တာ၊ အနုဋ္ဌာန မလာ သရာ။
မလံ ဝဏ္ဏဿ ကောသဇ္ဇံ၊ ပမာဒေါ ရက္ခတော မလံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

မန္တာ၊ အတတ်ပညာတို့သည်။ အသဇ္ဈာယမလာ၊ မသရဇ္ဈာယ် ခြင်းလျှင် အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ သရာ၊ အိမ်တို့သည်။ အနုဋ္ဌာနမလာ၊ မပြု မပြင် မသုတ်သင်ခြင်းဟူသော အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ ကောသဇ္ဇံ၊ ပျင်းရိခြင်းသည်။ ဝဏ္ဏဿ၊ အဆင်း၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေး မည်၏။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ရက္ခတော၊ စောင့်ရှောက်ခြင်း၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေးမည်၏။
ပြီး၏။

၁၀၅-အညတရကုလပုတ္တ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေလေ့ မှုသောအခါ အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိမိမယား လွန်ကြူး၍ကျင့်သည်ကို နှလုံးမသာမယာရှိ၍ ရတနာသုံးပါးအထံသို့ မဆည်းကပ်နိုင်လေသဖြင့် တနေ့သ၌ ဘုရားအထံသို့ ကပ်၍ အကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုဒါယကာကို ဆုံးမခြင်းငှာ....

၂၄၂။ မလိတ္ထိယာ ဒုစ္စရိတံ၊ မစ္ဆေရံ ဒဒတော မလံ။
မလာ ဝေ ပါပကာ ဓမ္မာ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမ္ပိ စ။

၂၄၃။ တဒတာ မလာ မလတရံ၊ အဝိဇ္ဇာ ပရမံ မလံ။
တေ မလံ ပဟန္တာန၊ နိဗ္ဗလာ ဟောထ ဘိက္ခုဝေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုစ္စရိတံ၊ လွန်ကြူး၍ ကျင့်ခြင်းသည်။ လိတ္ထိယာ၊ မိန်းမ၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေးမည်၏။ မစ္ဆေရံ၊ ဝန်တိုခြင်းသည်။ ဒဒတော၊ ပေးကမ်းခြင်း၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေးမည်၏။ အသ္မိံလောကေ၊ ဤလောက၌ လည်းကောင်း။ ပရမ္ပိ၊ တစ်ပါးသောလောက၌ လည်းကောင်း။ ပါပကာ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ အကုသိုလ်ဘုရားတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ မလာ၊ အညစ်အကြေးမည်ကုန်၏။

တတောမလာ၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအညစ်အကြေးထက်၊ မလတရံ၊ ညစ်ညူးသော အညစ်အကြေးကို။ ကထေမိ၊ ဟောအံ့။ အဝိဇ္ဇာ၊ အဝိဇ္ဇာသည်။ ပရဓံမလံ၊ လွန်ကဲသောအညစ်အကြေးမည်၏။ တေမလံ၊ ဤအဝိဇ္ဇာဟူသော အညစ်အကြေးကို။ ပဟန္တာန၊ သတ်၍။ ဝါ၊ ပယ်၍။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့သည်။ နိမ္မလာ၊ အညစ်အကြေးကင်းကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လေ့။
ပြီး၏။

၁၈၆-စူဠသရိဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဆေးကုခြင်း စသော နှစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော အနေသနဖြင့် ပစ္စည်းတို့ကိုရှာမှီး၍ အသက်မွေးလေ့ရှိသော စူဠသရိမည်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍—

၂၄၄။ သုဇီဝံ အဟိရိကေန၊ ကာကသုရေန ဓံသိနာ။
ပက္ခန္ဓိနာ ပဂဗ္ဗေန၊ သံကိလိဋ္ဌေန ဇီဝိတံ။

၂၄၅။ ဟိရိမတာ စ ဒုဇီဝံ၊ နိစ္စံ သုစိ ဂဝေသိနာ။
အလီနေနာပုဂဗ္ဗေန၊ သုဒ္ဓါဇီဝေန ပဿတာ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အဟိရိကေန၊ အရွက်မရှိသောရဟန်းသည်။ ကာကသုရေန၊ ကျီးရဲနှင့်တူစွာ ကျင့်သဖြင့် လည်းကောင်း။ ဓံသိနာ၊ သူတစ်ပါးဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးသဖြင့် လည်းကောင်း။ ပက္ခန္ဓိနာ၊ သူတစ်ပါးပြုသည်ကို မိမိပြုယောင်လုပ်၍ ပြုသဖြင့်လည်းကောင်း။ ပဂဗ္ဗေန၊ ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် လည်းကောင်း။ သံကိလိဋ္ဌေန၊ ညစ်ညူးသော အကျင့်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဇီဝိတံ၊ အသက်မွေးခြင်းကို။ ကတာ၊ ပြု၍။ သုဇီဝံ၊ အသက်မွေးလွယ်၏။

ဟိရိမတာစ၊ ရွက်ကြောက်ခြင်း ရှိသော ရဟန်းသည်ကား။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သုစိဂဝေသိနာ၊ စင်ကြယ်သည်ကို ရှာသဖြင့် လည်းကောင်း။ အလီနေနာ၊ မတူနဲ့ သဖြင့်လည်းကောင်း။ အပုဂဗ္ဗေန၊ မကြမ်းကြုတ်သဖြင့် လည်းကောင်း။ သုဒ္ဓါဇီဝေန၊ စင်ကြယ်စွာ အသက်မွေးသဖြင့်လည်းကောင်း။ ပဿတာ၊ သင့်မသင့်ကို မြင်မြော်သဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုဇီဝံ၊ အသက်မွေးခဲယဉ်း၏။ ပြီး၏။

၁၈၇-ပဉ္စပပါသကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျေးငါးတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဉ္စသီလ၊ ပါးကိုတစ်ပါးစီ ထိန်းကြကုန်သော ပဉ္စပါသကာငါးယောက်တို့သည် ပါဏတိပါတာ ဝေရမဏိသည် ခဲယဉ်း၏။ အဒိန္နာဒါနံ ဝေရမဏိသည် ခဲယဉ်း၏ စသည်ဖြင့် ငြင်းခုံကြ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်လေသော် ငါးပါးလုံးပင် ခဲယဉ်းသည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ -

၂၄၆။ ယော ပါဏ မတိပါတေတိ၊ မုသာဝါဒဉ္စ ဘာသတိ။

လောကေ အဒိန္န မာဒိယိ၊ ပရဒါရဉ္စ ဂစ္ဆတိ။

၂၄၇။ သုရာမေရယပါနဉ္စ၊ ယော နရော အနုယုဉ္စတိ။

ဣဇေဝပေသော လောကသ္မိံ၊ မူလံ ခဏတံ အတ္တနော။

၂၄၈။ ဧ ဘော ပုရိသ ဇာနာဟိ၊ ပါပဓမ္မာ အသညတာ။

မာ တံ လောဘော အဓမ္မော စ၊ စိရံ ဒုက္ခာယ ရန္တသု။

ဤသုံးဂါထာကို ဟောတော် မူသည်။ ။ ပဉ္စပါသကာ ငါးယောက်တို့သည် သောတာပန် တည်လေကုန်၏။

အာဒိယိ၌ ဒီဟု-ဒီဃ။ နောက်ဂါထာ ပထမပါဒ တလုံးလွန်။

ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ပါဏံ၊ သတ္တဝါကို။ ဝါ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေကို။ အတိပါတေတိ၊ လျင်စွာချေ၏။ မုသာဝါဒဉ္စ၊ ချစ်ယွင်းသော စကားကိုလည်း။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ လောကေ၊ လောက၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင် မပေးသော သူ့ဥစ္စာကို။ အာဒိယိ၊ ခိုးယူ၏။ ပရဒါရဉ္စ၊ သူတစ်ပါး မယားကိုလည်း။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလာ၏။

ယောနရော၊ သည်။ သုရာမေရယပါနဉ္စ၊ သုရာငါးပါး မေရယ ငါးပါးတို့ကို သောက်ခြင်းကိုလည်း။ အနုယုဉ္စတိ၊ လုံ့လပြု၏။ ယောနရော၊ ဤသူသည်။ ဣဇေဝပေသော လောကသ္မိံ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌ သာလျှင်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ မူလံ၊ ကုသိုလ်မူလကို။ ခဏတံ၊ တူးဖြို၏။

ဘောပုရိသ၊ အိုယောက်ျား။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။ ပါပဓမ္မာ၊ ယုတ်မာသော တရားတို့သည်။ အသညတာ၊ မစောင့်စည်းတတ်ကုန်။ တံ အတ္တာနံ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို။ လောဘောစ၊ လောဘသည်လည်းကောင်း။ အဓမ္မောစ၊ ဒေါသသည်လည်းကောင်း။ စိရံဒုက္ခာယ ကြာမြင့်စွာ ဆင်းရဲခြင်းငှာ။ မာရန္တသု၊ ကျေချက်စေကုန်လင့်။ (ရန္တပါကေ၊ ဓာတ်နက်)။ ပြီး၏။

၁၈၈-တိဿဒဟရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သူတစ်ပါးကို အလှူဒါန ပေးသည်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတတ်သော တိဿပုဉ္ဇင်းငယ်ကို အကြောင်းပြု၍...

၂၄၉။ ဒဒန္တိ ဝေ ယထာ သဒ္ဓံ၊ ယတ္ထ ပသာဒနံ ဇနော။
တတ္ထ ယော မက္ခံ ဘဝတိ၊ ပရေသံ ပါနိဘောဇနော။
န သော ဒိဝါစ ရတ္တိံစ၊ သမာဓိ မဓိဂစ္ဆတိ။

၂၅၀။ ယဿ စေ တံ သမုစ္ဆန္တံ၊ မူလဂစ္ဆံ သမူဟတံ။
သ ဝေ ဒိဝါစ ရတ္တိံစ၊ သမာဓိ မဓိဂစ္ဆတိ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်သည်။

မူလဂစ္ဆံဟု တတိယက္ခရာ ဂ-နှင့်လည်း ရှိကြ၏။

ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ ပသာဒနံ၊ ကြည်ညိုခြင်းကို။ ကထေတိ၊ ပြု၏။ တတ္ထ၊ ထိုကြည်ညိုရာ၌။ ယထာသဒ္ဓံ၊ ကြည်ညိုသည် အားလျော်စွာ။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒဒန္တိ၊ လူကုန်၏။ ပရေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ တတ္ထတသ္မိံ၊ ပါနိဘောဇနော၊ ထိုအဖျော် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးရာ၌။ ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မက္ခံ၊ မျက်နှာ မသာသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဒိဝါစ၊ နေ၌လည်းကောင်း။ ရတ္တိံစ၊ ည၌လည်းကောင်း။ သမာဓိံ၊ သမာဓိကို။ န အဓိဂစ္ဆတိ၊ မရ။

ပါနိဘောဇနောကား သဟဿေယျံကဲ့သို့ သာနညနိဒ္ဒေသနည်းပေးသည်။

ယဿပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ စေ၊ ဤသူတစ်ပါးတို့ အလှူပေးခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ခြင်းဟူသော အကုသိုလ်ကို။ သမုစ္ဆန္တံ၊ ဖြတ်အပ်၏။ မူလသန္တံ၊ အမြစ်ပြတ်ခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ သမူဟတံ၊ နှုတ်အပ်၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒိဝါစ၊ နေ၌ လည်းကောင်း။ ရတ္တိံစ၊ ည၌လည်းကောင်း။ သမာဓိံ၊ ကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ ။ ပြီး၏။

၁၈၉-ပဉ္စဥပါသကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တရားနာစဉ် ငိုက်မျဉ်းလျက်၊ လက်ဖြင့်မြေကို ခြစ်လျက်၊ သစ်ခက်ကို လှုပ်လျက်၊ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လျက်၊ အရိုအသေ ပြုလျက် 'တရားနာကုန်သော ဥပါသကာ

ငါးယောက်တို့အား အခြားမရှိပဲ ဘဝငါးရာပတ်လုံး မြေဘဝ၊ တိဘဝ
မြောက်ဘဝ၊ နက္ခတ်ကြည့်ပုဏ္ဏားဘဝ၊ ဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားဘဝတို့၌၊
ဖြစ်ပွားကြောင်းကို ပြတော်ပြီး၍ တရားဟောခြင်းငှာ...

၂၅၁။ နတ္ထိ ရာဂသမော အဂ္ဂိ၊ နတ္ထိ ဒေါသသမော ဂဟော။
နတ္ထိ မောဟသမံ ဇာလံ၊ နတ္ထိ တဏှာသမာ နဒီ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ရိုးသစ္စာနာသော ဥပါသကာ သောတာပန်
တည်လေ၏။

ရာဂသမော၊ ရာဂနှင့်တူသော။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဒေါသ
သမော၊ ဒေါသနှင့်တူသော။ ဂဟော၊ ဖမ်းတတ်သောသဘောသည်။
နတ္ထိ၊ မရှိ။ မောဟသမံ၊ မောဟနှင့်တူသော။ ဇာလံ၊ ကွန်ရက်သည်။ နတ္ထိ၊
မရှိ။ တဏှာသမာ၊ တဏှာနှင့်တူသော။ နဒီ၊ မြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ပြီး၏။

၁၉၀-မေဏ္ဍကသေဌိ ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်သည် မေဏ္ဍကသူဌေး၊ သူဌေးကတော် စန္ဒပဒုမဒေဝီ၊ သား
ဓနဉ္စယ၊ ချေးမ သုခနဒေဝီ၊ ကျွန်ပုဏ္ဏ၊ ဤကေးင်းမှရှိသောသူ ငါးယောက်
တို့၏ သောတာပန် ဖြစ်အံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍ ဘဒ္ဒိယမြို့
မုလေးတော၌ နေတော်မူသောအခါ မေဏ္ဍက သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား
အထံသို့ ကပ်၍ အရှင်ဘုရား တိတ္ထိတို့သည် ရှင်ပင်ဘုရား အထံသို့ အကျွန်ုပ်
လာသည်ကို တားမြစ်ကြကုန်သည်ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် သူဌေး-
သတ္တဝါတို့မည်သည် သူတစ်ပါးတို့ အပြစ်ကိုသာ မြင်လွယ်သည်။ မိမိအပြစ်ကို
ကား မြင်ခဲကုန်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍...

၂၅၂။ သုဒဿံ ဝဇ္ဇ မညေသံ၊ အတ္တနော ပန ဒုဒ္ဓဿံ။
ပရေသဉ္စိ သော ဝဇ္ဇာနိ၊ ဩဇုဏာတိ ယထာ ဘုသံ။
အတ္တနော ပန ဆာဒေတိ၊ ကလိံ ဝ ကိတဝါ သဌော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အညေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ ဝဇ္ဇံ၊ အပြစ်ကို။ သုဒဿံ၊ မြင်လွယ်၏။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်ကိုကား။ ဒုဒ္ဓဿံ၊ မြင်နိုင်ခဲ၏။ သော-
ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဘုသံ၊ ဖွဲ့ကို။ ဩဇုဏာတိယထာ၊ လွင့်သကဲ့သို့။ ပရေသံ၊

သုတစ်ပါးတို့၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့ကို။ ဩဗုဏာတိ၊ လွှင့်၏။ သဌော၊ ငှက်
မုဆိုးသည်။ ကိတဝါ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ကလံ၊
ပြစ်မှားခြင်းရှိသော မိမိကိုယ်ကို။ ဆာဒေတိဣဝ၊ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ဝဇ္ဇံပန၊ အပြစ်ကိုကား။ ဆာဒေတိ၊ ဖုံးလွှမ်း၏။ ပြီ၊ ဟေ။

၁၉၁-ဥဇ္ဈာနသညိတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သုတစ်ပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့
လေ့ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍...

၂၅၃။ ပရဝဇ္ဇာနုပဿိဿ၊ နိစ္စံ ဥဇ္ဈာနသညိနော။

အာသဝေါ တဿ ဝဇ္ဇန္တိ၊ အာရာ သော အာသဝက္ခယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပရဝဇ္ဇာနုပဿိဿ၊ သုတစ်ပါးတို့ အပြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဥဇ္ဈာနသညိနော၊ ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်ရှိသော။ တဿတိက္ခနော၊
အား။ အာသဝေါ၊ ဘေးရန်တို့သည်။ ဝါ၊ အာသဝေါ လေးပါးတို့သည်။
ဝဇ္ဇန္တိ၊ တိုးပွားကုန်၏။ သော တိက္ခ၊ သည်။ အာသဝက္ခယာ၊ ဘေးရန်
ကုန်ခြင်းမှ။ ဝါ-အာသဝေါကုန်ခြင်းမှ။ အာရာ၊ ဝေး၏။ ပြီ၊ ဟေ။

၁၉၂ သုဘဒ္ဒပရိဗ္ဗာဏေ ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်သည် ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းပင်စုံ ရက်ဥယျာဉ်
ဝယ် ရတနာညောင်စောင်း၌ လျောင်းစက်တော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံခါနီးကာလ
သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် မေးလျှောက်အပ်သော ပြဿနာ သုံးခုကို ဖြေတော်
မူခြင်းငှာ....

၂၅၄။ အာကာသေ ဝါ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏော နတ္ထိ ဗဟိရေ။

ပပဉ္စာဘိရတာ ပဇာ၊ နိပ္ပပဉ္စာ တထာဂတာ။

၂၅၅။ အာကာသေ ဝါ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏော နတ္ထိ ဗဟိရေ။

သင်္ခါရာ သဿတာ နတ္ထိ၊ နတ္ထိ ဗုဒ္ဓါန မိဉ္စိတံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် အနာဂါမ် တည်
လေ၏။

အာကာသေဝါ၊ ကောင်းကင်၌လည်း။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ဗာဟိရေ၊ သာသနာပဉ္စ။ သမဏော၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန်၊ ဖလဋ္ဌာန်ရဟန်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ပဇာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ပပဉ္စာဘိရတာ၊ သံသရာဝဋ်ကို ချဲ့ထွင်တတ်
သော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မွေ့လျော်တတ်၏။ တထာဂတာ၊ လာခြင်း
ကောင်းသော ဘုရားရှင်တို့သည်။ နိပ္ပပဉ္စာ၊ ပပဉ္စတရား သုံးပါးကင်းကုန်၏။

အာကာသေဝါ၊ ၌လည်း။ ပဒံ၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဗာဟိရေ၊ သာသနာပ
ဉ္စ။ သမဏော၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန်၊ ဖလဋ္ဌာန် ရဟန်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သဏတာ၊ မြ
ကုန်သော။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ နတ္ထိ-န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊
တို့အား။ ဣဉ္စိတံ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပြီး၏။

မလဝဂ္ဂေါ အဋ္ဌာရသမော။

၁၉-ဓမ္မဋ္ဌဝဂ်

၁၉၃-ဝိနိစ္ဆယမဟာမတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တံစိုးစား၍ မဖြောင့်
မယား တရားစီရင်ကုန်သော အမတ်ကြီးတို့ကို အကြောင်းပြု၍...

၂၅၆။ န တေန ဟောတိ ဓမ္မဋ္ဌော၊ ယေနတ္ထံ သာဟသာ နယေ။
ယော စ အတ္ထံ အနတ္တဉ္စ၊ ဥဘော နိစ္ဆေယျ ပဏှိတော။

၂၅၇။ အသ.ဟသန ဓမ္မေန၊ သမေန နယတိ ပရေ။
ဓမ္မဿ ဂုတ္တော မေဓဝီ၊ ဓမ္မဋ္ဌောတိ ပဝုစ္စတိ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယေန၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့်။ အတ္ထံ၊ ဆုံးဖြတ်အပ်သော သဘော
ကို။ (ယေနနုလည်းရှိ၏။ အနု၊ တရားကို။ ။ ဥသင်္ကောက်နှင့် လိုသည်။ အနု
အဘိယောဒဂ။ ဓာတ်၊ က်)။ သာဟသာ၊ ချွတ်ယွင်းသောအားဖြင့်။ နယေ၊
ဆုံးဖြတ်၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ မတော်မတရား တံစိုးစား၍ ဆုံးဖြတ်
ခြင်းကြောင့်။ ဓမ္မဋ္ဌော၊ တရား၌တည်သောသူ မည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။
ယော စ ပဏှိတော၊ သည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို လည်းကောင်း။ အနတ္တဉ္စ၊
အကျိုးမဲ့ကို လည်းကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးစုံတို့ကို။ နိစ္ဆေယျ၊ ဆုံးဖြတ်၍။

အသာဟသေန၊ မချွတ်ယွင်းသောအားဖြင့်။ သမေန၊ ညီညွတ်သော၊ ဓမ္မေန၊ တရားဖြင့်။ ပရေ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို။ နယတိ၊ ဆောင်၏။ ဝါ၊ အောင်ခြင်း ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဓမ္မဿ၊ တရားကို။ ဂုတ္တော၊ စောင့်တတ်သော။ မေဓဝီ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ သော ပဏ္ဍိတော၊ ကို။ ဓမ္မဋ္ဌောတိ၊ တရား၌တည်သော သူဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ပြီး၏။

၁၉၄-ဆဗ္ဗဂ္ဂိယ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မိမိကိုယ်ကို ပညာရှိ လူလိမ်မာဟုပြောဆိုလေ့ရှိကုန်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍...

၂၅၈။ နတေန ပဏ္ဍိတော ဟောတိ၊ ယာဝတာ ဗဟုဘာသတိ။
ဓေမိ အဝေရီ အာယော၊ ပဏ္ဍိတောတိ ပဝုစ္စတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့်။ ဗဟု၊ များစွာ။ ဘာသတိ၊ စကားပြော၏။ တေန၊ ထိုစကား များကားမျှဖြင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပဏ္ဍိတမည်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဓေမိ၊ ဘေးမရှိသော။ အဝေရီ၊ ရန် မရှိသော။ အာယော၊ ကြောက်ခြင်း မရှိသော။ ဝါ၊ ဘေးကင်းအောင်ပြု တတ်သော။ ပုဂ္ဂလော၊ ကို။ ပုဏ္ဍိတောတိ၊ ဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ၊ ၏။
ပြီး၏။

၁၉၅-ကျေခါနတ္ထေရ ခိဏာသဝ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန္တာ ကျေခါနမထေရ် နေသော တောအုပ်၌ အခြံအရံ ငါးရာစီရှိသော ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင်သော ရဟန်းနှစ်ပါး တရားဟောသောအခါ နတ်တို့သာဓုမခေါ်။ ကျေခါနမထေရ် မြတ်သည် တစ်ခုသော ဥဒါန်း ဂါထာကို ဟောရာတွင်မှ နတ်တို့ သာဓုခေါ် သည်ကို အကြောင်းပြု၍...

၂၅၉။ နတာဝတာ ဓမ္မဓရော၊ ယာဝတာ ဗဟု ဘာသတိ။
ယော စ အပ္ပမ္ဘိ သုတာန၊ ဓမ္မံ ကာယေန ပဿတိ။
သ ဝေ ဓမ္မဓရော ဟောတိ၊ ယော ဓမ္မံ နပ္ပမဇ္ဇတိ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ယာဝတံ၊ အကြင်မျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့်။ ဗဟု၊ များစွာ။
တာသတိ၊ ပြောဟောတတ်၏။ တာဝတံ၊ ထိုသို့ ပြောဟောတတ်ကာမျှ
ဖြင့်။ ဓမ္မဓရော၊ တရားကို ဆောင်တတ်သောသူ မည်သည်။ န ဟောတိ။
မဖြစ်။ ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း။ အပ္ပံ၊ အနည်းငယ်လည်း
ဖြစ်သော။ ဓမ္မံ၊ ကို။ သုတန္တန၊ ကြား၍။ ကာယေန၊ နာမကဿဖြင့်။
ပဿတိ၊ မြင်၏။ ယောစ ပုဂ္ဂလော၊ သည်လည်း။ ဓမ္မံ၊ ကို။ နပ္ပမဇ္ဇတိ၊
မမေ့မလျော့။ သ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မဓရော၊
မည်၏။ ပြီး၏။

၁၉၆-လက္ခဏာဘဒ္ဒိယတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဧတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အလုံး၊ အရပ် ငယ်
သောကြောင့် လက္ခဏာသဒ္ဒါဖြင့် အထူးပြု၍ လက္ခဏာဘဒ္ဒိယ မထေရ်ဟု
တွင်သော ရဟန္တာကို သာမဏေ ထင်မှတ်ကြကုန်သော အရည်ကင် ရဟန်း
သုံးကျိပ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍—

၂၆၀။ န တေန ထေရော သော ဟောတိ၊ ယေနဿ ပလိတံ သိရော။
ပရိပက္ခော ဝယော တဿ၊ မောသ ဇိဏ္ဏေတိ ဝုစ္စတိ။

၂၆၁။ ယမိ သစ္စဉ္စ ဓမ္မော စ၊ အဟိံသာ သံယမော ဒမော။
သု ဝေ ဝန္တမလော ဓိရော၊ သော ထေရေတိ ပဝုစ္စတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့သည် သောတာပန်
တည်လေကုန်၏။

ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။ အဿ၊ ထိုရဟန်း၏။ သိရော၊ ဦးခေါင်းသည်။
ပလိတံ၊ ဖွေး ဖွေး ဖြူ၏။ တေန၊ ထိုဦးခေါင်း ဖွေး ဖွေး ဖြူ ကာ မျှ နှင့်။
သော ဘိက္ခု သည်။ ထေရော၊ ထေရ်မည်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ တဿ
ဘိက္ခုနော၊ ၏။ ပရိပက္ခော၊ ရင့်သော။ ဝယော၊ အရွယ်ကို။ မောသ
ဇိဏ္ဏေတိ၊ အချီးနှိုးအို၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ယမိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ သစ္စဉ္စ၊ သစ္စာကို သိခြင်းသည် လည်းကောင်း။
စ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာ
တရားသည်လည်းကောင်း။ အဟိံသာ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည်လည်းကောင်း။
သံယမော၊ သီလစောင့်စည်းခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဒမော၊ ဣန္ဒြေကို

ဆုံးမခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ဧ။ ဝန္တမလော၊ ပျို့အန်ပြီးသော
အညစ်အကြေးရှိသော။ ခိရော၊ ပညာရှိသော။ သောပုဂ္ဂလော၊ ကို။
ထေရောတိ၊ ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဧ။ ။ပြီး၏။

၁၉၇-သမ္ပဟုလဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သူတစ်ပါးတို့ ပရိသတ်
များသည်ကို ငြူစုကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၆၂။ နဝါက္ကရဏမတ္တေန၊ ဝဏ္ဏပေါက္ခရတာယ ဝါ။
သဒဓုဓူပေါ နရော ဟောတိ၊ ဣဿကိ မစ္ဆရီ သဌော။

၂၆၃။ ယဿ စေတံ သမုဆိန္နံ၊ မူလသစ္ဆံ သမူဟတံ။
သ ဝန္တ ခေါသော မေဓဝီ၊ သဒဓုဓူပေါတိ ဝုစ္စတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဝါက္ကရဏမတ္တေန၊ ကောင်းသော စကားကို ပြောတတ် ကာ မျှဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏပေါက္ခရတာယဝါ သဏ္ဌာန်အဆင်း လှပကာမျှဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဣဿကိ၊ ငြူ စု သော။ မစ္ဆရီ၊ ဝန် တို့ သော။ သဌော၊
စဉ်းလဲသော။ နရော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သဒဓုဓူပေါ၊ ကောင်းသောသဘော
ရှိသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ယဿ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ စေတံ၊ ဤငြူခြင်း၊ ဝန်တိရင်း၊ စဉ်းလဲ
ခြင်းကို။ သမုဆိန္နံ၊ ဖြတ်အပ်၏။ မူလသစ္ဆံ၊ အမြစ်ပြတ်အောင်။ သမူဟတံ၊
နှုတ်အပ်၏။ ဝန္တခေါသော၊ ပျို့အန်အပ်သော အပြစ်ရှိသော။ မေဓဝီ၊
ပညာရှိသော။ သောနရော၊ ထိုသူကို။ သဒဓုဓူပေါတိ၊ ကောင်းမြတ်သော
သဘောရှိ၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဧ။ ။ပြီး၏။

၁၉၈-ဟတ္ထက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ တိတ္ထိတို့နှင့်အယူပြိုင်
သော ဟတ္ထကရဟန်းသည် အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးဖုံးလွှမ်း
ခြင်း၊ မုသားဆိုခြင်းကိုပြုလျက် နေသည်ကို ကြားသိတော်မူ၍ ထိုရဟန်းကို
ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၆၄။ န မုဏ္ဍကေန သမဏော၊ အဗ္ဗတော အလိဘံ ဘဏံ။
ဣစ္ဆာလောဘသမာပန္နော၊ သမဏော ကိ ဘဝိဿထိ။

၂၆၅။ ယော စ သမေတိ ပါပါနိ၊ အဏုံ ထူလာနိ သဗ္ဗသော။
သမိတတ္တာ ဟိ ပါပါနိ၊ သမဏောတိ ပုဂ္ဂတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အဗ္ဗတော အရာတွင် အဗ္ဗတောလည်း ရှိ၏။

မုဏ္ဍကေန၊ ဦးပြည်းရိပ်ကာမျှဖြင့်။ သမဏော၊ သမဏမည်သည်။ န၊
မဟုတ်။ အဗ္ဗတော၊ သီလအကျင့် ခုတင်အကျင့်မှ ကင်းသော။ အလိကံ၊
ချွတ်ယွင်းသော စကားကို။ ဘဏံ-ဘဏန္တော၊ ဆိုသော။ ဣစ္ဆာလောဘသမာ
ပန္နော၊ အလိုရမ္မက်နှင့်ပြည့်စုံသောသူသည်။ သမဏော၊ သည်။ ကိံဘဝိဿတိ၊
အဘယ်မှာ ဖြစ်အံ့နည်း။

ယောစပုဂ္ဂလော၊ သည်ကား။ အဏုံထူလာနိ၊ ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ဖြစ်ကုန်
သော။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ သဗ္ဗသော၊ အချင်းခပ်သိမ်း။ သမေတိ၊
ငြိမ်းစေ၏။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ သမိတတ္တာဟိ - သမိတတ္တာဝေ၊
ငြိမ်းစေတတ်တည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သလျှင်။ သမဏောတိ၊ ဟူ၍၊ ပုဂ္ဂတိ၊
၏။ ။ပြီး၏။

၁၉၉-အညတရမြာဟူက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည်
တက္ကတွန်းထံ ရဟန်းပြု၍ ဘုရားရှင်ကို ဤသို့လျှောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း
ဆွမ်းခံ၍ အသက်မွေးပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဘိက္ခုဟု ခေါ်တော်မူပါ
ဟု လျှောက်ရာတွင်....

၂၆၆။ န တေန ဘိက္ခု သော ဟောတိ၊ ယာဝတာ ဘိက္ခတေ ပရေ။
ဝိသံ ဓမ္မံ သမာဒါယ၊ ဘိက္ခု ဟောတိ န တာဝတာ။

၂၆၇။ ယောဓ ပုညဉ္စ ပါပဉ္စ ဝါဟိတွာ မြဟ္မစရိယံ။
သင်္ခါယ လောကေ စရတိ၊ သ ဝေ ဘိက္ခုတိ ပုဂ္ဂတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့်။ ပရေ၊ သူတစ်ပါး
တို့ကို။ ဘိက္ခတေ၊ တောင်းစား၏။ တေန၊ ထိုတောင်းစား တတ်သော
အကြောင်းဖြင့်။ သောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဘိက္ခု၊ မည်သည်။ န ဟောတိ၊

မြစ်။ ဝိသံဓမ္မံ၊ မညီညွတ်သော အကျင့်ကို။ ဝါ၊ အဆိပ်နှင့် တူသော အကျင့်ကို။ သမာဒါယ၊ ယူ၍။ တာဝတာ၊ ထိုမျှလောက်ဖြင့်။ ဘိက္ခု၊ မည်သည်။ န ဟောတိ၊ မပြစ်။

ဣဓလောကေ၊ ဤ။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပုညဉ္စ၊ ကောင်းမှုကို လည်းကောင်း။ ပါပဉ္စ၊ မကောင်းမှု ကိုလည်းကောင်း။ ဝါဟိတော၊ ပျောက်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို။ သင်္ခါယ၊ ဆင်ခြင်၍။ စရတိ၊ ကျင့်၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဘိက္ခုတိ၊ ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၀-တိတ္ထိယ ဝတ္ထု။

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဆွမ်းလှူခြင်း အမှု စသည်တို့၌ ရဟန်းတို့ အနုမောဒနာ ပြုသည်ရှိသော် တိတ္ထိတို့သည် ငါတို့ကား မုနိပီ ဟု ဆိတ်နေအံ့ဟုကြံ၍ စကားမပြော တရားမဟော နေကုန်သည်ဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။ ဤအကြောင်းကို ကြားတော်မူ၍ ...

၂၆၈။ န မောနေန မုနိ ဟောတိ၊ မုဇ္ဇရူပေါ အဝိဒ္ဓသု။

ယော စ တုလံဝ ပဂ္ဂယ၊ ဝရ မာဒါယ ပဏ္ဍိတော။

၂၆၉။ ပါပါနိ ပရိဝဇ္ဇေတိ၊ သ မုနိ တေန သော မုနိ။

ယော မုနာတိ ဥဘော လောကေ၊ မုနိ တေန ပဝုစ္စတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

မောနေန၊ ဆိတ်ဆိတ်နေကာမျှဖြင့်။ မုဇ္ဇရူပေါ၊ တွေဝေသော သဘောရှိသည်ဖြစ်လျက်။ အဝိဒ္ဓသု၊ အသိပညာ မရှိပဲလျက်။ မုနိ၊ မုနိ မည်သည်။ န ဟောတိ၊ မပြစ်။ ယောစ ပဏ္ဍိတော၊ အကြင်ပညာရှိသည်လည်း။ တုလံ၊ ချိန်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီ၍။ ဌိတောဝ၊ တည်သောသူကဲ့သို့။ ဟုတွာ၊ ၍။ ဝရ၊ မြတ်သော သီလက္ခန္ဓစသော ကျေးဇူးကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။

ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ ပရိဝဇ္ဇေတိ၊ ကြဉ်၏။ သ-သောပဏ္ဍိတော၊ ထိုပညာရှိသည်။ မုနိ၊ မည်၏။ ကေန၊ အဘယ်ကြောင့်။ မုနိ၊ မည်သနည်း။ (ထည့်)။ တေန၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သော ပဏ္ဍိတော၊ သည်။ မုနိ၊ မည်၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ လောကေ၊ ဤ။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးသော အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးတို့ကို။ မုနာတိ၊ သိ၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်လည်း။ မုနိ၊ ဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၁-အရိယဗာဠိသိက ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သံဃအပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံကြွေတော်မူ၍ အထွက်တွင် အရိယာအမည်ရှိသောသူသည် ငါးမျှား၍ နေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်သည် ရှင်သားရိပ္ပတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်စသော သာဝကတို့၏ အမည်ကို မေးတော်မူ၍ ငါးမျှားသမားကိုလည်း ၎င်းအမည်ကား အသုနည်းဟုမေးတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်ကား အရိယမည်၏ဟု လျှောက်ရာတွင် ရပ်တော်မူ၏။

၂၇၀။ န တေန အရိယော ဟောတိ၊ ယေန ပါဏာနိ ဟိံသတိ၊
အဟိံသာ သဗ္ဗပါဏာနံ၊ အရိယောတိ ပဝုစ္စတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ငါးမျှားသမား သောတာပန် တည်လေ၏။

ယေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ ပါဏာနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဟိံသတိ၊ ညှဉ်းဆဲ၏။ တေန၊ ထို ညှဉ်းဆဲခြင်း အကြောင်းကြောင့်။ အရိယော၊ မည်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ သဗ္ဗပါဏာနံ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို။ အဟိံသာ၊ မညှဉ်းဆဲ ခြင်းကြောင့်။ အရိယောတိ၊ ဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၂-သမ္မဟုလသီလာဒီသမ္ပန္နဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သီလ ရှိကုန်သော၊ ဓုတင် ဆောက်တည်ကုန်သော၊ ဗဟုဿတ များကုန်သော၊ တောကျောင်း နေကုန်သော၊ အနာဂါမ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ် ခံခက်သည်မဟုတ်၊ ယူလိုသောခဏ၌ ရအံ့သည် မချွတ်ပြီဟု လျှောက်ရာတွင် ထို ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၇၁။ န သီလဗ္ဗတမတ္တေန၊ ဗဟုဿစစ္စေန ဝါ ပန။
အတဝါ သမာဓိလာဘေန၊ ဝိဝိတ္တသယနေန ဝါ။

၂၇၂။ ဖုဿမိ နေက္ခမံ သုခံ၊ အပုထုဇ္ဇနသေဝိတံ။
ဘိက္ခု ဝိဿာသမာပဒိ၊ အပတ္တော အာသဝက္ခယံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

သီလဗ္ဗတမတ္တေန၊ သီလအကျင့်ရှိကမ္မဖြင့် လည်းကောင်း။ ဗာဟုဿဇ္ဇေန
ဝါပန၊ အကြား အမြင်နှင့် ပြည့်စုံကာမ္မဖြင့် လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှ
တစ်ပါး။ သမာဓိလာဘေနဝါ၊ သမာဓိတရားကို ရကမ္မဖြင့် လည်းကောင်း။
ဝီရိယသယနေနဝါ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေကမ္မဖြင့် လည်းကောင်း။

အပုထုဇ္ဇနသေဝိတံ၊ ပုထုဇဉ်တို့ မှီဝဲအပ်သော။ နေကွမ် သုခံ၊ အနာ
ဂါမိ ဖိုလ်ချမ်းသာကို။ ဖုဿမိတံ၊ ရောက်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဘိက္ခု၊
ရဟန်းသည်။ အာသဝက္ခယံ၊ အာသဝေါကုန်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။
အပစ္ဆန္တာ၊ မရောက်သည်ရှိသော်။ ဝိဿာသံ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၌ အကျုံးဝင်
ခြင်းသို့။ နအာပါဒိ၊ မရောက်သေးရာ။ ပြီး၏။

ဓမ္မဋ္ဌဝဂ္ဂေါ ကျေနဝိသတိမော။

၂၀-မဂ္ဂဝဂ်

၂၀၃ ပဉ္စသတဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဤမည်သော လမ်း
ခရီးကား ကောင်း၏။ ဤမည်သော လမ်းခရီးကား မကောင်း စသည်ဖြင့်
ခရီးစကားကို ပြော၍ နေကြ ကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့ကို ဆုံးမတော်
မူခြင်းငှာ....

၂၇၃။ မဂ္ဂါန ဌာဂီကော သေဋ္ဌော၊ သစ္စာနံ စတုရော ပဒါ။

ဝိရာဂေါ သေဋ္ဌော ဓမ္မာနံ၊ ဒွိပဒါနဉ္စ စက္ခုမာ။

၂၇၄။ သေဝ မဂ္ဂေါ နတ္ထညော၊ ဒဿနဿ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

တေဉ္စိ တုမေ ပဋိပဇ္ဇထ၊ မာရဿေတံ ပမောဟနံ။

၂၇၅။ တေဉ္စိ တုမေ ပဋိပန္နာ၊ ဓုက္ခဿန္တံ ကရိယထ။

အက္ခာတော ဝေါ မာမာ မဂ္ဂေါ၊ အညာယ သလ္လကန္တနံ။

၂၇၆။ တုမေဟိ ကိစ္စ မာတပုံ၊ အက္ခာတာရော တထာဂတာ။

ပဋိပန္နာ ပမောက္ခန္တိ၊ ဓျာယိနော မာရဗန္ဓနာ။

ဤလေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့ ရတန္တာ ဖြစ်လေ
ကုန်၏။ ။ (ဒုတိယဂါထာ သာမည)။

မဂ္ဂါနံ၊ မဂ်တို့တွင်။ အဋ္ဌဂီကော၊ အင်္ဂါ ရှစ်ပါး ရှိသော မဂ် သည်။
သေဋ္ဌော၊ မြတ်၏။ သစ္စာနံ၊ သစ္စာတို့တွင်။ စတုရောပဒါ၊ လေးပုဒ်ရှိသော

အရိယသစ္စာတို့သည်။ သေဋ္ဌာ၊ မြတ်ကုန်၏။ ဓမ္မာနံ၊ တရားတို့တွင်။ ဝိရာဂေါ၊
ရာဂကင်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်။ သေဋ္ဌာ၊ ၏။ ခိဗ္ဗဒါနံ၊ အခြေနှစ်ချောင်း
ရှိသောသူတို့တွင်။ စက္ခုမာ၊ စက္ခုငါးပါး ရှိတော်မူသော ဘုရားရှင်သည်။
သေဋ္ဌာ၊ ၏။

ဒဿနံ၊ အယူ၏။ ဝိသုဒ္ဓိယာ၊ စင်ကြယ်ခြင်းငှာ။ ဧသေဝ၊ ဤမဂ္ဂင်
ရှစ်ပါးသည်သာလျှင်။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးမည်၏။ အညာ၊ တစ်ပါးသော ခရီး
သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဧတဉ္စိ-ဧတံဧဝံ၊ ဤမဂ္ဂင်ခရီးကိုသာလျှင်။ တုမေ၊ သင်
တို့သည်။ ပဋိပဇ္ဇေ သွားကြကုန်လော့။ ဧတံ၊ ဤမဂ္ဂင်ခရီးသည်။ မာရဿ၊
မာရ်မင်း၏။ ပမောဟနံ၊ တွေဝေရာတည်း။

တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဧတံ၊ ဤအရိယမဂ်တည်းဟူသော ခရီးသို့။ ပဋိပန္နာ၊
သွားကုန်သည်ရှိသော်။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲ၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကရိဿတ၊
ပြုရကုန်လတ္တံ့။ သလ္လကန္တနံ၊ ရာဂစသော ငြောင့်တို့ကိုနှုတ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်
ကို။ အညာယ၊ သိ၍။ မဂ္ဂေါ၊ အရိယမဂ် တည်းဟူသော ခရီးကို။ ဧဝံ၊
သင်တို့အား၊ မယာ၊ သည်။ အက္ခာတော၊ ဟောအပ်၏။

တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အာတပ္ပံ၊ လုံ့လကို။ ကိစ္စံ၊ ပြုအပ်၏။ တထာ
ဂတာ၊ ဘုရားရှင်တို့သည်။ အက္ခာတာရော၊ ဟောတော်မူအပ်၏။ ပဋိပန္နာ၊
ကျင့်ကုန်သော။ ဓမ္မဿိနော၊ လက္ခဏာရေးကို ရှုကုန်သော သူတို့သည်။ မာရ
ဗန္ဓနာ၊ မာရ်မင်းအရှင်အဖွဲ့မှ။ မောက္ခန္တိ၊ လွတ်ကုန်၏။ ပြီး၏။

၂၀၄-၅-၂၀၆-လက္ခဏတ္ထယ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနိစ္စလက္ခဏာကို ရှုကုန်
သော ရဟန်းငါးရာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ -

၂၇၇။ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာတိ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။

အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ရှုကုန်ဘော ရဟန်း
ငါးရာတို့အား....

၁၇၈။ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ ဒုက္ခာတိ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။

အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ အနတ္တလက္ခဏာကို ရှုကုန်သော ရဟန်း ငါးရာ
တို့အား -

၂၇၉။ သဗ္ဗေ ဓမ္မော အနတ္တံ ဘိ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။

အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏။

သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သင်္ခါရာ၊ အကြောင်းတရား လေးပါးတို့ သည် ပြုပြင်အပ်ကုန်သော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်၊ နာမ်တရားတို့သည်။ အနိစ္စာ၊ အမြဲမရှိကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာဖြင့်။ ပဿတိ၊ မြင်တတ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ မြင်သောအခါ၌။ ဒုက္ခေ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သေ သေသော၊ ဤသို့ ငြီးငွေ့ခြင်း သည်။ ဝိသုဒ္ဓိယာ၊ ကိလေသာ စင်ကြယ်ခြင်း၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းတည်း။

သဗ္ဗေ၊ ကုန်သော။ သင်္ခါရာ၊ တို့သည်။ ဒုက္ခေ၊ ဆင်းရဲကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယဒါ၊ ၌။ ပညာယ၊ ဖြင့်။ ပဿတိ၊ မြင်တတ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ မြင်သောအခါ၌။ ဒုက္ခေ၊ ၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ သေ သေသော၊ သည်။ ဝိသုဒ္ဓိယာ၊ ၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းတည်း။

သဗ္ဗေ၊ ကုန်သော။ ဓမ္မော၊ ခန္ဓာငါးပါး တရားတို့သည်။ အနတ္တော၊ ကိုယ် မဟုတ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယဒါ၊ ၌။ ပညာယ၊ ဖြင့်။ ပဿတိ၊ ၏။ အထ၊ ၌။ ဒုက္ခေ၊ ၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ သေ သေသော၊ သည်။ ဝိသုဒ္ဓိယာ၊ ၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းတည်း။

အစဂါထာ တစ်လုံးလွန်၊ နိဗ္ဗိန္ဒတိ-ဟု ဒီသ်။ ။ နိဗ္ဗာန်သည် နိစ္စသုခ မည်၏ဟု နိစ္စသုခ စင်စစ်ကိုရှာသော် ရသကဲ့သို့ အတ္တ စင်စစ်ရှာ၍ မရ ကောင်း။ နိဗ္ဗာန်လည်း အနတ္တပင်တည်း။ အတ္တဟူသည်ကား အနတ္တ စင်စစ်ဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး၌ အတ္တဟု စွဲလမ်းအားကြီး၍ သမင်ငယ် သည် ကျားကို အမိထင်မှားသကဲ့သို့ ထင်မှားခြင်းတည်း။ ထို့ကြောင့် အဆုံးဂါထာ၌ “သဗ္ဗေ ဓမ္မော အနတ္တံ ဘိ” ဟု ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုသို့ နိဗ္ဗာန် အနတ္တ ဖြစ်ငြားသော်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ပုထုဇဉ်တို့ အရာ မဟုတ်သောကြောင့် အတ္တဟု စွဲလမ်းသူမရှိ။ ခန္ဓာငါးပါးကိုသာ အတ္တဟု စွဲလမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍ စွဲလမ်းအပ်သော ခန္ဓာငါးပါး၏သာလျှင် အနတ္တ အဖြစ်ကို ပြတော်မူသည်ဟု နှလုံးထား၍ “သဗ္ဗေ ဓမ္မော ဘိ ပဉ္စကုန္တာ ဝေ အဓိပ္ပေတာ” ဟု အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်တော်မူသည်။ ။ ပြီ ၏။

၂၀၇-ပဇာနကမ္ပိကတိဿတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိမြို့မှ အမျိုးသားငါးရာတို့သည် ရဟန်းပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန့်ခြင်းငှာ တောကျောင်းဝင်ကုန်၏။ တိဿ အမည်ရှိသော ပျင်းရိသော ရဟန်းတစ်ပါးကား ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် ကျန်ရစ်၏။ တောကျောင်းနေသော ရဟန်းငါးရာတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်၍ ဘုရားအထံသို့ပြန်လာကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့အား ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ပျင်းရိသော ရဟန်းသည် ဘုရားရှင်အချီးအမွမ်းခံရသော အဖော်ရဟန်းတို့ကိုမြင်မှ အားတက်၍ မဂ်ဖိုလ်ကို ရလိုသောကြောင့် တညဉ့်လုံးစကြံသွား၍ အားထုတ်ရာတွင် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ လဲ၍ ပေါင်ကျိုးလေ၏။ ဤအကြောင်းကိုကြားတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၂၀၈။ ဥဋ္ဌာနကာလမ္ပိ အနုဋ္ဌဟာနော၊

ယုဝါ ဗလီ အာလသိယံ ဥပေတော။

သမ္ပန္နသင်္ကပ္ပမနော ကုသိတော၊

ပညာယ မဂ္ဂံ အလသော န ဝိန္ဒတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဥပဇာတိ၊ ကုသိတောဟု-ဒိဿ၊ အသမ္ပန္န သင်္ကပ္ပမနော ဟူ၍လည်း တွေ့ရှိရ၏။ မပြည့်စုံသော-ဟုပေး။

ဥဋ္ဌာနကာလမ္ပိ၊ ထကြွသင့်သောကာလ၌။ အနုဋ္ဌဟာနော၊ မထကြွသော။ ယုဝါဗလီ၊ ပျိုမျစ်နုထွား ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်လျက်။ အာလသိယံ၊ ပျင်းရိသော အဖြစ်သို့။ ဥပေတော၊ ရောက်ထသော။ သမ္ပန္နသင်္ကပ္ပမနော၊ ပြည့်စုံသောစိတ်အကြံရှိထသော။ ကုသိတော၊ ဝိရိယမရှိထသော၊ အလသော၊ ပျင်းရိသောသူသည်။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ ဒဠဗ္ဗံ၊ မြင်အပ်သော။ မဂ္ဂံ၊ မဂ်ကို။ န ဝိန္ဒတိ၊ မရ။ ။ပြီး၏။

၂၀၈-သုကရပေတ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကဿပ ဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းနှစ်ပါး ကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက် ခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ဝက်ပြိတ္တာ ဖြစ်၍ ခံနေရသည်ကို အကြောင်းပြု၍....

၂၀၁။ ဝါစာနုရက္ခိ မနဿ သုသံဝုတော၊
 ကာယေန စ နာကုသလံ ကယိဓာ၊
 ဧတ တယော ကမ္မပထေ ဝိသောဓယေ၊
 အာရာဓယေ မဂ္ဂ မိသိပ္ပဝေဒိတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဝါစာနုရက္ခိ၊ နှုတ်ကို အစဉ်စောင့်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ သုသံဝုတော၊ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်သည်။ သိယာ၊ ၏။ ကာယေန စ၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်း။ အကုသလံ၊ အကုသိုလ်ကို။ န ကယိဓာ၊ မပြုစု။ တယော သုံးပါးကုန်သော။ ဧတ ကမ္မပထေ၊ ထိုကမ္မပထတို့ကို။ ဝိသောဓယေ၊ သုတ်သင်ရာ၏။ ဣသိပ္ပဝေဒိတံ၊ ဘုရားရှင်တို့ ဟောအပ်သော။ မဂ္ဂ၊ မဂ်ကို။ အာရာဓ ယ၊ ပြီးစေရာ၏။ (ရာဇ သာဓက-သမိဒ္ဓိယံ၊ ဇာတ်နက်)။ ပြီး၏။

၂၀၉-ပေါဠိလတ္ထေရ ဝတ္ထု၊

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းငါးရာ စာပို့ချသော ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်သော ပေါဠိလမထေရ်ကို “တုစ္ဆပေါဠိလ၊ မောသပေါဠိလ” ဟု ခေါ်တော်မူရာတွင် ထိုမထေရ်သည် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်၍ ဂိုဏ်းသံဃာကိုစွန့်ခွာ၍ တောကျောင်းဝင်ပြီလျှင် ရဟန္တာ သာမဏေငယ်၏ အထံ၌ လက်အုပ်ချီ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တောင်း၏။ သာမဏေငယ်လည်း မာန်ကျအောင်ပြုပြီးသော် ခြောက်ပေါက်ရှိသောတောင်ပေါ်၌ တစ်ပေါက်ဖြင့်ဖွတ်ဝင်၍ သွားသည်ရှိသော် ငါးခုသော အပေါက်တို့ကို ပိတ်၍ ဝင်သော အပေါက်ဖြင့် ထွက်လာသောဖွတ်ကိုဖမ်းလေ့ဟု ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း ပေး၏။ ရှင်ပေါဠိလလည်း ပုရိယတ္တိဉာဏ်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမျှ လေးကဲဖြင့် သိ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ရာတွင် ဘုရားရှင်လည်း ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တော်မူရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျက် ရှင်ပေါဠိလ၏ အနီးတွင် ရပ်သကဲ့သို့ဖြစ်၍...

၂၀၂။ ယောဂါ ဝေ ဇာယတေဘူရိ၊ အယောဂါ ဘူရိသင်္ခယော၊
 တေ ဒွေဓာပထံ ဥတှာ၊ ဘဝါယ ဝိဘဝါယ စ၊
 တထတ္တာနံ နိဝေဓသယျ၊ ယထာ ဘူရိ ပဝေဒတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ပေါဠိလမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။

ယောဂါ၊ လုံ့လပြုခြင်းကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဘူရိ၊ ပညာသည်။
ဇာယတေ၊ ပွား၏။ အယောဂါ၊ လုံ့လမပြုခြင်းကြောင့်။ ဘူရိသင်္ခယော၊
ပညာ၏ ကုန်ခန်းခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ဘဝါယစ၊ ပညာပွားခြင်း၏
လည်းကောင်း။ ဝိဘဝါယစ၊ ပညာဆုတ်ခြင်း၏ လည်းကောင်း။ တေဒ္ဒေဓာ
ပထံ၊ ဤနှစ်ဖြာသော ခရီးကို။ ဥတု၊ သိပြီး၍။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်း
အရာဖြင့်။ ဘူရိ၊ ပညာသည်။ ပဝစုတိ၊ တိုးပွား၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းအရာ
ဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နိဝေသေတိ၊ ဘာဝနာ၌ သွင်းထားရ၏။ ။
ပြီး၏။

၁၂၀-သမ္မဟုလမဟလ္လကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ၊ အလုပ်အကျွေး ခါယိ
ကာမသေ၍ တသလျက် ငိုကြွေးကြကုန်သော တောထွက်ရဟန်းကြီး ငါးဦး
တို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၀၃။ ဝနံ ဆိန္ဒထ မာ ရုက္ခံ၊ ဝနတော ဇာယတေ ဘယံ။
ဆေတွာ ဝနံ ဝနထဉ္စ၊ နိဗ္ဗနာ ဟောထ ဘိက္ခဝေါ။

၂၀၄။ ယာဝ ဟိ ဝနထော နဆိန္ဒတိ၊

အနုမတ္တောပိ နရဿ နာရိသု။

ပဋိဗဒ္ဓမနောဝ တာဝသော၊

ဝစ္ဆော ခိရုပကောဝ မာတရိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရဟန်းကြီး ငါးဦးတို့သည် သေတာပန် ဖြစ်
ကုန်၏။

နောက်ဂါထာ ဝေတာလီ။ ။ယာဝဉ္စ ဝနံ နဆိန္ဒတိ ဟူ၍လည်း ရှိ၏။
နာရိသုဟု ရသေ။

ဝနံ၊ တဏှာတည် ဟူသော တောကို။ ဆိန္ဒထ၊ ဖြတ်ကုန်လော။ ရုက္ခံ၊
ပြကတေ့သစ်ပင်ကို။ မာဆိန္ဒထ၊ မဖြတ်ကုန်သင့်။ ဝနတော၊ တဏှာတည်း
ဟူသော တောကြောင့်။ ဘယံ၊ အပါယ် အစရှိသော ဘေးသည်။ ဇာ
ယတေ၊ ဖြစ်၏။ ဝနံ၊ သစ်ပင်ကြီးနှင့် တူသော ကြီးသော တဏှာကိုလည်း
ကောင်း။ ဝနထဉ္စ၊ သစ်ပင်ငယ်နှင့်တူသော ငယ်သောတဏှာကိုလည်းကောင်း။
ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ ဘိက္ခဝေါ၊ ရဟန်းဖြစ်ကုန်သော။ ထုမေ၊ သင်တို့သည်။
နိဗ္ဗနာ၊ တဏှာဟူသော တောချုံ ကင်းကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့။
ယာဝ၊ အကြင် ရွှေ့လောက်။ (ဟိကား နိပါတ်)။ နရဿ၊ ယောက်ျား

အား။ နာရီသု၊ မိန်းမတို့၌။ အနုမတ္တေဝံ၊ အနည်းငယ်မျှလည်း။ ဝနထော၊
တဏှာဟူသော တောသည်။ နဆိဇ္ဇတိ၊ မပြတ်သေး။ တဝ၊ ထိုရွှေလောက်။
ခီရုပကော၊ နို့မကွာသေးသော။ ဝစ္ဆော၊ နွားငယ်သည်။ မာတရီ၊ အမိနွားမသို့။
ဥပဂတောဣဝ၊ ကပ်သကဲ့သို့။ သေပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပဋိဗဒ္ဓမနောဝ၊ ကပ်ငြိ
သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ သံသရံ၊ သံသရာသို့။ ဥပဂတော၊ ကပ်၏။
ပြီး၏။

၂၁၁-သာရိပုတ္တသဒ္ဓိဝိဟာရိက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်
မိမိသဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်ဘစ်ယောက်အား အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၍ စီးဖြန်း
စေသော်လည်း တရာအထူး မရနိုင်သောကြောင့် ဘုရားရှင်ကို လျှောက်၏။
ဘုရားရှင်သည် ဘဝငါးရာ ရွှေပန်းထိမ်သည် ဖြစ်ဘူးသည်ကို မြင်တော်မူ၍
ပဒုမာကြာပွင့်ကို ပေး၍ “လောဟိတံ-လောဟိတံ” ဟု စီးဖြန်း စေရာတွင်
သမာပတ်ရှစ်ပါး အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးကို ရ၏။ ကြာပွင့် ညှိုးနွမ်းသည်ကို
မြင်၍ အနိစ္စလက္ခဏာကို ရ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တော်မူ ရောင်
ခြည်တော်လွှတ်၍။

၂၀၅။ ဥစ္ဆိန္နသိနေဟမတ္တနော၊ ကုမုဒံ သာရဒိကံဝ ပါဏိနာ။
သန္တိ မဂ္ဂမေဝ ဗြူဟယ၊ နိဗ္ဗာနံ သုဂတေန ဒေသိတံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။

ဝေတာလီဂါထာ။

သာရဒိကံ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၌ဖြစ်သော။ ကုမုဒံ၊ ကုမုဒြာကြာလက်ကို။
ပါဏိနာ၊ လက်ဖြင့်။ ဆိန္နတိဣဝ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သိနေ
ဟံ၊ ချစ်ခြင်း တဏှာကို။ ဥစ္ဆိန္န၊ ဖြတ်လော့ နိဗ္ဗာနံ၊ ကို။ သုဂတေန၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ ယသ္မာ၊ ကြောင့်။ ဒေသိတံ၊ ၏။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သန္တိမဂ္ဂမေဝ၊
နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂင်ကိုသာလျှင်။ ဗြူဟယ၊ ပွားလော့။ ။
ပြီး၏။

၂၁၂-မဟာနေဝါဏိဇ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဗာရာဏသီမှ
သာဝတ္ထိသို့ အဝတ် ပုဆိုး ရောင်းခြင်းငှာ လာသော မဟာနေ ကုန်သည်

သည် ကုန်မစွန့်သောကြောင့် သာဝတ္ထိတွင် ဆောင်းလ နွေလ မိုးလ ပတ်လုံး နေဦးအံ့ဟု ကြံ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းခံကြံတော်မူစဉ် ထိုကုန် သည် အကြံကို သိတော်မူ၍ ပြုံးတော်မူသည်။ ပြုံးတော်မူသော အကြောင်း ကို ရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်သည်တွင် အာနန္ဒာ ဤမဟာဓန ကုန်သည်သည် ခုနစ်ရက်လည်လျှင် သေမည်ဖြစ်လျက် အန္တရာယ်ကိုမသိ။ ဆောင်းလ၊ နွေလ၊ မိုးလပတ်လုံး ဤအရပ်တွင် နေအံ့ကြံလေသည်ဟု မိန့်တော်မူရာ ရှင်အာနန္ဒာ သည် အကြောင်းကို ကုန်သည်အား ပြော၏။ ကုန်သည်လည်း ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားဓမ္မရှိသော သံဃာကိုပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် အနုမောဒနုးပြုခြင်းငှာ...

၂၀၆။ ဣဓ ဝဿံ ဝသိဿမိ၊ ဣဓ ဟေမန္တ ဂိမိသု။

ဣတိ ဗာလော ဝိစိန္တေသိ၊ အန္တရာယံ န ဗုဇ္ဈတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဂိမိသုဟု ရဏ)။ ။ မဟာဓန ကုန်သည်သည် သောတာပန်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်လည်လျှင် ဦးယဉ်း ခေါင်းခဲ နှုတ်ဖြင့် စုတေ၍ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဝဿံ၊ မိုးလပတ်လုံး။ ဝသိဿမိ၊ နေအံ့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌၊ ဟေမန္တဂိမိသု၊ ဆောင်းလ နွေလတို့၌။ ဝသိဿမိ၊ နေအံ့။ ဣတိ၊ သို့။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ ဝိစိန္တေသိ၊ အထူးကြံ၏။ အန္တရာယံ၊ အသက်၏ အန္တရာယ်ကို။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိ။ ။ ပြီး၏။

၂၁၃ ကိသဂေါတမိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သားငယ် သေသည်ကို ကုပါဟုလျှောက်လာလော ကိသဂေါတမိကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ...

၂၀၇။ တံ ပုတ္တ ပသု သမ္ပတ္တံ၊ ဗျာသတ္တ မာနသံ နရံ။

သုတ္တံ ဂါမိ မဟောသော၊ မစ္စု အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ကိသဂေါတမိ သောတာပန်ဖြစ်လေ၏။

ပုတ္တပသုသမ္ပတ္တံ၊ သမီး၊ သား၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဥစ္စာတို့ဖြင့် ယစ်သော။ ဂါ၊ မေ့လျော့သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ ကပ်ငြိတယ်တာသော စိတ်ရှိသော။ တံ နရံ၊ ထိုလူကို။ မဟောသော၊ ကြီးစွာသော ရေအယဉ်သည်။ သုတ္တံဂါမိ၊

အိပ်ပျော်သော တစ်ရွာလုံးကို။ အာဒါယ၊ ယုတ္တံ။ ဂစ္ဆတိဣဝ၊ သွားသကဲ့သို့။
မစ္စ၊ သေမှင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယုတ္တံ။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလေ၏။
ပြီ၏။

၂၁၄-ပဋ္ဌာစာရီ ဝတ္ထု

ဇေတနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သားငယ် နှစ်ယောက်
လင် အမိ အဘ မောင်တို့ သေဆုံးခြင်းကြောင့် အဝတ်မကပ် ရူးသွပ်ခြင်းသို့
ရောက်သော ပဋ္ဌာစာရီကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၂၀၈။ န သန္တိ ပုတ္တံ တာဏာယ၊ န ပိတာ နပိ ဗန္ဓဝါ။

အန္တကေနာဓိပန္နဿ၊ နတ္ထိ ဉာတိသု တာဏတာ။

၂၀၉။ တေမတ္ထဝသံ ဥတု၊ ပဏ္ဍိတော သီလသံဝုတော။

နိဗ္ဗာန ဂမနံ မဂ္ဂံ၊ ခိပ္ပမေဝ ဝိသောဓယေ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ပဋ္ဌာစာရီ သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။

တာဏာယ၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် ခြင်းငှာ။ ပုတ္တံ၊ သား သမီးတို့
သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ ပိတာပိ၊ မိဘတို့သည်လည်း။ န သန္တိ၊ ကုန်။
ဗန္ဓဝါပိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း။ န သန္တိ၊ ကုန်။ အန္တကေန၊ သေမှင်း
ယုတ်သည်။ အဓိပန္နဿ၊ ညည်းဆဲအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဉာတိသု၊ ဆွေမျိုး
တို့၌။ တာဏတာ၊ စောင့်ရှောက်နိုင်အံ့သောသူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

တေမတ္ထဝသံ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကို။ ဥတု၊ သိ၍။ ပဏ္ဍိတော၊
ပညာရှိသည်။ သီလသံဝုတော၊ သီလကို စောင့်စည်လျက်။ နိဗ္ဗာနဂမနံ၊
နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာ
လျှင်။ ဝိသောဓယေ၊ သုတ်သင်ရာ၏။ ။ပြီ၏။

မဂ္ဂဝဂ္ဂေါ ဝိသတိမော။

၂၁-ပကိဏ္ဍကဝဂ်

၂၁၅-အတ္တနောပုဗ္ဗကမ္မ ဝတ္ထု

ဇေတနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ လွန်လေ ပြီးသော
ဘဝက တဏှသိုလ်ပြည်၌ သင်္ခါပါလပုဏ္ဏား ဖြစ်တော်မူ၍ သုသိမ္မပစ္စေက

ဗုဒ္ဓ၏ ခေမိယောဂ်၌ မြက်သုတ်သင်ခြင်း၊ သဲဖြူခင်းခြင်း၊ ပန်းပူဇော်ခြင်းကို ပြုခဲ့သောကြောင့် ပုဗ္ဗကမ္မသုတ်၌ ပွတ်သိပ်ခြင်းတေး၊ အနာတေး၊ အိလူးတေး၊ ရောက်သော ခေမိယောဂ်၌ ရတနသုတ်ကို ဟောခြင်းငှာ ကြွတော်မူသည်တွင် ရှိယူဇန-ရှိသောခရီး၌ ငွေအဆင် ရှိသော သဲကိုခင်း၍ ပုဆစ်ဒူးကျွန်ုပ်မျှရှိသောပန်းမုရုကိုခင်းလျက် မဒေတုကန်နိုင်သော ငှက်ပျောပင်စိုက်ခြင်း၊ ရာဇမတ်ကာခြင်း၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကာ၊ စိုက်ခြင်း၊ တစ်ယူဇနလျှင် တစ်ကျောင်း၊ တစ်ကျောင်း၊ ဆောက်လျက် ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏နိုင်ငံ၌ ဘုရားရှင်မှ ထိ ဖြူနှစ်ချက် ရဟန္တာငါးရာမှာ တစ်ချက်စီ၊ လိစ္ဆဝီခင်းနိုင်ငံ၌ ဘုရားရှင်မှာ ထိ ဖြူလေးချက် ရဟန္တာငါးရာမှာ နှစ်ချက်စီ၊ ကျောင်းတော်သို့ပြန်တော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း နိုင်ငံ၌ ဘုရားရှင်မှာ ထိ ဖြူရှစ်ချက်၊ ရဟန္တာ ငါးရာမှာ ထီးဖြူလေးချက်စီ ပူဇော်ခြင်း၊ တစ်ယူဇနကျယ်သော ဂင်္ဂါမြစ်လှိုင်းတံပိုးမရှိ၊ ကြာမျိုးငါးပါးတို့သည် အပြည့်တင်းကျမ်း၊ ဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်ခြင်း၊ ရွှေလှေ၊ ငွေလှေ၊ ပတ္တမြားလှေ ငါးရာတို့ဖြင့် နဂါးတို့ပူဇော်ခြင်း၊ မဒေတုကန်နိုင်သော ပူဇော်သက္ကာတို့ဖြင့် နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ပူဇော်ခံရခြင်းကို ဟော၍ ဝိသုဒ္ဓိ၊ မှမ်း၍ နေကြသည်တွင် ချစ်သားတို့-ငါဘုရားသည် ရှေး သင်္ခါလ ပုဏ္ဏား ဖြစ်စဉ် ကာလ အနည်းငယ် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကြောင့် များစွာသော အကျိုး ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကြီးကျယ်သော ချမ်းသာကို အလိုရှိသေးသူသည် အနည်းငယ်မျှသော ချမ်းသာကို စွန့်ရာသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍—

၂၉၀။ မတ္တာ သုခပရိစ္စာဂါ၊ ပဿေ စေ ဝိပုလံ သုခံ။
စဇေ မတ္တာသုခံ ဓိရာ၊ သမ္ပဿံ ဝိပုလံ သုခံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

မတ္တာသုခပရိစ္စာဂါ၊ အနည်းငယ်သော ချမ်းသာကို စွန့်ခြင်းကြောင့်၊ ဝိပုလံ သုခံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော ချမ်းသာကို။ စေပဿေ၊ အကယ်၍ ရအံ့သည်ကို မြင်သည်ဖြစ်အံ့။ ဝိပုလံ သုခံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော ချမ်းသာကို။ သမ္ပဿံ-သမ္ပဿနန္တာ၊ မြင်သော။ ဓိရာ၊ ပညာရှိသည်။ မတ္တာသုခံ၊ အနည်းငယ်သော ချမ်းသာကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ပြီ၏။

၂၁၆-ကုက္ကုဋ္ဌဏ္ဍခါဒိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ လူမ-ကြက်မ၊ ဖြစ်သော
ဘဝ၊ ကြက်မ-ကြောင်မ၊ ဖြစ်သောဘဝ၊ သစ်မ-သမင်မ၊ ဖြစ်သောဘဝ၊ လူမ-
ဘိလူးမ၊ ဖြစ်သောဘဝတို့၌ တစ်ယောက်၏သားကို တစ်ယောက်စား၍ ရန်ငြိုး
ဖွဲ့လျက်လာကြသော လူမိန်းမနှင့် ဘိလူးမကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ...

၂၉၁။ ပရဒုက္ခပ္ပဒါနေန၊ အတ္တနော သုခ မိစ္ဆတိ။

ဝေရသံသဂ္ဂ သံသဋ္ဌော၊ ဝေရာ သော န ပမုစ္ဆတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ၊ လူမိန်းမ သောတာပန်ဖြစ်၍ ဘိလူးမ သရဏဂုံ
တည်လေ၏။

ပရဒုက္ခပ္ပဒါနေန၊ သူတစ်ပါးအား ဆင်းရဲကို ပေးသဖြင့်၊ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ မိစ္ဆတိ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့။ သော ပုဂ္ဂလော၊
သည်။ ဝေရသံသဂ္ဂသံသဋ္ဌော၊ ရန်သူနှင့် ရောဂျက်ခြင်းဖြင့် ရောဂျက်သည်ဖြစ်၍။
ဝေရာ၊ ရန်မှ။ န ပမုစ္ဆတိ၊ မလွတ်။ ။ ပြီး၏။

၂၁၇-ဘဒ္ဒိယ ဘန် ဝတ္ထု

ဘဒ္ဒိယမြို့ကိုအမိပြု၍ မုလေးတော၌ နေတော်မူသောအခါ ဖိနင်ကို မလှ
လှကြောင်း တန်ဆာဆင်၍ နေကြကုန်သော ဘဒ္ဒိယရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်
မူခြင်းငှာ....

၂၉၂။ ယဉ္ဇိ ကိစ္စံ အပ္ပဝိဋ္ဌံ၊ အကိစ္စမ္ပန ကယိရတိ။

ဥန္နဋ္ဌာနံ ပမတ္တာနံ၊ တေသံ ဝစုန္တိ အာသဝါ။

၂၉၃။ ယေသဉ္စ သုသမာရဒ္ဒါ၊ နိစ္စံ ကာယဂတာသတိ။

အကိစ္စံ တေ န သေဝန္တိ၊ ကိစ္စေ သာတစ္စကဒရိနော။

သတာနံ သမ္ပဇာန နံ၊ အတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ အာသဝါ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့သည် သောတာပန်
ဖြစ်ကုန်၏။ (ဟိ-ကား နိပါတ်)။

ယံ ယေန၊ အကြင် အကြောင်း ကြောင့်။ ကိစ္စ၊ ရဟန်း တို့၏ ပြုဖွယ်
ဖြစ်သော သီလစောင့်ခြင်း၊ တော ကျောင်း နေ ခြင်း၊ ဓုတင် ဆောင်ခြင်း၊
ဘာဝနာ၌ မွေ့လျော်ခြင်း အမှုကို။ အပ္ပဝိဋ္ဌ၊ ပစ်စွန့်၍။ အကိစ္စမှန်၊ ရဟန်းတို့
ပြုဖွယ်မဟုတ်သော သပိတ်၊ ဖိနပ်၊ ယပ်ကို တန်ဆာ ဆင်ခြင်း အမှုကိုကား။
ကယိရတိ၊ ပြုငြားအံ့။ ဥန္နဋ္ဌာနံ၊ မာနဟူသော ကျူကို ထောင် ကုန် သော။
ပမတ္တာနံ၊ မေ့လျော့ ကုန်သော။ တေသံ ဘိက္ခုနံ၊ ထို ရ ဟန်း တို့ အား။
အာသဝါ၊ အာသဝေါတို့သည်။ ဝစ္ဆန္တိ၊ ပွားကုန်၏။

ယေသည၊ အကြင်ရဟန်းတို့အားကား။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ကာယဂတာ၊ ကိုယ်၌
အဖန်တလဲလဲရှုသည်၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော။ သတိ၊ သတိကို။ သုသမာရဗ္ဗါ၊
တောင်းစွာအားထုတ်အပ်၏။ တေ ဘိက္ခု၊ ထိုကာယဂတာသတိကို အားထုတ်
ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ အကိစ္စံ၊ ရဟန်းတို့ကိစ္စ မဟုတ်သော ဗဟိရအမှု
ကို။ န သေဝန္တိ၊ မမှီဝဲကုန်။ ကိစ္စေ၊ ရဟန်းတို့ ကိစ္စ၌။ သာတစ္စကာရိနော၊
မပြတ်ပြုလေ့ရှိကုန်၏။ သတာနံ၊ သတိရှိကုန်သော။ သမ္ပဇာနာနံ၊ အမြော်
အမြင်ရှိကုန်သော။ တေသံ ဘိက္ခုနံ၊ ထိုအား။ အာသဝါ၊ တို့သည်။ အတ္တံ၊
ချုပ်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

ပြီး၏။

၂၁၈-လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ ဝတ္ထု

ဇေတဝနံ ကျောင်း တော် ၌ နေ တော်မူ သော အခါ များ စွာ သော
အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်အထံ၌ ရှိသော နေကုန်၏။ ဘုရားရှင်
သည် အာဂန္တုရဟန်းတို့၏စရိုက်ကို သိတော်မူ၍ အနီး၌ရှိသော လကုဏ္ဍက
ဘဒ္ဒိယမထေရ်ကို ပြတော်မူ၍ ဤရဟန်းသည် အမိအဖတို့ကို သတ်၍ ဆင်းရဲ
ကင်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဥဇုကမဟုတ် ဝက်ဂုဏ် ဥပစာရနေယျတ္ထဖြစ်သော....

၂၉၄။ မာတရံ ပိတရံ ဟန္တာ၊ ရာဇာနော ဒွေစ သောတ္ထိယေ။
ရဋ္ဌံ သာနံစရံ ဟန္တာ၊ အနိဿော ယာတိ ပြာဟူဏော။

၂၉၅။ မာတရံ ပိတရံ ဟန္တာ၊ ရာဇာနော ဒွေစ သောတ္ထိယေ။
ဝေယျဉ္စပဉ္စမံ ဟန္တာ၊ အနိဿော ယာတိ ပြာဟူဏော။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။

မာတရုံ၊ အမိနှင့်တူသောတဏှာကို လည်းကောင်း။ ပိတရုံ၊ အဖနှင့်တူသောမာနကို လည်းကောင်း။ ခတ္တိယေ၊ ရေမြေသေဌ်နှင်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဒွေ စ ဓာတုနော၊ မင်း နှစ် ယောက်နှင့် တူသော သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ တို့ကို လည်းကောင်း။ ဟန္တာ၊ သတ်သောကြောင့်။ သာနုစရံ၊ အခွန်သိမ်းတတ်သော အမတ်နှင့် တကွသော။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်ရွာတိုင်းကား တဆယ့် နှစ်ပါးသော အာယဉာကို။ ဟန္တာ၊ သတ်သောကြောင့်။ အနိဿော၊ ဆင်းရဲကင်းသော။ ဗြာဟ္မဏော၊ ရဟန္တာသည်။ ယာတိ၊ ဖြစ်၏။

မာတရုံ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ပိတရုံ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ဒွေ စ ဓာတုနော၊ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော မင်းနှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒွေ စ သောတ္တိယေ၊ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ တည်းဟူသော ပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဟန္တာ၊ သတ်သောကြောင့်။ ဝေယျဂ္ဂပဉ္စမံ၊ ကျားရဲသော ခရီးနှင့်တူသော ဝိစိကိစ္ဆာလျှင် ငါးခု မြောက်၍ သော နိဝရဏကို။ ဟန္တာ၊ သတ်သောကြောင့်။ အနိဿော၊ ဆင်းရဲကင်းသော။ ဗြာဟ္မဏော၊ ရဟန္တာသည်။ ယာတိ၊ ဖြစ်၏။

“ယေယေ ဂတျတ္တာ တေတေ ဗုဒ္ဓတ္တာ၊ ပဝတ္တိပါပုဏ္ဏေသုပိ” ဟူရကား ယာဓာတ်သည် ဂတိအနက် ရှိသောကြောင့် ပဝတ္တိ အနက်၌လည်း ဖြစ်၏။ “ဗျဇ္ဈေါ စရတိ ဧတ္တာတိ ဝေယျဂ္ဂော၊ ပထော” ကျားရဲသောခရီး ရစေ။ စရတိဘဒ္ဒိတ်။ ဏပစ္စည်း။ မာယုန မာဂမော ဌာနေသုတ်ဖြင့် ဝေယျာကရဏ ကဲ့သို့စီရင်လေ။ “ဝေယျဂ္ဂော ဝိယာတိ ဝေယျဂ္ဂေါ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ” ကျားရဲသော အနပ်သို့သွားသော သူသည် ဘေးရန်ကိုကြောက်၍ ခရီးမတွင်သကဲ့သို့ ဝိစိကိစ္ဆာရှိသောရဟန်းသည်လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းအမှုမတွင်၊ ထို့ကြောင့် ဝိစိကိစ္ဆာသည် ကျားရဲသော ခရီးနှင့် တူသည်။ ။ “ဝေယျဂ္ဂော ပဉ္စမံ ယဿ တန္တိ ဝေယျဂ္ဂပဉ္စမံ” ဟု စီရင်လေ။ ။ ပြီး၏။

၂၁၉-ဒါရသကဋိကပုတ္တ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဓုဇဂ္ဂိုဟ်မြို့ အပသုသာန်၌ အိပ်ပျော်သော လှည်းသမား သားကို ဘီလူးစားမည် ရှိရာတွင် “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ဟု ယောင်ယမ်း ကာမူဖြင့် ဘီလူး မစားဝံ့ပဲ မင်းစား

တော်ခွက်ကို ယူ၍ သူငယ်ကို ကောင်းစွာ ကျွေးမွေး လေ၏။ ဘီလူးတို့ အာနုဘော်ဖြင့် မင်းကြီးတစ်ယောက်သာ မြင်ရအောင် ရွှေခွက်၌ အကွရာ ကိုလည်း ရေးထားခဲ့၏။ မိုးသောက်သော အခါ နန်းတော်မှ ရွှေခွက် ပျောက်၍ လိုက်လံ ရှာကြသော် သူသာနှင့် ရွှေခွက်ကို ရ၍ သူငယ်ကို ချည်နှောင်လျက် မင်းအထံသို့ ပို့လေ၏။ မင်းလည်း ရွှေခွက်၌ အကွရာတို့ ကို မြင်လျှင် ဘီလူးတို့ ယူကြောင်းကို သိ၍ သူငယ်ကို ဘုရား အထံသို့ ခေါ်သွား၍ အကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည် တရားဟောတော် မူခြင်းငှာ...

၂၉၆။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ နိစ္စံ ဗုဒ္ဓဂတာသတိ။

၂၉၇။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ နိစ္စံ ဓမ္မဂတာသတိ။

၂၉၈။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ နိစ္စံ သံဃဂတာသတိ။

၂၉၉။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ နိစ္စံ ကာယဂတာသတိ။

၃၀၀။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ အဟိံသာယ ရတော မနော။

၃၀၁။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကော။
ယေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ ဘာဝနာယ ရတော မနော။

ဤခြောက်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ သူငယ်သည် မိဘတို့နှင့် တကွ သောတာပန် တည်လေ၏။

ယေသံ၊ အကြင်သူတို့အား။ ဒိဝါ၊ နေ့၌လည်းကောင်း၊ ရတ္တော၊ ည၌လည်းကောင်း။ နိစ္စံ၊ အမြဲ၊ ဗုဒ္ဓဂတာ၊ ဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော သတိ၊ သတိသည်။ အတ္ထိ၊ ၏။ ဂေါတမ သာဝကော၊ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တပည့် ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကောင်းသော နိုးခြင်းကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ နိုးရာကုန်၏။

ယေသံ၊ တို့အား။ ဒိဝါ၊ နေ့၌လည်းကောင်း၊ ရတ္တော၊ ည၌လည်းကောင်း။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဓမ္မဂတာ၊ တရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော သတိ၊ သတိသည်။

အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဂေါတမသာဝကော၊ ကုန်သော၊ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သဒါ၊ အခါ
ခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ ကုန်၏။

ယေသံ၊ တို့အား။ ဒိဝါစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။ ရတ္တောစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သံသဂတာ၊ သံသာတော်ဂုဏ်ကို အားရုံပြု၍ဖြစ်သော။ သတိ၊ သတိ
သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဂေါတမသာဝကော၊ ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သဒါ၊
အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ ကုန်၏။

ယေသံ၊ တို့အား။ ဒိဝါစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။ ရတ္တောစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ကာယဂတာ၊ ဆံပင်၊ မွေးညှင်း စသော ကိုယ်အစုကို မှီ၍ဖြစ်သော။
သတိ သတိသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဂေါတမသာဝကော၊ ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့
သည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ ကုန်၏။

ယေသံ၊ တို့အား။ ဒိဝါစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။ ရတ္တောစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အဟိံသာယ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်း၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သော။ မနော၊
စိတ်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဂေါတမသာဝကော၊ ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။
သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ ကုန်၏။

ယေသံ၊ တို့အား။ ဒိဝါစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။ ရတ္တောစ၊ ခွဲလည်းကောင်း။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဘာဝနာယ၊ မေတ္တာဘာဝနာ၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သော။ မနော၊
စိတ်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဂေါတမသာဝကော၊ ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။
သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ၊ ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ ကုန်၏။
ပြီး၏။

၂၂၀-ဝဇ္ဇိပုတ္တက ဝတ္ထု

ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဝဇ္ဇိဇင်း
ပွဲသဘင်ခံရာမှ တီးမှုတ်သံကိုကြား၍ ရဟန်းအဖြစ်၌ ငြီးငွေ့သော ဝဇ္ဇိပုတ္တက
ရဟန်းတစ်ယောက် ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၃၀၂။ ဒုပ္ပဗ္ဗဇံ ဒုရဘိရမံ၊ ဒုရာဝါသာ သရာ ဒုခါ။

ဒုက္ခော သမာနသံဝါသော၊ ဒုက္ခာနုပတိ တဒ္ဓဂ္ဂ။

တသ္မာ န စဒ္ဓဂ္ဂ န စ၊ ဒုက္ခာ နုပတိတော သိယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်း သောတာပန် တည်လေ၏။

ဒုတိယပါဒ၌ ဇရိုဏ်းအလုံ့၌ ဒုခါ-ဟု သံယုဂ်မဲ့လျက် ရှိစေ။

ဒုပ္ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရဟန်းပြုနိုင်ခဲ၏။ ဒုရဘိရမံ၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ မွေးလျှင်နိုင်ခဲ၏။ သရာ၊ အိမ်၌။ ဒုရာဝါသ၊ မကောင်းသောနေခြင်းသည်။ ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲ၏။ အသမာနသံဝါသော၊ မညီမညွတ်နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခေ၊ ၏။ အဒ္ဓဂ္ဂ၊ သံသရာ ခရီးအခွန်ကို သွားရခြင်းသည်။ ဒုက္ခ-နုပတိတော၊ ဆင်းရဲသို့ ကျတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အဒ္ဓဂ္ဂ၊ သံသရာ ခရီးအခွန်ကို သွားသည်။ နမသိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ဒုက္ခ-နုပတိတော၊ ဆင်းရဲသို့အစဉ်ကျသည်။ နမသိယာ၊ မဖြစ်ရာ။

ပြီး၏

၂၂၁-စိတ္တဂဟပတိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သွားလေရာရာ ဂာတ် သပ္ပကာများစွာ ပေါများသော စိတ္တသုကြယ်ကို အကြောင်းပြု၍...

၃၀၃။ သဒ္ဓေါ သီလေန သမ္ပန္နော ယသော ဘောဂသမပ္ပိတော။
ယံယံ ပဒေသံ ဘဇတိ၊ တတ္ထ တတ္ထေဝ ပူဇိတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

သဒ္ဓေါ၊ သဒ္ဓါတရားရှိသော။ သီလေန၊ သီလနှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော ထူသည်။ ယသော၊ အကျော်အစောရှိသည်ဖြစ်၍။ ဘောဂသမပ္ပိတော၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ယံယံ ပဒေသံ၊ အကြင် အကြင် အရပ်သို့။ ဘဇတိ၊ ဆည်းကပ်၏။ တတ္ထတတ္ထေဝ၊ ထိုထိုအရပ်၌ သာလျှင်။ ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ် သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ပြီး၏။

၂၂၂-စူဠသုတဒ္ဓါ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေး သမီး စူဠသုတဒ္ဓါသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ ယူဇနာ တစ်ရာနှစ်ဆယ် ကွာသော ဥဂ္ဂမြို့၌ ဥဂ္ဂသူဌေးသားနှင့် အိမ်သင့်၏။ ယောက္ခမတို့သည် တက္ကတုန်းတို့ကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးလှည့်ဟု စူဠသုတဒ္ဓါကိုခေါ်ရာ ဤသူ တို့ကား ရဟန္တာမဟုတ်ကုန်။ ရဟန္တာတို့ကား ဤသို့ သဘောရှိသည် မဟုတ်ဟု ဆို၍ “သန္တိန္ဒြိယာ သုန္တ မာနသာ” စသည်ဖြင့် ဘုရားဂုဏ် သံဃာဂုဏ်တို့ကို ချီးမွမ်း၍ ပြော၏။ သင်၏ရဟန်းတို့ကို ပင့်ပါလော့ဟု ဆိုကြကုန်သည်ရှိသော် စူဠသုတဒ္ဓါသည် ဘုံခုနိဝံသင့်ရှိသော ပြာသဒ်ထက်သို့ တက်၍ ဘုရားအမှု

မှီသော သံဃာသည် ကြွလှစေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်၍ မုလေးပန်း ရှစ်ဆုပ်ကို မြှောက်လေ၏။ မုလေးပန်းတို့သည် ပရိသတ်အလယ်၌ တရားဟော၍နေတော် မူသော ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ပန်းဗိမာန် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနေ့ အနားထပ်က သူဌေးလည်း ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းလှူလို၍ ပစ်ဖိတ်လေသော် စူဠသုဘဒ္ဒါသည် ပင့်ဖိတ်အပ်ပြီဟုမိန့်တော်မူသည်။ အရှင်ဘုရား စူဠသုဘဒ္ဒါသည် ယူဇနာတစ်ရာနှစ်ဆယ်ဝေးသော ဥဂ္ဂမြို့၌ နေသည်မဟုတ်လောဟု လျှောက်ရာတွင်...

၃၀၄။ ဒုရေ သန္တော ပကာသေန္တိ၊ ဟိမဝန္တာဝ ပဗ္ဗတော။
အသန္တေတ္ထ န ဒိဿန္တိ၊ 'ရတ္တိ' ခိတ္တာ ယထာ သရာ။

ဤဂါထာဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့သည် အဝေး၌တည်သော်လည်း ထင်ရှားကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ဝိသုတ္တန်တည်းဟု ဖန်ဆင်းအပ်သော ပြာသာဒ်ယာဉ်ငါးရာဖြင့် ရဟန္တာငါးရာနှင့်တကွ ဥဂ္ဂမြို့သို့ကြွတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နေတော်မူ၏။ ဥဂ္ဂသုဌေးနှင့်တကွ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား အကျတ်တရားရစေ၏။

ဟိမဝန္တာပဗ္ဗတော၊ ဟိမဝန္တာတောင်သည်။ ဒုရေ၊ အဝေး၌။ ပကာသေတိတ္ထဝ၊ ထင်ရှားသကဲ့သို့။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဒုရေ၊ အဝေး၌။ ပကာသေန္တိ၊ ထင်ရှားကုန်၏။ ရတ္တိ၊ ညဉ့်အခါ၌။ ခိတ္တာ၊ ပစ်အပ်ကုန်သော။ သရာ၊ မြားတို့သည်။ န ဒိဿန္တိ ယထာ၊ မထင်ကုန် သကဲ့သို့။ အသန္တော၊ သူတော်ကောင်း မဟုတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤ။ နဒိဿန္တိ၊ မထင်ကုန်။ ။ပြီး၏။

၂၂၃-ကေဝိဟံရိတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တယောက်တည်းသာ လျှင် နေလေ့ ထိုင်လေ့ သွားလေ့ အိပ်လေ့ရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍...

၃၀၅။ ကောသနံ ကေသေယျံ၊ ကော စရ မတန္တိတော။
ကော ဒမယ မတ္တာနံ၊ ဝနန္တေ ရမိတော သိယာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ကောသနံ၊ တစ်ယောက်ထည်းနေခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝါ၊ တစ်ယောက်
 ထည်း စားခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ကေသေယံ၊ တစ်ယောက်ထည်း အိပ်ခြင်းကို
 လည်းကောင်း။ ဂရေ၊ ပြုရာ၏။ ဧကော၊ တစ်ယောက်ထည်း။ အတန္တိတော၊
 မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍။ စရ၊ ကျင့်လော့။ ကော၊ တစ်ယောက်ထည်း။ အတ္တနံ၊
 မိမိကိုယ်ကို။ ဒမယံ-ဒမယန္တော၊ ဆုံးမသည်ဖြစ်၍။ ဝနန္တေ၊ တောအုပ်၌။
 ရမိတော၊ မွေ့လျော်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ။ ပြီ၏။

ပက္ခိန္တာကဝဂ္ဂေါ ကေဝိသတိမော။

၂၂-နိရယဝဂ်

၂၂၄-သုန္ဒရီပရိဗ္ဗာဓိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ တိတ္ထိတို့သည် လာဘ်
 ပူဇော်သက္ကာရကြောင့် ဘုရားရှင်အား ငြူစုသည်ဖြစ်၍ တင့်တယ်သောအဆင်း
 သဏ္ဌာန်ရှိသော သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကို ရှင်ဂေါတမနှင့် အတူတကွ ဂန္ဓကုဋ်၌ အိပ်ရ
 လေကြောင်းနှင့် ပြောဆိုစေ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိလျှင် သေသောက်ကြူးတို့
 အား တစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ ပရိဗိုဇ်မကို သတ်စေ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
 တွင် တံမြက်ချေးစဉ် အမှိုက်ဖြင့်ဖုံး၍ ထားပြီးသော် သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ ပျောက်
 သည်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ပြုပြီးမှ ကျောင်းတော်တွင်း၌ တွေ့သည်ဆို၍
 ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောလေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို
 ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်ရာတွင်....

☞ ၃၀၆။ အဘူဘဝါဒီ နိရယံ ဥပေတိ၊

ယောဝါပိ ကတွာ န ကရောမိ စာဟ။

ဥဘာပိ တေ ပစ္စ သမာဘဝန္တိ၊

နိဟိနကမ္မာ မနုဇာ ပရတ္ထ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ (ပထမ တတိယ စတုတ္ထပါဒ ဥပေန္တ ဝဇီရာ။ ဒုတိယ
 ပါဒ ဣန္ဒဝဇီရာ၊ နှစ်ပါးရော ဥပဇာတိ ဂါထာ)။ ။ သေသောက်ကြူးတို့
 အသပြာ ဝေဖန်ရာ ငြင်းခုံကြ၍ တိတ္ထိတို့ တစိုးပေး၍ သတ်ကြောင်းကို
 ပေါ်သည်။

အဘူဘဝါဒီ၊ မဘုတ်မမှန် ပြောဆိုလေ့ရှိသော သူသည် လည်းကောင်း။
 ယောဝါ၊ အကြင်သူသည်။ ကတွာ၊ ပြုမိလျက်။ န ကရောမိတိ၊ ငါမပြုဟူ၍။
 အာဟ၊ ဆို၏။ သော စာပိ၊ ထိုသူသည်လည်းကောင်း။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပေတိ၊

ရောက်၏။ ဥဒောပိ၊ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ တေ မနုဇာ၊
ထိုလူတို့သည်။ နိဟိနကမ္မာ၊ ယုတ်သော အမှုရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပရတ္တ၊
နောက်ဖြစ်သော။ ပေစ၊ တမလွန်တဝဉ္စ။ သမာ၊ ငရဲခံရခြင်း တူကုန်သည်။
ဘဝန္တိ၊ ကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၂၂၅-ဒုစ္စရိတဖလ ဝတ္ထု

ကဿာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ယုတ်မာကုန်သော ရဟန်း သာမဏေ
တို့သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ရဟန်း သာမဏေ၏ အသွင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်
တောက်သော သင်္ဃန်းသပိတ်ဖြင့် ခံနေရကုန်သော ပြိတ္တာတို့ကို အကြောင်း
ပြု၍...

၃၀၇။ ကာသာဝကဏ္ဍာ ဗဟဝေါ၊ ပါပဓမ္မာ အသညတာ။
ပါပါ ပါပေဟိ ကမ္မေဟိ၊ နိရယံ တေ ဥပပဇ္ဇဓရေ။
ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(အဆုံးပါဒ် တလုံးလွန်)။

ကာသာဝကဏ္ဍာ၊ သင်္ဃန်းကို လည်၌ ရောက်ကုန်သော။ ဗဟဝေါ၊
များစွာ ကုန်သော။ ပါပဓမ္မာ၊ ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိကုန်သော။
အသညတာ၊ မစောင့်စည်း ကုန်သော။ ပါပါ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ တေ
ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ပါပေဟိ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ ကမ္မေ၊ အကုသိုလ်ကံ
တို့ကြောင့်။ နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇဓရေ၊ ဖြစ်ကြကုန်၏။
ပြီး၏။

၂၂၆-ဝဂ္ဂုမုဒါတိရိယဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန် ကျောင်း၌ နေတော်မူသော အခါ ဥတ္တရိ
မနုဿဓမ္မကို ပြောဆို ကြကုန်သော ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်နားသား ရဟန်းတို့ကို
အကြောင်းပြု၍ -

၃၀၈။ သေယျော အယော ဂုဠော ဘုတ္တော၊ တတ္ထော အဂ္ဂိသိဝူပမော။
ယဉ္ဇေ ဘုဉ္ဇေယျ ဒုဿီလော၊ ရဠပိဏ္ဍံ အသညတော။
ကို ဟောတော်မူသည်။

အသညတော၊ မစောင့်စည်းသော။ ဒုဿီလော၊ သီလ မရှိသော
ရဟန်းသည်။ ရဠပိဏ္ဍံ၊ တိုင်းသားရွာသူတို့ ကြည်ဖြူရွှင်လန်း လှစိုက်အပ်

သောဆွမ်းကို။ ယံ ဘုရားယု။ အကြင် စားငြားအံ့။ တတော၊ ထိုသီလမရှိပဲ
စားသောထက်၊ တတ္တော၊ ပူလောင်သော။ အဂ္ဂိသိခူပမော၊ မီးလုံနှင့်
တူသော။ အယောဂုဋ္ဌော၊ သံတွေခဲကို။ ဘုတ္တော၊ စားမျိုးရ ခြင်းသည်။
သေယျော၊ မြတ်၏။ ။ပြီး၏။

၂၂၇-ခေမက သေဋ္ဌိပုတ္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မိစ္ဆာ စာရ ပရဒါရကံကို
များစွာပြုလေ့ရှိသော အနာပိဏ်သူဌေးတို့ ခေမကမည်သော သူဌေးသားကို
ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၃၀၉။ စတ္တာရိ ဌာနာနိ နရော ပမတ္တော၊
အာပဇ္ဇတိ ပရဒါရူပ သေဝီ။
အပုညလာဘံ န နိကာမသေယံ၊
နိန္ဒံ တတိယံ နိရယံ စတုတ္ထံ။

၃၁၀။ အပုညလာဘော စ ဂတီ စ ပါပိကာ၊
ဘိတဿ ဘိတာယ ရတီ စ ထောကိကာ။
ရာဇာ စ ဒဏ္ဍံ ဂရုကံ ပဏေတိ၊
တသ္မာ နရော ပရဒါရံ န သေဝေ။

ဤ နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ ။(ဥပဇာတိ ဂါထာ။ ဂတိရတိဟု
ခေါ်)။ သူဌေးသားသောတာပန် တည်လေ၏။

ပရဒါရူပသေဝီ၊ သူတစ်ပါး မယားကို မှီဝဲသော။ ပမတ္တော၊ မေ့လျော့
သော။ နရော၊ လူသည်။ စတ္တာရိ၊ လေးပါး ကုန်သော။ ဌာနာနိ၊ ဒုက္ခ
အကြောင်းတို့သို့။ အာပဇ္ဇတိ၊ ရောက်၏။ အပုညလာဘံ၊ အကုသိုလ်ရခြင်း
သို့လည်းကောင်း။ န နိကာမသေယံ၊ အလိုအတိုင်း မအိပ်ရခြင်းသို့ လည်း
ကောင်း။ တတိယံ၊ သုံးခုမြောက်သော။ နိန္ဒံ၊ ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့ လည်း
ကောင်း။ စတုတ္ထံ၊ လေးခုမြောက်သော။ နိရယံ၊ ငရဲခံရခြင်းသို့လည်းကောင်း။
အာပဇ္ဇတိ၊ ရောက်၏။

အပုညလာဘော၊ မကောင်းမှုရခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဂတီ၊ လာ၊ ရာ
ဂတိသည် လည်းကောင်း။ ပါပိကာ၊ ယုတ်မာ၏။ ဘိတဿ၊ ကြောက်သော
ယောက်ျား၏။ ဘိတာယ၊ ကြောက်သော မိန်းမ၌။ ရတီ၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်
လည်း။ ထောကိကာ၊ အနည်းငယ်မျှသာတည်း။ ရာဇာ၊ မင်းသည်လည်း။

စုရုကံ၊ လောသော၊ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ ဝါ အလျော်ကို။ ပနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။
တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ နဇ္ဈော၊ လှည့်သည်။ ပရဒါရံ၊ သူတစ်ပါးမယားကို။ န
သေဝေ၊ မမှီဝဲရာ။ ပြီး၏။

၂၂၇- ဒုပ္ပဓဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သီတင်း သုံးဘော်တို့
ဆုံးမသည်ကို မနာယူပဲ သမန်းမြက်ကို နှုတ်သော ရဟန်း တစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြု၍—

၃၁၁။ ကုသော ယထာ ဒုဂ္ဂဟိတော၊ ဟတ္ထ မေဝါ နုကန္တတိ။
သာမညံ ဒုပ္ပဓမ္မံ၊ နိရယာယုပကဗုတိ။

၃၁၂။ ယံကိဉ္စိ သိထိလံ ကမ္မံ၊ သံကိလိဋ္ဌဉ္စ ယံ ကတံ။
သင်္ကဿရံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ န တံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ။

၃၁၃။ ကယိရာ စေ ကယိရာဝ၊ ဒဠမေနံ ပရက္ကမေ။
သိထိလော တိ ပရိဗ္ဗဇော၊ ဘိယျော အာကိရတေ ရဇံ။
ဤသုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုဂ္ဂဟိတော၊ မကောင်းသဖြင့် ကိုင် အပ် သော။ ကုသော၊ သမန်းမြက်
သည်။ ဟတ္ထမေဝ၊ လက်ကိုသာလျှင်။ အနုကန္တတိယထာ၊ ဖူးယူသကဲ့သို့။
ဒုပ္ပဓမ္မံ၊ မကောင်းသဖြင့် သုံး သပ် အပ် သော။ သာမညံ၊ ရဟန်းအဖြစ်
သည်။ သမဏမေဝ၊ ရဟန်းကို သာလျှင်။ အနုကန္တတိ၊ စူးရှ၏။ (ကတံ၊
ဆေဒနေ၊ ဓာတ်နက်)။ နိရယာယ၊ ငရဲသို့ ရောက် ခြင်း ဌာ။ ဥပကဗုတိ၊
ငင်၏။

ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ သိထိလံကမ္မံ၊ လျော့လျော့ ပြု အပ် သော။ သံ
ကိလိဋ္ဌဉ္စ၊ ညစ်ညူးသည်လည်း ဖြစ်သော။ သင်္ကဿရံ၊ သီတင်း သုံးဘော်တို့
တွေးတော၍ အောက်မေ့အပ်သော။ ယံဗြဟ္မစရိယံ၊ အကြင် ရဟန်းအကျင့်ကို။
ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ တံဗြဟ္မစရိယံ၊ ထိုရဟန်းအကျင့်သည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး
သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။

သာမညံ၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို။ စေကယိရာ၊ အကယ်၍ ပြုသည်ဖြစ်အံ့။
နေသာမညံ၊ ထိုရဟန်း အဖြစ်ကို။ ကယိရာဝ၊ ကြပ်ကြပ်မြဲစွာ ပြုရာသလျှင်
ကတည်း။ နေသာမညံ၊ ထိုရဟန်း အဖြစ်ကို။ ဒဠံ၊ မြို့စွာ။ ပရက္ကမေ၊ လုံ့လ

ပြုရာ၏။ ဟိ၊ သင့်စွာ။ သိထိလော၊ လျော့သော။ ပရိဗ္ဗဇော၊ ရဟန်းအဖြစ်
သည်။ ဘိယျော၊ လွန်ပွား။ ရဇံ၊ ကိလေသာမြို့ကို။ အာကိရတေ၊ ကြံတတ်၏။

ပြီး၏။

၂၂၉-ဣဿပကတဣတ္ထိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေဝေ... မူသော အခါ မိန်းမ တစ်ယောက်
သည် မိမိလင်နှင့် ယဉ်ပါးသော ကျွန်မကို ငြိမ့်စွာသောကြောင့် နား နှာခေါင်း
ကိုဖြတ်လျက် မိမိအမှုကို ဖုံးလွှမ်းခြင်းငှာ အိမ်တွင်း၌ ချည်ထားခဲ့၍ တံခါး
ပိတ်ပြီးသော် လင်နှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့ လာ၍ တရားနာလျက်နေ၏။
ညွှတ်သည်တို့သည် ကျွန်မကို သနားသောကြောင့် ဖြေ၍ လွှတ်လိုက်၏။ နှုန်မ
သည် ကျောင်းတော်သို့လာ၍ ပရိသတ်အလယ်၌ ဤအကြောင်းကိုလျှောက်၏။
ဘုရားရှင်သည် ထိုသမီး ခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၃၁၄။ အကတံ ဒုက္ကဋ္ဌံ သေယျော၊ ပစ္ဆာ တပုတိ ဒုက္ကဋ္ဌံ။

ကတဉ္စ သုဂတံ သေယျော၊ ယံ ကတော နာနုတပုတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုက္ကဋ္ဌံ၊ မကောင်းမှုကို။ အကတံ၊ မပြုခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။
ဒုက္ကဋ္ဌံ၊ မကောင်းမှုသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ တပုတိ၊ ပူပန် စေတတ်၏။
သုဂတံ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို။ ကတဉ္စ၊ ပြုခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊
မြတ်၏။ ယံ၊ အကြင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကတော၊ ပြု၍။ နာနုတပုတိ၊
နောင်တ တစ်ဖန် မပူပန်။ ။ပြီး၏။

၂၃၀-သမ္မဟုလဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ များစွာသော အာဂန္တု
ရဟန်းတို့ကို ချမ်းသာစွာ နေကြကုန်၏လောဟု မေးတော်မူလတ်သော် အရှင်
ဘုရား ဆွမ်းခံရွာ၌ ခိုးသူ ထားပြဘေးကြောင့် စောင်းရန်းသစ်တပ် လုပ်ကြရ၍
ဆွမ်းပန်းကို အားမထုတ်နိုင်ရကား မချမ်းသာကြပါသေးဟု ရဟန်းတို့က
လျှောက်ရာတွင် ထိုရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ...

၃၁၅။ နဂရံ ယထာ ပစ္စန္တိ၊ ဂုတ္တံ သန္တရဗဟိရံ။
 ဧဝံ ဂေါပေထ အတ္ထာနံ၊ ခဏော ဝေ ဓာ ဥပဒ္ဓဂါ။
 ခဏာတိထာ ဟိ သောစန္တိ၊ နိရယမ္ပိ သမပ္ပိတာ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ
 ကုန်၏။

ပစ္စန္တရံ၊ အစွန်အနားဖြစ်သော မြို့ရွာကို။ သန္တရဗဟိရံ၊ အတွင်း အပနှင်
 တကွ။ ဂုတ္တံယထာ၊ စောင့်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ အတ္ထာနံ၊ မိမိ
 ကိုယ်ကို။ သန္တရဗဟိရံ၊ အတွင်းဖြစ်သော စက္ခု သောတစသည် အပဖြစ်သော
 ရူပသဒ္ဓ စသည်နှင့်တကွ။ ဂေါပေထ၊ စောင့်ဣန္ဒြိယော၊ ဝေ၊ စင်စစ်။ ခဏော၊
 ဘုရားပွင့်တော်မူသော ခဏ၊ မဇ္ဈိမဒေသ၌ ဖြစ်ရသောခဏ၊ သမ္ဘာဒိဋ္ဌိကို ရသော
 ခဏ စက္ခု သောတ မချို့ တဲ့သောခဏကို။ ဓာ ဥပဒ္ဓဂါ၊ မလွန်ကြစေကုန်လင့်။
 ဟိ၊ သင့်စွ။ ခဏာတိတာ၊ ခဏသည်လွန်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဝါ၊ ခဏကို
 လွန်ကုန်သော သူတို့သည်။ နိရယမ္ပိ၊ ငရဲ၌။ သမပ္ပိတာ၊ ကျရောက်ကုန်သည်
 ဖြစ်၍။ သောစန္တိ၊ စိုးရိမ်ရကုန်၏။ ပြီး၏။

— —

၂၃၁-နိဂဏ္ဌ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသော အခါ အချင်းခပ်သိမ်း အဝတ်
 မဝတ်သော အစေလတက္ကတုန်း၊ ရွှေအဘို့ကသာ အဝတ်ဝတ်သော နိဂဏ္ဌ
 တက္ကတုန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍...

၃၁၆။ အလဇ္ဇိတာ ယေ လဇ္ဇန္တိ၊ လဇ္ဇိတာ ယေ န လဇ္ဇရေ။
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသမာဒါနာ၊ သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

၃၁၇။ အဘယေ ဘယဒဿိနော၊ ဘယေစာ ဘယဒဿိနော။
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသမာဒါနာ၊ သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဂါထာအဆုံး၌ နိဂဏ္ဌတက္ကတုန်း များစွာတို့သည်
 သံဝေဂရ၍ ရဟန်းပြုလေကုန်၏။

ယေ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ အလဇ္ဇိတာ - အလဇ္ဇိတာယ၊ ရှက်ဖွယ်
 မဟုတ် သည်၌။ လဇ္ဇန္တိ၊ ရှက်ကုန်၏။ ယေ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။
 လဇ္ဇိတာ - လဇ္ဇိတာယ၊ ရှက်ဖွယ် မဟုတ်သည်၌။ န လဇ္ဇရေ၊ မရွက်တုန်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သမာဒါနာ၊ မှားသောအယူရှိကုန်သော။ တေသတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါ
တို့သည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသောဂတိသို့။ ဂစ္ဆန္တိ။ သွားကုန်၏။

အာဘယေ၊ ဘေးမဟုတ်သည်၌၊ ဘယဒဿိနော၊ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိကုန်သော။
ဘယေစ၊ ဘေးမဟုတ်သည်၌လည်း။ အာဘယဒဿိနော၊ ဘေးမဟုတ်ဟု ရှုလေ့
ရှိကုန်သော။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသမာဒါနာ၊ ကုန်သော။ တေသတ္တာ၊ တို့သည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊
သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၂၃၂ - တိတ္ထိယသဘာဝက ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်ဖြစ်
သော သူငယ်တို့ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ....

၃၁၈။ အဝဇ္ဇေ ဝဇ္ဇဒဿိနော၊ ဝဇ္ဇေစာ ဝဇ္ဇဒဿိနော။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သမာဒါနာ၊ သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

၃၁၉။ ဝဇ္ဇဉ္စ ဝဇ္ဇတော ဥတှာ၊ အဝဇ္ဇဉ္စ အဝဇ္ဇတော။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမာဒါနာ၊ သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ တိတ္ထိ တပည့်တို့သည် သရဏဂုံ တည်လေကုန်၏။

ဒုတိယဂါထာ စတုတ္ထပါဒ၌ ဇေတဝန်အလိုငှာ သုဂ္ဂတိံဟု ဂ-သံယုတ်နှင့်
ရှိစေ။ ၊ ဝဇ္ဇမတိနော ဟူ၍လည်း ရှိ၏။

အဝဇ္ဇေ၊ အပြစ်မဟုတ်သည်၌။ ဝဇ္ဇဒဿိနော၊ အပြစ်ဟု ရှုလေ့ရှိကုန်သော။
ဝဇ္ဇေစ၊ အပြစ်၌လည်း။ အဝဇ္ဇဒဿိနော၊ အပြစ်မဟုတ်ဟု ရှုလေ့ရှိကုန်သော။
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သမာဒါနာ၊ ကုန်သော။ တေသတ္တာ၊ တို့သည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ သို့။
ဂစ္ဆန္တိ၊ ကုန်၏။

ဝဇ္ဇဉ္စ၊ အပြစ်ကိုလည်း။ အဝဇ္ဇတော၊ အပြစ်အားဖြင့်။ အဝဇ္ဇဉ္စ၊ အပြစ်
မဟုတ်သည်ကိုလည်း။ အဝဇ္ဇတော၊ အပြစ်မဟုတ်သော အားဖြင့်။ ဥတှာ၊
သိ၍။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသမာဒါနာ၊ ကောင်းသောအယူကို ယူကုန်သော။ သတ္တာ၊
တို့သည်။ သုဂ္ဂတိံ၊ ကောင်းသောဘဝသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကုန်၏။

ပြီး၏။

နိရုပ္ပဝဂ္ဂေါ ဒွါဝိသတိမော။

၂၃-နာဂဝဂ်

၂၃၃-အတ္တဒန္တ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်ကို ရန်ငြိုးမှု
သော မာဂဏ္ဍိမိဖုရားသည် တံစိုးပေး၍ တိုက်တွန်းအပ်သော တိတ္ထိတို့သည်
ဘုရားရှင်ကို အစဉ်လိုက်၍ ဆဲရေးကြလေသော် အရှင် အာနန္ဒာသည် အရှင်
ဘုရား အခြား တိုင်းပြည်သို့ ကြွတော်မူပါ။ ဤပြည်မှာ ဆဲရေးလှသည်ဟု
လျှောက်ရာ ချစ်သားအာနန္ဒာ- ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အရပ် လေးမျက်နှာမှ
လာသော မြား၊ လှံတို့ကို သည်းခံသကဲ့သို့ ဒုဿိလပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆဲဆိုရွှေ့တ်
ခြင်းကို သည်းခံခြင်းသည် ငါဘုရား၏တဝန်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍...

၃၂၀။ အဟံ နာဂေါ ဓာပတော ပတိတံ သရံ။
အတိဝါက္ခံ တိတိက္ခံ၊ ဒုဿိလော ဟိ ဗဟုဇ္ဇနော။

၃၂၁။ ဒန္တံ နယန္တိ သမိတိံ၊ ဒန္တံ ရာဇာဘိရူဟတိ။
ဒဒန္တာ သေဠော မနုဿေသု၊ ယောတိဝါက္ခံ တိတိက္ခံ။

၃၂၂။ ဝရာ မဿကရာ ဒန္တာ၊ အဇာနိယံ စ သိန္နဓါ။
ကုဉ္ဇရာ စ မဟာနာဂါ၊ အတ္တဒန္တာ တတော ဝရံ။

ဤသုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးလည်း။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေပြင်၌။ ဓာပတော၊
လေးမှ။ ဝါ၊ လေးကြောင့်။ ပတိတံ၊ မိမိသို့ကျသော။ သရံ၊ မြားကို။
တိတိက္ခံတိလ္လဝ၊ သည်းခံသကဲ့သို့။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ အတိဝါက္ခံ၊ မထီ
မဲ့မြင်ဆိုအပ်သော စကားအပေါင်းကို။ တိတိက္ခံ၊ သည်းခံအံ့။ ဟိ သင့်စွာ။
ဗဟုဇ္ဇနော၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည်။ ဒုဿိလော၊ ဒုဿိလချည်း
သာတည်း။

ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော မြင်း၊ ဆင် ကိုသာလျှင်။ သမိတိံ၊ လူစုလူဝေးရှိရာ
အရပ်သို့။ နယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော မြင်း၊ ဆင် ကိုသာ
လျှင်။ ရာဇာ၊ မင်းသား။ အဘိရူဟတိ၊ စီး၏။ ယော၊ အကြင် သူသည်။
အတိဝါက္ခံ၊ မထီမဲ့မြင်ဆိုသောစကားကို။ တိတိက္ခံ၊ သည်းခံ၏။ သော၊ ထို
သည်းခံတတ်သောသူသည်။ ဒဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးသည်ဖြစ်၍။ မနုဿေသု၊ လူတို့
တွင်။ သေဠော၊ မြတ်၏။

အာတု၊ အာတုရိမြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ အာတုနိယာစ၊ အာတု
နည်မြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ သိန္ဓဝါစ၊ သိန္ဓောမြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။
ကုဉ္ဇရာ၊ ကြိုးကြာသံမြည်တတ်ကုန်သော။ ဝါ၊ ဘောင်ထွတ် ဘောင်ကျွေ၌
မွေ့လျော်ကုန်သော။ မဟာနာဂါစ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် လည်းကောင်း။
ဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးကုန်မှသာလျှင်။ ဝရာ၊ မြတ်ကုန်၏။ အတ္ထဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေး
သော ကိုယ်စိတ်ရှိသောသူသည်။ တတော၊ ထိုယဉ်ကျေးသော ဆင်မြင်းတို့ထက်။
ဝရံ၊ မြတ်၏။

ပြီး၏။

၂၃၄-ဟတ္ထဝရိယပုဗ္ဗကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဆင်ဆရာ လုပ်ခဲ့ဘူး
သော ရဟန်းကြီးတစ်ပါးသည် အစီရဝတီဖြစ်နား၌ ဆင်ကို ယဉ်ကျေးအောင်
ဆုံးမသော ဆင်ဆရာတစ်ယောက်ကိုမြင်၍ ဤအရပ်၌ထိုးသည်ရှိသော်ယဉ်ကျေး
ရာ၏ဟုဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ဆိုတိုင်းပြုရာတွင်မှ ဆင်သည် ယဉ်ကျေး၏။
ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား ရဟန်းတို့ လျှောက်ရာတွင် ရဟန်းတို့
ဤယဉ်ကျေးသော ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်တို့ဖြင့် မရောက်ဘူးသော နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်နိုင်သည် မဟုတ်။ မိမိကိုယ် ယဉ်ကျေးမှသာ ရောက်နိုင်မည်ဟု ဆင်ဆရာ
လုပ်ဖူးသော ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ -

၃၂၃။ န ဟိ ဇေတဟိ ယာနေဟိ၊ ဂစ္ဆေယျ အဂတံ ဒိသံ။

ယထာတ္တနာ သုဒန္တေန၊ ဒန္တော ဒန္တေန ဂစ္ဆတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

သုဒန္တေန၊ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးသော။ အတ္တနာ၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဝါ၊
စိတ်ဖြင့်။ အဂတံ၊ မရောက်ဘူးသော။ ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ ယထာ၊
ရောက်သကဲ့သို့။ ဇေတဟိ-ယာနေဟိ၊ ဤ ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ် တို့ ဖြင့်။
အဂတံ၊ မရောက်ဘူးသော။ ဒိသံ၊ သို့။ နဟိ ဂစ္ဆေယျ၊ မရောက်ရာသလျှင်
ကတည်း။ ဒန္တော၊ ယဉ်ကျေးသောသူသည်။ ဒန္တေန၊ ယဉ်ကျေးမြင်းကြောင့်။
အဂတံ၊ သော။ ဒိသံ၊ သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ၏။ ။ပြီး၏။

၂၃၅-ပရိဇ္ဇိန္ဒြာဟူက ဝတ္ထု

ဧတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဥစ္စာ ရှစ်သိန်းရှိသော ပုဏ္ဏားအို့ တစ်ယောက်သည် သားလေးယောက်တို့အား ဥစ္စာနှစ်သိန်းစီ ပေး၍ ဥစ္စာကုန်သော အခါ သားသမီးတို့ ပြန်၍မကြည့်။ ဝတ်ရာမဲ့ စာရာမဲ့ ခွက်လက် စွဲ၍ တောင်းစားရရှာလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်ထံလာပြီးသော် မိမိ၏ အဖြစ်သနစ်ကိုလျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ပုဏ္ဏားတို့ အစည်းဝေးပွဲ သံဘင်္ဌ “ယေတိ ဇာတေဟိ နန္ဒိယ” စသော ဂါထာတို့ကို ကြွေးကြော်လေလော့ဟု ဂါထာကို သင်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မိန့်တော်မူတိုင်း ကြွေးကြော်လေသော် သားလေးယောက်တို့သည် ထိတ်လန့်၍ အာပုဏ္ဏားကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပြုစု ကြ၏။ အားအကြီး မင်္ဂလာပြုအံ့သောနေ့၌ သံဃာတော် ငါးရာနှင့် တကွ ဘုရားရှင်ကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ ဘုရားရှင်သည် မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးအပ် သော အဖြစ်ကို ပြခြင်းငှါ မာတုပေါသက ဆင်းမင်းဇာတ်ကို ဟောတော် မူပြီး၍—

၃၂၄။ ဓနပါလော နာမ ကုဉ္ဇရော၊
ကဋ္ဌုကဘေဒနော ဒုန္နိဝါရယော။
ဗန္ဓော ကဗဠံ န ဘုဉ္ဇတိ၊
သုဿရတိ နာဂဝနဿ ကုဉ္ဇရော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဝေတာလိ ဂါထာ)။ ။ သားလေးယောက် ချွေးမလေးယောက်နှင့် တကွ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပန်တည်လေ၏။

ကဋ္ဌုကဘေဒနော၊ ထက်သော မုန့်ရှိသော။ ဒုန္နိဝါရယော၊ တားမြစ်နိုင် ခဲ့သော။ ဗန္ဓော၊ ဖွဲ့ချည်၍ ထားအပ်သော။ ဓနပါလောနာမ၊ ဓနပါလမည် သော။ ကုဉ္ဇရော၊ ဆင်သည်။ ကဗဠံ၊ အစာအဟာရကို။ န ဘုဉ္ဇတိ၊ မစား နိုင်။ ကုဉ္ဇရော၊ ဆင်သည်။ နာဂဝနဿ၊ ကံ့ကော်တောကို။ သုဿရတိ၊ အောက်မေ့၏။ ။ ပြီး၏။

၂၃၆-ပသေနဒီကောသလဝတ္ထု

ဧတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ တစိတ်ချက်သော ထမင်းကို စား၍ တရားနာစဉ် တလူးလည်းလည်း ငိုက်မည်းသော ပသေနဒီ လောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍—

၃၂၅။ မိစ္ဆိ ယဒါ ဟောတိ မဟဂ္ဂသောစ၊
 နိဗ္ဗာနိယိကာ သမ္ပရိဝတ္တသာယံ၊
 မဟာဝရာဟောဝ နိဝါပပုဋ္ဌော၊
 ပုနပုနံ ဂဗ္ဘမုပေတိ မန္တော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမ ဒုတိယ ဣန္ဒဝဇိရာ၊ တတိယ စတုတ္ထ ဥပေန္တ ဝဇိရာ နှစ်ပါးရောသော
 ဥပဇာတိဂါထာ၊ အဆုံး၌ မဂ်ဖိုလ်ရသောသူကို အဋ္ဌကထာ မဆို။

ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ မန္တော၊ နံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မိစ္ဆိ၊ မျောက်မျက်နှာ
 အိပ်လေ့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ မဟဂ္ဂသော စ၊ အစား ကြီးသည်လည်း၊
 ဟောတိ၊ ၏။ နိဗ္ဗာနိယိကာ၊ ဝိက်မျက်နှာလေ့ ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ နိဝါပ
 ပုဋ္ဌော၊ အစကွေး၍ မွေးအပ်သော။ မဟာဝရာဟောဝ၊ ဝက်ကြီးကဲ့သို့။
 သမ္ပရိဝတ္တသာယံ၊ တလူးလည်းလည်း အိပ်လေ့ ရှိ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 မန္တော၊ နံ့သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အနိစ္စာဒိလက္ခဏာနိ၊ အနိစ္စအစရှိသော လက္ခဏာ
 တို့ကို။ အမနသိကဓောန္တော၊ နှလုံးမသွင်း မိသည်ဖြစ်၍။ ပုနပုနံ၊ အဖန်
 တလဲလဲ။ ဂဗ္ဘံ၊ အမိဝမ်းသို့။ ဥပေတိ၊ ကပ်ရ၏။ ပြီး၏။

၂၃၇-သာနုသာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အကျင့်သီလ၊ ဝတ်ကြီး၊
 ဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသော သာနုသာမဏေသည် မိမိပြုသော ကုသိုလ်ကို ငါ
 အမိ-အဘ၊ ရပါစေသတည်း-ဟု အမျှဝေ၏။ အခြားမဲ့သော ဘဝက သာနု
 သာမဏေ၏ အမိဖြစ်ဖူးသော ဘီလူးမသည် သာဓု-သာဓု ခေါ်၍ သာမဏေ
 ကိုကြည့်ရှု စောင့်မ၏။ ထိုဘီလူးမသည် ဘီလူး အစည်း အဝေး၌ သာနုသာ
 မဏေ၏ မယ်တော်ဟု ထင်ရှား၍ ထမင်းဦး၊ ရေဦးကို စားရ၏။ သာမဏေ
 သည် တရံရောအခါ ကာမဝိတက် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်အံ့ဟု မိမိအိမ်သို့
 လာ၏။ ဘီလူးမလည်း သာမဏေ၏ အကြံကိုသိ၍ သာမဏေကိုပူ၍ နှိပ်စက်
 ညှဉ်းဆဲလျက် ခြိမ်းချောက်၏။ သာမဏေသည် သတိရ၍ ဝိတက်ကိုဖျောက်၍
 ပဉ္စင်းခံပြီးသော် ဘုရားအထံသို့သွား၍ အကြောင်းကိုလျှောက်ရာတွင် စိတ်မည်
 သည်ကား အထူးထူးသော အာရုံ၌ ကျက်စား၏။ စိတ်ကို မနှိပ် စက် သော
 သူအား ချမ်းသာမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၍....

၂၂၆။ ဣဒံ ပုရေ စိတ္တ မစရိံ စာရိကံ၊
 ယေနိစ္ဆကံ ယတ္ထ ကာမံ ယထာသုခံ၊
 တဒဇ္ဈဟံ နိဂ္ဂဟိဿာမိ ယောနိသော၊
 ဟတ္ထိပ္ပဘိန္ဒူ ဝိယ အကုသဂ္ဂဟော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဥပဇာတိ ဂါထာ)။ ။ သာနုပဉ္စင်၊ ငယ်နှင့်တကွ
 များစွာသော နတ်၊ လူတို့သည် သောတာပန် တည်လေကုန်၏။

ဣဒံစိတ္တံ၊ ဤစိတ်သည်။ ပုရေ၊ ရှေးရှေးကာလ ဘဝများစွာ သံသရာ၌။
 ယေနိစ္ဆကံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ယတ္ထကာမံ၊ အလိုရှိရာ။ ယထာသုခံ၊ ကောင်းနိုး
 ရာရာ။ စာရိကံ၊ ကျက်စား လှည့်လည်ခြင်းကို။ အစရိံ၊ လှည့်လည်လေပြီ။
 အကုသဂ္ဂဟော၊ ချွန်းကိုင်သော ဆင်ထိန်းသည်။ ဟတ္ထိပ္ပဘိန္ဒူ၊ ဆင်မုန်ယစ်ကို။
 နိဂ္ဂဟာတိဝိယ၊ နှိပ်သကဲ့သို့။ အဟံ ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဝါ၊ ယခု။ တံ
 စိတ္တံ၊ ထိုစိတ်ကို။ နိဂ္ဂဟိဿာမိ၊ နှိပ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယောနိသော၊ အဆင့်
 အားဖြင့်။ ဥဿာဟော၊ အားထုတ်ခြင်းကို။ ကာတဗ္ဗော၊ ပြုအပ်၏။
 ပြီး၏။

၂၃၈-ပါဝေယျကဟတ္ထိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကောသလ မင်းကြီး၏
 ပါဝေယျကမည်သောဆင် အိ၍ အားနည်း သောကြောင့် အိုင်တစ်ခု၌ ညွှန်
 ပျောင်းကွဲ၍ မနုတ်နိုင်နေသည်ကို စစ်သည်ဗိုလ်ထုကို ပြလျက် တိုက်မောင်း
 တိုက်စည်ကို တီးကာမျှဖြင့် အားတက်၍ ညွှန်မှ မိမိကိုယ်ကိုနှုတ်လေ၏။ ဤ
 အကြောင်းကိုမြင်ခဲ့သော ရဟန်းတို့က လျှောက်ရာတွင် ချစ်သားတို့ ညွှန်ကွဲ
 သောဆင်သည် ညွှန်မှ မိမိကိုယ်ကိုနှုတ်သကဲ့သို့ ကိလေသာညွှန်မှ မိမိကိုယ်ကို
 နုတ်ကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍...

၂၂၇။ အပ္ပမာဒရတာ ဟောထ၊ သစိတ္တ မနုရက္ခထ။
 ဒုဂ္ဂါ ဥဒ္ဓရထတ္တာနံ၊ ပဒေကံ သန္ဓောဝ ကုဉ္ဇရော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်
 အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။

အပ္ပမာဒရတာ၊ မပေ့ မလျော့သော အကျင့်၌ မေ့ လျော် ကုန် သည်။
 ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့။ သစိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ အနုရက္ခထ၊ စောင့်ကုန်လော့။

ပဏေ၊ ညွှန်၌။ သန္ဓေ၊ ကျံနစ်သော။ ကုဉ္ဇရော၊ ဆင်သည်။ ဒုဂ္ဂါ၊ ညွှန်
ပျောင်းမှ။ အတ္တနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဥဒ္ဓရတိ ဣဝံ၊ နှုတ်သကဲ့သို့။ တုမေ၊
သင်တို့သည်။ ဒုဂ္ဂါ၊ ကိလေသာတည်း ဟူသော ညွှန်ပျောင်းမှ။ အတ္တနံ၊
မိမိကိုယ်ကို။ ဥဒ္ဓရ၊ ၂၊ နှုတ်ကြကုန်လော့။ ။ပြီး၏။

၂၃၉-သမ္မဟုတဘိက္ခု ဝတ္ထု

ကောသမ္မိပြည်သား ရဟန်းတို့ အကေရုဏ်းဖြစ်ကြသည်ကို ဆုံးမ၍ မရ
သောကြောင့် ငြီးငွေ့တော်မူလျက် ကိုယ်တော်ထီးသာ ပလလဲဆင် အလုပ်
အကျွေးကို ခံတော်မူ၍ ပါလိလေယျရက္ခိတတောအုပ်၌နေတော်မူလော့။ အခါ
ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ လာ၍ ရိုသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင် နိပင်
ဘုရားသည် ဤတောအုပ်ကြီး၌ မျက်သစ်ရေ၊ ဒန်ပူ ကမ်းလှမ်းသူမရှိပဲ ကိုယ်
တော်ထီးနေသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုတော်မူသည်ဟု လျှောက်ရာတွင်
အာနန္ဒာ-အကယ်၍ သဘောတူ အဆွေခင်ပွန်းကို မရသည်ဖြစ်အံ့၊ သဘော
မတူ ယုတ်သော သူနှင့်တကွ နေရသော ထက် တစ်ပေ နက်ထီးသာ နေရ
ခြင်းသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍....

၃၂၈။ သုဝေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊

သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။

အဘိဘုယျ သဗ္ဗဒနိ ပရိဿယာနိ၊

စရေယျ တေ နတ္ထမနော သတိမာ။

၃၂၉။ နော စေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊

သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။

ရာဇော ရဋ္ဌံ ဝိဇိတံ ပဟာယ၊

ကော စရေ မာတင်္ဂရညေဝ နာဂေါ။

၃၃၀။ ကေသ စရိတံ သေယျော၊

နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။

ကော စရေ နစ ပါပါနိ ကယိရာ၊

အပ္ပေါသုက္ကော မာတင်္ဂရညေဝ နာဂေါ။

ဤ သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။(ရွှေ နှစ်ဂါထာ ဥပဇာတိ
နောက်ဂါထာ သာမည်)။ ။ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်လေ
ကုန်၏။

နိပကံ၊ ရင့်သောပညာရှိထသော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ကောင်းသော နေရာ ရှိထသော။ ဓိရံ၊ တည်ကြည်သော သမာဓိရှိထသော။ သဒ္ဓိံစရံ၊ အတူကျင့်ဖော် ဖြစ်သော။ သဟာယံ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းကို။ သစေ လဘေထ၊ အကယ်၍ ရသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ တေန၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့်။ အတ္တမနော၊ ငမ်းမြှေးကံ သည်ဖြစ်၍။ သတိမာ၊ သတိရှိသည် ဖြစ်၍။ သဗ္ဗာနိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပရိဿယာနိ၊ ထင်ရှားသော ဘေးရန်၊ မထင်ရှားသော ဘေးရန်တို့ကို။ အဘိ တုဿ၊ နှိပ်စက်၍။ စရေယျ၊ ကျင့်ထု၏။

နိပကံ၊ ထသော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ထသော။ ဓိရံ၊ ထသော။ သဒ္ဓိံစရံ၊ ထသော။ သဟာယံ၊ ကို။ နောစေ လဘေထ၊ အကယ်၍ မရသည် ဖြစ်အံ့။ ဝိဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီးသော။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ စရန္တော၊ တောထွက်သော။ ဇုဇာဏ္ဍဝ၊ မဟာဇနကစသော မင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ မာတင်္ဂရညေ၊ မာတင်္ဂ တော၌။ စရန္တော၊ လှည့်လည်သော။ နာဂေါဏ္ဍဝ၊ ပလလဲဆင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဧကော၊ တစ်ယောက် အထီးတည်း။ စရေ၊ ကျင့်ထု၏။

ကေဿ၊ တစ်ယောက်ထီးချင်း။ စရိတံ၊ ကျင့်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၌။ သဟာယတာ၊ အဆွေ ခင်ပွန်း ပြုရာသော သဘောသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မာတင်္ဂရညေ၊ မာတင်္ဂတော၌။ နာဂေါဏ္ဍဝ၊ ဆင်ကဲ့သို့။ အပ္ပါဿုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်အထီးတည်း။ စရေ၊ ကျင့်ထု၏။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှု တို့ကို။ နစ ကယိရာ၊ မပြုရာ။
ပြီး၏။

၂၄၀-မာရ ဝတ္ထု

ဟိမဝန္တာတော အရညကုဒ္ဓိ၌ နေတော်မူသောအခါ မာရ်နတ်သည် ဘုရား ရှင်သို့ ကပ်၍ အလုံးစုံသော လောက၌ တရား သဖြင့် မင်းပြုတော်မူပါဟု လျှောက်ရာတွင်....

နိဗ္ဗာနံ၊ အတ္တမိ ဇာတမိ ဘုခါ သဟာယာ၊
တုဋ္ဌိ သုခါ ယာ ဣတရိတရေန၊
ပုည သုခံ ဇီဝိတသင်္ခယမ္ပိ၊
သဗ္ဗဿ ဒုက္ခဿ သုခံ ပဟာနံ။

၄၃၂။ သုခါ မတ္တေယျတာ လောကေ၊ အထော ပေတ္တေယျတာ သုခါ။
သုခါ သာမညတာ လောကေ၊ အထော ဗြဟ္မညတာ သုခါ။

၃၃၃။ သုခံ ယာဝ ဇရာ သီလံ၊ သုခါ သဒ္ဓါ ပတိဋ္ဌိတာ။
သုခေါ ပညာယ ပဋိလာဘော၊ ပါပါနံ အကရဏံ သုခံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ များစွာသော နတ်တို့ အကျတ်တရား ရလေ
ကုန်၏။ ။ (ပထမဂါထာ ဣန္ဒဝဇီရာ)။

အတ္တမ္မိ၊ အမ္မကိစ္စသည်။ ဇာတမ္မိ၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သဟာယာ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းရှိမှ။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ဣတရိတရေန၊ ရရသမျှဖြင့်။ ယာ တုဋ္ဌိ၊
အကြင်နှစ်သက်ရောင့်ရဲခြင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သာ တုဋ္ဌိ၊ ထိုရရသမျှဖြင့်
နှစ်သက်ရောင့်ရဲခြင်းသည်။ သုခါ၊ ။ ။ ဇီဝိတသင်္ခယမ္မိ၊ အသက်ကုန်ခါနီး၌။
ပညံ၊ ကောင်းမှုရှိမှ။ သုခံ၊ ချမ်းသာ၏။ သဗ္ဗဿ၊ ခပ်သိမ်းသော။ ဒုက္ခဿ၊
ဆင်းရဲကို။ ပဟာနံ၊ ပယ်ခြင်းသည်။ သုခံ၊ ။ ။

လောကေ၊ လောက၌။ မတ္တေယျတာ၊ အမိကိုလုပ်ကျွေးခြင်းသည်။ သုခါ၊
ချမ်းသာ၏။ တတော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပေတ္တေယျတာ၊ အဖကို လုပ်ကျွေးခြင်း
သည်။ သုခါ၊ ။ ။ လောကေ၊ လောက၌။ သာမညတာ၊ ရဟန်းတို့အား
လှူဒါန်းခြင်းသည်။ သုခါ၊ ။ ။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး ဗြဟ္မညတာ၊ ပုဏ္ဏား
တို့အား ပေးကမ်းခြင်းသည်။ သုခါ၊ ။ ။

သီလံ၊ သီလသည်။ ယာဝဇရာ၊ အိုသည်တိုင်အောင်။ သုခံ၊ ။ ။ သဒ္ဓါ၊
သဒ္ဓါတရားသည်။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်သည်ရှိသော်။ သုခါ၊ ။ ။ ပညာယ၊
ပညာကို။ ပဋိလာဘော၊ ရခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ။ ။ ပါပါနံ၊ မကောင်းမှု
တို့ကို။ အကရဏံ၊ မပြုခြင်းသည်။ သုခံ၊ ။ ။ ။ ပြီး၏။

နာဂဝဂ္ဂေါ တေဝိသတိသမော။

၂၄-တဏှာဝဂ်

၂၄၁-ကပိလမစ္ဆ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကဿပဘုရားရှင်၏
သာသနာတွင်းက ခိုးသူငါးရာတို့သည် မင်းစိုးတို့ ဖမ်းမိခါနီး၌ တောရ
ဆောက်တည်သော ရဟန်းတစ်ပါးထံ ပဉ္စသီကို ခံယူကုန်၏။ ။ ဖမ်း၍ သတ်
လေသော် ယာဝတိ သာ၌ဖြစ်၍ အပါယ်မလားပဲ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်

တံငါသည် အမျိုး၌ဖြစ်ကုန်သည်။ အရွယ်ရောက်၍ အစိရတဝတီဖြစ်ဝယ် တံငါ
 လုပ်ကြသည့်ကာလ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ခံတွင်းဟုလျှင်
 အလွန်ပုပ်လှစွာသော ငါးကြီးတစ်ကောင်ကိုမိ၍ ကောသလကင်းကြီးထံဆက်၍
 မင်းကြီးသည်။ ဘုရားရှင်ထံယူခဲ့၍ ဤငါးသည် အဘ ဘွဲ့နှင့် အဆင်းလှ
 သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ခံတွင်း၌ပုပ်သနည်းဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး-ဤ
 ငါးသည် နောင်တော် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ ပိဋကတ်သုံးပုံ
 ဆောင်သော ကပိလရဟန်းဖြစ်၍ လဇ္ဇီပေသလ ရဟန်းတို့ကို ငေါက်ငန်း၏။
 ဘုရားဟောမဟုတ်သည်ကို ဘုရားဟောပြု၍ မအပ်သည်ကို အအပ်ပြု၍ ဖြေဆို
 ဖူးသောကြောင့် ကြာမြင့်ရှည်စွာ အဝီစိ၌ ခံခဲ့ရပြီး၍ ယခု ငါးအဖြစ်သို့
 ရောက်သည်ဟုမိန့်တော်မူ၍ သင်သည် ကပိလရဟန်းမဟုတ်လော့ဟု မေးတော်
 မူ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကပိလရဟန်း ဟုတ်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ သင့်အစ်ကို
 သာ ရဟန်းကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုကဿပဘုရားရှင်
 သာသနာတော်၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါသည်ဟု လျှောက်၏။ သင့်အလိုသို့လိုက်
 သော တာပနာမည်သော သင့်နှမ၊ သာ ဓနိမည်သော သင့် အမိတို့ကား
 အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အဝီစိ၌ပင်ရှိပါ၏ဟု လျှောက်၏။
 သင်ကား ဤဘဝမှစတုလျှင် အဘယ်သို့ သွားရမည်နည်းဟု မေး၏။
 အဝီစိသို့ပင် ပြန်ရပါဦးအံ့ဟု လျှောက်ပြီးလျှင် “ငါ၏သနပ်ကို ဘုရားနှင့်တကွ
 ပရိသတ်အများ သိလေပြီ”ဟု နှလုံးမသာရှိ၍ သေလေ၏။ ဘုရားရှင်သည်
 ရောက်လာသောပရိသတ်တို့အား တရားဟောခြင်းငှာ....

၃၃၄။ မနုဇဿ ပမတ္တစာရိနော၊ တဏှာ ဝေုဗ္ဗိ မာလုဝါဝိယ။
 သော ဣဝတိ ဟုရာဟုရံ၊ ဖလမိစ္ဆံ ဝနသ္မိ ဝါနရော။

၃၃၅။ ယံ သော သဟတေ ဇမ္ဗိ၊ တဏှာ လောကေ ဝိသတ္တိကာ။
 သောကာ တဿ ပဝေန္တိ၊ အဘိဝုဇ္ဈံ ဝိရဏံ။

၃၃၆။ ယော စေတံ သဟတေ ဇမ္ဗိ၊ တဏှံ လောကေ ဒုရစ္စယံ။
 သောကာ တမ္ဘာ ပပတန္တိ၊ ဥဒဗိန္ဒြဝ ပေါက္ခရာ။

၃၃၇။ တံ ဝေါ ဝဒါမိ ဘဒ္ဒံ ဝေါ၊ ယာဝန္တေတ္ထ သမာဂတာ။
 တဏှာယ မူလံ ခဏထ၊ ဥသီရတ္ထောဝ ဝိရဏံ။
 မာ ဝေါ နဠံ သောတောဝ၊ မာရော ဘဉ္ဇိ ပုနပ္ပုနံ။

ဤလေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုတံငါသည် ငါးရာတို့သည်
ရဟန်းပြု၍ ပုပ္ဖန္နာ ဖြစ်လေကုန်၏။

အစဂါထာ တောလီ၊ ဝနသ္မိန္ဒ နိဂ္ဂဟိတိက္ခေ။

ပမတ္တစာရိနော၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ ကျင့်လေ့ရှိသော။ မနုဿ၊ သတ္တဝါ
အား။ တဏှာ၊ ခြောက်ဒွါရ၌ဖြစ်သောတဏှာသည်။ မလ္လဝဂီဝိယ၊ မာလော
နွယ်ကဲ့သို့၊ ဝစုတိ၊ ပွား၏။ သော၊ ထိုတဏှာပွားသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝနသ္မိန္ဒ၊
တောကြီး၌။ ဖလံ၊ သစ်သီးကို။ ဣစ္ဆံ-ဣစ္ဆန္တော၊ အလိုရှိသော။ ဝါနဇရာ-
ဣဝ၊ မျောက်ကဲ့သို့။ ဟုရာဟုရံ၊ ထိုဘဝ ဤဘဝသို့။ ဥပ္ပဝတိ၊ ပြေးသွား၏။

လောကေ၊ ၌။ ဝိသတ္တိကာ၊ ကပ်ငြိတယ်တာတတ်သော။ ဇမ္ဗိ၊ ယုတ်မာ
စွာသော။ သောတဏှာ၊ ဤတဏှာသည်။ ယံပုဂ္ဂလံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို။
သဟတေ၊ ညှဉ်ဆဲ၏။ တဿ၊ ထိုတဏှာ ညှဉ်ဆဲအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။
အဘိဝုဇံ၊ မိုးကောင်းပေါက်ဆောက် ကြီးပွားမြောက်သော။ ဗီရဏံဣဝ၊
ပြိတ်မြက်ကဲ့သို့။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည်။ ပဝစန္နိ၊ တိုးပွားကုန်၏။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ လောကေ၊ ၌။ ဒုစ္စယံ၊ လွန်နိုင်ခဲ့သော။ ဇမ္ဗိ၊
ယုတ်မာစွာသော။ တေတဏှံ၊ ထိုတဏှာကို။ စေသဟတေ၊ အကယ်၍ ညှဉ်ဆဲ
နိုင်သည်ဖြစ်အံ့။ ဥဒဗိန္နု၊ မိုးရေမိုးပေါက်သည်။ ပေါက္ခရာ၊ ကြာဖက်မှ။
ပပဘတိဣဝ၊ လျှောက်ကျသကဲ့သို့။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည်။ တဿ၊ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်မှ။ ပပတန္တိ၊ လျှောက်ကျကုန်၏။

တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းသောစကား
ကို။ ဝဒါမိ၊ ဟောအံ့။ ဧတ္ထံ၊ အရပ်၌။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် စည်း
ဝေးကုန်သော။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။
ဥသိရတ္ထော၊ ပန်းရင် မြက်အသုံးလိုသောသူသည်။ ဗီရဏံ၊ ပြိတ်မြက်ကို။ ခဏတံ
ဣဝ၊ တူးသကဲ့သို့။ တဏှာယ၊ ဆဒ္ဒါရိကတဏှာ၏။ မူလံ၊ အမြစ်ကို။ ခဏထ၊
တူးကုန်လော့။ သောတော၊ ကြီးစွာသောမြစ်ရေအလျဉ်သည်။ နဠံ၊ ကမ်းနား
၌ရောက်သောကျူပင်ကို။ ဘဉ္ဇတိဣဝ၊ တိုက်လှန်ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ မာရော၊
ကိုလေသာမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်သည်။ ဝေါတုမေ၊ သင်တို့ကို။ ပုနပုနံ၊ အဖန်
တလဲလဲ။ မာဘဉ္ဇ၊ မဖျက်ဆီးစေလင့်။ ။ (ရသာပြု၍ထားအပ်သော ဝါသဒ္ဓါ
ကား နိပဂါတ်မျှသာ)။ ။ ပြီး၏။

၂၄၂ - သူကရပေါတိကာ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသေးအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ရာတွင် တစ်ကောင်သောဝက်မငယ်ကိုမြင်၍ ပြုံးတော်မူသည်။ အဘယ်ကြောင့် ပြုံးတော်မူသနည်းဟု ရှင်အာနန္ဒာလျှောက်လတ်သော် အာနန္ဒာ-ဤဝက်မငယ်သည် ကကုသန်ဘုရားလက်ထက် ကြက်မဖြစ်သည်။ ကြက်မဘဝမှ စုတေ့၍ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဥပရိမင်းသမီး ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသမီးသည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာ ပိုးလောက်အစုကို မြင်၍ ပုဋ္ဌဝကသညာဖြင့် ပထမဈာန်ကိုရ၍ ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှစုတေ့သော် ဗာရာဏသီ၌ သူဌေးသမီးဖြစ်သည်။ သူဌေးသမီးအဖြစ်မှစုတေ့၍ ယခု ဝက်မငယ် ဖြစ်ရလေသည်။ ဘဝတဏှာ၏ အပြစ်သည် များလေစွဟု မိန့်တော်မူ၍...

၃၃၈။ ယထာပိ မူလေ အနုပဒ္ဒဝေ ဒဠေ၊
ဆိန္ဒောပိ ရုက္ခော ပုနဒေဝ ရူဟဟိ၊
ဇေမ္ပိ တဏှာနုသယေ အနုဟတေ၊
နိဗ္ဗတ္တတိ ဒုက္ခ မိဒံ ပုနပ္ပုနံ။

၃၃၉။ ယဿ ဆတ္တိသတိ သောတာ မနာပ သဝနာဘုသာ၊
ဓဟာ ဝဟန္တိ ဒုဒ္ဓိဋ္ဌိံ၊ သင်္ကပ္ပိရာဂနိဿိတာ။

၃၄၀။ သဝန္တိ သဗ္ဗမိ သောတာ၊ လတာ ဥပ္ပဇ္ဇ တိဋ္ဌတိ၊
တဉ္စ ဒိသ္မာ လတံ ဇာတံ၊ မူလံ ပညာယ ဆိန္ဒတ။

၃၄၁။ သရိတာနိ သိနေဟိတာနိ စ၊
သောမနဿာနိ ဟောန္တိ ဇန္တုနော၊
တေ သာတသိတာ သုခေသိနော၊
တေဝေ ဇာတိဇရူပဂါ နရာ။

၃၄၂။ တသိနာယ ပုရက္ခတာ ပဇာ၊
ပရိသပ္ပန္တိ သသောဝ ဗန္ဓိတော၊
သံယောဇနအင်္ဂသတ္တကာ၊
ဒုက္ခ မုပေန္တိ ပုနပ္ပုနံ စိရာယ။

၃၄၃။ တသိနာယ ပုရက္ခတာ ပဇာ၊
 ပရိသပ္ပန္နိ သသောဝ ဗန္ဓိတော။
 တသ္မာ တသိနံ ဝိနောဒယေ၊
 အာကခန္တံ ဝိရာဂ မတ္တနော။

ခြောက်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ပထမဂါထာ ပထမပါဒဝံသဌ။ ကျန်သုံးပါဒ လူနွှံဝံသာ။ နိဗ္ဗတ္တတိဟု
 ခံသ။ ။ ဒုတိယ၊ တတိယ နှစ်ဂါထာ ပဏျာဝတ္ထ။ အဆုံးသုံးဂါထာ
 ဝေတာလီ။ ပဉ္စမဂါထာ စတုတ္ထပါဒ ဩပစ္ဆန္နသက။ အာကခန္တဟု
 အာသရနှင့်ရှိစေ။ ။ ဝက်မငယ်တဝမှ စုတေသော် သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံ
 မင်းမျိုး၌ဖြစ်လေ၏။ ထိုမှစုတေ၍ ဗာရာဏသီ၌ဖြစ်သည်။ ထိုမှစုတေ၍
 သုပ္ပါရက သင်္ဘောဆိပ် မြင်းကုန်သည်အိမ်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှ စုတေ၍
 ကာဝယသင်္ဘောဆိပ် လေ့သူကြီးအိမ်၌ဖြစ်၏။ ထိုမှစုတေ၍ အနုရာဇ
 မြို့တောင် ဘောက္ကန္တရွာ၌ သူကြွယ်သမီး ဖြစ်၏။ သုမန အမည်ရှိ၏။
 ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီး လက်ထက် အတိအမ္မရ အမတ်၏ မယားတည်း။
 ကောဋိပဗ္ဗတကျောင်းနေ အနုရုဒ္ဓါမထေရ် ဆွမ်းခံကြရာတွင် ထိုအမတ်
 မယား သုမနကိုမြင်၍ ဘုရားလက်ထက်တော်က ဝက်မငယ်သည် ယခု
 အခါ အမ္မရအမတ် မယားဖြစ်ပြီ။ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ မိန့်တော် မူ သံကို
 ကြား၍ ဆိုအပ်ပြီးသော တဆယ့် သုံးဘဝကို အောက် မေ့မိ လျက်
 ရဟန်းမိန်းမဖြစ်၍ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို နာရာတွင် သောတာပန်
 ဖြစ်လေ၏။ အာသိဝိသုပမ သုတ်ကို နာရာတွင် ရဟန္တာမ ဖြစ်၏။ ။
 စကားချပ်။

မူလေ၊ အမြစ်သည်။ အနုပဒ္ဒဒေ၊ ဥပဒ်မရှိသည်ရှိသော်။ ဒလေ၊ အရွက်
 ၌။ ဆိန္နောပိ၊ ဖြတ်အပ်သော်လည်း။ ရုက္ခော၊ သစ်ပင်သည်။ ပုနဒေဝ၊ တဖန်
 သာလျှင်။ ရူပာတိယထာ၊ ပေါက်ရောက်စည်ကားပြန်သကဲ့သို့။ ဝေမ္ပိ၊ ဤအတူ
 လည်း။ တဏှာနုသယေ၊ တဏှာနုသယသည်။ အနုဟတေ၊ မပြတ်သည်ရှိသော်။
 ဣဒံဒုက္ခံ၊ ဤပဋိသန္ဓေ အစရှိသော ဆင်းရဲသည်။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။
 နိဗ္ဗတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။

ယဿ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ မနာပသဝနာ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သောအာရုံသို့
 စီးတတ်သော။ ဘုဿ၊ ပြင်းစွာသော။ ဆတ္တိံသတိသောတာ၊ အဇ္ဈတ္တိကာ
 ယတန ခြောက်ပါး၌ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဟု သုံးပါး

သုံးပါးစီ၊ ဗ ဟိရာယတန ခြောက်ပါး၌လည်း သုံးပါး၊ သုံးပါးစီ အားဖြင့် သုံးဆယ့် ခြောက်ပါးသော တဏှာ အလျဉ်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ခုခွင့်၊ မကောင်းသော အယူရှိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဟော၊ များကုန်သော။ ရာဂနိဿိတာ၊ ဂကိုမှီကုန်သော။ သင်္ကပ္ပ၊ အကြံတို့သည်။ ဝဟန္တိ၊ ရွက်ဆောင်ကုန်၏။

သဗ္ဗမံ၊ ခပ်သိမ်းသော အာရုံခြောက်ပါးတို့၌။ သေတော၊ တဏှာတည်းဟူသော ရေအယဉ်တို့သည်။ သဝန္တိ၊ စီးကုန်၏။ လတာ၊ တဏှာဟူသော နွယ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇ၊ ဒွါရခြောက်ပါး၌ ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌတိ၊ အာရုံခြောက်ပါး၌ တည်၏။ ဇာတိ၊ ဖြစ်ပွားသော။ တဉ္စသတိ၊ ထိုတဏှာတည်းဟူသော နွယ်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ လတာယ၊ တဏှာတည်းဟူသော နွယ်၏။ မူလံ၊ အမြစ်ကို။ ပညာယ၊ မဂ်ပညာဖြင့်။ ဆိန္ဒယ၊ ဖြတ်ကုန်လော့။ (တဏှာ၏ အမြစ်ဟူသည်လည်း တဏှာပင်။ အဘေဒဘေဒပစာ)။

ဇန္တုနော-ဇန္တုနံ၊ သတ္တဝါ တို့အား။ သရိတာနိ၊ အောက်မေ့ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ သိနေဟိတာနိစ၊ ချစ်ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ သောမနဿာနိ၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေနာရာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ သာတသိတာ၊ သောမနဿ၌ မှီကုန်သည် ဖြစ်၍။ သုခေသိနော၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ရှာလေ့ရှိကုန်သည်။ တေနာရာ၊ တို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဇာတိဇရူပဂါ၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း၊ အိုခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

တသိကာယ၊ တဏှာသည်။ ပုရက္ခတာ၊ ခြံရံအပ်ကုန်သော။ ပဇာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဗန္တိတော၊ မုဆိုးကျော့ကွင်း၌မိသော။ သသောဣဝ၊ ယုန်ငယ်ကဲ့သို့။ ပရိသပ္ပန္တိ၊ ကြောက်ရကုန်၏။ သံယောဇနသင်္ဂသတ္တကာ၊ ကာမရာဂစသော သံယောဇဉ် ရာဂသင်္ဂ အစရှိသောအစေးဖြင့် ကပ်ငြိကုန်သော။ နရာ၊ တို့သည်။ စိရာယ၊ ကြာမြင့်ရှည်စွာ။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန် တလဲလဲ။ ခုက္ခံ၊ သို့။ ဥပေန္တိ၊ ကပ်ကုန်၏။

တသိနာယ၊ တဏှာသည်။ ပုရက္ခတာ၊ ခြံရံအပ်ကုန်သော။ ပဇာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဗန္တိတော၊ မုဆိုးကျော့ကွင်း၌မိသော။ သသောဣဝ၊ ယုန်ငယ်ကဲ့သို့။ ပရိသပ္ပန္တိ၊ ကြောက်ရကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုးကြာင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝိရာဂံ၊ ရာဂကင်းခြင်းကို။ အာကခန္ဓာ၊ တောင်တသော သူသည်။ တသိနံ၊ တဏှာကို။ ဝိနောဒယေ၊ ဖျောက်ရာ၏။ ပြီး၏။

၂၄၃-ဝိဗ္ဗန္တက ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်မဟာကဿပ
 မထေရ်တပည့် ပဉ္စင်းငယ် တစ်ယောက်သည် ဓမ္မသမ္ဗုဒ္ဓိသမ္ပာယ် ရပြီးမှ နန်း
 သမီး၌ လာပ်နှစ်သက်၍ လူထွက်၏။ ခိုးသူတို့နှင့်တကွ ခိုးမှုကိုပြုရာတွင် မဝေးမှီ
 ဖမ်းမိ၍ သတ်ခြင်းငှာ ထောင်တံခါးဖြင့် ထုတ်၍ သွားသည်ကို ဆွမ်းခံလှည့်
 လည်သော ရှင်မဟာကဿပမြင်၍ ရှေးကလေ့ကျက်သောတရားကို နှလုံးသွင်း
 လော့ဟု ဆုံးမရာတွင် နှလုံးသွင်း၍ ဓမ္မသမ္ဗုဒ္ဓိသမ္ပာယ် ရလေ၏။ လုပ်တိုင်းသို့
 ရောက်၍ တံကျင်လျှိုအံ့သည်တွင် မကြောက်မရွံ့ အံ့နွယ်သရဲရှိ၍ မင်းကြီး
 အား တင်လျှောက်ရာတွင် လွှတ်စေ၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဂန္ဓကုဋ်တိုက်
 တော်မှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျက် တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ....

၃၄၄။ ယော နိဗ္ဗနထော ဝနာဓိမုတ္တော၊

ဝနမုတ္တော ဝနမေဝ ဓာဝတိ။

တံ ပုဂ္ဂလ မေထ ပဿထ၊

မုတ္တော ဗန္ဓနမေဝ ဓာဝတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဂါထာအဆုံး၌ သောတာပန် တည်လေသည်။

ပထမပါဒ ဩပစ္စန္ဓသကာ၊ နောက်ဆုံးပါဒ ဝေတာလီ။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ နိဗ္ဗနထော၊ တဏှာ တည်းဟူသော တောမှ
 ထွက်ပြီးလျက်။ ဝနာဓိမုတ္တော၊ တဏှာတည်းဟူသော တောသို့ ညွတ်၏။
 ဝနမုတ္တော၊ တောမှလွတ်သည် ဖြစ်လျက်။ ဝနမေဝ၊ တောသို့သွားလျှင်။
 ဓာဝတိ၊ ပြေး၏။ ထေ၊ လာကုန်လော့။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ပဿထ၊ ရှုကုန်
 လော့။ မုတ္တော၊ အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်သည် ဖြစ်လျက်။ ဗန္ဓနမေဝ၊ အနှောင်
 အဖွဲ့သို့သာလျှင်။ ဓာဝတိ၊ ပြေး၏။ ပြေး၏

၂၄၄-ဗန္ဓနာဂါရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ နှောင်အိမ်၌ သွင်းထား
 ကုန်သော လူတို့ကို ရဟန်းတို့ ဆွမ်းခံရာတွင် မြင်ခဲ့ကြရ၍ ဘုရားရှင်အား
 မြင်ခဲ့ကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားတို့ ဤနှောင်အိမ်
 သည် မြဲမြံသော နှောင်အိမ် မဟုတ်သေး၊ ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော နှောင်
 အိမ်သည်သာ မြဲမြံသော နှောင်အိမ်တည်းဟု နိဗ္ဗတော်မူ၏။

၃၄၅။ န တံ ဒဠိ ဗန္ဓန မာဟု ဓီရာ၊
ယဒါ ယသံ ဒါရုဇ ပဗ္ဗဇဉ္ဇ။
သာရတ္ထရတ္တာ မဏိကုဏ္ဍလေသု၊
ပုတ္တေသု ဒါရေသု စ ယာ အပေက္ခာ။

၃၄၆။ တေံ ဒဠိ ဗန္ဓန မာဟု ဓီရာ၊
ဩဟာရိနံ သိထိလ ဒုပ္ပမုဉ္ဇံ။
တေမိံ ဆေတွာန ပရိပ္ပဇန္တိ၊
အနုပေက္ခိနော ကာမသုခံ ပဟာယ။

ကို နှဟာတော်မူသည်။

ဣန္ဒဝဇီရာ၊ ဥပေန္တဝဇီရာ နှစ်ပါးရောသော ဥပဇာတိဂါထာ။ ဒါရုဇသိထိလ
နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ။

အယသံ၊ သံဖြင့်ပြုအပ်သော။ ယံ၊ အကြင်သံခြေကျဉ်းစသော အနှောင်
အဖွဲ့သည်လည်းကောင်း။ ဒါရုဇံ၊ သစ်သားဖြင့် ဖြစ်သော။ ယံ၊ အကြင် တောက်
ထိတ် စသော အနှောင်အဖွဲ့သည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇံ၊ မြက်လျှော်ဖြင့် ပြုအပ်
သော။ ယဉ္ဇ၊ အကြင် ကြိုးစသော အနှောင်အဖွဲ့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တံဗန္ဓနံ၊ ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဒဠိ၊ မြဲသော အနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍။ ဓီရာ၊ ပညာရှိတို့
သည်။ န အာဟု၊ မဆိုကုန်။ မဏိကုဏ္ဍလေသု၊ ပတ္တမြားနားချောင်းတို့၌ လည်း
ကောင်း။ ဝါ ပတ္တမြား နားချောင်းဝတ်ကုန်သော။ ပုတ္တေသုစ၊ သားသမီးတို့၌
လည်းကောင်း။ ဒါရေသုစ၊ မယားတို့၌လည်းကောင်း။ သာရတ္ထရတ္တာ၊ အလွန်
တပ်နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍။ ယာအပေက္ခာ၊ အကြင် ငဲ့ကွက်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။

တေံ၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကို သာလျှင်။ ဒဠိ၊ မြဲစွာသော။ ဗန္ဓနံ၊
အနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍။ ဓီရာ၊ တို့သည်။ အာဟု၊ ကုန်၏။ ဩဟာရိနံ၊ အပေါယ်
လေးပါးတည်းဟူသော ယုတ်နိမ့်ရာသို့ ဆောင်တတ်သော။ သိထိလံ၊ ဖွဲ့မွန်း
မသိ ပကတိနေမြဲနေရသောကြောင့် လျော့နည်းသော။ ဒုပ္ပမုဉ္ဇံ၊ ကာမဂုဏ်ကို ခွဲ၍
ဘာဝနာသို့ ရောက်အောင် ဖြတ်တောက် ချွတ်ဖြေနိုင်ခဲ့သော။ တေမိံ၊
ဤကာမဂုဏ်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်းဟူသော တဏှာအနှောင်အဖွဲ့ကိုလည်း။ နေတွာန၊
ရုန်းဖြတ်၍။ ဓီရာ၊ တို့သည်။ ကာမသုခံ၊ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို။ ပဟာယ၊
ပွန်၍။ အနုပေက္ခိနော၊ မငဲ့ကွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပရိပ္ပဇန္တိ၊ တောထွက်ကုန်၏။
ဝါ၊ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ပြီး၏။

၂၄၅-ခေမာထေရီ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ အဆင်းလှခြင်းဖြင့် မာန်ယစ်သော ခေမာ မိဖုရားကို အကြောင်း ပြု၍...

၃၄၇။ ယောဂ ရာဂရတ္တ၊ နုပတန္တိ သောတံ၊
သယံ ကတံ မက္ကဋ္ဌကောဝ ဇာလံ။
တေမိံ ဆေတွာန ဝဇန္တိ ဓီရာ၊
အနပေက္ခိနော သဗ္ဗဒုခံ ပဟာယ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဥပဇာတိဂါထာ၊ သဗ္ဗဒုခံ၌ ဇဂိုဏ်းအလို့ငှာ ဒုခံ ဟု သံယုဂ်မဲ့လျက်ရှိစေ၊

မိဖုရား ရဟန်း၊ ပြုပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၍ လကျော်တော်ရံ အဂ္ဂ သာဝိကာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ရာဂရတ္တာ၊ ရာဂဖြင့် တပ်မက်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုတပ်မက်မောသော သူတို့သည်။ မက္ကဋ္ဌကော၊ ပင့်ကူသည်။ သယံကတံ၊ မိမိသည်ပြုအပ်သော။ ဇာလံ၊ ပင့်ကူမျှင်သို့။ ဒ၊ နုပတတိဣဝ၊ ကျသကဲ့သို့။ သယံကတံ၊ မိမိတို့ပြုအပ်သော။ သောတံ၊ တဏှာအယဉ်သို့။ အနုပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။ ဓီရာ၊ တို့သည်။ တေမိံ၊ ထိုတဏှာကိုလည်း။ ဆေတွာန၊ ဖြတ်၍။ အနပေက္ခိနော၊ မငဲ့ကွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗဒုက္ခ၊ ခပ်သိမ် သေ ဆင် ရဲကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဝဇန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ။ ပြီး၏။

၂၄၆-ဥဂ္ဂသေန ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ဘော်မူရာတွင် ဥဂ္ဂသေန ကျွမ်းသမားသည် ပြည်သူတို့အား အံ့ဘွယ်ကိုပြအံ့သို့ အတောင် ခြောက်ဆယ် မြင့်သော ဝါးမှ ကောင်းကင်သို့ ခုန်၍ တစ်ဆယ့်လေးကြိမ်ကျွမ်းထိုးပြီ မှ ဝါးထက်၌တည်သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ထိုကျွမ်းသမားအား တရားဟောခြင်းငှာ....

၃၄၈။ မုဉ္ဇ ပုရေ မုဉ္ဇ ပစ္ဆတော၊ မဇ္ဈေ မုဉ္ဇ ဘဝဿ ပါရဂူ။
သဗ္ဗတ္ထ ဝိမုတ္တမာနသော၊ န ပုန ဇာတိဇ္ဇရံ ဥပေဟိသိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ (ဝေတာလီဂါထာ)။ ။ ဥဂ္ဂသေနသည် အရဟတ္တ
ဖိုလ်၌ တည်၍ ဟေတိက္ခ ရဟန်းဖြစ်၏။

ပုဒရ၊ အတိတ်ဖြစ်သော ခန္ဓာ၌။ တဏှံ၊ တဏှာကို။ မုဉ္ဇ၊ လွတ်လော့။
ပစ္ဆိတော၊ နောက်ဖြစ်သော အနာဂတ်ခန္ဓာ၌။ တဏှံ၊ ကို။ မုဉ္ဇ၊ လော့။
မဇ္ဈေ၊ အလယ်ဖြစ်သော။ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၌။ တဏှံ၊ ကို။ မုဉ္ဇ၊ လော့။ သဗ္ဗတ္ထ၊
အလုံးစုံသော ပစ္စုပ္ပန် အတိတ် အနာဂတ် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌။ ဝိမုတ္တမာ
နသော၊ တဏှာကိုလွတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ တဏှာမှ လွတ်သော
စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဘဝဿ၊ ဘဝသုံးပါး၏။ ပါရဂူ၊ အဆုံးသို့ရောက်သည်။
ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဇာတိဇ္ဇရံ၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း အိုခြင်းသို့။
န ဥပေဟိသိ၊ မကပ်လေလင့်။ ပြီး၏။

၂၄၇ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ မာတုဂါမ
ဖြားယောင်း သောကြောင့် သာသနာတော်၌ မပျော်မွေ့ ငြီးငွေ့သော
ရဟန်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း- သင်သည် လွန်လေပြီသော
အခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟ လေးသမား ဖြစ်သော ကာလ တက္ကသိုလ်မှ အပြန်
ခိုးသူကြီးနှင့် လုံးထွေး ရာတွင် ခိုးသူကို ဓားရိုးကမ်း၍ သင့်ကို သတ်စေ
သည်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဤမာတုဂါမင် တည်ဟု စူဠဓနုဂ္ဂဟဇာတ်ကို
ဟောတော်မူ၍...

၃၄၉။ ဝိတက္ကမထိဘဿ ဇန္တုနော၊
တိဗ္ဗရာဂဿ သုဘာနုပဿိနော။
ဘိယျော တဏှာ ပဝစုတိ၊
သေ ဒဋ္ဌံ ကရောတိ ဗန္ဓနံ။

၃၅၀။ ဝိတက္ကပသမေဝ ယော ရတော၊
အသုဘံ ဘာဝယတိ သဒါ သတော။
သော ခေါ ဗျန္တိ ကာဟိတိ၊
သော ဆိန္နတိ မာရဗန္ဓနံ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ရဟန်း သောတာပန် တည်၏။

တောလီ၊ ပထမဂါထာ ခုတိယပါဒ တလုံးလွန်။ ဘာဝယတိ-ဟု ဒီဃ၊
ဗျန္တိ ဗိန္နုဏျေ။ သေန္တေဇ္ဇတိဟုလည်း ရှိ၏။

ဝိတက္ကမထိတဿ၊ ကာမဝိတက်နိပ်စက်အပ်သော။ ဝါ၊ ကမဝိတက်
မွေ့နှောက်အပ်သော။ တိဋ္ဌရာဂဿ၊ ထက်သောရာဂရှိသော။ သုဘာနုပဿိ
နော၊ တင့်တယ်၏ဟု အပန်တလဲလဲ ရှုလေ့ရှိသော။ ဇန္တုနော၊ သတ္တဝါ
အား။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ ပဝစုတိ၊ ပွား၏။
သေဇန္တု၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ဗန္ဓနံ၊ မာရ်၏အနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဒဠံ၊ မြသည်
ကို။ ကဗေတိ၊ ပြု၏။

ယော ဇန္တု၊ သည်။ ဝိတက္ကပဿမေဝ၊ မိစ္ဆာဝိတက် ငြိမ်းခြင်း၌သလျှင်။
ရတော၊ မွေ့လျော်၏။ သတိ၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။
အသုဘံ၊ အသုဘဘာဝနာကို။ ဝါ၊ အသုဘအားရုံကို။ ဘာဝယတိ၊ ပွားစေ
၏။ သော ခေါ် ဇန္တု၊ ဤသတ္တဝါသည် သလျှင်။ မာရဗန္ဓနံ၊ မာရ်၏
အနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဗျန္တိကာဟိတိ၊ ကင်းစောင့်ပြု၏။ သော ခေါ် ဇန္တု၊
သည်သလျှင်။ မာရဗန္ဓနံ၊ ကို။ ဆိန္နတိ၊ ဖြတ်၏။

ပြီး၏။

— — —

၂၄၈ မာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ မာရ်နတ်မင်းသည်
ဆင်ပြောင်ကြီးဟန် ဖန်ဆင်း၍ အရှင်ရာဟုလာမထေရ်ကို ခြိမ်းချောက်လား၏။
ဘုရားရှင်သည် မာရ်နတ်၏ အဖြစ်ကို သိစေတော်မူ၍....

၃၅၁။ နိဋ္ဌဂံတော အန္တသီ၊ ဝိတတဏှော အနဂံဏော။
အတ္ထိန္နိ ဘဝသလ္လာနိ၊ အန္တိမောယံ သမုဿယော။

၃၅၂။ ဝိတတဏှော အနာဒါနော၊
နိရုတ္တိပဒကောဝိဒေါ၊
အက္ခရာနံ သန္တိပတိံ၊
ဇညာ ပုဗ္ဗပရာနိ စ၊
သေဝ အန္တိမသင်္ခရော၊
မဟာပညော မဟာပုရိသောတိ ဝုစ္စတိ။

နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (နောက်ဂါထာ သာမည)။ ။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိဗ္ဗာန်၊ ရဟန်း ကိစ္စ ပြီးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။ အသန္တာသိ၊ ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိ။ ဝိတတဏှော၊ ကင်းသော တဏှာရှိ၏။ အနာဂဏှော၊ ကင်းသော ကိလေသာရှိ၏။ ဘဝသလ္လာနိ၊ ဘုံသုံးပါး၌ ရှိသော ရာဂ စသော ငြောင့်တံသင်းတို့ကို။ အတ္တိန္ဒြိယံ၊ ဖြတ်ပြီး အယ် သမုဿယော၊ ဤကိုယ်သည်။ အန္တိမော၊ အဆုံးစွန်တည်း။

ဝိတတဏှော၊ ကင်းသော တဏှာရှိ၏။ အနာဂဏှော၊ စွဲလမ်းခြင်းမရှိ။ နိရုတ္တိပဒကောဝိဒေါ၊ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ၌ လိမ်မင်း။ အက္ခရာနံ၊ အက္ခရာတို့၏။ သန္တိပါတံ၊ အစုအဝေးကိုလည်းကောင်း။ ပုဗ္ဗာပရာနိစ၊ ရှေ့နောက် အက္ခရာတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဧညော၊ သိ၏။ အန္တိမသာဝိနော၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ရှိသော။ သသော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ မဟာ-ပညောတိ၊ ပညာကြီးသသူဟူ၍။ မတာပုရိသောတိ ယောကျ်ားမြတ်ဟူ၍။ ဝိစ္စတိ၊ ၏။

ပြီး၏။

၂၄၉-ဥပကာဇိဝက ဝတ္ထု

ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၍ သတ္တသတ္တာဟအလွန်တွင် ပဉ္စစင်္ဂီတို့အား ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူခြင်းငှာ မိဂဒါပုန်တေးသို့ ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ ဥပကတက္ကတွန်းသည် ငါ့ရှင်-သင်ကား အဘယ်သူကိုရည်၍ ရဟန်း ပြုသနည်း။ သင့်ဆရာကား အသနည်း။ အဘယ်သူတရားကို သင်နှစ်သက်သနည်းဟု မေးရာတွင် သဗ္ဗညု အဖြစ်ကို ဝန်ခံတော်မူခြင်းငှာ—

- ၃၅၃။ သဗ္ဗာဘိဘူ သဗ္ဗဝိဒ္ဓ ဟမသ္မိ၊
သဗ္ဗေသု ဓမ္မေသု အနုပလိတ္တော။
သဗ္ဗဉ္စဟော တဏှာက္ခယေ ဝိမုတ္တော၊
သယ် အဘိညာယ ကမုဒ္ဓိသေယျ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဥပဇာတိဂါထာ၊ အနုပလိတ္တော-ဟု ဒီဃ။

ဥပက၊ ဥပက။ အဟံ၊ ငါကား။ သဗ္ဗာဘိဘူ၊ ခပ်သိမ်းသော တေဘူမကတရားတို့ကို နှိပ်နင်း၍ တည်၏။ သဗ္ဗဝိဒ္ဓ၊ ခပ်သိမ်းသော စတုဘူမကတရားကိုသိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊

တောဘူမကတရားတို့၌။ အနုပလိတ္တော၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတုံဖြင့်မလိမ်းကံ။ သဗ္ဗဉ္စ-
ဟော၊ ခပ်သိမ်းသော တောဘူမက တရားကိုစွန့်၏။ တဏှာက္ခယော၊ တဏှာကုန်ရာ
ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌။ ဝိမုတ္တော၊ ကိလေသာမှလွတ်၏။ သယံ၊ မိမိအလိုလို
ကိုယ်တိုင်။ အဘိညာယ၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိ၍။ ကံ၊ အဘယ်သူ့ကို။
ဥဒ္ဓိသေယျ၊ ဤသူပင်သာ ငါ့ဆရာဟူ၍ ညွှန်ရအံ့နည်း။ ပြီး၏။

၂၅၀-သက္ကဒေဝရာဇ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ တစ်ပါးသောစကြဝဠာမှ
စည်းဝေးလာသော နတ်ပရိသတ်နှင့် တကွ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား
အထံတော်သို့ကပ်၍ ဒါနတွင် အဘယ်ဒါန လွန်ကဲပါသနည်း။ အရသာတွင်
အဘယ်အရသာ လွန်ကဲပါသနည်း။ မွေ့လျော်ခြင်းတွင် အဘယ်မွေ့လျော်ခြင်း
သည် လွန်ကဲပါသနည်း။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို အောင်နိုင်သည်ကား အဘယ်
တရားပါနည်းဟု ပြဿနာလေးပါးကို လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထို
ပြဿနာကို ဖြေတော်မူခြင်းငှာ....

၃၅၄။ သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ၊
သဗ္ဗရသံ ဓမ္မရသော ဇိနာတိ။
သဗ္ဗရတိ ဓမ္မရတိ ဇိနာတိ၊
တဏှာက္ခယော သဗ္ဗဒုက္ခံ ဇိနာတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောနတ်တို့အားဓမ္မာဘိ
သမယ ဖြစ်၏။

ဥပဇာတိဂါထာ။ ရတီ-ဟု ဒီသ။

ဓမ္မဒါနံ၊ တရားတည်းဟူသော အလှူသည်။ သဗ္ဗဒါနံ၊ ခပ်သိမ်းသော
အလှူကို။ ဇိနာတိ၊ အောင်၏။ ဓမ္မရသော၊ တရားတည်းဟူသော အရသာ
သည်။ သဗ္ဗရသံ၊ ခပ်သိမ်းသောအရသာကို။ ဇိနာတိ၊ အောင်၏။ ဓမ္မရတိ၊
တရားသဖြင့်မွေ့လျော်ခြင်းတည်း။ သဗ္ဗရတိ၊ ခပ်သိမ်းသော မွေ့လျော်ခြင်းကို။
ဇိနာတိ၊ ။ တဏှာက္ခယော၊ တဏှာ၏ကုန်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သည်။
သဗ္ဗဒုက္ခံ၊ ခပ်သိမ်းသောဆင်းရဲကို။ ဇိနာတိ၊ ။

၂၅၁-အပုတ္တကသေဋ္ဌိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အလွန်တရာနုမြွေစုံမက် တတ်သော သူဌေး ကြီးတစ်သောက် သေ၍ အမွေခံ မရှိသောကြောင့် ဥစ္စာ များစွာသည် မင်းတဏှာဖြစ်လေပြီဟု ကောသလမင်းကြီးလျှောက်ရာတွင်....

၃၅၅။ ဟနန္တိ ဘောဂါ ဒုဗ္ဗေဓံ၊ နေဓစ ပါရဂဝေသိနော။
ဘောဂတဏှာယ ဒုဗ္ဗေဓော၊ ဟန္တိ အညေဝ အတ္တနံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (အတ္တနံ-ရဏ)။

ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဒုဗ္ဗေဓံ၊ ပညာမဲ့သောသူကို။ ဟနန္တိ၊ ဆတ် ကုန်၏။ ဇေတဝန်၊ ထိုဥစ္စာတို့ဖြင့်။ ပါရဂဝေသိနော၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ထိုမှတစ်ကို ရှားကုန်သည်။ နေဓစ ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ဒုဗ္ဗေဓော၊ ပညာ မဲ့သောသူသည်။ ဘောဂတဏှာယ၊ စည်းစိမ်၌တပ်သောတဏှာဖြင့်။ အညေ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို။ ဟန္တိ၊ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့။ အတ္တနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဟန္တိ၊ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲလေ၏။ ပြီး၏။

၂၅၂-အင်္ဂုရ ဝတ္ထု

ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်ဖျာ၌အဘိဓမ္မာတရားကိုဟောလျက်နေတော်မူသော အခါ သာသနာတော်ပ ကာလဝယ် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် အချင်းချင်း ထိသော စားဖိုခုံလောက်အစဉ်ဖြင့် အနှစ်ဘစ်သောင်းပတ်လုံး အလှူကြီးပေး သော အင်္ဂုရနတ်သားသည် တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကို မခံ နိုင်၍ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာအရပ်က တရားတော်ကိုနာရ၏။ အရှင်ဓနုရုဒ္ဓါအား တစ်ယောက်မျှသောဆွမ်းကို လှူဘူးသော ဣန္ဒကနတ်သားကား နေ့ကသို့ မဆုတ်ရပဲ မယ်တော်သန္တုသီတ နတ်သားနှင့်တကွ လကျာဒွေးတော်ပါး၌ တရားနာနိုင်သည်ကိုမြင်တော်မူ၍ ဒါနဟူသည် ရွေးချယ်စိစစ်၍ ပြုသင့်သည်ကို ပြတော်မူခြင်းငှာ....

၃၅၆။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ရာဂဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တဿှာ ဟိ ဝိတရာဂေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ။

၃၅၇။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဒေါသဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တဿှာ ဟိ ဝိဘဒေါသေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ။

၃၅၈။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ မောဟဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တဿှာ ဟိ ဝိဘမောဟေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ။

၃၅၉။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဣစ္ဆာဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တဿှာ ဟိ ဝိဂတိစ္ဆေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ။

ဤလေးဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။အင်္ဂုရုဏ္ဏက နတ်သားတို့သည်
သောတာပန် တည်လေကုန်၏။

ဤတွင် အချို့သောမူတို့၌ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ တဏှာဒေါသာ အယံ
ပဇာ။ တဿှာဟိ ဝိတတဏှေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ပလံ-ဟူသော ဂါထာ
ပါရှိကြ၏။ အချို့၌မူ မပါ။

ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာတို့သည်။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်၊ ပေါင်းတို့ကြောင့်
အပြစ်ရှိကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ဓာဝဒေါသာ၊ ဓာဝ
ကြောင့် အပြစ်ရှိကုန်၏။ တဿှာဟိ၊ ထိုကြောင့်သာလျှင်။ ဝိတရာဂေသု၊ ရာဂ
ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝါ၊ တို့အား။ ဒိန္နံ၊ လူသောအလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊
ကြီးသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာတို့သည်။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်၊ ပေါင်းတို့ကြောင့်
အပြစ်ရှိကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းသည်။ ဒေါသဒေါသာ၊
ဒေါသကြောင့် အပြစ်ရှိကုန်၏။ တဿှာဟိ၊ ထိုကြောင့်သာလျှင်။ ဝိတဒေါ
သေသု၊ ဒေါသကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝါ၊ တို့အား။ ဒိန္နံ၊ လူသော အလှူ
သည်။ မဟပ္ပလံ၊ ကြီးသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။

ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာတို့သည်။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်၊ ပေါင်းတို့ကြောင့်
အပြစ်ရှိကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းသည်။ မောဟဒေါသာ၊
မောဟကြောင့် အပြစ်ရှိကုန်၏။ တဿှာဟိ၊ ထိုကြောင့်သာလျှင်။ ဝိတမော
ဟေသု၊ မောဟကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝါ၊ တို့အား။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော
အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ ကြီးသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာတို့သည်။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်၊ ပေါင်းတို့ကြောင့်
အပြစ်ရှိကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းသည်။ ဣစ္ဆာဒေါသာ၊
အလို ရမှက်ကြောင့် အပြစ် ရှိကုန်၏။ တဿှာဟိ၊ ထိုကြောင့် သာလျှင်။

ဝံဂတိဋ္ဌေသု၊ အလိုရမ္မက်ကင်းသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝါ၊ တို့အား။ ဒိန္နံ၊ သည်။
မဟပ္ပလံ၊ သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပြီး၏။

တဏှာဝဂ္ဂေါ စတုဿတိမော။

၂၅-ဘိက္ခုဝဂ်

၂၅၃-ပဉ္စဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ စက္ခု-စသော ခြောက်
ဒွါရတို့တွင် အဘယ်ဒွါရသည် စောင့်နိုင်ခဲ့သနည်းဟု ရဟန်း ငါးယောက်တို့
လျှောက်ထားအပ်သော ပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှာ....

၃၆၀။ စက္ခုနာ၊ သံဝရော သာဓု၊ သာဓု သောတေန၊ သံဝရော။
သာနေန၊ သံဝရော သာဓု၊ သာဓု ဇိဝ္ဗါယ၊ သံဝရော။

၃၆၁။ ကာယေန၊ သံဝရော သာဓု၊ သာဓု ဝါစာယ၊ သံဝရော။
မနသာ၊ သံဝရော သာဓု၊ သာဓု သဗ္ဗတ္ထ၊ သံဝရော။
သဗ္ဗတ္ထ၊ သံဝရော ဘိက္ခု၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ပမုစ္စတိ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်း ငါးပါးတို့သည် သော
တာပန် တည်လေကုန်၏။

စက္ခုနာ၊ စက္ခုဒွါရဖြင့်။ ဝါ၊ စက္ခုဒွါရ၌ ဖြစ်သော အကုသိုလ်မှ။
သံဝရော၊ စောင့်စည်းခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ သောတေန၊ သောတ
ဒွါရဖြင့်။ ဝါ၊ သောတဒွါရ၌ ဖြစ်သော အကုသိုလ်မှ။ သံဝရော၊ သည်။
သာဓု၊ ၏။ ဇိဝ္ဗါယ၊ ဇိဝ္ဗါဒွါရဖြင့်။ ဝါ၊ ဇိဝ္ဗါဒွါရ၌ဖြစ်သော အကုသိုလ်မှ။
သံဝရော၊ သည်။ သာဓု၊ ၏။

ကာယေန၊ ပသာဒကာယ ဝိညတ္တိကာယ ဒွါရဖြင့်။ သံဝရော၊ သည်။
သာဓု၊ ကောင်း၏။ ဝါစာယ၊ ဝစီဒွါရဖြင့်။ သံဝရော၊ သည်။ သာဓု၊
ကောင်း၏။ မနသာ၊ မနောဒွါရဖြင့်။ သံဝရော၊ သည်။ သာဓု၊ ၏။
သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော ခြောက်ဒွါရတို့၌။ သံဝရော၊ သည်။ သာဓု၊ ၏။
သဗ္ဗတ္ထ၊ တို့၌။ သံဝရော၊ စောင့်စည်းသော။ ဘိက္ခု၊ သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊
ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ။ ပမုစ္စတိ၊ လွတ်၏။ ပြီး၏။

၂၅၄-ဟံသသံယတကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇောဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဟံသံကို ပစ်သတ်
သော ပဉ္စင်းနှစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြု၍—

၃၆၂။ ဟတ္ထသံယတော ပါဒသံယတော၊
ဝါစသံယတော သံယတုတ္တမော။

အဇ္ဈတ္တရတော သမာဟိတော၊

ကော သန္တုဿိကော ဝ ဟု ဘိက္ခု။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဝေတာလိမျိုးပင် ဖြစ်ရာသည်။ ဆန်းဖျက်သည်ဟု ပြင်သင့်။

ယောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဟတ္ထသံယတော၊ လက်၏စောင့်စည်းခြင်း ရှိ၏။
ပါဒသံယတော၊ ခြေ၏ စောင့်စည်းခြင်း ရှိ၏။ ဝါစသံယတော၊ ဘာ၏
စောင့်စည်းခြင်း ရှိ၏။ သံယတုတ္တမော၊ စောင့်စည်းသော အားဖြင့် မြတ်၏။
အဇ္ဈတ္တရတော—ဂေါစရဇ္ဈတ္တရတော၊ ဂေါစရဇ္ဈတ္တဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ မွေ
လျော်၏။ သမာဟိတော၊ တည်ကြည်၏။ ကော၊ တစ်ယောက်တည်း နေလေ့
ရှိ၏။ သန္တုဿိကော၊ ရောင့်ရဲ၏။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း
ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ။ပြီး၏။

၂၅၅-ကောကလိက ဝတ္ထု

ဇောဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှင်
မောဂ္ဂလာန်တို့ကို ဆဲရေး၍ မြေမျိုသော ကောကလိကကို အကြောင်း
ပြု၍—

၃၆၃။ ယော မုခသံယတော ဘိက္ခု၊ မန္တဘဏိ အနုဒ္ဓတော။

အတ္တံ ဓမ္မဉ္စ ဒီပေတိ၊ မဓုရံ တဿ ဘာသိတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယောဘိက္ခု၊ အကြင် ရဟန်းသည်။ မုခသံယတော၊ နှုတ်ကို စောင့်လေ့
ရှိ၏။ မန္တဘဏိ၊ ပညာဖြင့် ဆိုလေ့ရှိ၏။ အနုဒ္ဓတော၊ မပျံလွင့်သည် ဖြစ်၍။
အတ္တဉ္စ၊ အနက်အကျိုးကို လည်းကောင်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ သဒ္ဓါအကြောင်းကို လည်း
ကောင်း။ ဒီပေတိ၊ ပြတတ်၏။ တဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်း၏။ ဘာသိတံ၊ ဆို
အပ်သောစကားသည်။ မဓုရံ၊ သာယ၏။ ။ပြီး၏။

၂၅ -ဓမ္မာရာမတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင် သက်တော်
ထင်ရှားရှိခိုက် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ အောင် ယူ အံ့ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်း
တို့နှင့် စကားမပြောပဲ တရားကိုအားထုတ်သော ဓမ္မာရာမရဟန်းကိုအကြောင်း
ပြု၍—

၃၆၄။ ဓမ္မာရာမော ဓမ္မရတော၊ ဓမ္မံ အနု ဝိစိန္တယံ။
ဓမ္မံ အနုဿရံ ဘိက္ခု၊ သဒ္ဓမ္မာ နပရိဟာယတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ဓမ္မာရာမ မထေရ် ရဟန္တာပြစ်လေ၏။

ဓမ္မာရာမော၊ သမထဝိပဿနာလျှင် မွေ့လျော်ရာ ရှိသော။ ဓမ္မရတော၊
တရား၌မွေ့လျော်တတ်သော။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ အနုဝိစိန္တယံ၊ အဖန်တလဲလဲ
ကြံသော။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ အနုဿရံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော။
ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သဒ္ဓမ္မာ၊ ဗောဓိပက္ခိယ ဤတရားမှ။ န ပရိဟာယတိ၊
မသုတ်။ ။ပြီး၏။

၂၅၇-ဝိပက္ခသေဝကဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်၏ အပင်း
အသင်းဖြစ်သော ရဟန်းနှင့် အပေါင်းအဖော်ပြုသော ရဟန်းတစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြု၍—

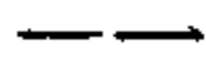
၃၆၅။ သလဘံ နာတိမညေယျ၊ နာညေသံ ပိဟယံ စရေ။
အညေသံ ပိဟယံ ဘိက္ခု၊ သမာဓိံ နာဓိဂစ္ဆတိ။

၃၆၆။ အပ္ပလာဘောပိ စေ ဘိက္ခု၊ သလဘံ နာတိမညတိ။
တံ ဝေ ဒေဝါ ပသံသန္တိ၊ သုဒ္ဓါဇီဝိ မထန္တိတံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

သလဘံ၊ မိမိလတ်ကို။ နာတိမညေယျ၊ မထီ မဲ့မြင် မအောက်မေ့ရာ။
အညေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ လာဘံ၊ လာဘ်ကို။ ပိဟယန္တော၊ ချစ်မြတ်နိုး
သည်ဖြစ်၍။ နစရေ၊ မကျင့်ရာ။ အညေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ လာဘံ၊ လာဘ်ကို။
ပိဟယံ-ပိဟယန္တော၊ ချစ်မြတ်နိုးသော။ ဘိက္ခု၊ သည်။ သမာဓိံ၊ သမာဓိကို။
နာဓိဂစ္ဆတိ၊ မရ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ အပ္ပသာဘောပိ၊ လာဘ်နည်းသော်လည်း။ သ-
 လာဘံ၊ မိမိလာဘ်ကို။ စေ နာတိမညေထ၊ အကယ်၍ ထေမဲ့မြင် မအောက်မေ့
 သည်ဖြစ်ငြားအံ့။ သုဒ္ဓါဇီဝိ၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေ ခြင်း ရှိထသော။
 အတန္တိတံ၊ မပျင်းရိထသော။ တံ ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒေဝါ၊
 နတ်တို့သည်။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ ပြီး၏။

၂၅၈ ပဉ္စဂ္ဂဒါယကဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ လွယ်ဦး၊ တလင်းဦး၊
 နယ်ဦး၊ ထမင်းအိုးသို့ ထည့်ဦး၊ ထမင်းပွဲသို့ ခူ ဦး ဤအဦးငါးပါးကို လှူလေ့
 ရှိသောကြောင့် ပဉ္စဂ္ဂမည်သော ပုဏ္ဏားအား အနာဂါမ် ဇာည်အံ့သည်ကို
 မြင်တော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းရပ်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ထမင်းစားဆဲ
 ဖြစ်၍ ထက်ဝက်စားပြီးသော ထမင်းကို လှူပြီး၍ လောက၌ အတုမရှိသော
 ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော အသမ္ဘိန္ဒမင်းမျိုးဖြစ်တော်မူလျက် ထက်ဝက်စားပြီးသော
 ထမင်းကို အလှူခံတော်မူပေသည်ဟု ကြည်ညို၍ အရှင်ဘုရားတို့သည် သာဝက
 တို့အား ဘိက္ခု ခေါ်ကုန်၏။ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု ပြဿနာ
 လျှောက်ရာတွင် ဟောတော်မူခြင်းငှာ ...

၃၆၇။ သဗ္ဗသော နာမရူပသ္မိံ၊ ယဿ နတ္ထိ မမာယိတံ။

အသတာ စ န သောစတိ၊ သ ဝေ ဘိက္ခုတိ ဝိစ္စတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ပုဏ္ဏား သမီး ခင် ပွန်း တို့ သည် အနာဂါမ်
 ဖြစ်လေကုန်၏။

ယဿ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သဗ္ဗသော-သဗ္ဗသ္မိံ၊ အလုံးစုံသော။ နာမ
 ရူပသ္မိံ၊ နာမ်ရုပ်၌။ မမာယိတံ၊ ငါ-ငါ၏ဥစ္စာဟု မြတ်နိုးခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊
 မရှိ။ အသတာစ၊ ချုပ်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ထင်ရှားမရှိသော်လည်း။ နသော
 စတိ၊ မစိုးရိမ်။ သ-သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဘိက္ခုတိ၊
 ဘိက္ခုဟူ၍။ ဝုတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ပြီး၏။

၂၅၉ သောဏကောသိုကဏ္ဍ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အဝန္တိတိုင်း၌ ကောသို
 ကဏ္ဍသောဏမထေရ်၏အမိ ဒါယိကာမကြီးသည် ည၌ အခါ ရှင်သောဏ

မထေရ် တရားဟောသည်ကို နာစဉ် ခိုးသူ ကိုးရာတို့သည် အိမ်သို့ တက်၍ အသပြာတိုက်၊ ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်တို့ကိုဖွင့်၍ ယူသောကြောင့် ကျွန်မလည်း အရှင်မ-ခိုးသူတို့ အိမ်၌ ရွှေ၊ ငွေဥစွဲတို့ကို ယူလေကုန်ပြီဟု ပြော၏။ ခိုးသူတို့ ယူလိုတိုင်း ယူစေ၊ တရားနာဖျက်အောင် မပြောလင့်နှင့်ဟု ဒေါသိကာမကြီး ဆိုသည်ကို ခိုးသူတို့ကြား၍ အလွန်ကြည်ညိုသောကြောင့် ခိုးသူကိုးရာတို့သည် အရှင်သောဏထံ ရဟန်းပြုကုန်၏။ အသီးသီး ကမ္မဋ္ဌာန်းယူ၍ တောကျောင်း သစ်ပင်ရင်းတို့၌ စီးဖြန်းကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တော်မူ နေလျက် ယူဇနာတစ်ရာနှစ်ဆယ်ကွာသော ထိုရဟန်းတို့ထံ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်၍ အနီး၌ရပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍...

၂၆၈။ မေတ္တာဝိဟာရိ ယော ဘိက္ခု၊ ပ... နှာ ဗုဒ္ဓဿသနေ။
အဓိဂစ္ဆေ ပဒံ သန္တံ၊ သင်္ခါရူပ သမံ သုခံ။

၂၆၉။ သိဉ္စ ဘိက္ခု၊ ဣမံ နာဝံ၊ သိတ္တာ တေ လဟု မေဃတိ။
ဆေတွာ ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ၊ တတော နိဗ္ဗာန မေဟိသိ။

၂၇၀။ ပဉ္စ ခုနန္တံ ပဉ္စ ဇဟေ၊ ပဉ္စ ဝုတ္တရိ ဘာဝယေ။
ပဉ္စသင်္ဂါတိဂေါ ဘိက္ခု၊ ဩသ တိဏ္ဍေတိ ဝုစ္စတိ။

၂၇၁။ ဈာယ ဘိက္ခု မာပမာဒေါ၊
မ၃ တေ ကာမဂုဏေ ရမဿ ဗိတ္တံ။
မာလောဟဂုဉ္စ ဂီလိပ္ပမတ္တော၊
မာ ကန္တိ ဒုခမိဒန္တိ ဒယျမာနော။

၂၇၂။ နတ္ထိ ဈာနဉ္စ မပညဿ၊ ပညာ နတ္ထိ အဈာယိနော။
ယမ္ပိ ဈာနဉ္စ ပညာစ၊ သဝေ နိဗ္ဗာန သန္တိကေ။

၂၇၃။ သုညာဂါရံ ပဝိဋ္ဌဿ၊ သန္တစိတ္တဿ ဘိက္ခုနော။
အမာနုသီ ရတိ ဟောတိ၊ သမ္မာ ဓမ္မံ ဝိပဿတော။

၂၇၄။ ယတော ယတော သမ္မသတိ၊ ခန္ဓာနံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
လဘတိ ပီတိပါမောဇ္ဇံ၊ အမတန္တံ ဝိဇာနတံ။

၂၇၅။ တတြာယမာဒိ ဘဝတိ၊ ဣဓ ပညဿ ဘိက္ခုနော။
ဣန္ဒြိယဂုတ္တိ သန္တုဋ္ဌိ၊ ပါတိမောက္ခေစ သံဝရော။

၂၇၆။ မိတ္တေ ဘဏ္ဍေ ကလျာဏေ၊ သုဒ္ဓါဇိဝေ အတန္တိကေ။
ပဋိသန္ဓာရ ဝုတုဿ၊ အာစာရ ကုသလော သိသာ။
တတော ပါမောဇ္ဇမဟုလော၊ ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ။

ဤကိုး ဂါထာခွဲကို ဟောတော်မူသည်။ ။ထိုရဟန်း ကိုးရာတို့သည် ပဋိသန္ဓိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ဖြစ်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ဘုရားအထံသို့ လာကြကုန်၏။

ဈာယဘိက္ခု ဟူသော ဂါထာ ဝေတာလီ ဩပစ္စန္ဓသက၊ ဒုခဟု ခန့်သံသုတ်မဲ့၊ ယတော ယဘော စသော ဂါထာ ဘဝိပုလော၊ တတြာယမာဒိ စသော ဂါထာ နှဝိပုလော။ ။စတုတ္ထဂါထာ ဈာယဘိက္ခု မာပမာဒေါ ဟူသော ပထမပါဒ၌ ဝေတာလီဂါထာ ဆန်းစစ်၍မရ၊ မူအစောင်စောင်မှာ ဤအတိုင်းသာ တွေ့ရှိရသည်။

ယော ဘိက္ခု၊ သည်။ မေတ္တာဝိဟာရီ၊ မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓသာသနော၊ ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌။ ပသန္နော၊ ကြည်ညို၏။ သော ဘိက္ခု သည်။ သန္တံ၊ ငြိမ်သက်သော။ သင်္ခါရုပသမံ၊ သင်္ခါရတို့၏ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော။ သုခံ၊ ချမ်းမြေ့သော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂစ္ဆေယျ၊ ရရာ၏။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ဣမံ နာဝံ၊ ဤအတ္တဘောတည်း ဟူသောလှေကို။ သိဉ္ဇ၊ မိစ္ဆာဝိတက် ရေယိုထွက်သည်ကို ပက်ပစ်လေလော့။ တေ၊ သင်၏။ သိတ္တာ၊ မိစ္ဆာဝိတက် ရေယိုထွက်လေသည်ကို ပက်ပစ်အပ်ပြီးသော။ နာဝါ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသော လှေသည်။ လဟံ၊ ပျင်စွာ။ ယေတိ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ဖုဂဉ္စ၊ ဖုဂကိုလည်းကောင်း။ ဒေါသဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ဆေတု၊ ဖြတ်၍။ တတေ၊ ထိုသို့ဖြတ်ခြင်းကြောင့်။ နိဗ္ဗာနံ၊ သို့။ ဧဟိသိ၊ ရောက်လတ္တံ့။

ပဉ္စ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒတည်းဟူသော ဩဒုမ္ဘာဂီယ သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို။ ဆိန္န၊ အောက်မဂ်သုံးခု ဖြင့် ဖြတ်ရာ၏။ ပဉ္စ၊ ရွာရာဂ၊ အရူပရာဂ၊ မာန၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော ဥဒ္ဓမ္ဘာဂီယ သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို။ ဇဟေ၊ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ဖြတ်ရာ၏။ ပဉ္စ၊ သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ ဘာဇယေ၊ ပွားရာ၏။ ပဉ္စသင်္ဂါတိဂေါ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ငြိတုယ်ခြင်းငါးပါးမှ လွန်မြောက်သော။ ဘိက္ခု၊ ကို။ ဩသတိဇ္ဈောတိ၊ သံသရာဝဲကို လွန်သောသူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ အပ်၏။

ဘိက္ခု ရဟန်း။ ဈာယ၊ အနိစ္စ-စသည်ဖြင့် ရှုလော့။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့သည်။ မာယောတိ၊ မဖြစ်စေလင့်။ တေ၊ သင်၏။ စိတ္တံ၊ ကို။ ကာမဂုဏေ၊ ကာမဂုဏ်၌။ မာရမဿ၊ မမ္မေလျော်စေလင့်။ ပမတ္တော၊

ဓမ္မလျော်သည်ဖြစ်၍။ လောဟဂုဏ်၊ သံတေဇနီ၊ မဂ္ဂိလိ၊ မေဂ္ဂိလိ၊ ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ ဓုခန္တိ၊ ဆင်းရဲလှ၏ဟူ၍။ ဒယမာနော၊ လောင်သည်ဖြစ်၍။ မကန္တိ၊ မမြည်တမ်းရစေလင့်။

အပညာ၊ ပညာမဲ့သောသူအား။ ဈာနံ၊ အနိစ္စ စသောအားဖြင့် ရှုခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အဇ္ဈာယိနော၊ အနိစ္စ စသည်ဖြင့် မရှုသောသူအား။ ပညာ၊ ပညာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ယမ္ပိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဈာနဉ္စ၊ ရှုခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ပညာစ၊ သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သ-သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နိဗ္ဗာန သန္တိကေ၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်နီး၏။

သုညာဂါရံ၊ ဆိပ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့။ ပဝိဋ္ဌဿ၊ ဝင်ထသော။ သန္တစိတ္တဿ၊ ငြိမ်သက်သောစိတ်ရှိသော။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဓမ္မံ၊ ကို။ ဝိပဿတော၊ မြင်ထသော။ ဘိက္ခုနော၊ အား။ အမာနသိ၊ အိမ်ယာထောင်သေးလှတို့နှင့် မထိုက်သော။ ရတိ၊ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ဖြင့် ဓမ္မလျော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။

ယတော ယတော၊ အကြင် အကြင် အခြင်းအရာဖြင့်။ ဝါ၊ အကြင် အကြင်သို့သော အခါ၌။ ခန္ဓာနံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။ တတော တတော၊ ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ ဝါ၊ ထိုထိုသို့သောအခါ၌။ ပီတိပါမေဠံ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။ လတတိ၊ ရ၏။ တံ၊ ထိုနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်။ ဝိဇ္ဇေနတံ၊ ပညာရှိတို့အား။ အမတံ၊ နိဗ္ဗာန်ပင်တည်း။ ဝါ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းတည်း။

ယာဣန္ဒြိယဂုတ္တိ၊ အကြင် စက္ခုန္ဒြေ စသည်ကို စောင့်ထိန်းခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ယာ သန္တုဋ္ဌိစ၊ အကြင် အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိ ပစ္စယသန္တုဋ္ဌိတသီလတည်းဟူသော ရောင့်ရဲသောအကြောင်းသည် လည်းကောင်း။ ပါတိမောက္ခေ၊ ပါတိမောက္ခသိသ၌။ ယောစ သံဝရော၊ အကြင် စောင့်စည်းခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ၏။ အယံ၊ ဤ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလသည်။ ဣဒံ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ပညာဿ၊ ပညာရှိသော။ ဘိက္ခုနော၊ အား။ တတြ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်၌။ အဒိ၊ အစအဦးသည်။ ဘဝတိ၊ ၏။

ကလျာဏေ၊ သဒ္ဓါ အစရှိသော ဂုဏ်တို့ကြောင့် ကောင်းကုန်သော။ သုဒ္ဓါဇီဝေ၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိကုန်သော။ အတန္တိကေ၊ မပျင်းမရိကုန်သော။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ ဘဿေ၊ ဆည်းကပ်

လေလော့။ ပဋိသန္တာရဝတ္ထိ၊ အာမိသပဋိသန္တာရဓမ္မပဋိသန္တာရဖြင့် အသက်
မွေးခြင်းရှိသည်။ အသံ၊ ဖြစ်၏။ အာစာရကုသလော၊ ကျင့်ဝတ် သီလ၌
လိမ်မာသည်။ သိယာ၊ ၏။ တတော၊ ထိုနှစ်ပါးသော ပဋိသန္တာရဖြင့် အသက်
မွေးခြင်း၊ ကျင့်ဝတ်သီလ၌ လိမ်မာ ခြင်းကြောင့်။ ပါမောဇ္ဇဗဟုလော၊ ဝမ်း
မြောက်ခြင်းများသည်ဖြစ်၍။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲ၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကရိယတံ၊
ပြုရလတ္တံ့။ ပြီး၏။

၂၆၀-ပဉ္စသတဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးပြန်းစောင့်
ရဟန်း ငါးရာတို့သည် မုလေးပန်းပွင့်တို့သည် အညာမှ ကြွေလျှော် ကုန်သည်
တို့ကိုမြင်၍ ငါတို့လည်း ကိလေသာမှလွတ်ကုန်အံ့-ဟု အောက်မေ့ကြသည်တွင်
ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်မှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျက်...

၃၇၇။ ဝဿိကာ ဝိယ ပုပ္ဖဂီနိ၊ ပစ္စဝါနိ ပမုစ္စတိ။

ဝေ ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ၊ ဝိပ္ပမုစ္စေထ ဘိက္ခဝေါ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ
ဖြစ်ကုန်၏။

ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ ဝဿိကာ၊ မုလေး ပန်းပင်သည်။ ပစ္စဝါနိ၊ ရင့်ရော်
ကုန်သော။ ပုပ္ဖဂီနိ၊ အပွင့်တို့ကို။ ပမုစ္စတိဝိယ၊ လွှတ်သကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊
တူ။ ရာဂဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ ဒေါသဉ္စ၊ ကိုလည်းကောင်း။ တုမေတို့သည်။
ဝိပ္ပမုစ္စေထ၊ လွှတ်ကုန်လော့။ ပြီး၏။

၂၆၁-သန္တကာယတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သန္တကာယ မထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍...

၃၇၈။ သန္တကာယော သန္တဝါစော၊ သန္တဝါ သုသမာဟိတော။

ဝန္တလောကာမိသော ဘိက္ခု၊ ဥပသန္နေတိ ဝုစ္စတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

သန္တမနော သမာဟိတော ဟူ၍လည်း ရှိ၏။

သန္တကာယော၊ ငြိမ်သက်သော ကိုယ်ရှိတသော။ သန္တဝါစော၊ ငြိမ်သက်
အာနုတ္တရရှိတသော။ သန္တဝါ၊ ငြိမ်သက်သောစိတ်ရှိတသော။ သုသမာဟိတော၊

ကောင်းစွာ တည်ကြည်တသော။ ဝန္တလောကမိသော၊ ပျိုအနံ့အပ်ပြီးသော
လောကီ အာမိသ ရှိတသော။ ဘိက္ခု၊ ကို၊ ဥပသန္တောတံ၊ ငြိမ်သက်သော
ရဟန်းဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခါ။ ပြီး၏။

၂၆၂-နဂ်လတ္ထေရ ငတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပုဆိုးနှမ်း တထည်နှင့်
တံပြာ တစ်ချောင်းကို အောက်မေ့၍ လူထွက်အံ့ဟု အဖန်ဖန် ကြံသောစိတ်ကို
ဆုံးမ၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သော နဂ်လမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍....

၃၇၉။ အတ္တနာ စောဒယတ္တာနံ၊ ပဋိမံသထ အတ္တနာ။
သော အတ္တဂုတ္တော သတိမာ၊ သုခံ ဘိက္ခု ဝိဟာဟိသိ။

၃၈၀။ အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော၊
ကောဟိ နာထော ပုရောသိယာ။
အတ္တာဟိ အတ္တနော ဂတိ၊
တသ္မာ သံယမ မတ္တာနံ၊
အသံ တဒြံ ဝါဏီဇော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အတ္တာ၊ မိမိသည်။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်ကို။ စောဒယ၊ တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်လေလော့။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဋိမံသထ၊
စုံစမ်းလော့။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ဝေသန္တေ၊ ဤသို့
မိမိကိုယ်ကို တိုက်တွန်း စုံစမ်းသည်ရှိသော်။ အတ္တဂုတ္တော၊ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံ
စေသည်ဖြစ်၍။ သတိမာ၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝိဟာဟိသိ၊
နေရလတ္တံ့။

အတ္တာဟိ၊ ကိုယ့်ရှင် ကိုယ်သည်သာလျှင်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ နာထော၊
ကိုးကွယ်ရာတည်း။ ပရော၊ တစ်ပါးသော။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ နာထော
သိယာ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်အံ့နည်း။ အတ္တာဟိ၊ မိမိသည်သာလျှင်။ အတ္တနော၊
၏။ ဂတိ၊ လည်း လျှောက်ရာတည်း။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ဝါဏီဇော၊
မြင်းကုန်သည်သည်။ တဒြံ၊ ကောင်းသော။ အသံ၊ မြင်းကို။ သံယမေတိဣဝ၊
စောင့်သကဲ့သို့။ အတ္တာနံ၊ ကို၊ သံယမ၊ စောင့်လေလော့။ ပြီး၏။

၂၆၃-ဝက္ကလိတ္တေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သုံးဆယ်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာတော်ငယ်၊ ရောင်ခြည်တော်ခြောက် သွယ်၊ တစ်လံမျှလောက်သော အရောင်အဝန်းတို့ဖြင့်ထွန်းတောက်ပသောဘုရား ရှင်ကို ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ယစိန်းစိန်း ရှုကြည့်လျက် သးလျှင် ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားမထုတ်ဘဲ နေသော ရှင်ဝက္ကလိကို “ဓမ္မပဿတိ၊ သောမံ ပဿတိ” ဟု မောင်းမဲတော်မူ၍ ဝါဆိုအံ့သောနေ့၌ ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ် တော်မူလျှင် ဝက္ကလိမထေရ်သည် ဘုရားရှင်ထံ မချည်းကပ်ဝံ့၍ စိတ်ပူဆာသော ကြောင့် တောင်ထိပ်မှခုန်ချ၍ သေတော့အံ့ဟု ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ တက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ဝက္ကလိမထေရ် ပင်ပန်းသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ကျောင်းတော်မှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျက် ကိုယ်တော်၏သဏ္ဌာန်ကို ပြရာတွင်မှ ပီတိပါမောဇ္ဇ ဖြစ်၍ သက်သာရာကိုရ၏။ ဘုရားရှင်သည် အားကြံ့သော ပီတိပါမောဇ္ဇကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ....

၃၈၁။ ပါမောဇ္ဇဗဟုလော ဘိက္ခု၊ ပသန္နော ဗုဒ္ဓဘ သနေ။
အဓိဂစ္ဆေ ပဒံ သန္တံ၊ သင်္ခါရူပသမံ သုခံ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဝက္ကလိမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

ပါမောဇ္ဇဗဟုလော၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများသော။ ဗုဒ္ဓသာသနေ၊ ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌။ ပသန္နော၊ ကြည်ညိုသော၊ ဘိက္ခု၊ ဘည်။ သန္တံ၊ ငြိမ်သက် စွာသော။ သင်္ခါရူပသမံ သင်္ခါရတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော။ သုခံ၊ ချမ်းမြေ့သော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂစ္ဆေ၊ ရရာ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၆၄-သုမနသာမဏေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ တရားသတင်၌ အနဝတတ် ဒိုင်၌ ပဏ္ဏာမည်သော နဂါးမင်းကို ဆုံးမ၍ အနဝတတ်ရေကို ဆောင်ယူခဲ့ သော ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော သုမနသာမဏေ၏ အနုဘေဒကို ချီးမွမ်းကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့အား တရားဟောခြင်းငှာ....

၃၀၂။ ယော ဟဝ ခဟရော ဘိက္ခု၊ ယုဉ္ဇတိ ဗုဒ္ဓဿသနေ။
 သောမံ လောကံ ပဏာသေတိ၊ အဗ္ဘာ မုတ္တော ဝ စန္ဒိမာ။
 ကိံ ဟောတော်မူသည်။

ခဟရော၊ ပျိုရွယ်ငယ်နုသော်လည်း။ ယောဘိက္ခု၊ သည်။ ဟဝ၊ စင်စစ်။
 ဗုဒ္ဓဿသနေ၊ ဘုရားရှင်ဿသနာတော်၌။ ယုဉ္ဇတိ၊ အားထုတ်၏။ သောဘိက္ခု၊
 သည်။ အဗ္ဘာ၊ တိမ်တိုက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သော။ စန္ဒိမာဣဝ၊ လက်သို့။ ဣမံ
 လောကံ၊ ဤလောကကို။ ပဏာသေတိ၊ တောက်ပစေ၏။ ။ပြီး၏။

ဘိက္ခုဝဂ္ဂေါ ပဉ္စဝိသတိမော။

၂၆-ဗြာဟ္မဏဝဂ်

၂၆၅-ပဿာဒဗဟုလဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဿာဒဗဟုလ ပုဏ္ဏား
 သည် ရဟန်းကိုမြင်လျှင် ရဟန္တာဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကြောင့် ရဟန်းတို့သား
 ကုက္ကုစွရှိ၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ရာတွင် ဒါယကားတို့ ကြည်ညို၍ ဆိုသည်၌
 အာပတ်မသင့်။ ပုဏ္ဏားကား ရဟန္တာတို့၌ အလွန်မြတ်နိုး၏။ သင်တို့လည်း
 တဏှာအယဉ်ကိုဖြတ်၍ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်
 မူ၍ ...

၃၀၃။ ဆိန္ဒု သောတံ ပရက္ကမ၊ ကာမေ ပန္နဒ ဗြာဟ္မဏ။
 သင်္ခါရာနံ ခယံ ဥတု၊ အကတညူသိ ဗြာဟ္မဏော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဗြာဟ္မဏ၊ အိုသူတော်ကောင်း။ သောတံ၊ တဏှာတည်းဟူသော အယဉ်
 ကို။ ဆိန္ဒု၊ ဖြတ်လော့။ ပရက္ကမ၊ လုံ့လပြု၍။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပန္နဒ၊
 ပယ်လော့။ သင်္ခါရာနံ၊ သင်္ခါရတို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာကို။ ဥတု၊ သိ၍။ အကတညူ၊
 မပြုပြင်အပ်သော နိဗ္ဗာန်ကို သိသော။ ဗြာဟ္မဏော၊ ရဟန္တာသည်။ အသိ၊
 ဖြစ်လေလော့။ ။ပြီး၏။

၂၆၆-သမ္ပဟုလဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော အခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်
 များစွာသော အာဂန္တု ရဟန်းတို့၏ ဥပနိဿယကို သိ၍ ဘုရားရှင်အား

နှစ်ပါးတည်းသော တရားဟူသည် အဘယ်နည်းဟုလျှောက်ရာတွင် ထိုပြဿနာကို ဖြေတော်မူခြင်းငှာ....

၃၀၄။ ယဒါ ဒွယေသု ဓမ္မေသု၊ ပါရဂူ ဟောတိ ဗြာဟ္မဏော။
အထဿ သဗ္ဗံ သံယောဂါ၊ အတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ ဇာနတော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌၊ ဗြာဟ္မဏော၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော ရဟန်းသည်။ ဒွယေသု၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ သဏ္ဌ ဝိပဿနာတို့၌။ ပါရဂူ၊ ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်သည်။ ဟောတိ၊ ။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ဇာနတော၊ သိသော။ အထ၊ ထိုသူတော်ကောင်းအား။ သဗ္ဗံသံယောဂါ၊ ခပ်သိမ်းသော ကာမရာဂ သံယောဇဉ် စသည်တို့သည်။ အတ္ထံ ချုပ်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ။ ပြီး၏။

၂၆၇-မာရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ထိုမှတစ်ပါး ဟူသည် အဘယ်နည်းဟု မာရ်နတ် မေးလျှောက် အပ်သော ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ...

၃၀၅။ ယဿ ပါရံ အပါရံဝါ၊ ပါရာပါရံ နဝိဇ္ဇတိ။
ဝိတဒ္ဓရံ ဝိသယုတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယဿ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ပါရံဝါ၊ အဇ္ဈတ္တိကာ ယတနတည်းဟူသော ဤမှတစ်ပါးလည်းကောင်း။ အပါရံဝါ၊ ဗဟိရာယတန တည်းဟူသော ထိုမှတစ်ပါးလည်းကောင်း။ ပါရာပါရံ၊ ထိုမှတစ်ပါး ဤမှတစ်ပါး နှစ်ခုအရပ်ရပ်သည်လည်းကောင်း။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ဝိတဒ္ဓရံ၊ ပူပန်ခြင်းကင်းထသော။ ဝိသယုတ္တံ၊ ကိလေသာနှင့် မယှဉ်ထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ မကောင်းမှုကို အပြစ်ပြီးသောသူဟူ၍။ ဝါ၊ မကောင်းမှုကို မျှောလေပြီးသောသူဟူ၍။ အဟံ၊ ငါတုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၆၈ အညတရဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဗြာဟ္မဏ မည်သနည်းဟု မေးလျှောက်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ ပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှာ...

၃၈၆။ ဈာယိံ ဝိရဇမာသိနံ၊ ကတကိစ္စ မနာသဝံ။

ဥတ္တမတ္တ မနုပ္ပတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ပုဏ္ဏား သောတာပန် တည်လေ၏။

ဈာယိံ၊ ကသိုဏ်းစသော အာရုံ၊ အနိစ္စ စသော လက္ခဏာကို ရှုလျက်။ ဝိရဇံ၊ ကိုလေသာ မြူကင်းလျက်။ အာသိနံ၊ နေလေ့ရှိသော။ ကတကိစ္စံ၊ ပြုအပ်ပြီးသော ရဟန်းကိစ္စရှိသော။ အနာသဝံ၊ အာသဝေါကင်းသော။ ဥတ္တမတ္တံ၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့။ အနုပ္ပတ္တံ၊ ရောက်သော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ ။ပြီ၏။

၂၆၉ အာနန္ဒတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ နေဝင်ခါနီးတွင် ကောသလမင်းကြီးသည် ခပ်သိမ်းသော တန်းဆင့်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင်လျက် ဘုရားအထံတော်သို့လာလေသည်။ ကာဠုဒါယိမထေရ်လည်း ပရိသတ်အစွန်၌ စျံာန် ဝင်စား၍ နေလေသည်။ ရှင်အာနန္ဒာသည် နေရောင်လရောင်၊ မင်းကြီး၏ တန်းဆာရောင်၊ ရဟန္တာ၏ ကိုယ်ရောင်၊ ဘုရားအရောင်တော်ဟု ဆိုအပ်သော အရောင် ငါးပါးတို့ကို မြင်၍ ဧရှင်ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် အရောင်သည် အရောင်တကာ တို့ထက် သာလွန်ပေသည်ဟု လျှောက်ရာတွင်...

၃၈၇။ ဒိဝါ တပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိ မာဘာတိ စန္ဒိမာ။

သန္နဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယိံ တပတိ ဗြာဟ္မဏော။

အတ သဗ္ဗ မဟောရတ္တိံ၊ ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသော။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(တတိယပါဒ တလုံးလွန် ။

အာဒိစ္စော၊ နေမင်းသည်။ ဒိဝါ၊ နေ၌သာလျှင်။ တပတိ၊ မိတ္တံကံပ၏။ စန္ဒိမာ၊ လသည်။ ရတ္တိံ၊ ည၌သာလျှင်။ မာဘာတိ၊ တောက်ပ၏။ ခတ္တိယော၊ မင်းသည်။ သန္နဒ္ဓေါ၊ ချပ်ဝတ် တန်းဆာ ဆင် မှ သာလျှင်။

တပတိ၊ တောက်ပ၏။ ခြာဟွဏော၊ ရဟန္တာသည်။ ဈာယိ၊ ဈာန်ဝင်စားမှ
သာလျှင်။ တပတိ၊ ၏။ အထ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားရှင်သည်။
သဗ္ဗမဟောရတ္ထိ၊ အလုံးစုံသော နေ့-ည၌၊ ပတ်လုံး။ တေဇသော၊ တန်ခိုးဖြင့်။
ဝါ၊ အရောင်ဖြင့်။ တပတိ၊ တောက်ပ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၇၀-ခြာဟွဏ ပဗ္ဗဇိတ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်
သည် တက္ကတုန်းတို့ထံ ရဟန်းပြု၍ ကျောင်းတော်သို့ လာပြီးလျှင် အရှင်
ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို ခြာဟွဏပဗ္ဗဇိတ ခေါ်တော်မူပါဟု လျှောက်ရာတွင်....

၃၈၈။ ဗာဟိတပါပေါတိ ခြာဟွဏော၊
သမစရိယာ သမဏောတိ ဝုစ္စတိ။
ပဗ္ဗာဇယ မတ္တနော လေ၊
တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတောတိ ဝုစ္စတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ဝေတလီဂါထာ)။ ။ ထိုပုဏ္ဏား သောတာန်
တည်လေ၏။

ဗာဟိတပါပါ၊ အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။
ဝါ၊ မျှောအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ခြာဟွဏောဣတိ၊
ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ၏။ သမစရိယာ၊ မကောင်းမှုကို ငြိမ်းစေတတ်သော အကျင့်
ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သမဏောတိ၊ ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။
မလံ၊ ကိလေသာအညစ်အကြေးကို။ ပဗ္ဗာဇယံ၊ နှင်ထုတ်တတ်၏။ ဝါ၊ ဖျက်ဆီး
တတ်၏။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတောတိ၊ ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၇၁-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဏ္ဏား
တစ်ယောက်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ အမျက်ထွက် မထွက်ကို စုံစမ်းခြင်းငှာ
ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ၌ နောက်မှလိုက်၍ ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ရာ အမျက်မထွက်လို
သည်ကို သိသဖြင့် နောက်တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းရှိ၍ ကန်တော့ ဝန်ချပြီးလျှင် မိမိ

အိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလေ၏။ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်လေသော် ရဟန်းတို့အား တရားဟောခြင်းငှာ.....

၃၀၉။ န ဗြာဟ္မဏဿ ပဟရေယျ၊ နာဿ မုဉ္ဇေထ ဗြာဟ္မဏော။
ဓိ ဗြာဟ္မဏဿ ဟန္တာရံ၊ တတော ဓိ ယဿ မုဉ္ဇတိ။

၃၉၀။ န ဗြာဟ္မဏဿေတဒ ကိဉ္စိ သေယျော၊
ယဒါ နိသေဓော မနုဿောဂ္ဂိယေဟိ။
ယတော ယတော ဟိ သမနော နိဝတ္တတိ၊
တတော တတော သမ္ပတိ မေဝ ဒုက္ခံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

နောက်ဂါထာ ဥပဇာတိ။ ဗြာဟ္မဏဿေ တဒကိဉ္စိ ဗြာဟ္မဏဿ ဧတံ ကိဉ္စိဟု ပုဒ်ဖြတ်၊ မဒါသရေဉ္စ မဒါ-ဟူသော ယောဂဝိဘာဝဖြင့် ဧတံ နိဂ္ဂဟိတ်ကို သရမနှောင်းဝဲ သရနှင့်တကွ ဒ-ပြု။

ဗြာဟ္မဏော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော သူသည်။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသူ တစ်ယောက်အား။ နပဟရေယျ၊ မပုတ်ခတ်တန်ရာ။ ဗြာဟ္မဏော၊ သည်။ အဿ၊ ထိုမိမိကို ပုတ်ခတ်သော သူအား။ န မုဉ္ဇေထ၊ အမျက် တည်းဟူသော အခိုးအငွေ့ကို မလွှတ်တန်ရာ။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ ရဟန္တာအား။ ဟန္တာရံ၊ သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။ ဓိ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏။ တတော၊ ထိုပုတ်ခတ်ခြင်းကြောင့်။ အဿ၊ ထိုပုတ်ခတ်သောသူအား။ ယော၊ အကြင် ပုတ်ခတ်ခံရသောသူသည်။ မုဉ္ဇတိ၊ အမျက်ထွက်၏။ သောပိ၊ ထိုအမျက်ထွက်သော သူသည်လည်း။ ဓိ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏။

မနုဿော၊ အမျက်ကြီးသောသူ၏ စိတ်သည်။ အပ္ပိယေဟိ၊ မချစ်အပ်ကုန်ကော ဒေါသတို့မှ။ ယဒိ အနိသေဓော၊ အကယ်၍ မတားမြစ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ သူတော်ကောင်းအား။ ကိဉ္စိ၊ သော၊ ဧတံ၊ ဤ အမျက်ကို မတားမြစ်ခြင်းသည်။ နသေယျော၊ မမြတ်။ ယတောယတော၊ အကြင်အကြင် ဝတ္ထု၌။ ဟိ သမနော၊ ညှဉ်းဆဲလိုသောစိတ်သည်။ နိဝတ္တတိ၊ နှစ်၏။ တတော-တတော၊ ထိုထိုဝတ္ထု၌။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ သမ္ပတိမေဝ၊ ငြိမ်းသည်သာ လျှင်တည်း။ ။ ပြီး၏။

၂၇၂-မဟာပဇာပတိဂေါတမိ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဂရုဓမ္မဋ္ဌင်္ဂါးကို ငန်ခံ၍ ပဉ္စင်ဖြာသော မိဓထူးတော ဂေါတမိကို အကြောင်းပြု၍ ...

၃၉၁။ ယဿ ကာယေန ဝါစာယ၊ မနဿ နတ္ထိ ဒုက္ခဋ္ဌံ။
သံဝုတံ တီဟိ ဌ နေဟိ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယဿ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုက္ခဋ္ဌံ၊ မကောင်းသောအမှုသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တီဟိ ဌ နေဟိ၊ ကံယ၊ ဝစီ၊ မနော သုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ သံဝုတံ၊ စောင့်ရှောက်သော။ တံ ဥဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ပြီး၏။

၂၇၃-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားနှင့်မတွေ့မီ “ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ” ဟသော တရားကို ဟောပေသော အဿဇိမထေရ်ကို နေ့တိုင်း ရှိခိုး၏။ အဿဇိမထေရ် ရှိရာ အရပ်သို့ ဦးခေါင်းမူ၍ ကျိန်းတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ရှိခိုးသည်ဟုမှတ်၍ ဘုရားအား လျှောက်သည်တွင်....

၃၉၂။ ယမ္မာ ဓမ္မံ ဝိဇာနေယျ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ။
သက္ကစ္ဆံ တံ နမဿေယျ၊ အဂ္ဂိဟုတ္တံ ဗြာဟ္မဏော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယမ္မာ၊ အကြင် ဆရာတံမှ။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဝိဇာနေယျ၊ သိရာ၏။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ အဂ္ဂိဟုတ္တံ၊ ပူဇော်မြဲမီးကို။ နမဿတိ ဣဝ၊ ရှိခိုးသကဲ့သို့။ တံ အာစရိယံ၊ ထိုဆရာကို။ သက္ကစ္ဆံ၊ ရိုသေစွာ။ နမဿေယျ၊ ရှိခိုးရာ၏။
ပြီး၏။

၂၇၄-ဇဋ္ဌိလဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဆံကျစ်ထုံးသေးပုဏ္ဏား တစ်ယောက်သည် အကျွန်ုပ်ကိုဗြာဟ္မဏဟု ခေါ်တော်မူပါဟုလျှောက်ရာတွင်....

၃၉၃။ န ဇဋ္ဌာဟိ န ဂေါတ္ထေန၊ န ဇစ္စာ ဟောတိ ဗြာဟ္မဏော။
ယမိ သစ္စဉ္စ ဓမ္မောစ၊ သော သုစိ သော စ ဗြာဟ္မဏော။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဇဋ္ဌာဟိ၊ ဆံကျစ်ထုံးကံမဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏမည်သည်။ န ဇစ္စာ၊ မဖြစ်။ ဂေါတ္ထေန၊ အနွယ်စစ်ကံမဖြစ်လည်း။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ သစ္စဉ္စ၊ အမျိုးမှန်ကံမဖြစ်လည်း။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ယမိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ သော၊ သစ္စာကိုသိခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာတရားသည် လည်းကောင်း။ သော၊ ဤ။ သော၊ ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သုစိ၊ စင်ကြယ်၏။ သောစ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာလျှင်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏား မည်၏။ ပြီး၏။

၂၇၅-ဝဇ္ဇလိဝတဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဝေသာလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရကျောင်း၌ နေတော်မူသောအခါ သစ်ပင်မှာ တွဲလွဲဆွဲ၍ လင်းနှိုက်သို့ကျင့်လျက် လှည့်ပတ်စဉ်းလဲသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ရဟန်းတို့ပြောကြရာတွင် ဤပုဏ္ဏားကို ရှေးအခါ ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်စဉ်ကာလ ငါသည် ဖွတ်မင်းဖြစ်၍ ဆုံးမတော်မူခဲ့လေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ဖွတ်မင်းဆုံးမအပ်သောဂါထာကို ပြတော်မူခြင်းငှာ....

၃၉၄။ ကိန္တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုဗ္ဗေမ၊ ကိန္တေ အဇိနသာဋ္ဌိယာ။
အဗ္ဘန္တရေ တေ ဂဟနံ၊ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇတိ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒုဗ္ဗေမ၊ ပညာမဲ့သောရသေ့။ တေ၊ သင့်အား။ ဇဋ္ဌာဟိ၊ ဆံကျစ်ထုံးဖြင့်။ ကိ၊ အဘယ်အကျိုးအံ့ရှိနည်း။ တေ၊ သင့်အား။ အဇိနသာဋ္ဌိယာ၊ သစ်နက် ရေဖြင့်။ ကိ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ တေ၊ ၏။ အဗ္ဘန္တရေ၊ ကိုယ်တွင်း၌။ ဂဟနံ၊ ကိုလေသောဟူသော တောအုပ် အတိသာတည်း။ ဗာဟိရံ၊ အပသည်။ ပရိမဇ္ဇသိ၊ သန့်ရှင်း၏။ ပြီး၏။

၂၇၆-ကိသာဂေါတမီ ဝတ္ထု

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသောအခါ ပံသုကူဆောင်သော အရာ၌ တေဒဂ်သော ကိသာဂေါတမီထေရီမကို အကြောင်းပြု၍...

၃၉၅။ ပံသုကူလဓရံ ဇန္တု၊ ကိသံ ဓမ္မနိ သန္တတံ။
ဧကံ ဝနမ္ပိ ဓျာယန္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပံသုကူလဓရံ၊ ပံသုကူသင်္ကန်းကို ဆောင်ထားသော။ ကိသံ၊ ကြံထားသော။ ဓမ္မနိသန္တကံ၊ အကြောဖြင့် ခင်းအပ်သောကိုယ်ရှိထားသော။ ဧကံ၊ တစ်ယောက် အထီးတည်း။ ဝနမ္ပိ၊ တောအရပ်၌။ ဓျာယန္တံ၊ ဓျာန်ဝင်စားလေ့ရှိထားသော။ တံ ဇန္တု၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ နိ။ ။

ပြီး၏။

၂၇၇-ကဗျာဟူက ဝတ္ထု

ဗြာဟ္မဏခေါ်စေလိုသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြု၍...

၃၉၆။ န စာဟံ ဗြ-ဟ္မဏံ ဗြူမိ၊
ယောနိဇံ မတ္တိသမ္ဘဝံ။
ဘောဝါဒိ နာမ သော ဟောတိ၊
သစေ ဟောတိ သကိဉ္ဇနော။
အကိဉ္ဇနံ အနာဒါနံ၊
တမဟံ ဗြူမိ ဗြ-ဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။ (ပေတ္တိသမ္ဘဝံ-လည်း ရှိ၏)။

ယောနိဇံ၊ ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ဖြစ်သော။ မတ္တိသမ္ဘဝံ၊ ပုဏ္ဏားမမှ ဖြစ်သော သူကို။ ဗြာဟ္မဏံ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ န ဗြူမိ၊ မဟော။ သကိဉ္ဇနော၊ နှင်းနယ်တတ်သော ကိလေသ ရှိသည်။ သစေ ဟောတိ၊ အံ။ သော၊ ထို ပုဏ္ဏားသည်။ ဘေ ဝါဒိနာမ၊ ဘောဘောဟု ဆိုလေ့ရှိသောကြောင့် ဘောဝါဒိ အမည်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ နိ။ အကိဉ္ဇနံ၊ နှင်းနယ်တတ်သော ကိလေသာ ရှိသော။ အနာဒါနံ၊ စွဲလမ်းခြင်း ရှိထားသော၊ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ နိ။ ။ ပြီး၏။

၂၇၈-ဥဂ္ဂသေန ဝတ္ထု

ဧတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဥဂ္ဂသေန မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍....

၃၉၇။ သဗ္ဗသံယောဇနံ ဆေတွာ၊ ယော ဝေ န ပရိတဿတိ။
သင်္ဂါတိဂံ ဝိသံယုတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ သဗ္ဗသံယောဇနံ၊ အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်ကို။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ ဝေ၊ စင်စစ်။ န ပရိတဿတိ၊ မပူပန်။ သင်္ဂါတိဂံ၊ ကပ်ငြိတတ်သော ကိလေသာကိုလွန်ထသော။ ဝိသံယုတ္တံ၊ ကိလေသာနှင့် မယှဉ်ထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ချီး။

ပြီး၏။

၂၇၉-ဒေဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဧတဝနံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့ နွားကောင်း၊ လည်းကောင်း၊ ပြိုင်ကြရာတွင် သားရေလွန်ကြိုး ပြတ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍....

၃၉၈။ ဆေတွာ နဒ္ဒိံ ဝရတ္တဉ္စ၊ သန္ဓနံ သဟနုက္ကမံ။
ဥက္ခိတ္တပလိသံ ဗုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ဝေါ၊ ရာသော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေကုန်၏။

နဒ္ဒိံ၊ ဒေါသတည်းဟူသော ကြိုးကို လည်းကောင်း။ ဝရတ္တဉ္စ၊ တဏှာတည်းဟူသောကြိုးကိုလည်းကောင်း။ ဝါ၊ တဏှာတည်းဟူသော လွန်ကိုလည်းကောင်း။ သဟနုက္ကမံ၊ အနုသယနှင့်တကွသော။ သန္ဓနံ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးတည်းဟူသောလည်းကိုလည်းကောင်း။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ ဥက္ခိတ္တပလိသံ၊ ခွါလွှတ်အပ်သော အဝိဇ္ဇာတံခါးကျည်ရှိသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ချီး။ ပြီး၏။

၂၈၀-အက္ခောသကဘာရဒ္ဒါဇ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အက္ခောသက ဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏား၏ ဆဲရေးခြင်းကိုသည်းခံ၍ ထိုပုဏ္ဏားကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူသည်ဟု ပြေး၍ အံ့ဩ ချီးမွမ်းကြကုန်သော ရဟန်းတို့အား တရားဟောခြင်းငှာ...

၃၉၉။ အက္ခောသံ ဝဓဇန္တု၊ အဒုဋ္ဌော ယော တိတိက္ခတိ။

ခန္တိဗလံ ဗလာနိကံ၊ တမဟံ ပြုမိ ပြ ဟူကံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော၊ သူသည်။ အက္ခောသံ၊ ဆဲရေးခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဝဓဇန္တု၊ ညည်းဆဲခြင်း၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း။ အဒုဋ္ဌော၊ အမျက် မထွက်ပဲ။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံ၏။ ခန္တိဗလံ၊ သည်းခံခြင်းတည်းဟူသော ဗိုလ်ထူရှိသော။ ဗလာနိကံ၊ သည်းခံခြင်းတည်း ဟူသော စစ်သည်ရှိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ပြာဟူကံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ပြုမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၈၁-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မယ်တော်သာရိကျိန်ဆဲသည်ကို သည်းခံတော်မူသော သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ...

၄၀၀။ အက္ခောဓနံ ဝတဝန္တံ၊ သီလဝန္တံ အနုဿဒံ။

ဒန္တံ အန္တိမ သာရိရံ၊ တမဟံ ပြုမိ ပြ ဟူကံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အက္ခောဓနံ၊ အမျက် မထွက်သော။ ဝတဝန္တံ၊ ဓုတင် အကျင့် ရှိသော။ သီလဝန္တံ၊ သီလရှိသော။ အနုဿဒံ၊ တဏှာဥဿဒမ္ပကင်းသော။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော။ အန္တိမသာရိရံ၊ အဆုံး စွန့်သော ကိုယ် ရှိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ပြာဟူကံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ပြုမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၈၂-ဥပ္ပလဝဏ္ဏာထေရီ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ဥပ္ပလဝဏ္ဏ ထေရီမကို နန္ဒလုလင် ဖျက်ဆီးရာတွင် ထေရီမ သာယာသလော၊ မသာယာသလောဟု

တော့ တော ကြ ကုန် သော သူတို့အား ရဟန္တာ သ ဘော ကို ထင်ရှားပြ
ခြင်းငှာ....

၉၀၁။ ဝါရိ ပေါက္ခရ ပတ္တေဝ၊ အ ရဂ္ဂေ ခိဝ သာသပေါ၊
ယော န လိမ္မတိ ကာမေသု၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြဟ္မဏံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ပေါက္ခရပတ္တေ၊ ကြာဖက်၌။ ဝါရိဣဝ၊ ရေ ပေါက် ကဲ့သို့။ အာရဂ္ဂေ၊
ပွတ်ဆောက်ဖျား၌။ သာသပေါရိဝ၊ မှန်ညှင်းစေ့ ကဲ့သို့။ ယော ပုဂ္ဂလော၊
သည်။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ န လိမ္မတိ၊ မလိမ်းကံ။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။
ဗြဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၀၃ - အညတရဗြဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ သိက္ခာပုဒ် မပညတ်မီ
ကျန်တစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေး၍ ရဟန်းပြုပြီးသော် ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုအားထုတ်
သဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ အရှင်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်
နှင့်တကွ ဆွမ်းခံကြရာတွင် မြင်၍ ဘုရားကို လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်သည်
ရဟန္တာ၏အဖြစ်ကို မိန့်တော်မူ၍....

၄၀၂။ ယော ဒုက္ခဿ ပဇာနာတိ၊ ဣဇေဝ ခယ မတ္တနော။
ပန္နဘာရံ ဝိသံယုတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြဟ္မဏံ။
ကို ဟောတော်မူသည် ။ ထိုပုဏ္ဏား သောတာပန် တည်လေ၏။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဣဇေဝ၊ ဤဘဝ၌ပင်လျှင်။ အတ္တနော ဒုက္ခဿ၊
မိမိဆင်းရဲ၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။ ပန္န-
ဘာရံ၊ ချအပ်သော ခန္ဓာဝန်ရှိသော။ ဝိသံယုတ္တံ ကိလေသာနှင့် မယှဉ်ထ
သော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။
ပြီး၏။

၂၀၄ - ခေမာဘိက္ခုနီ ဝတ္ထု

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသော အခါ ခေမာမည်သော ထေရီမ၏
ပညာကြီးကျယ်သော အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှာ....

၄၀၃။ ဂမ္ဘီရပညံ မေဓာဝိံ၊ မဂ္ဂါမဂ္ဂဿ ကောဝိဒံ၊
ဥတ္တမတ္တ မနုပ္ပတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဂမ္ဘီရပညံ၊ နက်နဲသောပညာ ရှိတသော။ မေဓာဝိံ၊ မိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့
သော ပညာရှိတသော။ မဂ္ဂါမဂ္ဂဿ၊ ခရီးဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌။ ဝါ၊ မဂ်
ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌။ ကောဝိဒံ၊ လိမ်မာတသော။ ဥတ္တမတ္တံ၊ မြတ်သည်၏
အဖြစ်သို့။ အနုပ္ပတ္တံ၊ ရောက်တသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို၊ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊
သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၅-ပဗ္ဗာရဝါသီတိသက္ကရာဇ် ၁၀၈၂

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပဗ္ဗာရဝါသီတိသမ္ပယောဂ်
သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှာ တစ်ခုသော လိုက်၌ဝင်၍ နေ၏။ ထိုလိုက်၌
စောင့်သော နတ်သမီးသည် သီလရှိသောရဟန်းနှင့်တကွ မနေဝံ့သောကြောင့်
မထေရ်သွားအောင်ပြုလို၍ အလုပ်အကျွေးဒါယိကမအိမ်၌သွယ်တစ်ယောက်
ကိုဦးခေါင်း နောက်ပြန်အောင် ဖမ်းစား၍ ပဗ္ဗာရတိဿရဟန်း ခြေဆေးရေ
ကို ကိုယ်၌ သွန်းလောင်းသော် လွတ်အံ့ဟု ပူးဝင်၍ ပြော၏။ မထေရ်
ကြွလာသော ကာလ ခြေဆေးပြီးသော ဤခြေဆေးရေကို သွယ်ကိုယ်၌
လောင်းလိုက်အံ့ဟု လျှောက်၏။ လောင်းလော့ဟု မထေရ်ကဆို၍ လောင်း
၏။ မထေရ်လိုက်သို့ပြန်ရာတွင် နတ်သမီးသည် လိုက်ဝံ့တည်၍ ဆေးသမား
ကြီး-ဤလိုက်သို့ သင်မဝင်လင့်ဟု မြစ်၏။ ငါဆေးကုစားသည် မရှိတကားဟု
ဆိုလျှင် ယနေ့ပင် နတ်ဖမ်းစားသော သွယ်ကို ခြေဆေးစည်ဖြင့် ဆေးကု
ခဲ့လပြီကု ဆို၏။ မထေရ်သည် ငါ၏သီလကား စင်ကြယ်စွာ နတ်သမီးမှ
အပြစ်ရှာ၍ မရနိုင်တကားဟု ပီတိပါမောဇ္ဇဖြစ်၍ ဝိပဿနာရှုလျက် နတ်သမီး
နှင့် စကားပြောနေစဉ်ပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ မိစ္ဆာနတ်-ငါကား
စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏။ ဤလိုက်မှသင်သာထွက်လော့ဟု မိန့်တော်မူလျက်
ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေပြီးသော် ဘုရားအထံသို့လာ၍ ဤအကြောင်းကို
လျှောက်ရာတွင်....

၄၀၄။ အသံသဋ္ဌံ ဂဟဇ္ဇဟိ၊ အနာဂါရေဟိ စူတယံ။
အနောကသာရိ မပ္ပိစ္ဆံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဂဟဋ္ဌေဟိ၊ လူတို့နှင့်လည်းကောင်း။ အနာဂါရေဟိစ၊ ရဟန်းတို့နှင့်လည်းကောင်း။ ဥဘယံ-ဥဘယေဟိ၊ နှစ်ပါးစုံသော သူတို့နှင့်။ အသံသဋ္ဌံ၊ ဒဿန သံသဂ္ဂ စသော အားဖြင့် မရောယှက်တသော။ အနောကသင်္ဂိ၊ ကိလေသာအရည်မှ ကင်းသော သီလရှိသော အနှစ်ရှိတသော။ (အနောက စာရံ ဟူ၍လည်း ရှိ၏။ တဏှာ၊ ကင်းသော အကျင့် ရှိတသောဟု ပေး)။ အပ္ပိစ္ဆံ၊ အလိုနည်းတသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို၊ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍၊ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၆-အရညတရဘိက္ခု ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မာတုဂါမတစ်ယောက်သည် လင်နှင့် ရန်ဖြစ်၍ မိဘအိမ်သို့ သွားအံ့ဟု ရဟန္တာတင်ပါ၏ နောက်သို့ လိုက်၏။ မထေရ်လည်း ထိုမိန်းမကို မမြင် လင်လိုက်လာ၍ မာတုဂါမကို တွေ့သော် ဤရဟန်း ခေါ်၍ သွားခဲ့သည်ဟု မထေရ်ကို ထောင်းထု ရိုက်ပုတ်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင် ကြားတော်မူရာတွင် ရဟန္တာအဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ ...

၄၀၅။ နိဓာယ ဒဏ္ဍံ ဘူတေသု၊ တသေသု ထာဝရေသုစ။

ယော န ဟန္တိ န သာတေတိ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။
ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ တသေသု၊ လန့်တတ်ကုန်သော။ ဘူတေသု၊ ပုထုဇဉ် သေကွဲပုဂ္ဂိုလ်တို့၌လည်းကောင်း။ ထာဝရေသု၊ မကြောက် မလန့်တည်တံ့မြဲမြံကုန်သော။ ဘူတေသုစ၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လည်းကောင်း။ ဒဏ္ဍံ၊ တုတ်လှံတန်ကို။ နိဓာယ၊ မယူပစ်ထား ပယ်ရှားသည်ဖြစ်၍။ န ဟန္တိ၊ မိမိလည်း မသတ်။ န သာတေတိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်စေ။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို၊ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၀၇-သာမဏေရာနံ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် အိမ်၌ ဥဒ္ဓေသဘတ်ကို ဘုဉ်းပေးခြင်းငှာ အလှည့်ရောက်၍ လာကုန်သော သံကိစ္စ၊ သုမန၊ ပဏ္ဍိတ၊ သောပါက ဤသာမဏေငယ် လေးပါးတို့အား ပုဏ္ဏား သမီး ခင်ပွန်းတို့သည် နေရာလည်း မပေး၊ ဆွမ်းလည်း မကျွေး

နေသည်ကို သာမဏတို့ အမျက်မထွက်ကြကြောင်းကို ရဟန်းတို့ လျှောက်
ထားကြရာတွင်....

၄၀၆။ အဝိရုဒ္ဓံ ဝိရုဒ္ဓံ သု၊ သတ္တ ဒဏ္ဍေသု နိဗ္ဗုတံ။
သာဒါနေသု အနာဒါနံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဝိရုဒ္ဓံ သု၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သောသူတို့၌။ အဝိရုဒ္ဓံ၊ ရန်ငြိုး မဖွဲ့သော။ သတ္တ-
ဒဏ္ဍေသု၊ လက်နက် လှံကန်ရှိကုန်သော သူတို့၌။ နိဗ္ဗုတံ၊ လက်နက် လှံကန်ကို
ချွတ်ပြီးသော။ သာဒါနေသု၊ စွဲလမ်းတတ်သောသူတို့၌။ အနာဒါနံ၊ မစွဲ
လမ်းသော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ခေါ်။
ပြီး၏။

၂၀၈-မဟာပန္နကတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရှင်မဟာပန်သည် ညီ-
စူဠပန်ကို ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် မဟာပန်မထေရ်အား ဒေါသ
ရှိယောင်တကားဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုကြရာတွင်....

၄၀၇။ ယဿ ရာဂေါစ ဒေါသော စ၊ မာနော မက္ခော စ ပါတိတော။
သာသပေါ ရိဝ အာရဂ္ဂေ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ ရာဂေါစ၊ ရာဂသည်လည်းကောင်း။ ဒေါသောစ၊
ဒေါသသည်လည်းကောင်း။ မာနောစ၊ မာနသည် လည်းကောင်း။ မက္ခောစ၊
ကျေးဇူး ချေခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အာရဂ္ဂေ၊ ပွတ်ဆောက်ဖျား၌။ သာသ
ပေါရိဝ၊ မုန်ညှင်းစေ့ကဲ့သို့။ ပါတိတော၊ ကျ၏။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။
အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ခေါ်။

ပြီး၏။

၂၀၉-ပိလိန္ဒဝစ္ဆတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရဟန္တာ ရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ
မထေရ်သည် ရွေးရွေးသော ဘဝငါးရာတို့၌ ဝသလဝါဒီ ပုဏ္ဏားဖြစ်ခဲ့ဘူး
သော ဝါသနာဖြင့် ခပ်သိမ်းသော လူရဟန်းတို့ကို “ဝသလ-ယုတ်မာသော”

ဟူ၍ ခေါ်၏။ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ ခေါ်ဆိုခြင်းကြောင့် ဒေါသရှိထောင်
တကားဟု တွေးတောကြ၍ ဘုရားကို လျှောက်ရာတွင်—

၉၀၀။ အ ကက္ကသံ ဝိညာပနိံ၊ ဂိရံ သစ္စ မုဒီရယေ။
ယာယ နာဘိသဇေ ကိဉ္စိ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူ၏။

ယာယဂိရာယ၊ အကြင်စကားဖြင့်။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို။
နာဘိသဇေ၊ ဒေါသအားဖြင့် မကပ်ငြိအံ့။ အကက္ကသံ၊ မကြမ်းကြုတ်ထသော။
ဝိညာပနိံ၊ အနက်ကို သိစေတတ်ထသော။ သစ္စ၊ မှန်ကန်သော။ တံဂိရံ၊ ထို
စကားကို။ ယောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဥဒီရယေ၊ ဆိုမြှောက်၏။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။
ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၉၀-အညတရတ္ထေရ ဝတ္ထု

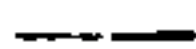
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် နေ
လှန်း၍ထားသည့် အဝတ်ကို ရဟန္တာမထေရ်တစ်ဦးသည် ပံသုကူ အမှတ်ရှိ၍
ယူ၏။ အဝတ်ရှင်ပုဏ္ဏားလည်း ဆဲရေး၍ အဝတ်ကိုတောင်းရာတွင် ပေးလိုက်
၏။ ဤအကြောင်းယုံ ရဟန်းတို့ ဘုရားအားလျှောက်ရာတွင်—

၄၀၉။ ယောဓ ဒီဃံ ဝါ ရဿံ ဝါ၊ အဏုံ ထူလံ သုဘာသုတံ။
လောကေ အဒိန္န နာဒိယိ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

အဒိန္နလိုလျက် ဗိန္နုကျေသည်။

ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ယောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဒီဃံဝါ၊ ရှည်သည်
မူလည်းဖြစ်သော။ ရဿံဝါ၊ တိုသည်မူလည်းဖြစ်သော။ အဏုံထူလံ၊ ငယ်ငယ်
ကြီးကြီးဖြစ်သော။ သုဘာသုတံ၊ ကောင်းမကောင်း ဖြစ်သော။ အဒိန္န၊ အရှင်
မပေးသောဥစ္စာကို။ နာဒိယိ၊ မယူ။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊
သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၉၁-သာရိပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဝါဆိုသင်္ကန်း တို့ကို
ဝေဖန် အံ့သည်တွင် ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ငါ့ရှင်တို့— ရဟန်း ငယ်တို့အား

လည်း ဝါဆိုသင်္ကန်းကို ဝေဖန်ကြလေဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤစကားကြောင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဝေဟသိတပေမည် ရှိသေးသောင့် တကားဟု တွေးတောကြ၍ ဘုရားအထံ လျှောက်သည်တိုင် ...

၄၁၀။ အာသာ ယဿ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိံ စ။
နိရာသာသံ ဝိသံယုတ္တံ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ အသ္မိံ လောကေ၊ ဤလောက၌ လည်းကောင်း။ ပရမိံစ၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း။ အာသာ၊ ကျောင်းခြင်း တဏှာတို့သည်။ နဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ နိရာသာသံ၊ အာသာကင်းသော။ ဝိသံယုတ္တံ၊ ကိလေသာနှင့်မယှဉ်သော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ပြော၏။

ပြီး၏။

၂၉၂-မဟာမောဂ္ဂလ္လာနထွေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်အား လည်း ဤနည်းတူ တွေးတောကြ၍ ဘုရားထံလျှောက်ရာတွင် ...

၄၁၁။ ယဿာလယာ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ အညာယ အကထံကထိ။
အမတောဂဓ မနုပ္ပတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ အာလယာ၊ ငြိတွယ်ခြင်းတို့သည်။ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ အညာယ၊ သစ္စာကိုမြင်သောကြောင့်။ အကထံကထိ၊ သို့လော သို့လောဟု တွေးတောခြင်းမရှိ။ အမတောဂဓ၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တံ၊ အစဉ်ရောက်သော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ပြော၏။

ပြီး၏။

၂၉၃ ရေဝတထွေရ ဝတ္ထု

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ရဟန်းငါးရာတို့ အလို့ငှာ ရေဝတမထေရ်သည် တဏှာချင်းဆောက်လုပ်ပေသည်။ ကုသိုလ်ကြီးစွာ တကားဟု ချီးမွမ်းကြရာတွင်....

၄၁၂။ ယောဓ ပုညဉ္စ ပါပဉ္စ၊ ဥဘော သင်္ဂံ ဥပစ္စဂါ။
အသောကံ ဝိရဇံ သုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဣဓ သာသနော၊ ဌံ။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပုညဉ္စ၊ ကုသိုလ်ကိုလည်း
ကောင်း။ ပါပဉ္စ၊ အကုသိုလ်ကို လည်းကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးစုံသောကံတို့ကို။
သင်္ဂံ၊ ဆန္ဒတို့၊ စွန့်၍။ သင်္ဂံ၊ ကပ်ငြိတတ်သောတဏှာကို။ ဥပစ္စဂါ၊ လွန်၏။ အသော
ကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော။ ဝိရဇံ၊ ကိလေသာမြှူကင်းသော၊ သုဒ္ဓံ၊ စင်ကြယ်သော။
တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၉၄-စန္ဒာဘဏ္ဍေရ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ကဿပ ဘုရားရှင်၏
စေတီတော်၌ စန္ဒကူးနံ့သာဖြင့် လဝန်းသဏ္ဌာန်ပြု၍ လှူခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှု
ကြောင့် ချက်မှ လဝန်းကဲ့သို့ အဆောင်ထွက်သောကြောင့် စန္ဒာဘမည်သော
ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ အပော်
ဖြစ်သောပုဏ္ဏားတို့အား သင်တို့ပြန်လေကုန်လေဘု၊ ငါကား မပြန်ခြင်းသဘော
ရှိ၏ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် စန္ဒာဘထေရ် မဟုတ်သည်ကို ဆိုဘိသည်ဟု
ဘုရားထံလျှောက်သည်တည်း...

၄၁၃။ စန္ဒံဝ ဝိမလံ သုဒ္ဓံ၊ ဝိပုသန္န မနာဝိလံ။
နန္ဒိရာဂ ပရိက္ခိဏံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

စန္ဒံဝ၊ လကဲ့သို့။ ဝိမလံ၊ အညစ်အကြေးကင်းသော။ သုဒ္ဓံ၊ စင်ကြယ်
သော။ ဝိပုသန္နံ၊ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော။ အနာဝိလံ၊ မနောက်ကျ
သော။ နန္ဒိရာဂပရိက္ခိဏံ၊ နှစ်သက်တတ်သော ရာဂ ကုန်ခန်းပြီးသော။
တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၉၅-သီဝလိဏ္ဍေရ ဝတ္ထု

ကုဏ္ဍဝာနတော၌ နေတော်မူသော အခါ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ပဋိသန္ဓေ
နေ၍ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ဖွားမြင်ရသော သီဝလိမထေရ်ကို အကြောင်း
ပြု၍--

၄၁၄။ ယော မံ ပလိပထံ ခုဂ္ဂံ၊ သံသာရံ မောဟ မစ္စဂါ။
 တိဏ္ဍော ပါရဂံတော ဈာယိ၊ အနေဇော အကထံကထိ။
 အနုပါဒါယ နိဗ္ဗူတော၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။
 ကိံ ဟောတော်မူသည်။ ။ (နိဗ္ဗူတော-ဟု ဒီသ)။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ဣမံပလိပထံ၊ ဤရာဂတည်းဟူသော ဘေးကို
 လည်းကောင်း။ ခုဂ္ဂံ၊ ကိလေသာတည်းဟူသော ခရီးခဲကို လည်းကောင်း။
 သံသာရံ၊ သံသရာဝဋ်ကို လည်းကောင်း။ မောဟံ၊ မောဟကို လည်းကောင်း။
 အစ္စဂါ၊ လွန်၏။ တိဏ္ဍော၊ သံသရာမှ ကူးမြောက်ပြီ။ ပါရဂံတော၊ ကမ်း
 တဘက်သို့ ရောက်ပြီ။ ဈာယိ၊ သမထဝိပဿနာကို ရှုလေ့ရှိ၏။ အနေဇော၊
 တဏှာမရှိ။ အကထံကထိ၊ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း မရှိ။ အနု-
 ပါဒါယ၊ မစွဲလမ်းမူ၍။ နိဗ္ဗူတော၊ ငြိမ်းလေ၏။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကိံ၊ ဗြာဟ္မဏံ၊
 ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၉၆-သုန္ဒရသမုဒ္ဒတ္ထော ဝတ္ထု

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပြည့်တန်
 ဆာမတစ်ယောက်သည် သုန္ဒရသမုဒ္ဒတ္ထောကို ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသင်း
 ထက်သို့ပင့်၍ မိန်းမတို့မာယာ ပရိယာယ်ဖြင့် ဖြားယောင်းသည်ကို ဝန္တကုဋ္ဌိ
 တိုက်တော်မူသိတော်မူ၍ ထိုရဟန်းအထံသို့ ရောင်ချည်တော် လွှတ်ပြီးလျှင်...

၄၁၅။ ယောဓ ကာမေ ပဟန္တာန၊ အနာဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။
 ကာမဘဝ ပရိက္ခိဏံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကိံ ဟောတော်မူသည်။

ဣဓလောကေ၊ ၌။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။
 ပဟန္တာန၊ ပယ်၍။ အနာဂါရော၊ အိမ်ထောင်ခြင်းမရှိသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။
 ပရိဗ္ဗဇေ၊ ရဟန်းပြု၏။ ကာမဘဝ ပရိက္ခိဏံ၊ ကာမရာဂ ကုန်ပြီးသော။
 တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကိံ၊ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ ပြီး၏။

၂၉၇-ဇဋိလက္ခဏာ ဝတ္ထု

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ ဇဋိလ သူဌေးသည်
 များစွာသော စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရဟန်းပြုလျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့်
 ဣန္ဒာသယ-ဝာပေ(ယ)၁၃၆ ၃၇ (ပဉ္စမအကြိမ်)

“အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏။ သင်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို အောက်ပုဒ်လောဟု တစ်ပါးသောရဟန်းတို့က မေးသည်ရှိသော် မအောက်မေ့ပြီဟု ပြောခြင်းကြောင့် မယုံကြည်၍ ဘုရားထံလျှောက်ကြသည်တွင်....

၄၁၆။ ယော၊မ တဏှံ ပဟန္တာန၊ အနာဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။

တဏှာဘဝပရိက္ခိဏံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဣဒလောကေ၊ ဌ။ ယောပုဂ္ဂလော သည်။ တဏှံ၊ကို။ ပဟန္တာန၊ပယ်၍။ အနာဂါရော၊ အိမ်ယာမထောင်သည်ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေ၊ ရဟန်းပြု၏။ တဏှာဘဝ ပရိက္ခိဏံ၊ ကုန်ပြီးသောတဏှာ၊ ကုန်ပြီးသောဘဝရှိသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ပြီး၏။

၂၉၈-ဇောတိကတ္ထေရ ဝတ္ထု

ဇောတိကသူဌေးကြီး ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ရာ ဌလည်း ထိုအတူပင် အကြောင်းဖြစ်လာ၍ ၎င်းဂါထာကိုပင် ဟောတော်မူသည်။

၂၉၉-နဋပုတ္တကတ္ထေရ ဝတ္ထု

တစ်ယောက်သော ကချေသည်မသားသည် တစ်ခုသော က၊ခြင်းကိုကစားလျက် လှည့်ပတ်သွားလာသည်ရှိသော် ဘုရားတရားတော်ကိုနား၍ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ဘုရား အမှု၊ ရှိသော သံဃာနှင့်တကွ ထိုရဟန်းဆွမ်းခံဝင်လေသော် တစ်ယောက်သော ကချေသည်မသား က၊သည်ကိုမြင်၍ ထိုရဟန်းကို ဤက၊ခြင်း၌ သင့်အား သိနေဟ ရှိသလောဟု မေး၍ နတ္ထိဟုဆိုသည်ကို ဤရဟန်းကား အဘူတကိုဆို၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြားသည်ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားရှင်ကြား၍ ရဟန်းတို့- ငါ့သားတော်သည် ခပ်သိမ်းသော ယောဂတို့ကို လွန်ပြီဟု မိန့်တော်မူပြီး၍....

၄၁၇။ ဟိတွံ၊ မာနုသကံ ယောဂံ၊ ဒိဗ္ဗ ယောဂံ ဥပစ္စဂါ။

သဗ္ဗယောဂ ဝိသုယုတ္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မာနုသကံ ယောဂံ၊ လူ၌ဖြစ်သော အစီးအပွား၊ လူ၌ ဖြစ်သော ငါးပါးသော ကာမဂုဏ် တို့ကို။ ဟိတွံ၊

စွန့်၍။ ဒိဗ္ဗယောဂဉ္စ၊ နတ်၌ဖြစ်သော ယောဂ၊ နတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်၊
ကိုလည်း။ ဥပစူဂါ၊ လွန်ပြီ။ သဗ္ဗယောဂဝိသုတ္တံ၊ ခပ်သိမ်းသော ယောဂ
လေးပါးတို့နှင့် မယှဉ်ထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဗြာဟ္မဏ
မည်၏ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါတုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ ။ပြီး၏။

၃၀၀-ကေနုပုတ္တကတ္ထေရ ဝတ္ထု

တစ်ယောက်သော ကချေသည်သား ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍
ရှေးအတူ ရဟန်းတို့မေးသော် ရှေးအတူ ဆို၍ ဘုရားအား လျှောက်ကြလျှင်
ရဟန်းတို့-ငါ၏သားတော်သည် ရတိအရတိကို ပယ်၍ တည်ပြီဟု မိန့်တော်
မူ၍ ...

၄၁၉။ 'ဟိတွာ ရတိ' အရတိ' စ၊ သိတိဘူတံ နိရူပဓိ'။

သဗ္ဗ လောကာဘိဘုံ ဝီရိ၊ တဟေ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။ ။(နိရူပဓိ'-၌ ဇဂိုဏ်းအလို့ငှာ ရှု-ဟု ဒီသ)။

ရတိ'စ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ မေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ အရတိဉ္စ၊
ဆိတ်ငြိမ်သောတော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ဆန့်ကျင်သည်
ဖြစ်၍ မေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ သိတိဘူတံ၊
ငြိမ်ချမ်းပြီးသည် ဖြစ်ထသော။ နိရူပဓိ'၊ ညစ်ညူးခြင်း ကင်းပြီး ထသော။
သဗ္ဗလောကာဘိဘုံ၊ ခပ်သိမ်းသော လောကကို နှိပ်နင်း၍ တည်ထသော။ ဝီရိ၊
ဝီရိယ ရှိထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။
ဗြူမိ၊ ၏။ ။ပြီး၏။

၃၀၄-ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝတ္ထု

ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံသည် သေသောသူ၏ ဦးခေါင်းကိုခေါက်၍ ဤဦးခေါင်း
ကား ငရဲ၌ဖြစ်သောသူ၏ ဦးခေါင်းတည်း။ ဤကား တိရစ္ဆာန်၌ ဖြစ်သော
သူ၏ ဦးခေါင်းတည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် သိ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုပုဏ္ဏားလာ
လတ္တံ့ဟုသိ၍ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူ၊ နတ် လေးဌာနတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏
ဦးခေါင်း၊ ခဏာသဝဏ်ဦးခေါင်း ဤငါးခုသော ဦးခေါင်းတို့ကိုဆောင်စေ၍
ရောက်သောအခါ မေးသော် လေ ဌာန၌ဖြစ်သော သူတို့၏ ဦးခေါင်းကို
ခေါက်၍ ဖြစ်ရာကို သိ၏။ ပဉ္စမတဝိကဖြစ်သော ခဏာသဝဏ် ဦးခေါင်းကို

ဉာဏ်မေးသော် ထိုဦးခေါင်းကိုခေါက်၍ ဖြစ်ရာဌာနကို မသိဟု ဆို၏။ သစ်
မသိသလောဟုမေးလျှင် “အာမ န ဇာနဿိ” ဟု ဆိုလေသော် “အဟံ ဇာနာ
မိ” ဟု ဘုရားဆိုလျှင် အကျွန်ုပ်အား ဤမန္တန်ကို ပေးပါလော့ဟု တောင်း၏။
ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား ပေးခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းဟု မိန့်တော်မူလျှင်
မန္တန်သင်အံ့ဟု ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်းဖြစ်ပြီးသော် ဝင်္ကဿထေရ်
ဟူသော အမည်ကိုရ၏။ ဒုတ္တိံ သာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၍ ဤကား မန္တန်၏
ပရိကံတည်း။ သရဇ္ဈာယ်လောဟု ဆို၏။ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းကို သရဇ္ဈာယ်လျက်
အကြားအကြား၌ ပုဏ္ဏားတို့က မန္တန်သင်ပြီလောဟုမေးသော် နေဦးဟုဆို၍
ထစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်၍ တဖန်မေးပြန်သော် “အာတဗ္ဗော
ဒါနာဟံ အာဂန္တု” ဟု ဆိုသည်ကို မဟုတ်ပဲလျက် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြား
သည်ဟု လျှောက်ကြရာတွင် ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်။ ငါ့သားတော်ကား စုတိ
ပဋိသန္ဓေ၌ လိမ္မာသည်ဖြစ်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍...

၄၂၀။ စုတိံ ယော ဝေဒိ သတ္တာနံ၊ ဥပပတ္တိဉ္စ သဗ္ဗသော။

အသတ္တံ သုဂတံ ဗုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

၄၂၁။ ယဿ ဂတိံ န ဇာနန္တိ၊ ဒေဝါ ဂန္ဓဗ္ဗ မာနသော။

ခိဏာသဝံ အရဟန္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

ယောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သဗ္ဗသော၊ ခပ်သိမ်း
သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ စုတိံ စ၊ စုတိကို လည်းကောင်း။ ဥပပတ္တိံ စ၊
ပဋိသန္ဓေကိုလည်းကောင်း။ အဝေဒိ-ဇာနဿိ၊ သိ၏။ အသတ္တံ၊ ကပ်ငြိခြင်း
မရှိသော။ သုဂတံ၊ ပဋိပတ္တိဖြင့် ကောင်းစွာ ရောက်ထသော။ ဗုဒ္ဓံ၊
လေးပါးသော သစ္စာတို့ကို သိပြီးထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။
အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။

ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ၏။ ဂတိံ၊ လားရာဂတိကို။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်
လည်းကောင်း။ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့သည်လည်းကောင်း။ မာနသော၊ လူတို့သည်
လည်းကောင်း။ န ဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ ခိဏာသဝံ၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ
ရှိသော။ အရဟန္တံ၊ ကိသေသာတို့မှ အလွန် ဝေးထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊
ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ၏။ ။ပြီး၏။

၃၀၂-ဓမ္မဒိန္နာထေရီ ဝတ္ထု

ဓမ္မဒိန္န-ဘိက္ခုနီမ၏ ရှေးလူ့ လက်ထက် လင်ဖြစ်သော ဝိသုဒ္ဓိ ဥပါသကာသည် ဘုရားအထံ၌ တရားနာ၍ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဓမ္မဒိန္နာအား အလုံးစုံကို နှင်းသော် သင်တို့စွန့်လေ ပြီးသော တံတေးကို အဘယ်သူခံအံ့နည်း။ ဤသို့ဖြစ်သော ငါ့အား ခွင့်ပြုပါဟု လင်ကို ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်ဖြစ်သော် ဝိဝေဒနာအကျိုးငှာ ဘိက္ခုနီမတို့နှင့် ဇနပုဒ်သို့သွား၍ မကြာမီ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ တဖန်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဝိသုဒ္ဓိ ဥပါသကာသည် ထိုထေရီမကို သောတာပတ္တိစသော မဂ်တို့၌ အစဉ်အတိုင်း ပြဿနာ မေး၏။ မေးတိုင်း ဖြေ၏။ လွန်၍ ပြဿနာ မေးသောအခါ ထေရီမသည် “အစ္စရိယံ အာဝုသော ဝိသုဒ္ဓိ” ဟု ဆို၍ အလို့ရှိသော် ဘုရားကို မေးလေ့ရှိဟုဆိုသဖြင့် ထေရီမကို ရှိခိုး၍ ဘုရားအထံသို့ သွား၍ လျှောက်လတ်သော် ငါ၏သမီးတော် ဓမ္မဒိန္နာသည် ကောင်းစွာဖြေအပ်၏။ ငါလည်း ပြဿနာ ကို ဖြေသော် ဤအတူပင် ဖြေရာ၏ဟု ဆို၍ တရားဟောလိုရကား....

၄၂၂။ ယဿ ပုရေစ ပစ္ဆာစ၊ မဇ္ဈေစ နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ၊
အကိဉ္ဇနံ အနာဒါနံ၊ တဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ပုရေစ၊ အတိတ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆာစ၊ အနာဂတ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈေစ၊ ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း။ ယဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ အား။ ကိဉ္ဇနံ၊ တဏှာအားဖြင့် ယူခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ကိဉ္ဇနသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ အကိဉ္ဇနံ၊ ရာဂကိဉ္ဇန စသည်တို့ဖြင့် ကြောင့်ကြခြင်းမရှိတသော။ အနာဒါနံ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲလမ်းခြင်းမရှိတသော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ ဟူ၍။ အဟံ၊ သည်။ ဗြူမိ၊ ခြေ၏။

ပြီး၏။

၃၀၃-အင်္ဂုလိမာလတ္ထေရ ဝတ္ထု

အင်္ဂုလိမာလမထေရီကို ငါ့ရှင် ပျက်ချော်သော ဆင်ကို ထီးဆောင်း၍ ရုပ်သည်ကို မြင်၍ သင်ကြောက်သလောဟု မေးတို့က မေးကုန်လတ်သော် “နာဘယာမိ အာဝုသော” ဟု ဆိုသည်တွင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြားသည်ဟု ဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ ငါ၏သားတော် အင်္ဂုလိမာလသည် မကြောက်၊ ခဏသဝတို့သည် ဥသတတို့တွင် ဇေဋ္ဌဥသတ ဖြစ်ကုန်၏။ ငါ၏သားတော်နှင့်

တူသော သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မကြောက်ကုန်ဟု မိန့်တော်
မူ၍....

၄၂၃။ ဥသဘံ ပဝရံ ဝိရံ၊ မဟေသိ* ဝိဇိတာဝိနံ၊
အနေဇံ နှာတကံ ဗုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ကို ဟောတော်မူသည်။

ဥသဘံ၊ မကြောက်မရွံ့ မတုန်မလှုပ်သည်ဖြစ်၍ ဥသဘာနှင့် တူထသော။
ပဝရံ၊ မြတ်ထသော။ ဝိရံ၊ ဝိရိယရှိထသော။ မဟေသိ*၊ သီလက္ခန္ဓာ အစရှိ
သော ကျေးဇူးအပေါင်းတို့ကို ရှာပြီးထသော။ ဝိဇိတာဝိနံ၊ သုံးပါးသော
မာရ်တို့ကို အောင်ပြီးထသော။ အနေဇံ၊ တဏှာကင်းပြီးထသော။ နှာတကံ၊
ဆေးလျော်ပြီးသော ကိလေသာရှိထသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သိအပ်သော သစ္စာရှိထသော။
တံ၊ ထိုသဘောရှိသောသူကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ မကောင်းမှုကို မျှောလွင့်ပြီးသော
သူဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ ။ပြီး၏။

၃၀၄-ဝေဒေဟိတဗြာဟ္မဏ ဝတ္ထု

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော် မူသော အခါ ဘုရားရှင်
လေနာနိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ရေနွေးအလို့ငှာဝေဒေဟိတပုဏ္ဏားအိမ်သို့ရှင်ဥပဝါဏ
ကို လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တင်လဲကို လည်း
ကောင်း ရေနွေးကိုလည်းကောင်း ယူခဲ့၍ ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ရေနွေး
ဖြင့် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရေချိုး၍ တင်လဲကို ကပ်၏။ ထိုခဏ၌ လေရောဂါငြိမ်း
လေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍....

ကတ္ထ ဒဇ္ဇံ ဒေယျဓမ္မံ၊ ကတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ။
ကထဉ္စိ ဒဒမာနဿ၊ ကထံ ဣဇ္ဈန္တိ ဒက္ခိဏာ။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် အဘယ်သူသည် မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မည်သနည်း
ဟု လျှောက်၏။ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည် ထိုပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေတော်
မူခြင်းငှာ....

၄၂၄။ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ ယော ဝေဒီ၊ သဂ္ဂါ ပါယဉ္စ ပဿတိ။
အထော ဇာတိက္ခယံ ပတ္တောဝါ အဘိညာ ဝေါသိတော မုနိ။
သဗ္ဗဝေါသိတ ဝေါသာနံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ။ ဂါထာ အဆုံး၌ များစွာ သောသုတို့ သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်သို့ ရောက်လေကုန်၏။ ဝေဒေဟိတပုဏ္ဏား သည် သရဏဂုံသီလ၌ တည်လေ၏။

ဤဂါထာ ပထမပါဒ၌ ပုဗ္ဗနိဝါသံ လိုလျက် နိဂ္ဂဟိတ်ဧကုသညံ။ ထိုကြောင့် “ဆန်းကြောင့် ဖျက်ကျေ၊ ယွင်းကွက်သွေ။ ဆောင်လေ နက်ပေးခါ” ဟု ဆိုတော်မူကြကုန်၏။

ယောပုဂ္ဂလော၊ သည်။ ပုဗ္ဗနိဝါသံ၊ ရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာစသည်ကို။ ဝေဒိ၊ သိလေ့ရှိ၏။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်ကိုလည်းကောင်း။ အပါယဉ္ဇ၊ အပါယ်ကိုလည်းကောင်း။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဇေတိက္ခယံ၊ ပဋိသန္ဓေ ကုန်ခြင်းသို့။ ပဏ္ဏော၊ ရောက်၏။ အဘိညာ၊ အဘိညာယ၊ ထူး သာဉာဏ် ဖြင့် သိ၍။ ဝေဝိသိတော၊ သုံးအပ်ပြီ။ မုနိ၊ အာသဝတုယဉာဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ ၏။ သဗ္ဗဝေဝိသိတဝေဝိ၊ ဘုံ၊ ခပ်သိမ်းသော ကိလေသာတို့၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်အကျင့်ကို သုံးအပ်ပြီးသော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ မကောင်း မှုကို အပ်ပြုပြီးသေးသူ ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါတုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ ၏။ ပြီး၏။

ဗြာဟ္မဏဝဂ္ဂေါ ဆဗ္ဗိသတိမော။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ

တရားစခန်းပွဲများ တာဝန်ယူ ဟောကြားသည်။

အရှင်ပါမောက္ခ (ပြည်)

09 4210 560 58

09 791 650 969